

Vidnesbyrd for menigheden bind 6

af Ellen G White

Originaltitel: Testimonies for the Church vol 6

Oversat 1998-99

ellenwhite.dk

Bind seks' tidsperiode 3

Sektion et – I udsigt

Guds hensigt med menigheden	9
Arbejdet i denne tid	14
Værkets udvidelse i fremmede lande	23

Sektion to - Evangelisk arbejde

Lejrmødet	31
Efter lejrmødet	72
Mindre prædiken, mere undervisning	87
Præsteseminarer	89
Dåben	91
Opførelsen af tilbedelseshuse	100
Børnenes møder og menighedsskoler	105
Arbejde for afholdssagen	110
Et levende eksempel på helsereformen	112
Kvinder i det evangeliske arbejde	114
Undervisning og guds frygt i hjemmet	119
Om at imødegå modstand	120
Lignelsen om det vildfarende får	124

Sektion tre - Uddannelse

En reform i uddannelsen behøves	126
Hindringer for reform	141
Læreres karakter og gerning	152
Ord fra en guddommelig lærer	162
Skolehjem	168
Industriel reform	176
Landbruget ved skolen i Avondale	181
Menighedsskoler	193
Skolens ledelse og økonomi	206

Sektion fire - Sundhedsvirksomheden

Guds plan med vore sanatorier	219
Lægens arbejde for sjæle	229
Enighed i vort arbejde	235
Sygearbejdernes ansvar	243
Verdens trang	254
Menighedens behov	261
Vor pligt mod troens husholdning	269
Vor pligt mod verden	273
Omsorg for forældrelose	281
Sundhedsvirksomheden og den tredje engels budskab..	288
Menigheden og præstetjensten forsømmes	294
Belønningen for tjeneste	305

Sektion fem - Kolportage

Korporararbejdets betydning	313
Kolportørens kvalifikationer	317
Kolportøren er en evangelisk arbejder	321
Forenede bestræbelser i kolportage	326

Sektion seks - Advarsler og råd

Om at vise gæstfrihed	341
Sabbatens helligholdelse	349
Sundhedsreformen genoplives	369
Stemmeudvikling for missionsarbejdere	380
Giv Gud, hvad Guds er	384
Kristus i hele Bibelen	392
Vor holdning over for de civile myndigheder	394
Guds ord sættes højest	402
Forberedelse til den sidste krise	404

Sektion syv - Kald til tjeneste

Unge mænd i tjenesten	411
Menigheden og prædikanterne	417
Hjemmmissionsarbejdet	421
Flere muligheder	440
Hjælp til missionsmarkerne	445
Forlagshuset i Norge	454
Vort danske sanatorium	463
Hjælp til vore skoler	468
Genløsningens krav	479

Bind seks' tidsperiode

(3) Dette bind bringer Ellen G. Whites skrevne vidnesbyrd da hun var i Australien. Med undtagelse af enkelte henvisninger til den lokale mark, vil læseren ikke opdage at skriveren var på et andet kontinent, - undervisningen er værdensomspændende i sine rammer. Det er et faktum at de åbenbaringer Mrs. White fik, ikke desto mindre havde en direkte forbindelse med de aktuelle spørgsmål om værkets udvikling for det skrevne tidspunkt. Det er derfor forståeligt, at der i dette bind er repræsenteret emner, som angår de udviklende arbejdsområder i den australske mark i denne periode. Udgivelsen af bogen fandt sted sent i år 1900, kort efter at Mrs. White var vendt tilbage til de Forenede Stater.

I sin opsætning er bind 6 helt anderledes fra de foregående fem bind. Op til denne tid var *Vidnesbyrdene* først blevet udgivet i blade og mindre bøger, eftersom menigheden fik flere og flere råd. Artiklerne blev i det store og hele trykt i kronologisk rækkefølge og behandlede næsten alle faser i den kristne erfaring og behandlede alle grene af samfundets arbejde. Da indholdet af disse treogtredive udgivelser blev genoptrykt i bind 1 til 5, forblev den oprindelige orden uforandret. Mange af disse artikler var først og fremmest breve til enkeltpersoner og senere udgivet til menigheden, fordi sagerne illustrerede mange andres erfaring. Nogle af artiklerne behandlede lokale situationer og særlige spørgsmål. Der kom en smule gentagelser, idet vigtige sandhedslinier blev fremhævet igen og igen, da menigheden var i fare for at forsømme nogle af værkets linier, eller give slip på nogle menighedsnormer. Disse vidnesbyrd bar rig frugt i syvendedags adventisternes dagligdag og i samfundets arbejde.

Med udgivelsen af bind 6, elleve år efter at bind 5 blev udgivet, tog *Vidnesbyrd for menigheden* en ny form. Samfundets arbejde blev nu (4) verdensomspændende og fremstillede det behov og de problemer, som krævede betydeli-

ge råd og belæring i visse særlige retninger. Dette repræsenterede for det meste en udvidelse af undervisningslinierne fra de forrige år og en gentagende understregning af rådene. Derfor var det ikke svært, da bind 6's artikler blev samlet til udgivelse, at ordne dem efter aktualitet.

Da Mrs. White hjalp med til at opstarte en uddannelsesinstitution i Australien, blev hun spurgt om at tage til den mark i 1891. Hun sendte appeller ud for den skole og lagde planer for arbejdet. På en ny mark, var der kun lidt erfaring eller for få fortilfælde til at påvirke planerne. Under disse gunstige omstændigheder og med profetiens ånds råd til at føre og passe på, blev det australske missions college oprettet i en afsiddes landregion. Fra dette uddannelsessted skulle australske unge, med den praktiske uddannelse fra Avondale, tjene på hjemmemarkerne og trænge ud på fjerntliggende øer i det sydlige Stillehav. I sine landlige omgivelser, med sit brede arbejdsprogram og i visse andre egenskaber, blev Avondaleskolen en mønsterskole. Da der på ny blev givet undervisning om hvordan vore uddannelser skal føres for denne institution, med mange detaljer om placering, finansiering, undervisningsplaner, disciplin og administration, blev dette taget med i dette bind, for at hjælpe menigheden udover verden.

Da Mrs. White nåede de australske kyster, fandt hun et velbegyndt arbejde, men stadig ved sin begyndelse. I det pågående evangelieprogram, som blev udviklet og opfostret, blev ikke kun for evangelisterne selv optaget i arbejdet, men i ikke så få tilfælde fik de hjælp fra deres hustruer, ved at de gav bibelstudier og nogle gange prædikener. Adskillige veltilrettelagte evangelie-lejrmøder blev gennemført, som blev omhyggeligt fulgt op, så at høsten blev bevaret. Der var mange møder, efterfulgt af dåber og stiftelse af nye menigheder og kirkebyggerier. (5) Profetiens Ånd blev ikke kun følt i værkets planlægning, men Mrs. White selv tog aktiv del ved forkyndelse, personligt arbejde og ved at hjælpe i pengeindsamling til nye kirkebygninger. Råd om disse spørgsmål i vort arbejde kan findes i dette bind.

Det var i bind seks' tidsperiode at syvendedags adventisterne blev mere bevidst om sin mission og antog hele verden som en arbejdsmark. Bygningen og søsættelsen af missionsbåden, "Pitcairn," i Californien i 1890 satte gang i de unges og også ældres forestillinger og rettede opmærksomheden på et verdensomspændende missionsprogram. Beretningerne om "Pitcairns" rejser, idet den banede vej for missionsarbejdet i sydstaternes øer, blev ivrigt fulgt af alle.

Der gik ikke lang tid før kolportørevangelisterne indtog Indien med vor litteratur og i 1894 skød vore missioner i Afrika op, blandt helt indfødte og ublandede folk og stiftede Solusimissionen, der er vor første udenlandske mission blandt hedenske folkeslag. Prædikanter blev også hurtigt sendt til Sydamerika. Da Mrs. Whites tilstedeværelse i Australien for ni år som pionerarbejder hjalp med at holde syvendedags adventisternes øjne rettet mod jordens ender og fremhæve formaningen, side 31 i dette bind: "Det er vor opgave at give hele verden - til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk - den tredje engels budskabs frelsende sandheder." I hele bindet nævnes forskellige missionsmarkere ved navn og der gives appeller efter folk og midler,

sammen med råd og opmuntringer om arbejdet i forskellige lande.

Et antal colleger og læreanstalter for medarbejdere blev startet op i bind 6's tid. Tidligt i denne periode blev Union College i Lincoln, Nebraska åbnet i 1891 og Walla Walla college i Washingtonstaten i 1892. De andre var i Australien, Sydafrika og Danmark. Sanatorier blev også åbnet i Boulder, Colorado, i 1896, i Danmark og Sydafrika i 1897 og i South Lancaster, (6) Massachusetts, i 1899. To nye forlag blev lagt til listen over institutioner, et i Hamborg, Tyskland, i 1895 og det andet i Buenos Aires, Sydamerika, i 1897. Menighedsskoler, der fremfører det elementære arbejde, blev også startet adskillige steder.

Selvom der, i vort samfund, blev advaret meget mod store centre og tendens til centralisering, lader det til, at det stadigt voksende arbejde kræver flere folk og større faciliteter på vort samfunds hovedkvarter i Battle Creek, Michigan og der blev endog lagt planer for at bringe visse dele af samfundet under Battle Creeks styring. Således ville de hovedsageligt blive styret fra hjemmekontorerne i Battle Creek, i stedet for at planerne for værkets forskellige markafdelinger blev lagt af dem på stedet. Dette havde udseende af forretningseffektivitet, dog var det i virkeligheden en alvorlig trussel mod effektivitet og god ledelse i Guds værk. Gennem halvfemserne udviklede disse tendenser sig hurtigt, men på Guds eget tidspunkt og på hans egen måde blev de bremset.

Det var i disse tider og under profetiens ånds indflydelse at grundformen blev lagt for organisatoriske ændringer i forvaltningen af samfundets verdensarbejde. Idet sagen banede sig vej og udviklede sig hastigt under Australiens gode betingelser, blev der taget skridt til at binde de lokale konferenceorganisationer til en "unionskonferens" og således danne en organisatorisk enhed mellem den lokale konference og generalkonferensen. Dette muliggjorde på stedet-planlægningen med arbejdsgruppen tæt på problemerne og lettede derved generalkonferensen for mange smådetaljer. Resultatet var opmuntrende og dannede det mønster, som hurtigt blev fulgt op over hele samfundet.

Inden for sundhedsevangelismen blev der gjort en begyndelse i Australien i denne periode, men i de Forenede Stater var det en tid med stor ekspansion. Et sundheds-college blev sat i gang, som tiltrak flere syvendedags (7) adventist unge, som ville være sundhedsmissionærer. Nye afdelinger blev åbnet, som fik deres ledelse, penge og personale fra den store moderinstitution i Battle Creek. Et stort arbejde blev også indledt for nedsunkede og udstødte. Men gode virksomheder kan ofte overvurderes, derved bringe hele Guds værk i ubalance. Så nu lader det til, at sundhedsarbejdet, som er udtænkt til at være budskabets højre arm, trues til at være det hele.

Tilmed, imens der var stor udvikling inden for sundhedsmissionærerne og sundhedsmissionsarbejde på Battle Creek-sanatoriet, blev nogle syvendedags adventister mere ligeglade med grundprincipperne for sund levevis. Disse omstændigheder hjælper os til at forstå, hvorfor der gentagne gange, i bind 6, appelleres for en højere levestandard, beder om en samstemmende sundheds- og evangelieforkyndelse, skildrer vor pligt over for forældrelose og

ældre i troens husholdning og advarer mod et uligevægtigt arbejde.

Idet samfundets arbejde udviklede sig på mange områder, fandt litteraturarbejdet en endnu vigtigere placering. Kolportørevangelisterne udgjorde en hær, med den enkelte kolportør, som en del af den anerkendte stab af evangelieforkyndere, i hver afdeling i verdensmarken. I ikke så få tilfælde havde disse litteraturevangelister dannet spydspidsen for budskabets fremførelse til nye og fjerne lande. Bind 6 frembringer kolportørvirksomhedens værdighed og betydning.

Denne elleveårs periode mellem bind 5 og 6's udgivelse af *Vidnesbyrdene* markerer udgivelsen af adskillige vigtige E. G. White bøger. I 1890 kom Patriarker og profeter ud af trykken. *Vejen til Kristus* blev udgivet i 1892 og den vi i dag kender som "den gamle udgave" af *Evangeliets tjener* blev også trykt det år. *Kristen uddannelse*, forløberen for *Uddannelse* blev udgivet i 1894 og to år senere blev *Med mesteren på bjerget* og *Kristus vor frelser* (8) trykt. Arbejdet på manuskriptet til *Den store mester* blev færdigt og bogen trykt i 1898 og i 1900 blev *Kristi lignelser* udgivet.

I forsøg på at afhjælpe vore institutioner for tunge gældsbyrder, som de bar, donerede Mrs. White manuskriptet til *Kristi lignelser* og tilskyndede vore menighedsmedlemmer og arbejdere til at være med at sælge den til naboer og venner. Hundrede tusindvis af dollars blev således tilført, ved denne støttekampagne og tusindvis kopier af denne sandhedsfyldte bog blev distribueret.

Et nyt arbejdsmønster blev på den måde indført, som fik mange lægmedlemmer til at gå fra dør til dør, til fordel for menighedsarbejdet. Således blev vejen banet for "indsamlings" kampagner, som udviklede sig nogle få år senere til indtægtskilde for Guds værk, som gav millioner af dollars.

Gennem denne tolvårsperiode, blev snesevis og hundredvis meddelelser - med advarsler, råd og opmuntringer - naturligvis nedskrevet af Herrens budbringere. De blev sendt ud til marken i form af breve og artikler, i samfundets blade. Selvom mange ofte havde behandlet mindre omfattende emner, der allerede var givet i de første *Vidnesbyrd*, blev nogle nye aspekter bragt på bane og tidligere råd understreget. Disse findes i så generelle sektioner som "Advarsler og råd" og "Kald til tjeneste." Blandt de vigtigere artikler som udgør disse sektioner, behandles sådanne som "Sabbatens helligholdelse", "Helsereformen genoplives," "Vor holdning over for de civile myndigheder," "Forberedelse til den sidste krise," og "Hjælp til vore skoler." Med tilføjelsen af dette nye bind til den voksende serie *Vidnesbyrd for menigheden*, er syvendedags adventister blevet indprentet på den direkte måde, som Gud fortsat fører og leder sit folk på.

Ellen G White udgivelsernes betroede folk.

Sektion et –

I udsigt Guds hensigt med menigheden

(9) [Gud har til hensigt at kundgøre sit riges principper gennem sit folk. For at de i liv og karakter må kunne åbenbare disse principper, ønsker han at skille dem fra verdens sæder, vaner og skikke. Han søger at føre dem nær til sig for at kundgøre sin vilje for dem.

Dette var hans hensigt med Israels udfrielse fra Ægypten. Ved den brændende busk modtog Moses dette budskab til Ægyptens konge: Lad mit folk rejse, at det kan dyrke mig!« 2.Mos.7,16. Med mægtig hånd og udragt arm førte Gud hebræeres hærskere ud af trældommens land. Underfuld var den befrielse, han udvirkede for dem, idet deres fjender, som nægtede at lytte til hans ord, blev straffet med fuldstændig ødelæggelse.

Gud ønskede at skille sit folk fra verden og berede dem til at tage imod hans ord. Fra Ægypten førte han dem til Sinaj bjerg, hvor han åbenbarede sin herlighed for dem. Her var intet, som kunne tiltrække sig deres sanser eller adlede deres sind fra Gud og idet den store skare betragtede de høje bjerge, der tårnede sig op over dem, kunne de indse deres egen intethed i Guds øjne. Omgivet af disse klipper, der ikke kunne rokkes uden ved den guddommelige viljes (10) kraft, talte Gud til menneskene. Og for at hans ord altid måtte stå klart og tydeligt for deres sind, forkyndte han under torden og lyn og med forfærdelig majestæt den lov, som han havde givet i Eden og som var afskriften af hans karakter og med Guds finger blev ordene skrevet på stentavler. Således blev den evige Guds vilje åbenbaret for et folk, der var kaldet til at oplyse alle slægter, stammer og tungemål om de principper, som råder i hans regering i himmelen og på jorden.

Til den samme gerning har han kaldet sit folk i denne slægt. For dem har han åbenbaret sin vilje og af dem kræver han lydighed. Den røst, der talte fra Sinaj, siger endnu i disse sidste dage til menneskene: »Du må ikke have andre guder end mig!« 2.Mos. 20,3. Menneskene har sat deres veje op imod Guds vilje, men de kan ikke fjerne dette befalende ord. Det menneskelige sind kan aldrig fuldt ud fatte sin forpligtelse over for den højere magt, men det kan ikke unddrage sig forpligtelsen. Dybsindige teorier og spekulationer kan der være nok af og menneskene kan forsøge at stille videnskaben op imod åbenbaringen og derved gøre det af med Guds lov; men med stadig større styrke vil Helligånden foreholde dem befalingen: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« Matt. 4,10.

Hvordan behandler verden Guds lov? Overalt modarbejder menneskene de guddommelige forskrifter. I deres ønske om at unddrage sig det kors, lydighed medfører, stiller endog menigheden sig på den store oprørers side i påstanden om, at Guds lov er blevet forandret eller sat ud af kraft. I deres blindhed praler menneskene af vidunderlig fremgang og oplysning; men de himmelske vægtere ser jorden fyldt med fordærvelse og vold. Som følge af synd er atmosfæren på vor jord blevet som atmosfæren i et pestlazaret.

(11) En stor gerning skal udføres for at fremholde evangeliets frelsende sandheder for menneskene. Dette er det af Gud forordnede middel til at dæmme op for den moralske fordærvelses flodbølge. Dette er hans sidste middel til genoprettelse af hans moralske billede i mennesket. Det er hans lægemiddel mod en verdensomspændende opløsning. Det er den kraft, der drager mennesket sammen i enighed. At fremholde disse sandheder er formålet med den tredje engels budskab. Det er Herrens hensigt, at fremholdelsen af dette budskab skal være den højeste og største gerning, der foregår i verden i denne tid.

Satan tilskynder stadig menneskene til at antage hans principper. Således søger han at modarbejde Guds værk. Han fremstiller stadig Guds udvalgte folk som et vildledt folk. Han er brødrenes anklager og sin magt til at anklage, bruger han stadig imod dem, der gør retfærdighed. Gennem sit folk ønsker Herren at bevare Satans beskyldninger ved at påvise følgen af lydighed mod rigtige principper.

Alt lyset fra fortiden og alt det lys, der skinner i nutiden og strækker sig ind i fremtiden, sådan som det åbenbares i Guds ord, er for enhver sjæl, som vil modtage det. Glansen af dette lys, som er selve glansen af Kristi karakter, skal komme for dagen hos den enkelte kristne, i familien, i menigheden, i ordets forkyndelse og i hver institution, som oprettes af Guds folk. Alle disse skal ifølge Herrens hensigt være billeder på, hvad der kan udrettes for verden. De skal være forbillede på den frelsende kraft i evangeliets sandheder. De er midler i fuldbyrdelsen af Guds store forsæt med menneskeslægten.

Guds folk skal være redskaber, gennem hvilke de højeste indflydelser i universet virker. Ifølge fremstillingen i Zakarias syn udgår der gylden olie fra de to olietræer, som står for Guds åsyn og flyder gennem guldrør ned i helligdommens oliekar. Fra dette forsynes helligdommens lamper, for at (12) disse uafbrudt kan give et klart og skinnende lys. Fra de salvede, som står for Guds åsyn, bliver således fylden af lys, kærlighed og kraft fra Gud meddelt hans folk, for at de må kunne meddele lys og glæde og vederkvægelser til andre. De skal være kanaler, gennem hvilke guddommelige redskaber lader Guds kærligheds strøm tilflyde verden.

Det forsæt, Gud søger at fuldbyrde gennem sit folk i dag, er det samme, som han ønskede at fuldbyrde gennem Israel, da han førte dem ud af Ægypten. Ved at se Guds godhed, barmhjertighed, retfærdighed og kærlighed åbenbart i menigheden, skal verden få en fremstilling af hans karakter. Når Guds lov således kommer til udtryk i livet, vil endog verden indse, at de, der elsker og frygter og tjener Gud, er alle andre folk på jorden langt overlegne. Herren har sine øjne fæstede på enhver iblandt sit folk; han har sine planer angående hver enkelt. Det er hans hensigt, at de, der følger hans hellige forskrifter, skal være et folk, der gør sig bemærket. Følgende ord, som Moses skrev ved Åndens inspiration, tilhører Guds folk i dag, lige så vel som de tilhørte Israel forud: »Du er et folk, der er helligt Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden.« Se, jeg har lært eder anordninger og lovbud, således som Herren min Gud har pålagt mig, for at I skal handle derefter i det land, I

skal ind og tage i besiddelse; hold dem og følg dem! Thi det skal være eders visdom og eders kløgt i de andre folks øjne. Når de hører om alle disse anordninger, skal de sige: »Sandelig, det er et vist og klogt folk, dette store folk!« Thi hvor er der vel et stort folk, som har guder, der kommer blandt det, således som Herren vor (13) Gud gør det, når vi kalder på ham; og hvor er der vel et stort folk, der har så retfærdige anordninger og lovbud som hele denne lov, jeg forelægger eder i dag?« 5.Mos. 7,6; og 4,5-8.

Selv disse ord formår ikke at udtrykke storheden og herligheden i Guds forsæt, som skal fuldbyrdes gennem hans folk. Ikke for denne verden alene, men for universet skal vi åbenbare hans riges principper. Ved Helligånden skriver apostelen Paulus: »Mig, den allerringeste af alle hellige, blev denne nåde givet at forkynde hedningerne evangeliet om Kristi uransagelige rigdom og at oplyse, hvorledes den frelsesplan er, der fra evighed har ligget gemt som en hemmelighed hos Gud, alle tings Skaber, for at Guds visdom nu i al dens mangfoldighed ved kirken [menigheden] skulle gives til kende for magterne og myndighederne i den himmelske verden.« Ef. 3,8-10.

»Brødre et skuespil er vi blevet for verden, både for engle og mennesker.« »Hvor bør I da ikke vandre i hellig livsførelse og gudsfrygt, mens I venter og fremskynder Guds dags komme.« 1.Kor. 4,9; 2.Pet. 3,11-12.

For at kunne åbenbare Guds karakter og for at vi ikke skal bedrage os selv, menigheden og verden ved en eftergjort kristendom, må vi personlig lære Gud at kende. Hvis vi har samfund med Gud, er vi hans tjenere, selv om vi måske aldrig prædiker for en forsamling. Vi er Guds medarbejdere i at fremstille hans karakter fuldkommengjort i mennesker.

Arbejdet i denne tid

(14) Vi står på tærskelen til store og højtidelige begivenheder. Profetier går i opfyldelse. Mærkværdig og begivenhedsrig historie nedtegnes i himmelens bøger. Alt her i verden er præget af uro. Der er krige og krigsrygter. Folkeslagene er vrede og de dødes tid er kommet, da de skal dømmes. Tildragelser skifter for at hidføre Guds dag, der haster såre. Al tid er der så at sige kun et øjeblik igen. Men skønt folk allerede rejser sig mod folk og rige mod rige, foregår der dog ikke nu en atomfattende kamp. Endnu holdes de fire vinde, indtil Guds tjenere er beseglede på deres pander. Da vil de jordiske magter samle deres styrker til det sidste store slag.

Satan har travlt med at lægge sine planer til den sidste vældige strid, da alle vil indtage deres standpunkt. Efter at evangeliet har været forkyndt i verden i næsten to tusind år, fremstiller Satan endnu de samme syner for menneskene, som han fremstillede for Kristus. På en forunderlig måde lader han verdens riger og deres herlighed oprulle

for dem. Disse ting lover han alle, der vil falde ned og tilbede ham. Således søger han at få menneskene ind under sit herredømme.

Satan arbejder til det yderste for at gøre sig Gud lig og ødelægge alle, der modsætter sig hans magt. Og i dag bøjer verden sig for ham. Hans magt bliver modtaget som Guds magt. Profetien i Åbenbaringens bog om, at »hele jorderig fulgte undrende efter dyret« går i opfyldelse. Åb 13,3.

I deres blindhed praler menneskene af underfuld fremgang og oplysning; men for den Alvidende er (15) deres brøde og fordærvelse åbenbar. De himmelske vægtere ser jorden fyldt med vold og forbrydelse. Rigdom erhverves ved udplyndring af enhver art, ikke udplyndring over for mennesker alene, men over for Gud. Menneskene bruger hans midler til at tilfredsstille deres egoisme. Alt, hvad de kan tilrive sig, bruger de i griskhedens tjeneste. Magtsyge og sanselighed får overhånd. Menneskene nærer den første store oprørers egenskaber. De har antaget ham som Gud og er blevet gennemtrængt af hans ånd.

Men dommens vredes sky, der indeholder de samme elementer, som lagde Sodoma øde, hænger over dem. I syner om kommende ting så profeten Johannes dette skue. Denne dæmontilbedelse blev åbenbaret for ham og for ham så det ud, som om hele verden befandt sig på undergangens rand. Men idet han skuede med spændt interesse, så han gudsfolkets lovlydige skare. De havde den levende Guds segl på deres pander og han sagde: »Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus. Og jeg hørte en røst fra himmelen sige: »Skriv: Salige er de døde, som dør i Herren fra nu af. Ja, siger Ånden, de skal hvile efter deres møje, thi deres gerninger følger dem.« Og jeg så og se, en hvid sky og på skyen sad der én, som lignede en menneskesøn, med en gylden krans på sit hoved og en skarp segl i sin hånd. Og en anden engel kom ud fra templet og råbte med høj røst til ham, som sad på skyen: »Tag din segl og høst; thi høsttiden er inde, jordens høst er overmoden.« Og han, som sad på skyen, svang sin segl over jorden og jorden blev høstet. Og en anden engel kom ud fra templet i himmelen; også han havde en skarp segl. Derefter (16) kom der fra alteret en engel, som havde magt over ilden; og han råbte med høj røst til ham, som havde den skarpe segl og sagde: »Tag din skarpe segl og skær klaserne af jordens vintræ; thi dets druer er modne.« Og engelen svang sin segl over jorden og afskar frugten på jordens vintræ og kastede den i Guds harmes store persekar.« Åb 14,12-19.

Når Guds vredes storm bryder løs over verden, vil det blive en frygtelig åbenbarelse for sjæle at finde, at deres hus fejles bort, fordi det er bygget på sand. Lad advarselen lyde for dem, inden det er for sent. Vi bør nu føle det som et ansvar at virke med stor alvor for at meddele andre de sandheder, Gud har givet for denne tid. Vi kan ikke vise for megen alvor.

Guds hjerte røres. Sjæle er meget kostelige i hans øjne. Det var for denne verden, Kristus græd af angst; for denne verden blev han korsfæstet. Gud gav sin enbårne Søn for at frelse syndere og han vil, at vi skal elske andre, således som han har elsket os. Han ønsker at se dem, der har kund-

skab om sandheden, meddele denne kundskab til deres medmennesker.

Nu er tiden, da den sidste advarsel skal gives. Der er for nærværende en særskilt kraft i sandhedens forkyndelse; men hvor længe vil dette vedvare? Blot en kort stund. Hvis der nogensinde har været en krisetid, så er det nu.

Alle afgør nu deres evige skæbne. Menneskene trænger til at vågne, så de kan forstå tidens alvor og indse, hvor nær den dag er, da deres prøvetid vil blive afsluttet. Afgjorte bestræbelser bør ske for at gøre budskabet for denne tid fremtrædende for folket. Den tredje engel skal gå frem med stor kraft. Lad ingen ignorere dette arbejde eller behandle det som værende af ringe betydning.

(17) Det lys, vi har modtaget angående det tredje englebudskab, er det sande lys. Dyrets mærke er netop, hvad man har forkyndt, at det er. Ikke alt vedrørende denne sag er endnu blevet forstået og vil heller ikke blive forstået, før bogrullen åbnes; men et overmåde højtideligt værk skal udføres her i verden. Herrens befaling til sine tjenere er: »Råb højt, spar ikke din strube, løft din røst som basunen, forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder!« Es. 58,1.

Der skal ingen forandringer gøres i de almindelige hovedtræk i vort arbejde. Det skal blive stående lige så klart og tydeligt, som profetien har fremstillet det. Vi skal ikke indlade os i strid med verden ud fra den antagelse, at vi derved skulle kunne udrette mere. Hvis nogen stiller sig i vejen for at hindre dets fremadskriden efter de af Gud bestemte linjer, vil de vække Guds mishag. Ingen sandhedslinje, som har gjort syvende-dags adventisterne til det folk, de er, skal svækkes. Vi har sandhedens, erfaringens og pligtens landemærker og vi skal i verdens fulde påsyn med fasthed forsvare vore principper.

Det er af væsentlig betydning, at der opstår mennesker til at oplade Guds levende ord for alle folk. Mennesker i alle samfundslag og stillinger og med deres forskellige evner skal virke harmonisk for et fælles mål. De skal forene sig i arbejdet med at bringe folket sandheden, idet enhver fuldbyrder sin egen særskilt anviste gerning.

De tre engle i Åbenbaringens bog, 14. kapitel, fremstilles som flyvende midt oppe under himmelen, hvilket er et symbol på det arbejde, der udføres af dem, der forkynder den første, den anden og den tredje engels budskab. De er alle tilknyttet hverandre. Beviserne på den blivende, altid levende sandhed i disse herlige budskaber, som betyder så meget for menigheden og som har vakt så (18) heftig modstand i den religiøse verden, er ikke blevet til intet. Satan søger stadig at kaste en skygge over disse sandheder, for at Guds folk ikke klart skal kunne se deres betydning, deres tid og sted; men de lever og skal øve deres kraft på vor religiøse erfaring, så længe tiden varer.

Disse budskabers indflydelse er tiltaget i dybde og udstrækning, idet de har sat virksomme kræfter i bevægelse i tusinder af hjerter og skabt skoler, forlag og sundhedsinsti-

tutioner. Alle disse er Guds redskaber, der skal samarbejde i det herlige værk, som repræsenteres ved den første, den anden og den tredje engels gerning for at varsle verden om, at Kristus kommer anden gang med magt og megen herlighed.

Brødre og søstre, gid jeg kunne sige noget, der ville bringe jer til at forstå, hvor vigtig denne tid er og til at indse betydningen af de begivenheder, der nu finder sted! Jeg minder jer om de ivrige bevægelser, der nu er i gang for at indskrænke religionsfrihed. Guds hellige mindesmærke er blevet nedbrudt og i dets sted har verden fået en falsk sabbat, der ingen hellighed besidder. Medens mørkets magter oprører elementerne fra det dybe, sender Herren Gud i himmelen kraft fra det høje for at møde krisen ved at vække sine levende vidner til at ophøje himmelens lov. Nu, netop nu er det tiden for os til at virke i fremmede lande. Når Amerika, religionsfrihedens land, engang forener sig med pavemagten for at tvinge samvittigheden og nøde menneskene til at hædre den falske sabbat, vil befolkningen i ethvert land på jorden blive ledet til at følge dets eksempel. Vore trossøskende er ikke vågne og rede til at gøre alt, hvad der står i deres magt med de forhåndenværende midler for at udbrede det advarende budskab.

(19) Herren Gud i himmelen vil ikke sende sine straffedomme over jorden for ulydighed og overtrædelse, før han har sendt sine vægtere til at forkynde advarselen. Han vil ikke afslutte prøvetiden, førend budskabet er blevet forkyndt mere tydeligt. Guds lov skal ophøjes; dens krav må blive fremholdt så sande og så hellige, som de er, for at menneskene kan blive ledet til at tage standpunkt for eller imod sandheden. Men værket vil dog hastigt blive afsluttet i retfærdighed. Budskabet om Kristi retfærdighed skal lyde fra den ene ende af jorden til den anden for at berede Herrens vej. Dette er Guds herlighed, som afslutter den tredje engels gerning.

Der er ingen gerning her på jorden, som er så stor, så hellig og så herlig, intet arbejde, Gud hædrer så meget som denne evangeliets gerning. Det budskab, der fremholdes i denne tid, er det sidste budskab om nåde for en falden verden. De, som har den forret at høre dette budskab og som vedblivende nægter at agte på advarselen, bortkaster deres sidste håb om frelse. Der bliver ingen ny prøvetid.

Det sandhedsord: »Der står skrevet,« er det evangelium, vi skal forkynde. Intet flammesværd er sat foran dette livets træ. Alle, som vil, kan nyde deraf. Der findes ingen magt, som kan forbyde nogen sjæl at tage af dets frugt. Alle kan æde og leve evindeligt.

Hemmeligheder, som engle attrår at få indblik i og som profeter og konger og retfærdige mænd ønskede at forstå, vil levningen af menigheden forkynde i budskaber fra Gud til verden. Profeterne spåede om disse ting og længtes efter at forstå det, som de forudsagde; men dette privilegium

blev ikke tilstået dem. De (20) længtes efter at se det, vi ser og høre det, vi hører; men de kunne ikke. De vil få det hele at vide, når Kristus kommer anden gang, når han, omgivet af en skare, som ingen kan tælle, forklarer den befrielse, der blev udvirket ved det store offer, han bragte. *Vejl f menigh* bd. 2 side 302-310]

Sandhederne i den tredje engels budskab har nogle fremstillet som en tør teori; men i dette budskab skal Kristus "Den Levende" fremstilles. Han skal åbenbares som den første og den sidste, som den JEG ER, Davids rodkud og ætling, den strålende morgenstjerne. Gennem dette budskab vises Guds karakter i Kristus for verden. Kaldet skal lyde: »Du Jerusalems glædesbud, løft den uden frygt og sig til Judas byer: »se Eders Gud!« Se, den Herre Herren kommer med væld, han hersker med sin arm. Se, hans løn er med ham, hans vinding foran ham, han vogter sin hjord som en hyrde, samler den med armen, bærer lammene i favn og leder de diende får. Es.40,9-11.

Se, vi skal, sammen med Johannes Døber, pege mennesker hen til Jesus og sige: »Se Guds lam, som bærer verdens Synd!« Joh.1,29. Invitationen skal lyde nu, som aldrig før: »Om nogen tørster, han komme til mig og drikke!« »Ånden og bruden siger: »Kom!« Og den, som hører, skal sige: »Kom!« Og den, som tørster, skal komme; den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt. Joh.7,37. Åb.22,17.

Der er et stort arbejde der skal gøres og alt muligt skal sættes ind for at åbenbare Kristus som den syndstiltgivende Frelser, Kristus som Syndebæreren, Kristus som Bruden og (21) Morgenstjernen; og Herren vil begunstige os overfor verden, indtil vort arbejde er gjort.

[Medens englenerne holder de fire vinde, bør vi virke med alle vore evner; vi må give vort budskab uden tøven. Vi må give det himmelske univers og menneskene i denne vanartede tid synligt bevis på, at vor religion er en tro og en kraft, hvis ophavsmand er Kristus og at hans ord er det guddommelige budskab. Menneskesjæle er på vægten. De vil enten blive undersætter i Guds rige eller slaver under Satans tyranni. Alle skal have den forret at kunne gribe det håb, der fremholdes for dem i evangeliet; og hvorledes skal de kunne høre, uden at nogen prædiker? Menneskeslægten trænger til en moralsk fornyelse, en karakterens beredelse, for at de må kunne bestå for Guds åsyn. Sjæle er ved at gå fortabt som følge af de teoretiske vildfarelser, som råder og hvis hensigt er at modvirke evangeliets budskab. Hvem vil nu hellige sig helt til at blive Guds medarbejdere?

Når I ser den fare og elendighed, verden befinder sig i under Satans virke, spild så ikke de kræfter, Gud giver jer, med ørkesløse ve klager, men tag fat og virk for jer selv og for andre. Vågn op og føl en byrde for dem, der går til fortabelse. Hvis de ikke bliver vundet for Kristus, går de glip af en evigvarende lyksalighed. Tænk på, hvad der er muligt for dem at opnå. Den sjæl, som Gud har skabt og som Kristus har genløst, har stor værdi af hensyn til dens

foreliggende muligheder, de åndelige fordele, der er den skænket, de evner, den kan besidde, hvis de levendegøres ved Guds ord og den udødelighed, som den gennem Livgiveren kan opnå ved lydighed. En sjæl har større værdi for himmelen end en hel verden med gods, huse, landejendomme og (22) penge. For en sjæls omvendelse bør vi anstrenge vore hjælpemidler til det yderste. En sjæl vundet for Kristus vil udstråle himmelens lys overalt omkring sig, gennemtrænge det moralske mørke og frelse andre sjæle.

Dersom Kristus forlod de ni og halvfemsindstyre for at søge og frelse det ene tabte får, er det så forsvarligt af os at gøre mindre? Er ikke en forsømmelse af at virke, som Kristus virkede og at opofre, som han opofrede, ensbetydende med at svigte et helligt tillidshverv, en hån mod Gud?

Stød i basunen overalt på jorden, gennem hele dens længde og bredde. Fortæl menneskene, at Herrens dag er nær og haster såre. Lad ingen være uden advarsel. Vi kunne have været i de arme sjæles sted, som befinder sig i vildfarelse. Vi kunne være blevet sat blandt barbarer. I betragtning af, at vi har modtaget denne sandhed frem for andre, skylder vi at bringe den ud til dem.

Vi har ingen tid at spille. Enden er nær. Rejse fra sted til sted for at udbrede sandheden vil snart blive hæmmet af farer til højre og til venstre. Alt vil blive gjort for at stænge vejen for Herrens budbærere, så de ikke vil være i stand til at gøre, hvad der er muligt for dem at gøre nu. Vi må se dette lige i øjnene og gå fremad så hurtigt som muligt i ivrig kamp. Efter det lys, Gud har givet mig, ved jeg, at mørkets magter virker med stor kraft fra det dybe og med snigende skridt går Satan frem for at tage dem, der sover, ligesom en ulv griber sit bytte. Vi har en advarsel, som vi nu må give, en gerning, som vi nu må gøre; men snart vil det blive vanskeligere, end vi kan forestille os. Gud hjælpe os til at forblive i lysets bane, at virke med øjnene fæstede på Jesus vor anfører og tålmodigt og ihærdigt trænge fremad for at vinde sejren! *Vejl f menigh* bd. 2 side 310-311]

Værkets udvidelse i fremmede lande

(23) [I nattens timer opfordres jeg til at sige til menighederne, som kender sandheden: »Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig.« Es 60,1

Herrens ord i Es. 54. kapitel er talt til os: »Vid rummet ud i dit telt, spar ikke, men udspænd din boligs tæpper. Du må gøre dine teltrebe lange og slå dine teltpæle fast. Thi du skal brede dig til højre og venstre, dit afkom tage folk i eje og bo i de øde byer. Frygt ej, du skal ikke beskæmmes, vær ej ræd, du skal ikke skuffes!..... Thi din ægtemand er din Skaber, hans navn er Hærskarers Herre, din Genløser er Israels Hellige, han kaldes al jordens Gud.« Es 54,2-5

Og Kristi ord til sine disciple er også for hans folk på vor tid: »Siger I ikke: Der er endnu fire måneder, til høsten kommer? Se, jeg siger jer: Opløft jeres øjne og se, at markerne er hvide til høsten. Allerede nu får den der høster løn og samler frugt til evigt liv, så de kan glæde sig sammen, både den, som sår og den, som høster.« Joh 4,35.36

Guds folk har en mægtig gerning foran sig, en gerning, der vedblivende må gøres mere fremtrædende. Vore anstrengelser i missionsarbejdet må blive langt mere vidtrækkende. Et mere bestemt arbejde, end det der hidtil er blevet gjort, må udføres forud for vor Herre Jesu (24) Kristi tilkommelse. Guds folk må ikke ophøre med deres gerning, før de har omsluttet hele verden.

Vingården omfatter hele jorden og enhver del deraf må oparbejdes. Der er steder, som i moralsk henseende nu er en ørken og disse skal blive som Herrens have. Jordens øde steder skal opdyrkes og blomstre som en rose. Nye felter må oparbejdes af mænd, som er inspirerede af Guds Ånd. Nye menigheder må stiftes, nye forsamlinger organiseres. I denne tid burde der være repræsentanter for den nærværende sandhed i hver stad og på jordens fjerneste egne. Hele jorden skal blive oplyst af Guds sandheds herlighed. Lyset skal skinne i alle lande og for alle folkeslag og det er fra dem, der har modtaget lyset, at det skal udgå. Morgenstjernen er oprundet over os og vi bør lade vort lys kaste sine stråler på deres sti, som vandrer i mørke.

En krise er umiddelbart forestående. Vi må nu i Helligåndens kraft forkynde de herlige sandheder, som angår disse sidste dage. Det vil ikke vare ret længe, før enhver har hørt advarslen og taget sit standpunkt. Da skal enden komme.

Et hovedtræk ved al sand tro er, at den leder udførelsen af de rette ting på det rigtige tidspunkt. Gud selv er den store Arbejdsmester og ved sit forsyn bereder han vejen for sit værks udførelse. Han skaffer anledninger og lægger indflydelse og virkemidler til rette. Dersom hans folk giver agt på hans forsyns fingerpeg og står færdige til at samarbejde med ham, vil de se et stort værk blive udført. Deres velrettede bestræbelser vil bringe hundredfold større resultater, end det er muligt at opnå ved de samme midler ad andre veje, hvor Gud ikke virker på en så åbenbar måde. Vort værk er af reformatorsk art og det er Guds hensigt, at værkets (25) ophøjede natur i alle dets grene skal tjene som en anskuelsesundervisning for menneskene. Særlig på nye arbejdsfelter er det af betydning, at virksomheden bliver således befæstet, at den giver en korrekt fremstilling af sandheden. I alle vore planer vedrørende missionsarbejdet bør vi have disse principper i erindring.

Enkelte lande har fordele, der kendetegner dem som midtpunkter for oplysning og indflydelse. I de engelsktalende lande og i de protestantiske lande i Europa er det forholdsvis let at vinde adgang til folket og der er mange gunstige betingelser for oprettelsen af institutioner og for udførelsen af vor virksomhed. I visse andre lande, såsom Indien og Kina, må arbejderne gennemgå en lang læretid, før folket kan forstå dem og de forstå folket og for hvert skridt er der store vanskeligheder at overvinde i arbejdet. Men mange af disse hindringer findes ikke i Amerika, Australien, England og enkelte andre europæiske lande. I Amerika har vi mange institutioner, som bidrager til at give virksomheden

et fast præg. Lignende hjælpemidler burde skaffes i England, Australien, Tyskland, Skandinavien og andre lande på kontinentet, eftersom værket skrider fremad. I disse lande har Herren dygtige og erfarende arbejdere, der kan gå i spidsen med hensyn til oprettelsen af institutioner, uddannelse af arbejdere og fremskyndelse af virksomheden i dens forskellige grene. Gud ønsker, at de skal forsynes med penge og hjælpemidler. Institutioner oprettet i disse lande ville sætte præg på værket og skaffe anledning til uddannelse af arbejdere til de hedenske lande, hvor mørket er større. På den måde ville vore erfarne arbejders dygtighed bære hundredfold frugt.

Der er et stort arbejde at udføre i England. Det lys som udgår fra London, bør i klare tydelige stråler skinne ud til fjerne felter. Gud har udrettet et værk i (26) England; men den engelsktalende verden er i høj grad blevet forsømt. England har trængt til mange flere arbejdere og midler. London er næsten uberørt. Jeg føler mig dybt grebet, når stillingen i denne store by fremstilles for mig. Det gør mig ondt at tænke på, at der ikke er blevet tilvejebragt flere hjælpemidler for virksomheden i Schweiz, Tyskland, Norge og Sverige. Hvor der er én eller to mennesker, som kæmper for at fremme sagens forskellige grene, burde der være hundreder ansat. I London burde ikke mindre end et hundrede mænd sættes i arbejde. Herren lægger mærke til, hvorledes hans værk bliver forsømt og der vil en gang være et tungt regnskab at gøre op.

Dersom arbejderne i Amerika vil gøre andre delagtige i deres store velsignelser, vil de blive vidne til fremgang i England. De vil føle sympati for arbejderne, som der kæmper med vanskeligheder og vil have hjerteslag til at sige ikke alene i ord, men i handling: »I er alle brødre.« Matt.23,8 De vil se et stort værk blive udført i London, overalt i de engelske byer og i de forskellige europæiske lande.

Gud opfordrer os til at fremskynde korsets sejr i Australien. Nye virkefelter frembyder sig. Af mangel på arbejdere og penge er værket blevet hindret, men dette må ikke længere ske. Af alle lande er Australien det land, der har mest lighed med Amerika. Der finder man mennesker af alle klasser. Og advarselsbudskabet er ikke blevet fremholdt og forkastet. Der er tusinder af oprigtige sjæle, som beder Herren om lys. Guds vægtene skal stå på Zions mure og give advarselsbudskabet: "Der kommer morgen men også nat" - den nat, da ingen kan arbejde. Medens englener holder de fire vinde, må budskabet trænge ind på ethvert sted i Australien så hurtigt som muligt.

(27) Ved at styrke virksomheden i disse engelsktalende lande vil vi give vore arbejdere hundredefold mere indflydelse til at opløfte sandhedens banner i mange lande, end de hidtil har haft.

Medens vi søger at oparbejde disse trængende felter, kommer råbet fra fjernliggende lande: »Kom over og hjælp os!« Disse er ikke så lette at nå eller så modne for høsten som de virkefelter, der ligger os nærmere; men de må ikke forsømmes.

Den fattigdom, som råder i de afrikanske missioner, er nylig blevet fremstillet for mig. Missionærerne, som er

sendt fra Amerika for at virke blandt de indfødte i Afrika, har lidt og lider endnu savn af livets fornødenheder. Guds sendebud, som bærer nådens budskab til hedningelandene, får ikke tilbørligt underhold i deres virksomhed.

Vore brødre har ikke indset, at de ved at støtte virksomheden i fremmede arbejdsmarker hjælper værket fremad i hjemlandet. Det, som ydes for at påbegynde virksomhed på et sted, vil bidrage til at styrke værket på andre steder. Når arbejderne befries for økonomiske vanskeligheder kan de udrette mere; og efterhånden som sjæle ledes til sandheden og menigheder oprettes, vil den finansielle stilling bedres. Snart vil disse menigheder ikke alene kunne oprettholde værket inden for deres områder, men også yde hjælp til andre arbejdsmarker. Således vil den byrde, som hviler på de ældre menigheder, blive fordelt.

Hjemmemissionsarbejdet vil i enhver henseende gøre bedre fremgang, når en mere rundhåndet, selvforægtende og opofrende ånd lægges for dagen overfor værket i fremmede missionsmarker; thi hjemmemissionsarbejdets fremgang beror, næst efter Guds hjælp, for en stor del på den tilbagevirkende indflydelse af den evangeliske virksomhed, som bliver udført i fjerne lande. Når vi på en aktiv måde forsyner Guds sag med de nødvendigste midler, bringer vi derved vore sjæle i berøring med ham, som er kilden til al kraft.

(28) Skønt værket på fremmede missionsmarker ikke har gjort fremgang, som det burde, så giver dog det, der er blevet udført, tilstrækkelig grund til opmuntring og taknemmelighed. Langt færre midler er blevet anvendt på disse virkefelter end hjemme og arbejdet er blevet udført under det hårdeste tryk og uden for de fornødne hjælpemidler. Men i betragtning af den hjælp, der er sendt til disse arbejdsmarker, er resultatet i sandheden forbavsende. Vore resultater i missionsgerningen har fuldt ud svaret til vore selvforægtende og selvopofrende bestræbelser. Gud alene kan beregne værdien af det, som er udrettet, idet evangeliets budskab er blevet forkyndt klart og tydeligt. Virksomhed er optaget på nye felter og aggressivt arbejde er blevet udført. Sandhedens sæd er udsået, lyset er trængt ind i manges sind og har givet dem et klarere begreb om Gud og en bedre forståelse af, hvilken karakter mennesket bør udvikle. Tusinder har fået kundskab om sandheden, som den er i Jesus. De er blevet fyldte med den tro, der er virksom ved kærlighed og som renses sjælen.

Værdien af disse åndelige fordele overgår vor fatteevne. Hvilken målesnor kan udlodde dybden af det ord, som er blevet forkyndt? Hvilken vægtskål kan rettelig veje deres indflydelse, der er blevet omvendte til sandheden? De bliver efterhånden selv missionærer, der virker for andre. På mange steder er gudsdyrkelsehusene blevet opført. Bibelen, den dyrebare bibel, bliver læst. Guds telt er hos menneskene og han bor hos dem.

Lad os glæde os over, at et arbejde, som Gud kan anerkende, er blevet udført i disse arbejdsmarker. Lad os i Herrens navn opløfte vor røst i lov og taksigelse til Gud for resultaterne af virksomheden i fremmede lande.

Og endnu siger vor guddommelige Anfører, som aldrig tager fejl. "Gå fremad! optag arbejde på nye steder. Opløft

banneret (29) i alle lande. »Stå op, bliv lys! Thi dit lys kommer og Herrens herlighed opgår over dig.«

Vort feltråb må være: "Fremad, stadig fremad! Guds engle vil gå foran os og berede os vejen." Vor byrde for fremmede lande kan aldrig nedlægges, førend hele jorden er oplyst af Herrens herlighed.

Der er brug for genopvækkelse af missionsånden i vore menigheder. Hvert medlem i menigheden bør overveje, hvorledes han kan hjælpe Guds værk fremad både hjemme og i fremmede lande. Næppe en tusindedel af det arbejde, som burde udføres på missionsmarkerne, bliver udført. Gud opfordrer sine arbejdere til at indtage nye landområder for ham. Der er rige virkefelter, som venter på den tro arbejder. Og tjenende engle vil samarbejde med ethvert menighedsmedlem, som vil virke uegennyttigt for Mesteren.

Kristi menighed på jorden blev organiseret med missionsvirksomhed for øje og Herren ønsker at se hele menigheden optaget med at udtænke veje og midler, hvorved høje, lave, rige og fattige kan få anledning til at høre sandhedens budskab. Ikke alle er kaldet til personlig at virke i fremmede lande; men alle kan ved deres bønner og gaver udrette noget til støtte for missionsarbejdet.

En amerikansk forretningsmand, som var en alvorlig kristen bemærkede, i samtale med en medarbejder, at han selv arbejdede for Kristus fireogtyve timer om dagen. "I alle mine forretningsforbindelser," sagde han, "forsøger jeg at repræsentere min Mester. Når jeg har lejligheden, forsøger jeg at vinde (30) andre for ham. Alle dage arbejder jeg for Kristus. Om natten medens jeg sover, har jeg en mand der arbejder for ham i Kina."

Som forklaring tilføjede han: "I min ungdom besluttede jeg at rejse ud som missionær iblandt hedningerne; men efter min faders død måtte jeg overtage hans forretning for at forsørge familien. I stedet for selv at rejse underholder jeg derfor nu en missionær. I den by og i den provins i Kina opholder mine arbejdere sig. Og således arbejder jeg for Kristus ved min repræsentant, selv når jeg sover."

Findes der ikke syvendedags adventister, som vil gøre ligeså? I stedet for at holde prædikanterne optaget med arbejde for menighederne, som allerede kender sandheden, burde menighedsmedlemmerne sige til disse arbejdere: "Gå og virk for sjæle, som er ved at omkomme i mørket. Vi vil selv tage os af menighedens anliggender. Vi vil holde møderne i gang og ved at blive i Kristus vil vi vedligeholde det åndelige liv. Vi vil arbejde for sjæle rundt omkring os og vi vil med vore bønner og gaver støtte arbejderne på de mere trængende virkefelter."

Hvorfor skulle ikke medlemmerne af en menighed, eller flere menigheder slutte sig sammen for at underholde en missionær i fremmede lande? Dersom de vil fornægte sig selv med hensyn til egenkærlige nydelser og undvære

unødvendige ting, så kan de gøre dette. Brødre og søstre, vil I ikke hjælpe til i dette arbejde? Jeg beder jer indstændigt om at gøre noget for Kristus og at gøre det nu. Gennem den arbejder, som ved jeres pengemidler måtte underholdes ude på missionsfeltet, vil sjæle kunne frelses fra fordærvelse og en gang skinne i Frelserens krone. *Vidnesbyrd for menigheden* side 112-117]

Sektion to - Evangelisk arbejde Lejrmødet

(31) [Lejrmøderne er et af de mest betydningsfulde midler i vor virksomhed. Det er en af de metoder som bidrager kraftigst til at vække opmærksomhed blandt folket og til at nå alle samfundsklasser med den evangeliske indbydelse.] Den tid vi lever i er en meget urolig tid. Ærgerrighed og krig, fornøjelse og pengeindtjening, optager menneskenes tanker. Satan ser at hans tid er kort og han har sat alle sine redskaber i gang, så mennesker kan bedrages, vildledes, optages og henrykkes, indtil prøvetiden er omme og nådedøren er lukket for evigt. Det er vor opgave at give hele verden - til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk - den tredje engels budskabs frelsende sandheder. Men det har været et svært problem at vide hvordan vi skal nå ud til folk i befolkningens store centre. Vi har ikke fået lov til at komme ind i kirkerne. I byerne er de store haller dyre og i de fleste tilfælde vil der kun komme få, til de bedste haller. Vi er blevet talt imod af dem, som ikke kendte os. Grundene til vor tro forstår folk ikke og vi betragtes som fanatikere, som uvidende, der holder lørdag frem for søndag. I vort arbejde har vi været rådvilde, for vi ved ikke hvordan vi skal gennembryde verdslighedens og fordømmenes barriere og frembringe folk (32) den dyrebare sandhed, som betyder så meget for dem. Herren har belært os med at lejrmødet er en af de vigtigste redskaber til at fuldbyrde os af dette værk. [*Evangeliets tjenere* side 297]

Vi må planlægge forstandigt, så folk selv kan få en anledning til at høre det sidste nådesbudskab til verden. Folk bør advares og berede sig for Guds store dag, som er lige oppe over. Vi har ingen tid at miste. Vi må gøre vort yderste for at nå mennesker hvor de er. Verden når nu grænsen for forhærdelse og ligegyldighed for Guds regerende love. I hver by, i vor verden, må advarslen proklameres. Alt hvad der kan gøres, bør gøres uden nøglen.

Og vore lejrmøder har et andet formål, som forbereder dette. De skal fremme åndeligt liv blandt vore egne folk. I sin visdom kender verden ikke Gud. Verden kan ikke se den guddommelige sandheds skønhed, ynde, godhed og hellighed. Og for at mennesker skal kunne forstå dette, må der være en kanal, hvor igennem det kommer til verden. Menigheden har udgjort den kanal. Kristus åbenbarer sig selv for os, så vi kan åbenbare ham til andre. Hans uudsigelige gavers rigdomme og herlighed skal vises ved hans folk.

[Gud har lagt et højhelligt arbejde i vore hænder og vi behøver at komme sammen for at få vejledning, så vi kan

blive i stand til at udføre dette arbejde. Vi må vide, hvilken rolle vi personlig kan blive kaldet til at spille i opbygningen af Guds værk på jorden, i håndhævelsen af Guds hellige lov og i ophøjelsen af Frelseren som Guds lam, der bærer verdens synd. Vi behøver at komme sammen, for at få den guddommelige berøring, så vi kan forstå, hvilken gerning vi har at gøre i (33) hjemmet.] Forældre må forstå hvordan de kan sende deres sønner og døtre så oplærte og uddannede ud fra hjemmets helligdom, at de vil kunne skinne som lys i verden. Vi må kunne se en arbejdsfordeling og hvordan hver enkel del af værket skal kunne fremføres. Hver enkel bør forstå den del, han skal gøre, så planerne og arbejdet må stemme overens med den store helhed. [*I Mesterens Tjeneste* side 232]

Nå masserne

I bjergprædiknen sagde Kristus til disciplene: »I er verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lystage; så skinner det for alle dem, som er i huset. Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.« Matt.5,14-16. Hvis vore lejrmoder blev ført som de burde, ville de faktisk være et lys for verden. De burde holdes i store byer og stæder, hvor sandhedens budskab ikke er blevet proklameret. Og de burde fortsætte i to eller tre uger. Det kan nogle gange være tilrådeligt at holde lejrmoder samme sted sæson efter sæson; men som regel bør lejrmoder ændres fra år til år. I stedet for at have kæmpelejrmoder på nogle få lokaliteter, vil der gøres mere godt ved at have mindre møder på mange steder. Således vil arbejdet hele tiden brede sig til nye marker. Ligeså snart en lokalitet er hævet i sandhedens standard og det er forsvarligt at forlade nyomvendte, må vi tænke på nye marker. Vore lejrmoder er en styrke og holdes de et sted hvor folk gribes, vil de være meget mere virkningsfulde, end hvis de af hensyn til medlemmernes bekvemmelighed, (34) blev holdt på steder, hvor, på grund af tidligere møder og forkastelse af sandheden, den almindelige interesse er død.

[Man har begået en fejl ved at holde lejrmoder på afsides beliggende pladser og ved at fortsætte på samme sted år efter år. Dette er blevet gjort for at spare udgifter og arbejde; men besparelsen skulle ske på andre områder. Især på nye steder gør manglen på midler det ofte vanskeligt at dække udgifterne til et lejrmoder. Der bør udvises omhyggelig sparsommelighed og lægges planer i forbindelse dermed, da meget kan spares på denne måde. Men lad ikke virksomheden blive forkrøbet. Denne metode til fremholdelse af sandheden for folket er efter vor Guds forordning. Når der skal arbejdes for sjæle og sandheden skal bringes til dem som ikke kender den, må arbejdet ikke hindres, for at spare på udgifterne. *Evangeliets tjenere* side 267]

Vore lejrmoder bør føres, for at udrette mest muligt godt. Lad sandheden blive overbragt ordentligt og fremført af dem som tror den. Det er lys, himlens lys, som verden har brug for og hvad der viser Herren Jesus Kristus er lys.

Et levende eksempel

Hvert lejrmoder bør være et levende eksempel på ordentlighed og god smag. Vi må være forsigtige med pengene og må undgå pyntelighed; men alt i forbindelse med stedet

bør være pænt og ordentligt. Smag og taktfølelse gør meget for at tiltrække. Og i alt vort arbejde skal vi udvise disciplin i organisering og orden.

Alt bør være arrangeret en sådan måde, at Guds værks hellighed og betydning gør indtryk på både vore egne folk og verden. Reglerne der skulle overholdes i israeliternes lejr, er et eksempel (35) for os. Det var Kristus, som gav disse særlige anvisninger til Israel og han tænkte også på os, på hvem verdens ende kommer over. Vi bør omhyggeligt studere forskrifterne i Guds ord og praktisere disse anvisninger som Guds vilje. Lad alt omkring lejrplassen være rent, sundt og ryddet. Der bør vises særlig omhu for alle sanitetsforhold og mennesker med sund dømmekraft og skarpsindighed bør se, efter at intet får lov til at så sygdommens og dødens frø over lejrplassen.

Teltene bør være bundet sikkert og når der er risiko for regn, bør hvert telt drænes. Forsøm ikke dette under nogen omstændigheder. Alvorlig og endog skæbnesvanger sygdomme pådrages nogle, fordi denne sikkerhedsforanstaltning forsømmes.

Vi bør føle at vi er sandhedens repræsentanter af himmelsk oprindelse. Vi skal vise ham ære, som har kaldet os ud af mørke, til hans vidunderlige lys. Vi bør altid have i tanke at Guds engle vandrer hen over lejrplassen og betragter ordnen og indretningen i alle teltene. For de mange mennesker, som kommer til pladsen, er hele indretningen en illustration på det folks tro og principper, som leder mødet. Det bør være den bedst mulige illustration. Alle omgivelser bør være en lektie. Især bør familieteltene, i deres ordenlighed, give et glimt af hjemmelivet, være en stadig prædiken om syvendeds adventisternes vane, skik og brug.

Sikrer sig tilhørere

[Mens vi en gang var ved at gøre forberedelser til afholdelse af et lejrmoder i nærheden af en stor by hvor vort folk var meget lidt kendt, syntes jeg en nat at befinde mig i en forsamling til drøftelse (36) af det arbejde som burde gøres før mødet. Der blev talt om de store anstrengelser og de betydelige udgifter til spredning af løbesedler og blade. Der blev taget skridt til at gennemføre denne plan, da én som er god til at rådgive, udtalte: "Sæt teltene op, begynd jeres møder og averter; derved vil der blive udrettet mere.

"Sandheden, fremholdt af den levende prædikant, vil have større indflydelse end det samme indhold vil have når det offentliggøres i bladene. Men begge dele tilsammen vil have endnu større vægt.] Det er ikke den bedste plan at følge en linje år efter år. Skift tingenes orden. Når I giver jer tid og anledning, er Satan parat til at drille med sine kræfter og han vil arbejde på at ødelægge alle sjæle det er ham muligt. Opvæk ikke modstand før folk har haft en anledning til at høre sandheden og vide hvad de modsætter sig. Spar på jeres kræfter til at gøre et stærkt arbejde efter mødet, frem for før. Hvis en trykkemaskine kan komme til at arbejde under mødet og trykke småblade, notiser og blade til uddeling, vil det have en virkningsfuld indflydelse." [*Evangeliets tjenere* side 297]

Ved nogle af vore lejrmoder er der blevet organiseret stærke medarbejdergrupper til at tage ud i byerne og deres

forstæder for at uddele litteratur og indbyde folk til møderne. Med disse midler sikres der hundredvis af mennesker som regelmæssige mødedeltagere til den sidste halvdel af mødeserien, hvor de ellers kun kunne have tænkt lidt over det.

Vi må tage alle forsvarlige midler i brug for at bringe folk lyset. Brug trykkeriet og brug alle former for reklamer, der gør opmærksom på arbejdet. Dette bør ikke betragtes som uvæsentligt. På hvert gadehjørne ser I plakater og notiser, som fortæller om de forskellige ting der sker, nogle af dem, af den mest forkastelige karakter; og (37) skal dem, som har livets lys, være tilfreds med de svage anstrengelser der gøres for at henlede massernes opmærksomhed til sandheden?

Dem, som bliver interesseret møder sofisteri og fordrejelser fra populære prædikanter og de ved ikke hvordan de skal besvare disse ting. Sandheden overbragt af den levende forkynder, bør udgives i en så kortfattet form så muligt og spredes vidt omkring. Så vidt det kan lade sig gøre, så lad vigtige prædikener til vore lejr møder, blive udgivet i aviserne. Således kan sandheden, som blev givet til et begrænset antal mennesker, få adgang til mange menneskesind. Og hvor sandheden er blevet fremstillet forkert, vil folk få en anledning til at vide hvad prædikanten sagde.

Sæt jeres lys på en lystage, så det kan lyse for alle, som er i huset. Hvis sandheden er blevet givet til os, skal vi gøre den så tydelig for andre, at den mest oprigtige kan genkende den og glæde sig ved dets klare lys.

Natanael ønskede at få at vide om ham, Johannes Døber kaldte Messias, i virkeligheden var Guds Lam, der bærer alverdens synd. Medens han lagde sine bekymringer for Gud og bad om lys, kaldte Phillip ham og i virkelig glade toner udbrød: »Ham, som Moses i loven og ligeså profeterne har skrevet om, ham har vi fundet, Jesus, Josefs søn, fra Nazaret.« Joh.1,45

Men Natanael var forudindtaget imod nazaræerne. Fordi han var påvirket af falsk lære, opstod der vantrø i hans hjerte og han spurgte: »Kan noget godt være fra Nazaret?« Phillip prøvede ikke at bekæmpe hans fordomme og vantrø. Han sagde: »Kom og se!« Dette var klogt; for lige så snart Natanael så Jesus, blev han overbevist om at Filip havde ret. Hans vantrø blev fejret (38) bort og tro, en fast, stærk og varig tro, tog hans sjæl i besiddelse. Jesus roste Natanaels tillidsfulde tro.

Der er mange, som har det på samme måde, som Natanael havde. De er forudindtagede og ikke-troende fordi de aldrig er kommet i kontakt med disse sidste dages særlige sandheder eller med folk som fastholder dem og det vil kræve tilstedeværelse til et møde, der er fyldt af Kristi Ånd, for at bortfejre deres vantrø. Uanset hvad vi træffer på, hvilken modstand, hvilke anstrengelser der gøres for at vende sjæle bort fra den himmelsk fødte sandhed, må vi offentliggøre vor tro, så ærlige sjæle kan se og høre og selv blive overbevist. Vort arbejde er at sige, ligesom Phillip: »Kom og se!«

Vi fremholder ingen lære, som vi ønsker at skjule. For dem, som er blevet oplært i at helligholde den første uge-

dag, er det fjerde buds sabbat det mest bemærkelsesværdige træk i vort tro. Men erklærer Guds ord ikke at den syvende-dag er Herren vor Guds sabbat? Ganskevist er det ikke nogen let sag at gennemføre den påkrævede ændring fra den første til den syvende-dag. Det medfører et kors. Det kolliderer med menneskers forskrifter og praksis. Lærte mænd har belært folk med tradition, indtil de er fulde af vantrø og fordomme. Alligevel må vi sige til disse folk: »Kom og se!« Gud forlanger at vi proklamerer sandheden og lade den åbenbare vildfarelse.

Menighedsmedlemmers tilstedeværelse

Det er vigtigt at medlemmerne i vore menigheder følger vore lejr møder. Sandhedens fjender er mange og fordi vort antal er lille, bør vi udgøre en så stærk front som muligt. I har hver især brug for, at få gavn af møderne og Gud kalder på jer til at være nummer ét i sandhedens rækker.

(39) [Nogle vil sige: "Det er kostbart at rejse og det ville være bedre for os at spare de penge og give dem til værkets fremme, hvor der er stor trang." Tænk ikke sådan; Gud opfordrer jer til at indtage jeres plads i hans folks rækker. Styrk mødet så meget, som I på nogen måde kan, ved at være tilstede hos jeres familier. Gør en ekstra anstrengelse for at overvære Guds folks forsamling.

Brødre og søstre, det ville være langt bedre for jer at lade jeres forretning lide end at forsømme anledningen til at høre det budskab, Gud har til jer. Gør ikke brug af nogen undskyldning, der vil afholde jer fra at opnå enhver mulig åndelig fordel. I trænger til hver lysstråle. I behøver at blive dygtiggjort til, med sagtmodighed og frygt, at gøre regnskab for det håb, som er i jer. I har ikke råd til at gå glip af en eneste sådan forret.

Fordum pålagde Herren sit folk at samles tre gange om året for at tilbede ham. Til disse hellige forsamlinger kom Israels børn, medbringende deres tiende, deres syndofre og deres takofre til Guds hus. De kom sammen for at fortælle om Guds miskundhed, for at kundgøre hans underfulde gerninger og for at bringe hans navn lov og taksigelse. Og de skulle være med til den offertjeneste, der pegede hen til Kristus som Guds Lam, der bærer verdens synd. På denne måde skulle de bevares fra verdslighedens og afguderiets fordærlige magt. Troen, kærligheden og taknemmeligheden skulle holdes levende i deres hjerter og ved deres fælles deltagelse i denne hellige tjeneste, skulle de knyttes nærmere til Gud og til hverandre.

På Kristi tid blev disse højtider overværet af skarer af mennesker fra alle lande; og hvis de var blevet fejret med en sand tilbedelsens ånd, således som Guds hensigt var, kunne sandhedens lys være blevet bragt ud til alle folkeslag på jorden, gennem dem.

(40) De, der boede langt borte fra tabernaklet, må have brugt over en måned hvert år til at overvære disse hellige sammenkomster. Herren så, at disse sammenkomster var nødvendige for hans folks åndelige liv. De trængte til at vende sig bort fra deres timelige bekymringer, til at have samfund med Gud og til at tænke på realiteter, som ikke ses.

Når nu Israels børn i deres tid behøvede fordelene af disse hellige sammenkomster, hvor meget mere behøver vi dem så ikke - i disse sidste dages farer og strid. Og hvis verdens mennesker dengang behøvede det lys, som Gud havde betroet sin menighed, hvor meget mere trænger de ikke til det nu!

Dette er en tid, da enhver bør komme Herren til hjælp, komme Herren til hjælp iblandt de vældige. Fjendens styrker forstærkes og som Herrens folk bliver vi fremstillet i et forkert lys. Vi ønsker, at folket skal få kendskab til vore lærdomme og vor virksomhed. Vi ønsker, at de skal vide, hvad vi er og hvad vi tror. Vi må finde vej til deres hjerter. Påberåb jer ingen undskyldning. Herren behøver jer. Han gør ikke sin gerning uden i samarbejde med det menneskelige redskab. Rejs til lejr mødet, selv om I må bringe et offer for at kunne gøre det. Rejs med vilje til at arbejde. Gør enhver anstrengelse for at formå jeres venner til at rejse, ikke i jeres sted, men at følge med jer, for at stå på Herrens side og lyde hans befalinger. Hjælp interesserede til at være med og skaf dem kost og logi, om så er nødvendigt. Engle, der udsendes til hjælp for sådanne, som er frelsens arvinger, vil ledsage jer. Gud vil gøre store ting for sit folk. Han vil velsigne enhver bestræbelse for at ære hans sag og fremme hans værk.

Hjertets beredelse

(41) Ved disse sammenkomster må vi altid huske, at to magter er i virksomhed. Der foregår en kamp, som ikke ses af menneskelige øjne. Herrens hær er til stede og søger at frelse sjæle. Satan og hans hærskere er også i virksomhed og søger på enhver mulig måde at bedrage og ødelægge. Herren byder os: »Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod djævelens sniglob. Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.« Ef. 6,11-12. Dag efter dag holdes kampen gående. Dersom vore øjne kunne oplades og se de gode og de onde redskaber i virksomhed, ville der ikke være noget pjank, ingen forfængelighed, ingen spøg, ingen spas. Dersom alle ville iføre sig Guds fulde rustning og mandigt kæmpe Herrens strid, kunne der opnås sejre, som ville få mørkets rige til at bæve.

Ingen af os bør rejse til lejr mødet i tillid til, at prædikanterne eller bibelarbejderne skal gøre mødet til en velsignelse for os. Gud ønsker ikke, at hans folk skal bygge på prædikanten. Han vil ikke, at de skal svækkes ved at stole på hjælp fra mennesker. De skal ikke, ligesom hjælpeløse, børn støtte sig til nogen anden. Som en husholder over Guds nåde skal hvert menighedsmedlem føle det som et personligt ansvar at have liv og rod i sig selv. Enhver bør føle, at det i nogen grad afhænger af ham, om mødet skal lykkes. Sig ikke: "Jeg har intet ansvar. Jeg har intet at gøre ved dette møde." Hvis du føler sådan, giver du Satan anledning til at virke gennem dig. Han vil fylde dit sind med sine tanker, give dig noget at gøre på sine områder. I stedet for at samle med Kristus vil du adspredde.

(42) Hvorvidt mødet skal lykkes eller ej, afhænger af Helligåndens nærvær og kraft. Enhver, som elsker sandhedens sag, bør bede om Åndens udgydelse; og så langt det står i vor magt, skal vi fjerne enhver hindring for dens

virke. Ånden kan aldrig udgydes, så længe der er uoverensstemmelser og bitterhed mellem menighedens medlemmer. Misundelse, avind, ond mistanke og ond tale stammer fra Satan og de forhindrer på en virksomhedsfuld måde Helligåndens gerning. Intet andet her i verden er Gud så kært som hans menighed. Intet andet vogter han med en så nidkær omhu. Intet er Gud så anstødeligt som en handling, der skader deres indflydelse, som udfører hans tjeneste. Han vil kræve alle dem til ansvar, som bistår Satan i hans arbejde med at kritisere og skabe modløshed.

De, der er blottede for sympati, ømhed og kærlighed, kan ikke gøre Kristi gerning. Inden profetien om, at den skrøbelige skal »blive som David« og Davids hus »som Herrens engel« (Zak. 12,8), kan opfyldes, må Guds børn aflægge enhver mistænksomhed angående deres brødre. Hjerter må slå i takt med hjerte. Kristelig velvilje og broderlig kærlighed må komme til syne i langt rigeligere mål. Disse ord ringer i mine øren: "Slut jer sammen, slut jer sammen" Den højtidelige, hellige sandhed for denne tid skal forene Guds folk. Ønsket om at have forrang må dø. En sag, som der bør kappes om, må opsluge alt andet, nemlig denne: Hvem vil ligne Kristus mest i karakter? Hvem vil mest fuldstændigt skjule sig i Jesus?

»Derved er min Fader herliggjort, at I bærer megen frugt,« siger Kristus. Joh. 15,8. Hvis der nogensinde var et sted, hvor de troende skulle bære megen frugt, er det ved vore lejr møder. Ved disse møder mærkes vore handlinger, vore ord og vor ånd og vor indflydelse er vidtrækkende som evigheden.

(43) Karakterens forvandling skal være vidnesbyrdet for verden om, at Kristi kærlighed bor i os. Herren forventer, at hans folk skal vise, at nådens genløsende kraft kan indvirke på den mangelfulde karakter og bringe den til at udvikles på en symmetrisk måde til at bære rige frugter.

Men for at vi skal kunne opfylde Guds hensigt, er der et forberedende værk, der må udføres. Herren byder os at tømme vore hjerter for den egenkærlighed, som er roden til indbyrdes mangel på sympati. Han længes efter at udgyde sin ånd over os i rigt mål og han byder os rydde vejen ved forsagelse af jeget. Når jeget overgives til Gud, vil vore øjne oplades til at kunne se de anstødssten, vor mangel på lighed med Kristus har lagt på andres vej. Gud byder os fjerne alle disse. Han siger: »bekend derfor jeres synder for hverandre og bed for hverandre, for at I må blive helbredt.« Jak. 5,16. Da kan vi have den forvisning, som David havde, da han efter at have bekendt sin synd bad: »Glæd mig igen med din frelse, giv mig til støtte en villig ånd! Da vil jeg lære overtrædere dine veje og syndere skal vende om til dig.« Sl. 51,14-15.

Når Guds nåde hersker i vort indre, vil sjælen være omgivet af en atmosfære af tro, frimodighed og kristelig kærlighed, som styrker det åndelige liv hos alle, der indånder den. Da kan vi rejse til lejr mødet, ikke blot for at modtage, men for at meddele. Enhver, som er delagtig i Kristi tilgivende kærlighed, enhver, som er blevet oplyst af Guds ånd og omvendt til sandheden, vil føle, at for disse dyrebare velsignelser står han i gæld til hver eneste sjæl, han kommer i berøring med. Dem, som er ydmyge af hjertet, vil Herren bruge til at nå sjæle, som de ordinerede prædikant-

ter ikke kan komme til. De vil blive ledet til at tale ord, som åbenbarer Kristi frelsende nåde.

Og ved at være til velsignelse for andre vil de selv blive velsignet. (44) Gud giver os anledning til at meddele nåde, for at han må kunne fylde os på ny med forøget nåde. Håbet og troen vil styrkes, når Guds redskab virker med de talenter og evner, Gud har givet. En guddommelig kraft vil samarbejde med den pågældende. *Vejl f menigh* bd. 2 side 313-316]

Forretningsanliggender

[Så vidt muligt skulle vore lejrmoder udelukkende beskæftige sig med åndelige interesser. De bør ikke benyttes til behandling af forretningsager.

Arbejdere er samlet til lejrmodet fra alle dele af virkefeltet og det kan syntes at være en gunstig anledning til at drøfte forretningsanliggender i forbindelse med de forskellige arbejdsgræne og til oplæring af arbejdere i forskellige gøremål. Alle disse interesser er betydningsfulde; men når de skal varetages på et lejrmodet, bliver der bare for lidt tid til overs, til behandling af det praktiske forhold mellem sandheden og sjælen. Prædikanterne bortledes fra deres arbejde med at opbygge Guds børn i den alderhelligste tro og lejrmoder svarer ikke til det formål som de var bestemt til. Der holdes mange møder som ingen interesse har for den største del af folket og dersom de skulle være med til alle disse møder, ville de ved afrejsen være trætte i stedet for at være blevet styrket og opfrisket. Mange er skuffede fordi håbet om at lejrmodet skulle blive til hjælp for dem, er slået fejl. De som kom for at modtage lys og styrke, vender tilbage til deres hjem lidt bedre i stand til at virke i deres familier og menigheder end de var før de kom til mødet.

Forretningssager skulle varetages af dem som specielt er blevet valgt til denne gerning og så vidt muligt bør sådanne sager lægges frem for folk ved en anden lejlighed end på lejrmodet. Undervisning i bogsalg, i sabbatskolearbejdet og i detaljer vedrørende traktater og (45) missionsvirksomheder skulle gives i de hjemlige menigheder eller ved særskilte møder. Det samme princip gælder for madlavningskurser. Mens disse ting er gode på deres rette plads og de bør ikke lægge beslag på tiden til vore lejrmoder. *Evangeliets tjenere* side 298-299]

[Konferensernes formænd og prædikanterne bør sørge for folkets åndelige interesser og derfor være fritaget for det mekaniske arbejde, som mødet medfører. Prædikanterne bør være forberedt på at tjene som lærere og ledere i arbejdet på lejrpladsen, når forholdene kræver det; men de bør ikke blive udkørt. De bør føle sig forfriskede og være i en glad sindsstemning, da dette er af væsentlig betydning for et godt møde. De bør være i stand til at tale ord, der bringer glæde og frimodighed og til at så åndelige sandheders frø i oprigtige hjerters jordbund, hvor det kan spire og bære dyrebar frugt.

Prædikanterne bør undervise folket om, hvordan man kommer til Herren og hvorledes man kan lede andre til ham. Metoder må tages i brug og planer gennemføres, hvorved idealerne højnes og folket lærer, hvordan de kan

renses fra ugudelighed og opløftes ved at holde sig til rene og hellige principper.

Der må gives tid til hjerteransagelse og til sjælelig udvikling. Når sindet er optaget med forretningsanliggender, må der nødvendigvis blive mangel på åndelig kraft. Personlig gudsfrygt, sand tro og hellighed i hjertet må fremholdes for tankerne, indtil folket indser betydningen af disse ting. Vi må have Guds kraft ved vore lejrmoder, ellers bliver vi ikke i stand til at få overhånd over sjælefjenden. Kristus siger: »Uden mig kan I slet intet gøre.«

For dem, der samles til lejrmoder, må den kendsgerning gøres klar, at hensigten med møderne er at opnå en højere kristelig erfaring, at øge vort kendskab til Gud og hans ord og at blive styrket med åndelig kraft. (46) Medmindre vi forstår dette, vil møderne for vort vedkommende blive uden frugt. *Vejl f menigh* bd. 2 side 317]

Præstelig hjælp

Til lejrmoderne eller teltarbejdet, i eller nær de store byer, burde der være en overflod af præstelig hjælp. Til alle vore lejrmoder bør de præstelige kræfter være så stærke så mulige. Det er ikke klogt at belaste en eller to mænd hele tiden. Under en sådan belastning bliver der fysisk og mentalt udmattede og er ude af stand til at gøre deres bestemte arbejde. For at de må få den nødvendige styrke til møderne, bør prædikanterne i forvejen overlade deres arbejdsfelter til sikre hænder, hos dem som kan fremføre arbejdet fra hus til hus, selvom de måske ikke prædiker. For Gud kan mange arbejde tappert; og for deres arbejde vil de se rigdommene komme igen, hvilket de vil overraskes over.

Der er brug for forskellige gaver til vore store møder. Friske evner bør komme i gang. Der må gives Helligånden en anledning til at arbejde med sindet. Da vil sandheden blive overbragt på en frisk måde og med styrke.

Under ledelsen af vigtige møder nær en stor by, er alle medarbejders samarbejdsvillighed absolut nødvendig. De bør holde mødernes atmosfære og blive kendt med folk, idet de kommer ind og går ud, udvise den største høflighed og venlighed og mildt hensyn for deres sjæle. De bør være beredt til at tale til dem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt, søge at vinde deres sjæle. Oh, om Kristi medarbejdere blot ville være halvt så meget vagtsomme eftersom sagen er, som altid er på sporet af menneskevæsener, altid lysvågen, på lur efter at lægge nogle faldgruber eller snarer til deres ødelæggelse.

(47) Lad hver eneste dag blive gjort til den allervigtigste arbejdsdag. Den dag, den aften, kan være den eneste anledning hvor en sjæl kan komme til at høre advarselsbudskabet. Hav altid dette i tanke.

Når Prædikanter lader sig selv kalde bort fra deres arbejde, for at besøge menigheder, belaster de ikke kun deres fysiske styrke, men de berøver dem selv tid til studie og bøn og til stilhed for Gud i selvransagelse. Således bliver de ikke egnede til arbejdet, når og hvor det skal gøres.

Intet er mere påkrævet i arbejdet end de praktiske resultater af samfund med Gud. Vort daglige liv bør vise, at vi

har fred og hvile i Gud. Hans fred i hjertet vil udstråle i ansigtet. Den vil give stemmen en overbevisende kraft. Samfund med Gud vil sætte et ophøjet moralsk præg på karakteren og på hele vor handlemåde. Menneskene vil kende os, ligesom de første disciple, på at vi har været sammen med Jesus. Dette vil give prædikantens arbejde en kraft, som endog er større end den, der skyldes indflydelsen af hans forkyndelse. Denne kraft må han ikke lade sig berøve. Samfundet med Gud gennem bøn og granskning af hans ord må ikke forsømmes, for deri er kilden til hans styrke. Intet arbejde for menigheden bør gå foran dette. *Vejlfmenigh* bd. 2 side 86]

Vi har for slapt greb om Gud og om de evige realiteter. Hvis mennesker vil vandre med Gud, vil han skjule dem i Klipperevnen. Er de skjult sådan, kan de se Gud, ligesom Moses så ham. Men den kraft og det lys som Gud giver, kan de forstå mere og udrette mere end de før havde drømt om.

Mere dygtighed, taktfølelse og visdom er nødvendig for at overbringe ordet og brødføde Guds hjord, end mange tror. (48) En tør, livløs fremstilling af sandheden, formindsker det allerhelligste budskab som Gud har givet mennesker.

Dem som lærer ordet må selv hver time være i kontakt, i bevidst, levende samfund med Gud. Sandhedens og retfærdighedens og barmhjertighedens principper må de have inden for sig. De må fra al visdoms Kilde drage moralsk og forstandsmæssig styrke. Deres hjerter må være i live med Guds Ånds dybe bevægelser.

Kilden til al kraft er bundløs; og hvis du i din store trang søger efter Helligåndens virke på dig, hvis du lukker dig selv inde sammen med Gud, så kan du være sikker på at du ikke vil komme tør og åndsløs frem for folk. Bed meget og betragt Jesus, så vil du ikke længere ophøje selvet. Hvis du tålmodigt udviser tro, stoler ubetinget på Gud, vil du genkende Jesu stemme sige: "Kom højere op."

Alle skal være medarbejdere

»Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme, indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde.« Ef.4,11-13.

Dette skriftsted bringer et stort arbejdsprogram, der må indføres til vore lejr møder. Alle disse gaver skal bruges. Enhver trofast arbejder vil sørge for de helliges fuldkomnethed.

[De, som oplæres til virksomhed i en eller anden gren af Guds værk, bør udnytte enhver anledning til at arbejde ved lejr mødet. hvor som helst der bliver holdt lejr møder, bør unge mænd som har fået en medicinsk uddannelse, føle det som deres pligt at tage del. De bør (49) opmuntres til, ikke bare at arbejde i det medicinske fag, men også til at tale om punkter i den nærværende sandhed og derunder påvise grunden til at vi er syvende-dags adventister. Dersom man giver dem lejlighed til at arbejde sammen med ældre præ-

dikanter, vil disse unge mænd få megen hjælp og velsignelse. *Evangeliets tjenere* side 299]

Der er noget alle skal gøre. Enhver sjæl, der tror sandheden skal stå ved sin lod og sit sted og sige: »Her er jeg, send mig!« Es.6,8. Alle kan lære at arbejde vellykket i deres hjemmemenigheder, ved at involvere sig i lejr møde-arbejdet.

[Gennemført på den rette måde, er lejr mødet en skole, hvor prædikanter, menighedsforstandere og menighedstjenere kan lære at udføre en mere fuldkommen gerning for Mesteren. Det skulle være en skole, hvor menighedens medlemmer, gamle og unge, får en anledning til at opnå grundigere kendskab til Herrens vej, et sted, hvor de troende kan få en oplæring, som vil hjælpe dem til at hjælpe andre. *I Mesterens Tjeneste* side 233]

Forældre som kommer til lejr møderne, bør lytte særlig godt efter lektier, givet til deres belæring. Lad dem da i hjemmene, ved forskrift og eksempel, videregive disse lektier til deres børn. Når de således anstrenger sig, for at redde deres børn fra verdens fordærvende indflydelser, vil de se forbedringer i deres familier.

Den bedste hjælp som prædikater kan give vore menighedsmedlemmer er ikke prædikener, men et planlægningsarbejde for dem. Giv hver enkelt noget at gøre for andre. Hjælp alle til at se, at de, som modtager Kristi nåde, er forpligtet til at arbejde for ham. Og lad alle oplæres i, hvordan de skal arbejde. Især dem, som er nye i troen, skal uddannes til at blive Guds medarbejdere. Hvis den fortvivlede kommer i arbejde, vil de hurtigt glemme deres fortvivlelse; den svage vil blive stærk, den uvidende forstandig og alle vil være parat til at viderebringe sandheden, (50) som den er i Jesus. De vil finde en ufejlbarlig hjælper i ham, som har lovet at frelse alle, der kommer til ham.

Bøn og råd

Dem som arbejder ved lejr mødet, bør ofte samles i bøn og rådslagning, så de kan arbejde fornuftigt. Ved disse møder er der mange ting der kræver opmærksomhed. Men prædikanterne bør tage tid til at samles i bøn og råd hver dag. I bør vide at alle ting er trukket ud i lige linjer, "at I står," som ordene blev talt til mig, "skulder ved skulder, marcherer lige ud og trækker ikke til siden". Når arbejdet udføres på den måde, er der hjerte-enighed og handlingerne vil være samstemmende. Dette vil være et underfuldt middel, til at bringe Guds velsignelse over folk.

Prædikanterne bør tage sig tid til at søge Gud for visdom og kraft, før de aflægger en prædiken. I de første år gik prædikanterne ofte bort og bad sammen og de ville ikke ophøre før Guds Ånd besvarede deres bønner. Da vendte de tilbage fra bedestedet med deres ansigter oplyste; og når de talte til menigheden, var deres ord med kraft. De nåede folks hjerter fordi Ånden gav dem velsignelsen, der beredte hjerterne til at modtage deres budskab. Der udrettes langt mere af det himmelske univers end vi indser, når vejen beredes for sjæles omvendelse. Vi skal arbejde i harmoni med himlens budbringere. Vi mangler mere af Gud; vi skal ikke føle at vor tale og prædikener kan gøre arbejdet. Hvis folk ikke nås ved Gud, vil de aldrig kunne nås. Vi skal stole helt på Gud, bede om hans løfte: »Ikke

ved magt og ikke ved styrke, men ved min ånd, siger Hærskares Herre.« Zak.4,6.

Når dem, som Gud har givet ansvar (51) som ledere, frygter og skælver for ham, på grund af det ansvar arbejdet medfører, når de føler deres egen uværdighed og søger Herren i ydmyghed, når de renser sig selv fra alt der mishager ham, når de beder til ham indtil de ved at de har tilgivelse og fred, så vil Gud vise sig selv igennem dem. Da vil værket rykke frem i styrke.

Medarbejdere, vi må have Jesus, den dyrebare Jesus, bundet i vore egne hjerter meget mere fuldt ud, hvis det vi skal lykkes for os at fremstille ham for folk. Vi har stort behov for himmelsk indflydelse, Guds Helligånd, for at give vort arbejde kraft og virkning. Vi behøver at åbne hjertet for Kristus. Vi behøver en meget fastere tro og en inderligere helligelse. Vi behøver at dø i selvet og, i sind og hjerte, værne om en prydelig kærlighed for vor Frelser. Når vi vil søge Herren af hele hjertet vil vi finde ham og vore hjerter vil være helt glødende af hans kærlighed. Selvet vil synke til ubetydelighed og Jesus vil blive alt og i alt for sjælen.

Kristus giver os, som tørster efter livets vand, så vi kan drikke frit. Når vi gør dette, har vi Kristus inden for os, som en vandkilde, der udspringer i evigt liv. Da er vore ord fulde af frugt. Vi er rede til at vandre andre.

Vi må drage nær til Gud. Vi må være arbejdere sammen med ham, ellers vil der kunne ses svaghed og fejltagelser i alt vi foretager os. Hvis det blev overladt til os at lede Guds sags interesser på vor egen måde, vil vi ikke have grund til at forvente så meget; men hvis selvet skjules i Kristus, vil al vort arbejde blive udført i Gud. Lad os, for hvert skridt, have tro på Gud. Selvom vi indser vor egen svaghed, så lad os ikke være troløse, men troende.

Hvis vi vil tage Gud på hans ord, vil vi lære hans frelse at kende. Evangeliet vi giver, for at frelse fortabte (52) sjæle, må være netop det evangelium, som frelser vor egne sjæle. Vi må tage imod Guds ord. Vi må spise ordet, efterleve ordet; det er Guds Søns kød og blod. Vi må spise hans kød og drikke hans blod - ved tro antage hans åndelige egen-skaber.

Vi må have lys og velsignelse, så vi har noget at videregive. Det er enhver arbejders privilegium at først tale med Gud på det skjulte bedested og så tale med folk, som Guds talerør. Mænd og kvinder, som samtaler med Gud, som har en blivende Kristus, gør atmosfæren hellig, fordi de samarbejder med hellige engle. Der er brug for sådanne vidner i denne tid. Vi behøver Guds smeltende kraft, - kraft til at samles med Kristus.

Menighedens behov

Mange kommer til lejr møderne med knurrende og beklagende hjerter. Ved Helligåndens virke må disse ledes til at se, at deres knurren er en forhånelse mod Gud. De må ledes til at føle selvbebrejdelse fordi de har ladet fjenden styre deres sind og dømmekraft. Beklagelser må vendes til anger, usikkerhed og fortvivlelse til det alvorlige spørgsmål: "Hvordan kan jeg få en oprigtig tro?"

Når mennesker får del i guddommelig natur, vil Kristi kærlighed være et blivende princip i sjælen og selvet og dets særheder vil ikke kunne ses. Men det er sørgeligt at se dem, som burde være kar til ære, give efter for den lavere natur og vandre på stier, som samvittigheden fordømmer. Mennesker som bekender at være Kristi efterfølgere falder til et lavt niveau og beklager sig altid over deres ufuldkommenheder, men overvinder og knuser aldrig Satan under deres fødder. Skyld og fordømmelse begynder altid fra sjælen og disses råb kunne ligeså godt være: (53) »Jeg elendige menneske! hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?« Rom.7,24. Ved at give efter for synd, ødelægges selvrespekten; og når den er forsvundet, mindskes respekt for andre; vi tror at andre er lige så uretfærdige som vi selv er.

Ved vore lejr møder, burde disse ting bringes frem for folk og de bør altid opmuntres til at finde udfrielse fra syndens kraft, i Kristus. Han siger: »Leder i efter mig, vil jeg lade mig finde af eder.« Jer.29,13-14. Standarden bør højes og forkyndelsen bør være af alleråndeligste karakter, så folk kan ledes til at se årsagen til deres svaghed og ulykke. Mange er ulykkelige fordi de er uhellige. Hjerterenhed, uskyldighed alene kan velsignes af Gud. Når der gemmes på synd, kan den til sidst ikke skabe andet end ulykke; og synd, som fører til de ulykkeligste følger er hjertets stolthed, mangel på kristelig forståelse og kærlighed.

Hvordan budskabet overbringes

Overalt er der hjerter der råber efter den levende Gud. Der er i menighederne givet prædikener, som ikke mætter den hungrende sjæl. I disse prædikener er der ikke den guddommelige manifestation, som rører ved sindet og skaber varme i sjælen. Tilhørerne kan ikke sige: »Brændte ikke vort hjerte i os, mens han talte til os på vejen og lukkede skrifterne op for os?« Luk.24,32. Megen af den lære der gives kan ikke vække overtræderen, eller overbevise sjæle om synd. Folk som kommer for at høre ordet, behøver en klar, ligefrem præsentation af sandhed. Nogle som tidligere har smagt Guds ord har i lang tid dvælet i en atmosfære, hvor der ikke er nogen Gud og de længes efter guddommelig nærværelse.

Den allerførste og vigtigste ting er at smelte og (54) underlægge sjælen, ved at fremstille vor Herre Jesus Kristus som den syndstilgivende Frelser. Ingen prædiken bør forkyndes, eller bibelundervisning i noget gives, uden at pege tilhørerne hen til »Guds lam, som bærer verdens Synd!« Joh.1,29. Enhver sand lære gør Kristus til midtpunkt, enhver forskrift får kraft fra hans ord.

Fremhold Golgatas kors for folk. Vis hvad der forårsagede Kristi død - lovens overtrædelse. Lad ikke synd blive til-dækket eller behandlet som noget mindre vigtigt. Den skal fremholdes som skyld mod Guds Søn. Peg da folk hen til Kristus og fortæl dem at udødelighed alene kommer ved at tage imod ham som sin personlige Frelser.

Opvæk folk til at se, hvor langt de er veget bort fra Herrens forordninger, ved at de har antaget verdslig adfærd og tildannet sig efter verdslige principper. Disse har fået dem til at overtræde Guds lov.

Mange i verden sætter deres lid til ting, som i sig selv ikke er onde; men de bliver tilfredsstillede med disse ting og søger ikke det større og højere gode, som Kristus ønsker at give dem. Nu må vi ikke på brutal måde forsøge at fravriste dem det de holder for dyrebart. Åbenbar sandhedens skønhed og kostelighed for dem. Led dem til at betragte Kristus i hans ynde; da vil de vende sig fra alt det, der drager deres kærlighed bort fra ham. Det er Frelserens princip, i sin omgang med mennesker; det er det princip der må bringes ind i menigheden.

Kristus kom til verden for at sende »glædesbud til ydmyge, med lægedom for sønderbrudte hjerter, for at udråbe frihed for fanger og udgang for dem, som er bundet.« Es.61,1. Retfærdigs sol skal »opgå med lægedom under sine vinger.« Mal.4,2. Verden er fuld af mænd og kvinder, som bærer på en tung sorg?, lidelses- og syndebyrde. Gud sender sine børn for at åbenbare dem ham, som vil borttage byrden og give dem hvile. Det er Kristi tjeneres mission at hjælpe, velsigne og helbrede.

[Kristi yndlingsemne var Guds faderlige karakter og overvættens kærlighed. Denne kundskab om Gud var Kristi egen gave til menneskene og denne gave har han overladt til sit folk, for at de skal give den til verden. *Vejl f menigh* bd. 1 side 196]

Når vi overbringer folk denne tids særlige budskabs forskellige lektier, må vi have i tanke at alle ikke passer helt ind i vore lejr møders forsamling. Selv Jesus sagde til sine disciple, som har været sammen med ham i tre år: »Jeg har endnu meget at sige jer; men I kan ikke bære det nu.« Joh.16,12. Vi må bestræbe os på at overbringe sandheden, eftersom folk er parat til at høre det og værdsætter dets værdi. Guds Ånd arbejder på menneskers sind og hjerter og vi skal arbejde i harmoni med dette.

Nogle sandheder kender folk allerede til. Der er nogle interesserede, som er parat til at lære mere herom. Vis dem betydningen af disse sandheder og deres relation til andre, de ikke forstår. Derved vil I vække et ønske for et større lys. Dette er at »forkynde sandhedens ord på rette vis. 2.Tim.2,15.

Lad denne tids budskab blive præsenteret, ikke i lange, (56) besværlige prædikener, men i korte samtaler, direkte til pointen. Tro ikke at når I har gennemgået et emne, at I bare kan gå videre til andre punkter og at tilhørerne vil huske alt der er blevet sagt. Der er fare for at gå for hurtigt fra punkt til punkt. Giv korte lektier, i et tydeligt og enkelt sprog og gentag dem ofte.

Følg ikke straks en prædiken op med en anden, men læg nogle hvileperioder ind imellem, så sandheden kan fæstnes i sindet og så både folk og prædikanter kan få tid til meditation og bøn. Så vil der ske en vækst i religiøs kundskab og erfaring.

Hold tankerne koncentreret på nogle få vitale punkter. Bring ikke uvæsentlige tanker ind i jeres prædikener. Gud vil ikke have, at I tror at I er indprentet af hans Ånd når, I flyver fra jeres emne og bringer fremmede ting ind, som ikke har noget med jeres tekst at gøre. Forlader I de lige linjer og bringer det ind, som bortleder tankerne fra emnet, mister I jeres forbindelse og svækker alt hvad I før har sagt. Giv jeres tilhører ren hvede, grundigt rensset for avner.

Pas på at I ikke mister fornemmelse for den guddommelige Vagtmands nærværelse. Husk at I ikke blot taler for en menneskeforsamling, men også for Ham som I altid bør genkende. Tal som om hele det himmelske univers stod foran jer.

[Forud for afholdelsen af et vigtigt møde, var det som om jeg (57) i min søvn om natten, at befinde mig til et møde sammen med mine brødre, lyttende til én som talte med myndighed. Han sagde: "Dette møde vil blive besøgt af mange sjæle som i oprigtighed er uvidende om de sandheder som vil blive fremholdt. De vil høre efter og blive interesseret fordi Kristus drager dem til sig; samvittigheden fortæller dem at det de hører, er sandt, fordi det hviler på bibelens grund. Den største forsigtighed er nødvendig ved behandlingen af disse sjæle.

"Lad de sider af budskabet blive fremholdt for dem som de er i stand til at fatte og tilegne sig. Selv om det skulle forekomme dem fremmed og overraskende, vil mange erkende med glæde at der bliver kastet lys over Guds Ord. Hvis der imod nye sandheder blev fremholdt i et så vidtrækkende omfang at de ikke kan fatte dem, vil nogle gå bort og aldrig mere komme igen. I sine bestræbelser for at fortælle det til andre vil nogle give en urigtig fremstilling af hvad de har hørt. Nogle vil i den grad forvrænge skriften så de vil forvirre andres begreber.

"De, som vil studere Kristi måde at undervise på og lære sig at følge hans vej, vil kunne samle og holde store skarer nu, ligesom Kristus holdt folket i sin tid. Satan vil være til stede ved hvert møde for at tvinge sin helvedesskygge ind mellem mennesker og Gud og afskære enhver lysstråle, som kunne falde på sjælen. Men når I fremholder sandheden i dens praktiske væsen for mennesker, fordi I elsker dem, så vil sjæle lade sig overbevise fordi Guds Hellige Ånd vil gøre indtryk på deres hjerter.

"Udrust jer med ydmyghed; bed om at engle fra Gud må komme nær ind til jer for at gøre indtryk på sindet; for det er ikke jer som bruger Den Hellige Ånd, men Den Hellige Ånd som bruger jer. Det er Den Hellige Ånd som gør

sandheden indtryksfuld. Fremhold altid praktisk sandhed for folket."

Lad ikke de sider af sandheden, som udgør en fordømmelse af menneskenes skikke og sædvaner, blive holdt i forgrunden før de får anledning til at vide at vi tror på Kristus, at vi tror på hans guddom og hans forudtilværelse. Dvæl ved det vidnesbyrd som verdens Genløser ejer. Han siger: »Jeg, Jesus, har sendt min engel for at vidne om dette for jer i menighederne. Jeg er Davids rodkud og ætling, den lysende morgenstjerne.« Åb. 22,16. *Evangeliets tjenere* side 300-301]

Ved Queensland-lejrmødet i 1898, fik jeg instrukser til vore bibelarbejdere. Ved den nats syner var det som om at prædikanterne og arbejderne var til et møde, hvor der blev givet bibellektier. Vi sagde, "Vi har den Store Lærer hos os i dag," og vi lyttede interesserede til hans ord. Han sagde: Der ligger et stort arbejde foran jer på dette sted. I vil få brug for at overbringe sandhed i sin enkelhed. Bring folk til livets vande. Tal til dem om ting som angår deres nuværende og evige gode. Lad ikke jeres bibelstudier være af en tarvelig eller tilfældig slags. I alt hvad I siger, vid at I har noget, som er værd at bruge tid på at sige og det er værd for tilhørerne at bruge tid på at lytte. Tal om de ting som er absolut nødvendige, de ting som belærer, hvor hvert ord bringer lys.

"Lær at møde folk hvor de er. Bring ikke emner, som vækker strid. Lad ikke jeres undervisning være at en karakter, der forvirrer tankerne. Få ikke folk til at bekymre sig over ting, som I måske forstår, men som de ikke ser, medmindre det er af vital betydning for sjælens frelse. Fremstil ikke skrifterne på en måde der ophøjer selvet og ansporer til forfængelighed hos den, som åbner ordet."

Arbejdet for denne tid er at oplære studerende og arbejdere (59) til at behandle emner på en tydelig, seriøs og højtidelig måde. Der må ikke bruges unødigt tid i dette store værk. Vi må ikke miste kendetegnet. Tiden er for kort for os til at vi skal begynde på at afsløre alt, der kan åbnes for folk. Evigheden vil blive pålagt at vi vil kende skrifternes længde, bredde, dybde og højde. For nogle sjæle er visse sandheder vigtigere end andre sandheder. Der er brug for dygtighed i jeres undervisning i bibelspørgsmål. Læs og studér Salme 40,7. 8; Joh. 1,14; 1.Tim. 3,16; Fil 2,5-11; Kol 1,14-17; Åb 5,11-14.

Apostlen Johannes på øen Patmos fik åbenbaret de ting, som Gud ønskede at han skal give folk. Studér disse åbenbaringer. Her er der temaer, det er værd vi tænker over, store og omfattende lektier, som hele englehæren nu forsøger at bringe videre. Betragt Kristi liv og karakter og studér hans midlertidige gerning. Her er uendelig visdom, uendelig kærlighed, uendelig retfærdighed, uendelig barmhjertighed. Her er dybder og højder, længder og bredder vi kan overveje. Utallige penne er blevet brugt til at fremstille Kristi liv, karakter og midlertidige gerning for verden og dog har hvert menneske, som Helligånden har arbejdet i, overbragt dette tema i et lys, som er friskt og nyt.

Vi ønsker at få folk til at forstå hvad Kristus er for dem og hvilke ansvar de kaldes til at acceptere hos ham. Som hans repræsentanter og vidner, behøver vi at komme til en fuld forståelse af de frelsende sandheder, gennem en erfaringsmæssig kundskab.

Lær de store praktiske sandheder, der skal påtrykkes sjælen. Lær Jesu frelsende kraft, »i ham har vi forløsningen, (60) syndernes forladelse.« Kol.1,14. Det var ved korset at barmhjertighed og sandhed mødtes, at retfærdighed og sandhed kyssede hinanden. Lad enhver studerende og enhver arbejder studere dette igen og igen, så de fremstiller Herren korsfæstet blandt os og gøre det til et friskt emne for folk. Vis at Kristi liv åbenbarer en fuldstændig fuldkommen karakter. Lær at »alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn.« Joh.1,12. Sig det om og om igen. Vi må blive Guds sønner, medlemmer af den kongelige familie, børn af den himmelske konge. Lad det blive kendt at alle, som antager Jesus Kristus og fastholder deres tillid fra begyndelsen til enden, vil blive Guds arvinger og medarvinger sammen med Kristus »til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uvisnelig arv, gemt i Himlene til jer, som i Guds kraft bliver bevaret ved tro til en frelse, der er beredt til at åbenbares i den sidste tid.« 1.Pet.1,4.5.

Den sidste advarsel

Den tredje engels budskab skal gives med kraft. Styrken i det første og andet budskabs proklamation skal forstærkes ved det tredje. I Åbenbaringen siger Johannes om den himmelske budbringer, som forener sig med den tredje engel: »Derefter så jeg en anden engel komme ned fra himmelen; han havde stor magt og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst.« Åb.18,1.2. Vi skal passe på at ikke give den tredje engels budskab på en så utydelig måde, at det ikke gør indtryk på folk. Så mange andre interesser bringes ind, at budskabet som bør proklameres med kraft, bliver tamt og stumt. Ved vore lejrmøder er der blevet gjort en fejltagelse. Sabbatsspørgsmålet er blevet berørt, men er ikke blevet fremstillet, som den store prøve for denne tid. Selvom menighederne bekender sig til tro på (61) Kristus, overtræder de den lov, som Kristus selv proklamerede fra Sinaj. Herren påbyder os: »Forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder!« Es.58,1. Basunen skal give en bestemt lyd.

Når I har en forsamling foran jer i kun to uger, så udset ikke sabbatsspørgsmålet efter at alt andet er bragt frem, i den tro at I derved baner vej for den. Opløft standarden - Guds bud og Jesu tro. Gør dette til et vigtigt tema. Gør det da, ved jeres stærke argumenter til endnu større kraft. Dvæl mere ved åbenbaringen. Læs, forklar og bestyrk dets lære.

Vor krigsførelse er aggressiv. Enorme problemer er foran os, ja og lige over os. Lad vore bønner stige op til Gud, så de fire engle stadig må holde de fire vinde tilbage, så de ikke blæser for at skade eller ødelægge, før den sidste advarsel er blevet givet til verden. Lad os da arbejde i harmoni med vore bønner. Lad intet mindske denne tids sandheds kraft. Den nærværende sandhed skal være vor byrde. Den tredje engels budskab må udskille sig et folk fra kirkerne; et folk som vil tage ståsted på den evige sandheds platform.

Vort budskab er et liv-eller-død budskab og vi må lade det syne som det er, Guds store kraft. Vi skal overbringe det, i hele dets kraftfulde styrke. Da vil Herren gøre den virkningsfuld. Det er vort privilegium at forvente store ting, endog Guds Ånds tilkendegivelse. Det er den kraft som vil overbevise og omvende sjælen.

[De sidste dages farer er over os og i vort arbejde skal vi advare folk om den fare de er i. Lad ikke de højtidelige scener, som profetien har åbenbaret, være uberørte. Hvis vores folk er halvvågnede, hvis de forstår nærheden af begivenhederne skildret i Åbenbaringen, (62) ville en reformation blive udrettet i vore menigheder og mange flere ville tro budskabet. Vi har ingen tid at spille; Gud kalder på os til at vogte os for sjæle som de der må give et regnskab. Fremskynd nye principper og fyld op med den knivskarpe sandhed. Det vil være som et tveægget sværd. Men vær ikke for hurtig til at diskutere. Der vil blive tider hvor vi stadig må stå og se Guds frelse. Lad Daniel tale, lad Åbenbaringen tale, hvad der er sandt. Men fra hvilken side emnet end overbringes, opløft Jesus som håbets midtpunkt, »Davids rodkud og ætling, jeg er den strålende morgenstjerne.« Åb 22,16 *Vejledning for prædikanter* side 118]

Lovprisningsmøder

Der bør være sang- og instrumentalmusik til vore lejrmoddegudstjenester. Musikinstrumenter blev brugt til religiøse ceremonier i gamle tider. Gudsdyrkerne priser Gud på harpe og citar og musik bør have sin plads til vore gudstjenester. Det vil øge interessen. Og der bør være et lov-sangsmøde hver dag, en enkel taksigelsestjeneste for Gud. Der vil være meget mere styrke ved vore lejrmøder, hvis vi havde en sand fornemmelse af Guds godhed, barmhjertighed og langmodighed og hvis der flød meget mere lovprisning ud fra vore læber, til at ære og forherlige hans navn. Vi må opelske mere sjælevarme. Herren siger: »Den, der ofrer taksigelse, ærer mig; den, der agter på vejen, lader jeg se Guds frelse.« Sal.50,23.

Det er Satans gerning at tale om det som angår ham selv og han glæder sig ved at få mennesker til at tale om hans kraft, om hans gerninger gennem menneskebørnene. Tilla-der man en sådan tale, bliver man nedtrykt, gnaven og ubehagelig. Vi kan blive forbindelseskanaler for Satan, hvor igennem der flyder ord, som ikke bringer solskin til noget hjerte. Men lad os beslutte os for, at sådan (63) skal det ikke være. Lad os beslutte os for at ikke være kanaler, som Satan bringer tungsindighed og ubehagelige tanker igennem. Lad vore ord ikke være en duft af død til død, men en duft af liv til liv.

I de ord vi siger til folk og i de bønner vi sender, ønsker Gud at give os et umiskendeligt bevis for at vi har åndeligt liv. Vi nyder ikke til fulde den velsignelse, som Herren har beredt for os, fordi vi ikke beder i tro. Hvis vi ville udvise tro på den levende Guds ord, ville vi få de rigeste velsignelser. Vi vanærer Gud ved vor manglende tro; derfor kan vi ikke videregive liv til andre, ved fremførelse af et levende og opløftende vidnesbyrd. Vi kan ikke give hvad vi ikke har.

Hvis vi vil vandre ydmygt med Gud, hvis vi vil arbejde i Kristi ånd, vil ingen af os bære på tunge byrder. Vi skal lægge dem på den store Byrdebærer. Da kan vi forvente sejre i Guds nærhed, i samkvem med hans kærlighed. Lejrmødet bør være en kærlighedsfest fra begyndelse til afslutning, fordi Guds nærvær er hos sit folk.

Hele himlen er interesseret i vor frelse. Guds engle, tusinde på tusinde og titusinde gange titusinde, er hvervet til at tjene dem, som skal arve frelse. De bevogter os mod ondt og tilbageholder mørkets magter, som forsøger at ødelægge os. Har vi ikke grund til at være taknemmelig for hvert øjeblik, også taknemmelig når der er tilsyneladende vanskeligheder på vor stivej?

Herren selv er vor hjælper. »Jubl, du Zions datter, Israel, råb højt, glæd dig og fryd dig af hele dit hjerte, Jerusalems datter!« »I dig er Herren din Gud, en helt, som Frelser. Han glæder sig over dig med fryd, han tier i sin kærlighed, han fryder sig over dig med jubel som på festens dag.« Zef.3,14.17. Dette er (64) det vidnesbyrd, Herren ønsker at frembære for verden. Hans pris bør til stadighed være i vore hjerter og på vore læber.

Et sådant vidnesbyrd vil have en indflydelse på andre. Idet vi forsøger at vende mennesker fra deres selvforkælelse for at kan blive lykkelige, må vi vise dem at vi har noget bedre end det som de søger. Da Jesus talte med den samaritanske kvinde, irettesatte han hende ikke for at ville drage vand fra Jakobs brønd, men han gav noget, af langt større værdi. I sammenligning med Jakobs brønd, gav han de levende vandes kildeudspring. »Hvis du kendte Guds gave,« sagde han, »og vidste, hvem det er, som siger til dig: »Giv mig noget at drikke!« så bad du ham og han gav dig levende vand!« »Enhver, som drikker af dette vand, vil tørste igen, men den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildeudspring til evigt liv.« Joh.4,10-14.

[Menigheden trænger til den nye, levende erfaring, som medlemmer, der plejer dagligt samfund med Gud, fører med sig. Tørre og forslidte vidnesbyrd og bønner uden Kristus, som det centrale, er ikke nogen hjælp for de tilstedeværende. Hvis hver eneste, som giver sig ud for at være et Guds barn, var fuld af tro og lys og liv, hvilket herligt vidnesbyrd ville da ikke blive aflagt for de mennesker, der kommer for at høre sandheden! Og hvor mange sjæle ville ikke blive vundet for Jesus! *I Mesterens Tjeneste* side 254]

Forsøg på vækkelse

[Ved vore lejrmøder gøres der alt for små anstrengelser for at opvække. Herren søges for lidt. Der burde være vækkelsesmøder fra begyndelsen til afslutningen af mødeserien. Der bør gøres de mest beslutsomme anstrengelser for at opvække folk. Lad alle mærke at I er seriøse, fordi I har et vidunderligt budskab fra (65) himlen. Fortæl dem at Herren kommer til dommen og at hverken konger, herskere, rigmænd eller indflydelse vil nytte, for at afværge domme, der snart falder. Ved hvert mødes afslutning, bør der spørges efter beslutninger. Hold fast ved de interesserede, indtil de er stadfæstede i troen.

Vi må tale om sandheden både privat og offentligt, idet vi fremholder ethvert argument og indtrængende bruger alle

tungtvejende motiver, for at drage mennesker til den opløftede Frelser - på det grusomme kors. Gud ønsker at ethvert menneske skal opnå det evige liv. Mærk dig, hvor indtrængende det lyder gennem hele skriften, for at få mænd og kvinder til at komme til Kristus og fornægte det begær og den lidenskab, som fordærver mennesket. Vi må indtrængende råde dem til at se på Jesus og tage imod hans selvornægtende liv og offer. Vi må vise, at vi forventer at de vil glæde Kristi hjerte ved at bruge alle hans gaver og derved ære hans navn.]

Mange som kommer til mødet er trætte og byrdebetyngede. De føler sig ikke sikre i deres religiøse liv. Disse, som er trængte og mangler hvile i ånd, bør have anledning til at finde hjælp. Efter en prædiken bør de - som ønsker at følge Kristus - indbydes til at markere deres ønske. Indbyd alle, som ikke er mættede, at de beredes til Kristi komme og alle som føler sig bebyrdede og nedtyngede, til at selv komme frem. Lad dem, som er åndeligsindede, tale med disse sjæle. [Benyt megen tid til bøn og grundig undersøgelse af bibelen. Lad alle tilegne sig troens virkelige grundsætninger i deres egen erfaring, ved at tro på, at Helligånden vil blive tildelt dem, fordi de virkelig hungrer og tørster efter retfærdighed. Vis dem, hvordan de overgiver sig til Gud, hvordan de finder troen og hvordan de kan gøre krav på (66) løfterne. Giv udtryk for Guds dybe kærlighed ved opmuntring og forbøn.]

Der må kæmpes meget mere med Gud for menneskers frelse. Giv aldrig op, men arbejd uegennyttigt og beslutsomt. Nød folket til at komme til Lammets bryllupsfest. Ved mere bøn, tro og modtagelse, må vi samarbejde mere med Gud.]

Der er den mest bedrøvende ligegyldighed og forsømmelse til den store frelse. De uforsigtige må vækkes op, ellers er de fortabt. Eftersom Gud har givet sin egen Søn for at frelse den skyldige synder, vil han, ved sine agenter, modarbejde de menneskelige og sataniske redskaber, der er forenet i at ødelægge sjælen. [Herren har skabt alle muligheder for at åbenbare den opløftede Frelser for syndere. Selv om de er døde i deres overtrædelser og synder, må deres opmærksomhed vækkes ved forkyndelsen af Jesus og ham korsfæstet] [Mennesker må overbevises om syndens ondskab. Overtrædernes forstand må oplyses. Alle, som er blevet draget til Kristus, må fortælle historien om hans kærlighed. Enhver, som selv har erfaret Kristi forvandlende kraft i sit liv, må gøre alt, hvad der er muligt, i Herrens navn. *Kristus alene* side 121, 177-178]

[Offerets ufattelige værdi viser syndens umådelige ondskab og hvad der er nødvendigt for at vi kan blive frelst. Gud kunne have fjernet den besmittede plet fra sit skaberværk ved at fejle synderen væk fra jordens overflade. Men »således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Hvorfor søger så ikke alle, som bekender sig til at elske Gud, at fortælle naboer og bekendte, at de ikke længere må tilsidesætte denne mægtige frelse?

Kristus hengav sig til en forsmædelig, kvalfuld død (67) og beviste sin sjæls møje for at frelse det fortabte. Oh, Kristus kan, Kristus er villig og Kristus længes efter at frelse alle, der kommer til ham! Tal med mennesker i nød

og få dem til at se hen til Jesus på korset, hvor han døde for at gøre tilgivelsen mulig. Tal til synderen af dit eget hjerte, overstrømmende af Kristi ømme, medlidende kærlighed. Lad det ske i dyb alvor, men der må aldrig høres en skarp, højroset stemme fra den, der søger at få et menneske til at se og leve. Først må du selv være helt overgivet til Gud. Dit hjerte må knuses, idet du ser på vor Talsmand i himmelen. Da kan du tale mildt og behersket med angrende syndere, som én der forstår kraften i den genløsende kærlighed. Bed med disse sjæle, før dem ved troen til korsets fod. Vis dem, at du forstår dem og vil deres bedste. Hvor du end er, så fæst troens øje på Jesus, den store Syndbærer. Få dem til at se bort fra deres egen synd og fattigdom og se hen til Frelseren og sejren er vundet. De ser for deres egne øjne det Guds Lam, der bærer verdens synd. De ser vejen og sandheden og livet. Retfærdighedens sol kaster sine klare stråler ind i hjertet. Den genløsende kærligheds kildevæld strømmer ind til den udtørrede og tørstige sjæl og synderen er frelst for Jesus Kristus.

Kristus korsfæstet, lad dette være emnet for tale, bøn og sang og det vil knuse og vinde menneskehjerner. Dette er den Guds visdom, der vinder sjæle for Kristus.] Formelle, bestemte talemåder, fremstillingen af blot argumenterede emner, yder kun lidt godt. [Når Guds ømme og milde kærlighed råder i arbejdnernes hjerter vil det kunne mærkes af dem, de arbejder for. Sjæle tørster efter livets vand. Vær ikke som tomme cisterner! Når du åbenbarer Kristi kærlighed for dem, vil du kunne lede de hungrende og tørstende til Jesus og han vil skænke dem livets brød og frelsens vand. *samme* s 121-122]

Personligt arbejde

(68) Herrens tjenere må ikke blot forkynde ordet fra talerstolen, men må i personlig kontakt med folk. Når der gives en prædiken, sås den dyrebare sæd. Men hvis der ikke gøres personlige anstrengelser for at opdyrke jorden, slår frøene ikke rod. Hvis hjertet ikke blødgøres og underlægges af Guds Ånd, er meget af prædikenen gået tabt. Læg mærke til dem i forsamlingen, som lader til at være interesserede og tal med dem efter gudstjenesten. Nogle få ord i privat samtale, vil ofte gøre mere godt, end hele prædikenen har gjort. Spørg efter hvordan emnerne er for tilhørerne, om tingene står klart for dem. Vis venligt og høfligt, at du interesserer dig for dem og bekymre dig for deres sjæle. Mange er kommet til at tro at vi, som et folk, ikke tror på omvendelse. Når vi appellerer dem til at komme til Kristus, vil hjerterne blive blødgjorte og fordomme vil fejles bort.

Biblstudier

[Hvor det praktisk lader sig gøre, skulle hvert vigtigt foredrag efterfølges af et bibelstudium. Her kan man anvende de punkter som har været fremholdt, der kan stilles spørgsmål og rigtige anskuelser indprentes. Der bør anvendes mere tid til tålmodig undervisning for folket og gives dem anledning til at udtale sig. Det er undervisning menneskene trænger til, linje på linje og bud på bud.

Der bør holdes særskilte møder for dem som er i færd med at fatte interesse for de fremholdte sandheder og som behøver undervisning. Til disse møder, burde man indbyde folk og alle, både troende og vantro, bør få anledning til at stille spørgsmål om punkter (69) som de ikke forstår. Giv

alle en anledning til at omtale deres vanskeligheder; for vanskeligheder vil de møde. Giv dem anledning til at se at der i alle prædikener og i alle bibelstudier påvises et tydeligt »Så siger Herren« for hvert punkt i den tro og de lærdomme vi fremholder. *Evangeliets tjenere* side 301]

[Dette var Kristi undervisningsmetode. Folket spurgte om meningen med det, han sagde til dem. Han var altid rede til at forklare sine ord for dem, der ydmygt søgte efter lys. Men Kristus opmuntrede ikke til kritik eller kværuleren og det må vi heller ikke. Hvis nogen forsøger at fremprovokere en diskussion om et omstridt trospunkt, så sig blot, at mødet ikke er berammet til det formål.

Hvis du besvarer spørgsmål, må du sikre dig, at tilhørerne har forstået og anerkendt, at det er besvaret. Forlad ikke emnet ved at sige, at de kan gentage spørgsmålet en anden gang. Prøv dig frem og få fornemmelsen af, hvad du har opnået. *Kristus alene* side 177]

Til sådanne møder kan dem som forstår budskabet, stille spørgsmål som vil bringe lys over sandhedspunkter. Men nogle kan ikke have visdom til dette. Når nogen stiller nogle spørgsmål, der kun forvirrer og sår tvivlens frø, bør de få råd om at afholde sig fra sådanne spørgsmål. Vi må lære hvornår vi skal tale og hvornår vi skal tie, lære at så troens frø og sende lys, ikke mørke.

Et ord i rette tid

Dem som har et bønnelig sind, vil kunne tale i rette tid, til dem som kommer inden for deres indflydelsessfære; for Gud vil give visdom hvorved de kan tjene Herren Jesus. »Thi visdom kommer i dit hjerte og kundskab er liflig for din sjæl; kløgt skal våge over dig, indsigt være din vogter.« Ordsp.2,10.11. Du vil åbne din mund med visdom og i din tunge vil venlighedens lov være.

(70) Hvis dem, som hævder at være kristne vil give agt på Kristi ord, vil alle som kommer i kontakt med dem, anerkende at de har været hos Jesus og har lært af ham. De vil repræsentere Kristus og evige sager vil være deres tema. Evighedens realiteter vil bringes nær. De vil våge over sjæle, som de der må aflægge regnskab. Dette betyder meget mere, end mange lader til at tro. Det betyder at gå ud og lede efter det fortabte får.

Fondsstøtte

Ingen skal tjene på lejr møder, skønt det største antal mennesker kan nås. Der skal indføres fonde og oprejse midler til forskellige velgørenhedsformål, som i øvrig er så talrige. Guds arbejde i ordets tjeneste, sandhedsforkyndelsen i regionerne derude, de store interesser i undervisningsarbejdet på nye marker og oprettelsen af sanatorier i forbindelse med evangelietjenestens arbejde - dette er de ting, folk bør præsenteres for ved vore lejr møder.

Resultater af lejr mødearbejde

Et stort arbejde skal udrette ved vore lejr møder. Herren har æret disse samlinger på en særlig måde, som han kalder for "hellige sammenkaldelser". Til disse møder kom tusindvis folk, mange blot af nysgerrighed for at se og høre noget nyt. Men når de hører sandhedens budskab og kommer i kontakt med dem, som tror den, gør det indtryk på dem. De ser at dette folk ikke er, hvad de har fået beskrevet.

Fordomme, modstand og ligegyldighed fejes bort og de lytter med oprigtig interesse til det talte ord.

[Herren har tilhængere i alle kirkesamfund. De har endnu ikke hørt de specielle (71) afgørende sandhedspunkter under forhold, der fik dem til at se alvoren i dette budskab. De har derfor ikke afbrudt deres forbindelse med Gud ved at forkaste sandheden. Der er mange, som trofast har fulgt det lys, der faldt på deres vej. De hungrer efter at få større kendskab til Guds veje og midler Alle vegne er der mennesker som ser op mod himmelen med længsel. Bønner tårer og spørgsmål stiger op fra sjæle, der længes efter lys, nåde og Helligånden. Mange står lige ved grænsen til Guds rige og venter kun på at blive lukket ind.

Efterhånden som Kristi lære og bibelens letfattede sandheder bliver fremholdt, ser de lyset og glæder sig over det. Deres bekymringer forsvinder for sandhedens lys som duggen for morgensolen. Deres forståelse af bibelens lære øges og de ser Gud repræsenteret ved Kristus og noget af dybden, bredden og højden af de åndelige hemmeligheder som de aldrig før havde fattet, da de kun kan illustreres ved en kristelig karakter.

Mange af dem, der ikke har forbindelse med en menighed og som tilsyneladende er helt upåvirket af Guds krav, er ikke af hjertet så ligegyldige, som de giver udseende af. Selv de mest gudløse har stunder da regnskabet tynger og hvor de længes efter noget, de ikke har. I alle mindre og større byer er der mange, der aldrig kommer til gudstjeneste, men en hel del af dem føler sig tiltrukket af friluftsmøder. Mange af dem er syndens slaver, hjælpeløse ofre for dårlige vaner. Mange bliver overbevist og omvendt. Når de i tro griber Guds løfte om syndstilgivelse, brydes vanens magt. De afstår fra syndige laster og glæder sig som Guds døtre og sønner over den frihed, Kristus har frigjort dem til.] Dette skal ske ved alle vore lejr møder. [*Kristus alene* side 309-310]

Efter lejr mødet

(72) Til lejr møderne i byerne vil tusindvis kaldes ud for at høre indbydelsen til festen: »Kom! for nu er det rede.« Luk.14,17. Efter at have opvækket folks interesse, bør vi ikke skære ned på disse møder, tage alle teltene ned og give indtryk af at mødet er ovre. Netop der, hvor hundrevis er blevet interesseret, kan det allerbedste udrettes, ved et trofast og alvorligt arbejde. Derfor bør møder blive holdt således, at den offentlige interesse fortsætter.

Efter ét af lejr møderne blev det overvejet om teltmøderne skulle fortsætte. Jeg fortalte brødrene om en drøm jeg havde haft. Jeg drømte at jeg så en halvfærdig bygning. Håndværkerne samlede deres redskaber sammen og var ved at forlade den i ufuldendt tilstand; men jeg bad dem indtrængende om at overveje denne sag. "Bygningen er ikke færdig," sagde jeg; "kom tilbage og arbejd indtil der er lagt tag på." Da kom de tilbage og fortsatte arbejdet. Således gav brødrene agt på mit råd, at vedblive og fort-

sætte arbejdet med lejrmodet. Resultatet blev at et antal mennesker antog sandheden.

Der behøver ikke at være så mange fejl i det omkostelige arbejde der lægges i til lejrmoderne og teltmøderne; der behøver ikke at være så få neg at bringe til Mesteren. På steder hvor den nærværende sandheds standard aldrig er blevet opløftet, vil flere sjæle nu blive omvendte, fordi der nu er blevet arbejdet noget mere, end tidligere. For dem, hvis hænder synes at svækkes og miste deres greb, har jeg disse ord: "Grib endnu fastere om standarden." Tro siger: "Gå fremad." I må ikke svigte, ej heller miste (73) modet. Der er ingen trossvaghed hos ham, der hele tiden rykker frem.

Efter et lejrmodet kan det nogle gange være svært at fastholde hovedtalerne i adskillige uger, for at udvikle den opvækkede interesse. Det kan være dyrt at beholde grunden og have det tilstrækkelige antal familietelte til at stå, for at fastholde et lejrmodet udsende. Det kan være noget af et offer for adskillige familier, at de forbliver på grunden, for at hjælpe prædikanter og bibelarbejdere med at besøge og bibelstudere med dem, som kommer til møderne og besøge folk i deres hjem, fortælle om de velsignelser de fik ved møderne og indbyde dem til at komme. Det vil uden tvivl være svært at sikre sig et tilstrækkeligt antal medarbejdere til at fremføre værket vellykket. Men resultaterne vil retfærdiggøre anstrengelserne. Det er ved et sådant alvorligt og energisk arbejde som dette, at nogle af vore lejrmoder har været redskaber til at oprejse stærke og virksomme menigheder. Og det er ved præcis et så alvorligt arbejde, at den tredje engels budskab må fremføres til vore byers indbyggere.

Nogle gange deltager et stort antal talere til et lejrmodet, i nogle få dage. Og netop når folks interesse er vækket til fulde, skynder næsten alle talerne sig væk til et andet møde og efterlader to eller tre talere bag sig, til at bekæmpe den deprimerende nedslagen og fjernelse af familietelte. Hvor meget bedre ville det ikke være, hvis møderne fortsatte i en længere tid; hvis personer ville komme fra hver menighed for at blive en måned eller længere tid og hjælpe til møderne og lære hvordan man arbejder acceptabelt. Så kunne de tage en værdifuld erfaring med til deres menigheder, når de kommer hjem igen. Hvor meget bedre ville det ikke være hvis nogle af de samme talere, som vækkede folks interesse under det største besøgte møde, ville blive der og følge arbejdet op, ved et (74) grundigt organiseret og langtrukket arbejde. At lede møder på den måde vil kræve at adskillige er i gang samtidigt og det vil ikke lade nogle få mænd følge alle møderne. Men vi må huske på at dette arbejde udrettes »ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min ånd, siger Hærskares Herre.« Zak.4,6

Arbejdet bør ikke stoppe når møderne på lejrgrunden slutter. Der er frembragt læresætninger, som er nye og fremmede for folk. Dem som er overbevist og som ønsker at acceptere sandheden, vil komme til at møde den mest faste og spidsfindige modstand. Præster, venner og bekendte vil gøre alt for at bortkaste sandhedens frø sået i hjertet. Vi må ikke lade frøene sådan blive kastet bort. Vi må ikke lade dem visne af mangel på fugtighed.

Forandringer er tilbøjelig til at svække mødernes indflydelse. Fortsæt møderne på lejrgrunden, når som helt, det er muligt. Men når det synes tilrådeligt at flytte, så lad det store telt blive fjernet til en gunstig lokalitet og lad gudstjenesterne fortsætte dér. Der bør etableres en mission. Få fat i et passende sted og lad et antal arbejdere være med i at forme en missionsfamilie. Dette burde ledes af en mand og hans hustru, som er dygtige og helligede mennesker og hvis indflydelse vil give arbejdet karakter.

Når tingene følges op efter et lejrmodet, er der brug for hjælpere i forskellige linjer og disse forretninger bør være ligesom en oplæringskole for arbejdere. Lad unge mænd arbejde sammen med erfarne arbejdere, som vil bede sammen med dem og belære dem tålmodigt. Helligede kvinder bør gå ind i bibelarbejdet fra hjem til hjem. Nogle af arbejderne bør arbejde som kolportører og sælge litteratur og give skønsomt til dem, som ikke kan købe.

Lad nogle af arbejderne deltage i religiøse samlinger i (75) andre menigheder og tage del i dem, eftersom der er anledning. Da Jesus var tolv år gammel, gik han i præsternes og rabbinernes skole i templet og stillede spørgsmål. I denne tempelskole, blev der dagligt ført studier, nogenlunde som vi fører bibelstudier. Jesus stillede spørgsmål som en elev, men hans spørgsmål gav de lærte præster noget at tænke på. Noget lignende kan ske i dag. Kløge unge mænd bør opmuntres til at deltage i møder af Unge-Menneskers-Kristne-Forbund, ikke for at diskutere, men for at ransage skrifterne med dem og stille hjælpende spørgsmål.

Var arbejdet i disse forskellige linjer blevet gjort alvorligt og energisk, efter alle vore lejrmoder, ville der indsamles mange flere sjæle, som frugt af det frø, sået ved møderne.

Lad arbejderne blive bekendt med folk og læse Kristi dyrebare ord for dem. Løft Jesus korsfæstet op blandt dem og snart vil dem, som har lyttet til advarselsbudskaberne fra prædikanterne i teltet og er blevet overbeviste, drages til at spørge efter yderligere information. Det er på tide at overbringe vor tros begrundelser med ydmyghed og frygt; ikke en slavisk frygt, men en varsom frygt for at vi ikke taler uklogt. Overbring sandheden i al dens yndighed, i enkelhed og oprigtighed, giv føde i rette tid og alle, deres del af måltidet.

Dette arbejde kræver at I passer på sjæle, da de må aflægge et regnskab. Kristi ømhed må gennemtrænge medarbejderens hjerte. Hvis I har en kærlighed for sjæle, vil I åbenbare en øm bekymring for dem. I vil sende ydmyge, alvorlige og hjertefølte bønner for dem, I besøger. Duften af Kristi kærlighed vil åbenbares i jeres arbejde. Han, som gav sit eget liv for verdens (76) liv, vil samarbejde med den uselviske arbejder, for at gøre indtryk på menneskers hjerter.

Evangelistens arbejde

Lær skrifterne, bed i familierne - dette er evangelistens arbejde og dette arbejde skal blandes med forkyndelse. Hvis det forsømmes, vil forkyndelsen, i et stort omfang, blive en fiasko. Kom nær til folk, med den personlige indsats. Lær dem at Guds kærlighed må komme ind i hjemmelivets helligdom.

Uanset hvad, tag ikke æren selv. Arbejd ikke med et splittet sind og forsøge at tjene selv og Gud samtidig. Hold selv ude af syne. Lad jeres ord få den trætte og byrdebetungede til at give deres byrder til Jesus. Arbejd som om I ser ham, som er ved jeres højre hånd, parat til at give jer hans kraft og almægtige styrke i enhver kritisk situation. Herren er jeres Rådgiver, jeres Vejleder og Anføreren for jeres frelse. Han går foran jeres ansigt, sejrende og til sejr.

Vejene og ved gærderne.

Kristi befaling til hans folk er: »Gå ud på vejene og ved gærderne og nød dem til at gå ind, så mit hus kan blive fuldt. Luk.14,23.

Kaldet til evangeliets måltid skal først sendes ud på vejene og ved gærderne. Det skal gives til dem, som hævder at være på den kristnes erfarings vej - til medlemmerne i de forskellige menigheder. »Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!« Åb.2,7. I disse menigheder er der sande gudsydkere og der er falske gudsydkere. Et arbejde må gøres for dem, som er frafaldet deres første kærlighed, som har mistet deres første iver og interesse for åndelige ting. Vi må bringe advarslen frem for bekendende kristne, som overtræder (77) Guds lov. Budskabet skal gives til dem.

Herren siger: »Og skriv til menighedens engel i Sardes: »Dette siger han, som har Guds syv ånder og de syv stjerner: Jeg kender dine gerninger, at du har ord for at leve og er dog død. Bliv vågen og styrk det, der er tilbage, men som var ved at dø; thi jeg har ikke fundet dine gerninger fyldestgørende i min Guds øjne. Kom derfor i hu, hvordan du tog imod ordet og hørte det; hold fast ved det og omvend dig. Hvis du ikke vågner op, vil jeg komme som en tyv og du skal ingenlunde vide, i hvilken time jeg kommer over dig.« Åb.3,1-3.

Advarslen for den sidste menighed skal også proklameres for alle, som hævder at være kristne. Laodikæabudskabet skal gå ud til alle menighederne, som et skarpt, tvægget sværd: »Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund. Fordi du siger: »Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget« og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen, derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se. Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig!« vers 15-19. Det er vor gerning at forkynde dette budskab. Lægger vi alle anstrengelser i, for at menighederne bliver advaret?

[Vi har et arbejde at gøre for prædikanterne i andre kirkesamfund. Gud ønsker at frelse dem. De kan ligesom vi opnå udødelighed alene ved tro og lydighed. Vi må virke for dem, så de kan opnå den. Gud ønsker, at de skal have del i hans særskilte (78) gerning for denne tid. Han vil, at de skal være iblandt dem, der giver hans husfolk mad i rette tid. Hvorfor skulle ikke de beskæftige sig med denne gerning?

Vore prædikanter bør søge at komme i forbindelse med prædikanterne i andre samfund. Bed for og med disse mænd, for hvem Kristus går i forbøn. De bærer et højtideligt ansvar. Som Kristi sendebud skulle vi vise en dyb, alvorlig interesse for disse hjordens hyrder.

Kaldet, der skal lyde »på vejene«, må forkyndes for alle, som tager aktiv del i verdens sysler, for lærere og ledere. De, der bærer tunge ansvar i det offentlige liv: læger og lærere, offentlige embedsmænd og forretningsmænd, bør få et klart og tydeligt budskab. »Hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl? Thi hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?« Mark. 8,36-37.

Vi taler og skriver meget om de forsømte fattige; burde vi ikke også skænke de forsømte rige lidt opmærksomhed! Mange betragter denne klasse i samfundet som håbløs og de gør kun lidt for at åbne deres øjne, der ved Satans blændende og forblindende magt har tabt evigheden af syne i deres beregninger. Tusinder af rige mænd er gået uadvarede i graven, fordi de er blevet bedømt efter deres ydre væsen og forbigået som håbløse individer. Men hvor ligegyldige de end kan synes at være, er det blevet åbenbart for mig, at de fleste i denne klasse mennesker føler sig betyngede i sjælen. Der er tusinder af rige mænd, som hungre efter åndelig føde. Mange i det offentlige liv føler trang til noget, som de ikke har. Få, blandt dem, går i kirke, fordi de føler, at de ikke har noget udbytte deraf. Den lære, de hører, griber ikke sjælen. Skal vi ikke gøre nogen personlig bestræbelse til fordel for dem?

Nogen vil sige: Kan vi ikke nå dem ved hjælp af skrifter? Der er mange, som ikke kan nå ad denne vej. (79) Hvad de behøver, er personligt arbejde. Skal de gå fortabelse i møde uden en særskilt advarsel? Således var det ikke i henrundne tider. Guds tjenere blev udsendt for at fortælle disse højtstående mænd, at kun i den Herre Jesus Kristus kunne de finde fred og hvile.

Himmelens majestæt kom til denne verden for at frelse den fortabte, faldne menneskeslægt. Hans arbejde omfattede ikke blot de forstødte, men også dem i høje, ærefulde stillinger. Forstående og taktfuldt arbejdede han for at få adgang til sjæle i de højere klasser, som ikke tænkte på Gud og ikke holdt hans bud.

Den samme gerning fortsatte efter Kristi himmelfart. Det rører mit hjerte dybt, når jeg læser om den interesse, Herren viste for Kornelius. Kornelius var en mand i en høj stilling, en officer i den romerske hær, men han vandrede i streng overensstemmelse med alt det lys, han havde fået. Herren sendte et særskilt budskab til ham fra himmelen og ved et andet budskab pålagde han Peter at besøge ham og give ham lys. Det burde være en stor opmuntring for os i vort arbejde at tænke på Guds medlidenhed og ømme kærlighed til dem, der søger og beder om lys.

Mange fremstilles for mig som værende i en lignende stilling som Kornelius, mænd, som Gud ønsker forenet med sin menighed. Deres sympati er på Herrens lovlydige folks side. Men de tråde, der binder dem til verden, holder dem fast. De besidder ikke moralsk mod til at stille sig på samme side som de ringe. Vi må gøre specielle anstrengel-

ser for disse sjæle, som på grund af deres ansvar og fristelser behøver særlig hjælp.

På grundlag af det lys, jeg har modtaget, ved jeg, at et tydeligt: »Så siger Herren«, nu bør tales til mænd, som har indflydelse og autoritet i verden. De er husholdere, som Gud har overladt betydningsfulde tillidshverv. Hvis de (80) vil tage imod hans kald, vil Gud bruge dem i sin sag. *Vejlfmenigh* bd. 2 side 319-320]

Der er mennesker i verden, som har gudsgivne kræfter til at organisere og som er brug for til at fremføre de sidste dages arbejde. Der er brug for mennesker, som kan tage ledelsen på institutionerne, mennesker der kan handle som ledere og undervisere i vore konferencer. Gud kalder på mennesker, som kan se forud og opdage det, der mangler at blive gjort; der kan handle som trofaste finansmænd, mennesker som vil stå klippefast i principperne i alle de farer og kriser der kan opstå.

Nu har Guds sag nu brug for, som den har haft brug for i de senere år, talenter som det var Guds hensigt at den skulle have. Men så megen selvskhed er blevet indvævet på vore institutioner, at Herren ikke har arbejdet på at knytte dem til arbejdet, som burde knyttes til det. Han har set at de ikke ville blive reorganiseret og påskønnet ordentligt.

Gud kalder på alvorlige og ydmyge medarbejdere, som vil føre sandheden til højere klasser. Det er ikke ved tilfældige berøringer, at velhavende, verdenselskende og verdensdyrkende sjæle drages til Kristus. Mænd og kvinder indgydt af missionsånd, dem som ikke svigter eller bliver modløse, må gøre afgjorte personlige bestræbelser.

Vi bør holde bedemøder og bede Herren om at åbne vejen for sandheden, for at komme igennem i de befæstninger, hvor Satan har sat sin trone op og fordrive den skygge han har kastet tværs over deres stivej, som han forsøger at bedrage og ødelægge. Vi har denne forvisning: »En retfærdigs bøn har en mægtigt virkende kraft.« Jak.5,16

Bed om bønner for sjæle I arbejder for; bring dem frem for menigheden som genstand for deres ydmyge bønner. Det er lige hvad menighedsmedlemmerne har brug for - at få deres tanker vendt bort fra deres ubetydelige problemer, (81) og føle en stor byrde, en personlig interesse, for en sjæl, der er lige ved at gå fortabt. Udvælg en anden og endnu en sjæl, søg daglig vejledning fra Gud, læg alle ting frem for ham, i alvorlig bøn og arbejde i guddommelig visdom. Når I gør dette, vil Gud give jer Helligånden til at domfælde og omvende sjælen.

[Der er nogle, som specielt egner sig til at virke for højere klasser. Disse bør søge Herren daglig og gøre det til et studium, hvorledes de kan nå sådanne mennesker, ikke blot for at stifte et tilfældigt bekendtskab med dem, men for at kunne påvirke dem, ved personlig bestræbelse og levende tro og åbenbare en dyb kærlighed til deres sjæle, en virkelig interesse for, at de skal få kundskab om sandheden, som den er i Guds ord. *samme*]

For at kunne nå disse klasser, må de troende selv være levende breve, »kendes og læses af alle mennesker.«

2.Kor.3,2. Vi repræsenterer ikke sandhedens ophøjende karakter så fuldt ud som vi kunne. Vi skal passe på at ikke blive snæversynede og selviske. Medmindre vi svigter, bør vi altid huske på dette med frygt og bæven.

Lad dem som arbejder for de højere klasser, føre sig selv frem i sand værdighed og huske på at engle ledsager dem. Lad dem have deres sinds og hjertes forrådshus fyldt godt op med »der står skrevet.« Hæng Kristi dyrebare ord op, i huskeværelset. De skal værdsættes langt højere end sølv eller guld.

Vi skal ikke skjule den kendsgerning, at vi er syvendedags adventister. Sandheden kan skamme sig over os, fordi vor handlemåde ikke er i harmoni med dets rene principper, men vi behøver ikke at skamme os over sandheden. Bekend jeres tro, når I har anledning til det. Når nogen spørger jer, så giv ham grund til det håb, som er hos jer, med ydmyghed og frygt.

[Vi bliver først skikkede til at føre andre til det Guds Lam, som bærer (82) verdens synd, når vi til stadighed har en forståelse af betydningen af Kristi sonoffer. Vi må blive repræsentanter for den forvandlende kraft i Kristi blod, der skaffede os selv syndsforladelse. Først da kan vi nå de højere klasser.]

I dette arbejde vil der komme megen modløshed, mange hjertestikkende åbenbaringer vil ske. [Kristus har sagt, at det er lettere for en kamel at komme igennem et nåleøje, end det er for en rig at komme ind i Guds rige. Men for Gud er alt muligt. Han både kan og vil benytte menneskelige redskaber til at påvirke velhavende menneskers sind, som kun har beskæftiget sig med at tjene penge.

Det himmelske univers har længe ventet på at samarbejde med menneskelige redskaber i denne gerning, som de har tilsidesat og forsømt. Mange, som har forsøgt sig i dette arbejde, har givet op i modløshed, skønt de kunne have opnået store resultater dersom de blot havde holdt ud. De, der trofast udfører denne gerning, vil blive rigt velsignet. Kristi retfærdighed vil gå foran, mens "Herrens herlighed slutter toget".

Der vil ske mirakler i form af ægte omvendelse, mirakler som vi ikke forestiller os nu. De mægtigste mænd i denne verden står ikke uden for rækkevidden af Guds undergørende magt. Hvis de, som er Kristi medarbejdere, udnytter mulighederne, viser mod og trofasthed i opfyldelsen af deres pligter, vil Gud omvende mennesker, som har ansvarsfulde stillinger og som har forstand og indflydelse. Mange vil ved Helligåndens kraftfulde påvirkning gå ind for de guddommelige principper. Det selvtilstrækkelige rige menneske vil se sig selv i modsætning til den kærlige, selvfornægtende og selvopofrende Jesus, som elendig, ulykkelig, fattig, blind og nøgen; og blive så intetsigende i sine egne øjne, at det foretrækker Jesus frem for sig selv og tager imod det evige liv.

Omvendt til Kristus bliver han et redskab i Guds hånd til at formidle lyset. Han vil få en (83) speciel byrde for andre i denne forsømte klasse. Han vil føle, at han har fået tildelt et ansvar for den del af evangeliet, som angår dem, for hvem denne verden synes at være det eneste afgørende.

Hans tid og penge bliver anvendt til Guds ære, hans evner og indflydelse kommer Guds sag til gode og menigheden vil blive styrket til større effektivitet. [*Kristus alene* side 294]

Kristus belærer sine budbringere at også gå til dem på sidegaderne og gårderne, til jordens fattige og ydmyge. Mange af disse forstår ikke, hvad de må gøre for at blive frelst. Mange er sunket i synd. Mange er i sorg. Alle slags sygdomme plager dem, både i legeme og i sjæl. De længes efter at finde lindring for deres trængsler og Satan frister dem til at søge den i lyst og fornøjelser, der fører til fordærv og død. De bruger deres penge på det som ikke er brød og de arbejder for det som ikke mætter. Disse sjæle må ikke passere forbi.

I vort arbejde med at forsvare Guds bud og udbedre bruddet der er sket på hans lov, skal vi blande medlidenhed for lidende mennesker med ind. Vi skal vise den største kærlighed til Gud; vi skal ophøje hans mindesmærke, som er blevet nedtrådt af uhellige fødder; og med hans arbejde skal vi vise barmhjertighed, næstekærlighed og den ømme medynk for det lidende og syndige menneske.

På alle steder hvor sandheden overbringes, bør der fra først gøres et alvorligt arbejde for at forkynde evangeliet til fattige og for at helbrede den syge. Dette arbejde vil lægge mange af disse sjæle, som skal frelses, til menigheden, hvis arbejdet udføres trofast.

[De, der arbejder i hjemmene, får lejlighed til at hjælpe på forskellig måde. De bør bede for de syge og gøre, hvad de kan, for at (84) lindre deres lidelser. De bør virke for de små i samfundet, for de fattige og undertrykte. Vi bør bede for og med de hjælpeløse, som ikke har viljekraft til at beherske de begæringer, som er blevet nedværdiget på grund af lidenskab. Der bør arbejdes alvorligt og udholdende for at frelse de mennesker, i hvis hjerter en interesse er vakt. Først må deres fysiske behov stilles og når de mærker vor uselviske kærlighed, vil de få lettere ved at tro på Kristi kærlighed. *I Mesterens Tjeneste* side 138]

Dette er missionssygehjælpere bedst til; men andre bør knyttes til dem. Disse kan lære af deres kollegaer den bedste arbejds metode, skønt de ikke er specielt uddannet og oplært i sygehjælp.

Snak, farisæisme og selvros er der rigeligt af; men dette vil aldrig vinde sjæle til Kristus. [En ren, hellig kærlighed, som den, der kom til syne i Kristi livsgerning, er som en vidunderlig duft. Den fylder hele huset, ligesom den velugtende salve i Marias itubrudte krukke. Veltalighed, kendskab til Guds ord og usædvanlige evner er alle dyrebare gaver når de forenes med kærlighed.] Men dygtighed alene, de udvalgte talenter alene kan ikke gå i stedet for kærlighed.

Denne kærlighed må Guds arbejdere vise. [Kærlighed til Gud og til dem, for hvem Kristus døde, vil frembringe et resultat, som vi næppe kan forestille os.] Dem som ikke

værner om og opelsker denne kærlighed, kan ikke blive succesrige missionærere. [*Kristus alene* side 295]

Lad alle, som bestemmer sig for Kristus, blive sat i arbejde for andre, som er døde i overtrædelser og synder. Hvor sandheden end er blevet proklameret og folk er blevet opvækket og omvendte, skal de troende straks forene sig i næstekærlighedshandlinger. Hvor bibelsandheden end er blevet overbragt, (85) skal der begynde et arbejde, i praktisk gudsfrygt. Hvor en menighed er oprettet, skal der gøres et missionsarbejde for de hjælpeløse og lidende.

Omsorg for vore egne fattige

Vi er pålagt at »gøre godt mod alle, men især mod dem, der har hjemme i den samme tro.« Gal.6,10. I vort velgørende arbejde, bør der ydes særlig hjælp til dem, som under sandhedens præsentation, har erkendt synd og er blevet omvendte. Vi må have en omsorg for dem, som har moralsk mod til at antage sandheden, dem som mister deres stilling som følge deraf og nægtes arbejde, som de skal underholde deres familier med. Der bør gøres tilvejebringelser for at hjælpe den værdigt trængende og give arbejde til dem, som elsker Gud og holder hans bud. De bør ikke efterlades uden hjælp og føle at de er enten tvunget til at arbejde på sabbaten eller lide nød. De, som tager deres standpunkt på Herrens side, skal kunne se et varmhjertet, selvfornægtende og selvopofrende folk i syvendedags adventisterne, der næstekærligt og glædeligt hjælper deres brødre i nød. Det er især denne klasse Herren taler om, når han siger: »bring hjemløse stakler i hus.« Es.58,7.

Menighedsembedsmænd og arbejdere

[Der bør udvises stor omhu ved valg af embedsmænd i nye menigheder. Det bør være mænd og kvinder, som er virkelig omvendt. Lad det blive dem, der egner sig bedst til at give undervisning og kan være til tjeneste både i ord og gerning. Der er et skrigende behov, for at få noget gjort på alle fronter. *I Mesterens Tjeneste* side 76]

Lad aldrig menighedens interesse dø hen. Udtænk metoder der vil bringe en dyb og levende interesse i de nye menigheder. Alle som er knyttet til menigheden, bør føle et personligt (86) ansvar. Alle bør arbejde efter bedste evne for at styrke menigheden og gøre møderne så fulde af liv, at udefrakommende vil tiltrækkes og bliver interesserede. Alle bør føle at det er en synd at lade interessen dale, når vi har så hellige og højtidelige sandheder fra de levende orakler at gentage, om og om igen. Indskærp for alle nødvendigheden om Helligåndens døm, menighedsmedlemmernes helligelse, så at de vil være levende, voksende, frugtbare træer i Herrens plantage.

Gud kalder på selvfornægtende og selvopofrende arbejdere. Dem som helliger deres gudsgivne tid til at jagte sjæle, slide og slæbe for sjæle, bevogte sjæle som de der må aflægge et regnskab, vil få en rig erfaring. Idet de overbringer Guds ords dyrebare sandheder til andre, vil deres egne hjerter åbnes op for ordet. De vil blive undervist af den Store Lærer.

[Kristus har åbnet en kilde for den syndige, lidende verden og der lyder en røst, fuld af himmelsk nåde: »Kom,

alle I tørstende sjæle; kom og drik.« I skal få livets vand uforskyldt. Og den, der hører, skal sige: »Kom!« Og hvem der vil, han skal komme. Hver eneste sjæl, både kvinder og mænd, skal bringe dette budskab, skriften skal opfyldes: »Fra nøgne høje sender jeg floder og kilder midt i dale« og »floder i det tørre land,« og »I skal øse vand med glæde af frelsens kilder.« Es. 41,18; 43,19; 12,3. *At jeg må kende ham 27.nov]*

Mindre prædiken, mere undervisning

(87) [På vore lejr møder bør det ikke forlanges at én eller to arbejdere skal sørge for al forkyndelse og al undervisning i bibelske emner. Der kan somme tider udrettes mere godt, når at den store forsamling inddeles i grupper. Der ved kan den, som underviser i bibelske sandheder, komme folket nærmere, end i en stor forsamling.

Der er langt mere prædiken på vore lejr møder end der burde være. Dette lægger en tung byrde på prædikanterne og meget som nogle burde tage sig af, bliver af den grund forsømt. Mange småting som åbner døren for alvorlige onder, forbigås ubemærket. Det går ud over prædikantens fysiske kræfter og han berøves den tid han behøver til studium og bøn for at kunne bevare sin egen sjæl i Guds kærlighed. Og når der holdes så mange foredrag, det ene efter det andet, får folk ingen tid til at tilegne sig det de hører. Tankerne forvirres og gudstjenesten forekommer dem kedelig og trættende.

Der skulle være mindre prædiken og mere undervisning. Der er nogle som ønsker mere klart lys end det de kan opnå ved at høre på prædikener. Nogle behøver mere tid end andre til at forstå de punkter som bliver fremholdt. Dersom den sandhed som bliver forkyndt, kunne gøres lidt tydeligere, så ville de se den og tage imod den og den ville fæstne sig som en nagle på et sikkert sted. *Evangeliets tjenere side 302]*

[Det er blevet vist mig, at vore lejr møder skal få større interesse og fremgang. Jeg har set, at eftersom vi nærmer os afslutningen, vil der blive mindre med prædiken og mere bibelstudium ved disse møder. Overalt på lejrpladserne vil der være smågrupper med bibler, mens forskellige personer leder et bibelstudium i samtaleform. *I Mesterens Tjeneste side 235]*

(88) [Det var denne metode Kristus lærte sine disciple at benytte. Når de store skarer samledes omkring Frelseren, gav han undervisning til disciplene og til folkemængden. Efter talen gik disciplene omkring blandt folket og gentog for dem hvad Kristus havde sagt. Ofte havde tilhørerne brugt en urigtig anvendelse af Kristi ord og disciplene kunne da fortælle dem, hvad skrifterne sagde og hvad Kristus havde lært dem. *Evangeliets tjenere side 302]*

Hvis det menneske, som føler at Gud har kaldet ham til prædikantgerningen, vil ydmyge sig selv og lære af Kristus, vil han blive en sand lærer. Hvad vi behøver til vore

lejr møder er en forkyndelse levendegjort af Helligånden. Der må være mindre prædiken og mere taktfølelse til at uddanne folk i praktisk religion. De må indprentes med det faktum at Kristus er Frelser for alle som tror. »Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Joh.3,16. Der er store temaer evangelieforkynderen kan dvæle ved. Kristus har sagt: »Den, som tror, har evigt liv.« Joh.6,47

Hvis prædikantens læber berøres med glødende kul fra alteret, vil han opløfte Jesus som syndere ns eneste håb. Når talerens hjerte helliges ved sandheden, vil hans ord være en levende virkelighed for ham selv og for andre. De, som hører ham, vil vide, at han har været hos Gud og er draget nær til ham i inderlig og virkningsfuld bøn. Helligånden er dalet ned over ham, hans sjæl har følt den livsvigtige, himmelske ild og han vil være i stand til sammenlignende åndelige ting med det åndelige. Han vil få kraft til at nedrive Satans befæstninger. Hjerter vil blive brudt af hans fremstilling af Guds kærlighed og mange vil spørge: »Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?«

Præsteseminarer

(89) »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen« er Frelserens befaling til hans arbejdere. Men denne klare anvisning er blevet ignoreret. Selvom lyset er blevet vist igen og igen, er mænd blevet kaldt fra deres arbejdsmarker, for at bruge uger på at deltage i præsteseminarer. Det var engang nødvendigt, fordi vore egne folk modsatte sig Guds arbejde, ved at afvise lyset om Kristi retfærdiggørelse ved tro. Dette burde de have taget imod og burde give det videre af hjertet og ved stemme og pen, for det er deres eneste kraft. De burde have arbejdet under Helligåndens ledelse, for at give andre lyset.

Det er ikke klogt at holde så mange bibelseminarer, blandt vore egne folk. Hensigten er god, men der er et mere påtrængende arbejde med at føre sandhedens lys ud i regioner, hvor det ikke er trængt ud. Arbejderne, som bruges til at undervise dem, der allerede har et sandhedskundskab, holdes borte fra folk, som ikke kender den. Ved at bruge så megen tid på præsteseminarer hvert år, har vore brødre forsømt marker, der allerede er hvide til høst. Sjæle, i åndelig blindhed, forudindtaget af dem, som fremstiller sandheden forkert, er blevet efterladt, uden at have fået en advarsel. Oh, den forsømmelse vil enkeltpersoner, organisationer og menigheder blive anklaget for, på den dag, hvor alle skal dømmes efter de legemlige gerninger! Da vil det kunne ses hvor stort et ansvar det var, at værket ikke blev strakt ud til regionerne derude.

En tilslutning til så mange seminarer, har ikke været til (90) nogen særlig nytte for medarbejderne. Talenter udvikles bedst, hvor der er mest brug for dem. Præster der kaldes fra deres marker, for at deltage i præsteseminarer, er ikke så godt forberedte, som hvis de gav sig selv til indviet arbejde på de nødlidende marker, hvor sandhedens stan-

dard skal opløftes. Hvis de studerede Guds ord med en lærvillighed, bad og vågede i bøn og arbejdede såvel som bad, ville Guds engle åbne deres forståelse og erkende sandheden i sin skønhed.

Når folk modtager kundskab om sandheden, så lad den gå til dem, som er i mørke, uden Gud og uden håb i verden. I et sådant arbejde er der forskellige mennesker at arbejde med og Gud vil velsigne sine tjenere rigt, når de vender sig til ham efter visdom. Helligånden vil komme til alle, som beder om livets brød til deres næste.

I stedet for at holde seminarer der kvalificerer prædikanter til deres arbejde, så lad disse prædikanter arbejde på steder, hvor der har været lejr møder. Efter at have fået af livets brød ved et mirakel af Guds barmhjertighed, så lad dem arbejde på at give andre brød.

De mange penge det koster at holde præsteseminarer, ville komme meget bedre igen, hvis de var blevet brugt på at fastholde prædikanterne i det egentlige arbejde i missionsmarkerne.

I præstestaben er der troende og bedende mennesker, mennesker som kan sige: »Det, der var fra begyndelsen, det, vi har hørt, det, vi har set med vore egne øjne, det, vi skuede og vore egne hænder følte på, ja, om livets Ord, det, vi altså har set og hørt, forkynnder vi også jer.« 1.Joh.1,1-3. Disse mennesker skal undervise andre. Lad arbejderne oplæres ved den egentlige gerning, sammen med erfarne mennesker.

Dåben

Betydningen af denne bestemmelse

(91) [Dåben og Herrens nadver er to mindesmærker, det ene uden for og det andet inden for menigheden. På disse anordninger har Kristus indskrevet det sande Guds navn.

Kristus har gjort dåben til tegnet på indtrædelse i hans åndelige rige. Dette har han gjort til en udtrykkelig betingelse, som alle de må efterkomme, der ønsker at blive anerkendt som stående under Faderens, Sønnens og Helligåndens myndighed. Inden et menneske kan finde et hjem i menigheden, inden det kan skride ind over tærskelen til Guds åndelige rige, må det præges med det guddommelige navn: »Herren vor retfærdighed.« Jer. 23,6.

Dåben betyder en overmåde højtidelig forsagelse af verden. De, der døbes i Faderens, Sønnens og Helligåndens trefoldige navn ved selve indtrædelsen i deres kristelige liv, erklærer offentligt, at de har forsaget Satans tjeneste og er blevet medlemmer af den kongelige familie, den Himmelske konges børn. De har adlydt befalingen: »Drag bort fra dem og skil jer ud, og rør ej noget urent.« Og på dem opfyldes løftet: »I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.« 2.Kor. 6,17-18.

Forberedelsen til dåb

Der tiltrænges en grundigere forberedelse af dem, der skal døbes. De behøver en mere indgående undervisning end den, de i almindelighed får. Kristenlivets principper bør klarlægges (92) for sådanne, som nylig har antaget sandheden. Man kan aldrig bygge på deres bekendelse til troen som et bevis på, at de har en frelsende forbindelse med Kristus. Vi må ikke blot sige: "Jeg tror," men vi må efterleve sandheden. Det er ved at efterkomme Guds vilje i vor tale, vor færd og vor karakter, at vi beviser vor forbindelse med ham. Når som helst nogen forsager synd, som er lovens overtrædelse, vil hans liv bringes i overensstemmelse med loven og leves i fuldkommen lydighed. Dette er Helligåndens gerning. Lyset fra Guds omhyggeligt studerede ord tilligemed samvittighedens stemme og Åndens påvirkning vil i hjertet frembringe en sand kærlighed til Kristus, der gav sig selv som et helt offer for at genløse hele mennesket, både legeme, sjæl og ånd. Og kærligheden viser sig ved lydighed. Der vil være en klar og tydelig skillelinje mellem dem, der elsker Gud og holder hans bud og dem, der ikke elsker ham og ikke ænses hans forskrifter.

Trofaste kristne mænd og kvinder bør nære en stærk interesse for at bringe den overbeviste sjæl en korrekt kundskab om retfærdighed i Kristus Jesus. Hvis nogen har tilladt lysten til selvsk nydelse at få overtaget i deres liv, bør de sande troende våge over disse sjæle som dem, der skal aflægge regnskab. De må ikke forsømme den trofaste, ømme og kærlige undervisning, der er så nødvendig for de nyomvendte unge, for at der ikke skal blive udført et halvhjertet arbejde. Den allerførste erfaring må være af den rette art.

Satan ønsker ikke, at nogen skal indse nødvendigheden af en fuld overgivelse til Gud. Når sjælen undlader denne overgivelse, forsages synden ikke; lysterne og lidenskaberne kæmper om overmagten og fristelser forvirrer samvittigheden, således at en sand omvendelse ikke finder sted. Hvis alle havde en forståelse af den kamp, hver sjæl må udkæmpe med Satans redskaber, der søger at besnære, (93) lokke og forføre, ville der blive arbejdet med langt mere flid for dem, der er nye i troen.

Når disse sjæle overlades til sig selv, bliver de ofte fristet og indser ikke det onde ved fristelsen. Lad dem føle, at det er deres forret at kunne søge råd. Lad dem søge omgang med sådanne, som kan være dem til hjælp. Ved at søge at holde sig til sådanne, som elsker Gud og frygter ham, vil de få styrke.

Vor samtale med disse sjæle bør være af en åndelig, opmuntrende art. Herren lægger mærke til de kampe, enhver svag og tvivlende sjæl fører og han vil hjælpe alle, der påkalder ham. De vil se himmelen åbne sig for dem og Guds engle stige ned og op ad den skinnende, lyse stige, som de søger at vandre op ad.

Forældrenes arbejde.

De forældre, hvis børn ønsker at blive døbt, har et arbejde at gøre både med at ransage sig selv og med at give deres børn omhyggelig undervisning. Dåben er en overmåde hellig og betydningsfuld forordning og man bør have en grundig forståelse af dens mening. Den betyder omvendelse fra synd og indtrædelse i et nyt liv i Kristus Jesus. Der

bør ikke være noget ubetimeligt hastværk med at blive døbt. Lad både forældre og børn betænke omkostningen. Ved at samtykke i deres børns dåb, påtager forældrene sig en hellig forpligtelse til at være tro husholdere over disse børn og til at vejlede dem i udviklingen af deres karakter. De forpligter sig til med særlig interesse at vogte disse hjordens lam, for at de ikke skal vanære den tro, de beken-der sig til.

Børnene bør få religiøs undervisning fra deres tidligste år. Denne bør ikke meddeles i en dømmende ånd, men med et frejdigt, glad sind. Mødre må stadig se til, at fristelsen ikke kommer til børnene i en sådan skikkelse, at de ikke (94) opdager den. Forældre bør beskytte deres børn ved en klog, behagelig undervisning. Som disse uerfarnes allerbedste venner bør de stå dem bi i arbejdet for at sejre; for det betyder alt for dem at opnå sejr. De bør betænke, at deres egne kære børn, der søger at gøre, hvad der er ret, er de yngste medlemmer i Herrens familie og med stor interesse bør de hjælpe dem til at færdes i lydighed på den himmelske konges vej. Med særlig interesse bør de, dag efter dag, lære dem, hvad det betyder at være Guds børn og at bøje deres vilje i lydighed mod ham. Lær dem, at lydighed mod Gud indbefatter lydighed mod deres forældre. Dette må være en gerning, der udføres hver dag og hver time. Forældre, våg, våg og bed og gør jeres børn til jeres kammerater.

Når den lykkeligste periode i deres liv er kommet og de af hjertet elsker Jesus og ønsker at blive døbt, bør I optræde oprigtigt over for dem. Spørg dem, inden de modtager dåb, om deres første forsæt i livet er at virke for Gud. Fortæl dem så, hvordan de skal begynde. Det er de første lektier, der betyder så meget. Lær dem på en enfoldig måde, hvordan de skal udføre deres første tjeneste for Gud. Gør arbejdet så let forståeligt som muligt. Forklar, hvad det vil sige at overgive selvet til Herren, at gøre, netop hvad hans ord anviser, under kristne forældres vejledning.

Hvis I efter trofast udført gerning er overbeviste om, at jeres børn forstår betydningen af omvendelse og dåb og virkelig er omvendte, så lad dem blive døbt. Men jeg gentager: Bered frem for alt jer selv til at handle som trofaste hyrder ved at lede deres uerfarne fødder på lydighedens trange vej. Gud må virke i forældrene, så disse må kunne give deres børn det rette forbillede på kærlighed, høflighed og kristelig ydmyghed og på en fuldstændig overgivelse af selvet til Kristus. Dersom I samtykker i jeres børns (95) dåb og derefter overlader det til dem at gøre, hvad de har lyst til, uden at føle nogen særlig forpligtelse til at bevare deres fødder på den rette sti, er I selv ansvarlige, hvis de taber troen og frimodigheden og interessen for sandheden.

Prædikantens arbejde. De, der er nået til moden alder som mænd og kvinder, når de modtager dåb, bør forstå deres pligt bedre end de yngre; men menighedens hyrde har en pligt at udføre for disse sjæle. Har de urigtige vaner og skikke? Det er hyrdens pligt at have særskilte møder med dem. Hold bibellæsninger med dem, samtal og bed med dem og fremhold klart, hvad Herren kræver af dem. Læs for dem, hvad bibelen siger om omvendelse. Vis dem, hvad der er omvendelsens frugt, det synlige bevis på, at de elsker Gud. Påvis, at sand omvendelse er en forandring i hjertet, i tanker og forsætter. Slette vaner må opgives.

Synder som bagtalelse, avind og ulydighed må aflægges. Der må optages en kamp imod ethvert ondt karaktertræk. Da vil den troende på en forstandig måde tilegne sig forjættelsen: »Bed, så skal der gives jer.« Matt. 7,7.

Eksamination før dåben

De, der fremstiller sig til dåb, bliver ikke underkastet en så indgående prøve, som de burde. Det bør bringes på det rene, hvorvidt de blot antager navn af syvende-dags adventister, eller om de stiller sig på Herrens side for at komme ud fra verden og skille sig ud og ikke røre ved noget urent. Forud for dåben bør der foretages en grundig undersøgelse vedrørende de pågældendes erfaring. Lad ikke denne undersøgelse foregå på en kold og fjern måde, men i venlighed og ømhed og under henvisning til Guds Lam, som bærer verdens synd. Vis dem, (96) der skal døbes, hvilke krav evangeliet stiller.

Et af de punkter, som de, der nylig har antaget troen, behøver undervisning om, er spørgsmålet om klædedragt. Optræd med troskab over for de nyomvendte. Er de forfængelige i deres klædedragt? Nærer de stolthed i hjertet? Afguderer på klædedragten område er en moralsk sygdom. Den må ikke bringes med ind i det nye levned. I de fleste tilfælde vil de fordringer, evangeliet stiller, kræve en afgjort forandring, hvad klædedragten angår.

Der bør ikke vises nogen ligegyldighed i spørgsmålet om påklædning. For Kristi skyld, hvis vidner vi er, bør vort ydre udseende ... være det bedst mulige. I tabernakeltjenesten foreskrev Herren selv de mindste ting vedrørende deres påklædning, der gjorde tjeneste for hans åsyn. Dette viser os, at hans tjeneres klædning ikke er ham ligegyldig. Meget nøjagtige var de forskrifter, der blev givet angående Arons klæder; for hans dragt havde en symbolsk betydning. Således bør Kristi efterfølgeres påklædning være symbolsk. Vi skal i alle ting være hans repræsentanter. Vort ydre bør i enhver henseende være præget af properhed, sømmelighed og renhed. Men Guds ord billiger ikke, at man forandrer klædedragten blot for modens skyld for at man skal ligne verden. Kristne bør ikke pryde deres leger med kostbar dragt eller dyre smykker.

Skriftens udtalelser om påklædning bør nøje overvejes. Vi trænger til at have forståelse af, hvad himmelen værdsætter, også når det gælder legemets påklædning. Alle, der med alvor eftertragter Kristi nåde, vil agte på den dyrebare undervisning i Guds inspirerede ord. Endog klædningens snit vil være et udtryk for sandheden i evangeliet.

Alle, der betragter Kristi liv og følger hans lære, vil blive Kristus lig. Deres indflydelse vil blive ligesom (97) hans. De vil vise en sund karakter. Når de ydmygt vandrer på lydighedens sti og gør Guds vilje, øver de en indflydelse, der vejer til gunst for hans sags fremme og for en sund renhed i hans værk. I disse grundigt omvendte sjæle skal verden have et vidnesbyrd om sandhedens helliggørende magt over et menneskes karakter.

Kundskaben om Gud og Jesus Kristus, som den kommer til udtryk i karakteren, betyder en ophøjelse over alt, hvad der betragtes som stort på jorden eller i himmelen. Den udgør den allerhøjeste uddannelse. Den er nøglen, som åbner portene til den himmelske stad. Denne erkendelse er

det Guds hensigt, at alle, der ifører sig Kristus ved dåben, skal besidde; og det er Guds tjeneres pligt at vise disse sjæle privilegiet ved deres høje kald i Kristus Jesus.

Dåbshandlingen

Hvor det lader sig gøre, bør dåben altid foregå i en klar sø eller i rindende vand. Og giv anledningen al den betydning og højtidelighed, som der kan lægges i den. Ved en sådan gudstjeneste er Guds engle altid til stede.

Den, der udfører dåbshandlingen, bør søge at gøre den til en anledning, som øver en højtidelig, hellig indflydelse på alle tilhørere. Enhver af menighedens anordninger bør udføres på en måde, som giver den en opløftende indflydelse. Intet bør gøres dagligdags eller ubetydeligt eller stilles på lige fod med almindelige ting. Vore menigheder behøver at oplæres til større agtelse og ærbødighed for den hellige gudstjeneste. Således som prædikanterne leder de handlinger, der står i forbindelse med gudstjenesten, således opdrager og lærer de folket. Små handlinger, der uddanner og oplærer og disciplinerer sjælen for evigheden, er af umådelig betydning for menighedens opløftelse og helliggørelse.

I hver menighed bør der anskaffes dåbsdragter til dem, der døbes. Dette bør ikke betragtes som et (98) unødvendigt udlæg af midler. Det er en af de ting, der kræves efter påbuddet: »Lad alt ske sømmeligt og med orden!« 1.Kor. 14,40.

Det er ikke godt for den ene menighed at være afhængig af at skulle låne dåbsdragter af en anden menighed. Det sker tit, at dragterne ikke er at finde, når man har brug for dem; en eller anden har lånt dem og forsømt at sende dem tilbage. Hver menighed skulle anskaffe, hvad den selv behøver af sådanne ting. Lad der blive rejst et fond til dette formål. Når hele menigheden forener sig om dette, bliver det ingen tung byrde.

Dragterne bør laves af solidt stof, som ikke tager skade af vandet og der bør indsy bly i den nederste søm. Dragten bør være net, have en god facon og sys efter et godkendt mønster. Der bør ikke gøres noget forsøg på udsmykning, ingen flæser eller besætning. Brugen af pynt og stads hører ikke hjemme her. Når de, der døbes, har forståelse af handlingens betydning, vil de ikke nære noget ønske om personlig prydelser. Dog bør der ikke forekomme noget, som er sjusket eller usømmeligt, for dette er en hån mod Gud. Alting i forbindelse med denne hellige forordning bør tilkendegive en så fuldkommen forberedelse som muligt.

Efter dåben

De løfter, vi påtager os i dåben, indbefatter meget. I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn begravnes vi i lighed med Kristi død og opstår i lighed med hans opstandelse for at leve et nyt levned. Vort liv skal være fast knyttet til Kristi liv. Fra nu af skal den troende erindre, at han er indviet til Gud, til Kristus og til Helligånden. Han må lade alle verdslige hensyn vige for dette nye forhold. Han har offentligt erklæret, at han ikke mere vil leve i stolthed og selvisk nydelse. Han skal ikke mere føre et skødesløst, ligegyldigt liv. (99) Han har gjort en pagt med Gud. Han er af dødt fra verden. Han skal leve for Herren og for ham gøre brug af alle de evner, der er ham betroet og aldrig tabe

forståelsen af, at han bærer Guds navnemærke, at han er en undersåt i Kristi rige og er delagtig i guddommelig natur. Alt, hvad han er og alt, hvad han har, skal han overgive til Gud og benytte alle sine åndsevner til hans navns ære.

Forpligtelserne i den åndelige overenskomst, der indgås ved dåben, er gensidige. Når mennesker udfører deres del i helhjertet lydighed, har de ret til at bede: "Herre, lad det kendes, at du er Gud i Israel!" Den omstændighed, at du er døbt i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, er en forsikring om, at hvis du vil søge bistand hos disse magter, vil de hjælpe dig i ethvert kritisk tilfælde. Herren vil høre og besvare sine oprigtige efterfølgeres bønner, når de bærer Kristi åg og lærer sagtmødighed og ydmyghed i hans skole.

»Når I altså er opvakt sammen med Kristus, så søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd. Trag efter det, som er oventil, ikke efter det, som hører jorden til. I er jo døde og jeres liv er skjult med Kristus i Gud.« Kol. 3,1-3.

»Så ifør jer da som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, sagtmødighed, tålmodighed; bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden; som Herren tilgav jer, således skal også I gøre! Og over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er det fuldkomne bånd. Og lad Kristi fred råde i jeres hjerter; til den blev I kaldede som lemmer på samme legeme; og vær taknemmelige! Og alt, hvad I tager jer for i ord eller handling, gør det alt sammen i Herren Jesu navn og sig Gud Fader tak ved ham.« Kol. 3,12-17. *Vejl f menigh* bd. 2 side 321-327]

Opførelsen af tilbedelseshuse

(100) [Når der opstår interesse i en større eller en mindre by, bør der tages vare på denne interesse. Stedet bør gennemarbejdes grundigt, indtil et beskedent hus til gudstjeneste står der som et tegn, et mindesmærke om Guds sabbat, et lys i det moralske mørke. Disse mindesmærker skal stå på mange steder som vidnesbyrd om sandheden. I sin nåde har Gud sørget for at evangeliets budbærere skal gå ud til alle lande, tungemål og folk, indtil sandhedens banner er blevet hejst i alle dele af den beboede verden.

Hvor som helst en gruppe troende mennesker bliver samlet, skulle der skaffes et hus til gudstjeneste. Lad ikke arbejderne forlade stedet uden at have fundet dette.

På mange steder hvor budskabet er blevet forkyndt, gælder det, at de som har taget imod det, finder sig godt tilpas i indskrænkede forhold og kun kan gøre lidt for at sikre sig de fordele, som vil sætte deres præg på virksomheden. Dette gør det ofte vanskeligt at føre værket videre. Når folk bliver interesseret i sandheden, bliver der sagt til dem

af præsten i andre samfund - og disse ord genlyder fra medlemmer: "Disse mennesker har jo ingen kirke og I har ikke noget sted at holde gudstjeneste. I udgør bare en snæver kreds og er fattige og ulærte. Om kort tid rejser prædikanten og så vil interessen dø bort. Da vil I sprede alle disse nyheder som I har taget imod."

Kan vi forestille os, at dette ikke vil virke som en stærk fristelse for dem som indser grunden for vor tro og som af Guds Ånd er blevet overbevist om den nærværende sandhed? Der er ofte blevet sagt at, af en ringe begyndelse kan der opstå stor interesse. Dersom vi lægger klogskab og helliget (101) dømmekraft for dagen, under opbygningen af Genløserens rige og dets interesser, vil vi gøre alt som står i vor magt for at overbevise folk, om værkets faste grundlag. Beskødne tilbedelseshuse vil blive opført, hvor de som tager imod sandheden, kan dyrke Gud i overensstemmelse med deres egen samvittigheds krav.

Når det er muligt, så lad vore tilbedelseshuse altid blive afleveret til Gud i gældfri stand. Lad menighedens medlemmer tage fat når en kirkebygning skal opføres. Lad de nyomvendte under vejledning af en prædikant, som får råd af sine medprædikanter, tage fat med deres egne hænder og sige: "Vi behøver et mødelokale og det må vi have." Gud kalder sit folk til, med glæde at gøre forenede anstrengelser i hans sag. Lad dette blive gjort, så vil vi snart høre taksigelsens røst lyde: "Se hvad Herren har udrettet!"

I nogle tilfælde kan det imidlertid hænde at en ung menighed ikke er i stand til at bære hele den byrde som bygningen af et tilbedelseshus betyder. Lad i sådanne tilfælde trossøskende i andre menigheder komme dem til hjælp. I nogle tilfælde vil det måske være bedre at låne en del penge end ikke at bygge. Hvis en mand har pengemidler og han efter at have givet det han kan, vil give et lån, enten rentefrit eller til en lav rente, så vil det være rigtigt at gøre brug af disse penge indtil gælden kan betales. Men jeg gentager: Hvis det er muligt, bør kirkebygninger være fri for gæld ved indvielsen.

I vore kirker bør kirkestolene ikke udlejes. De rige skal ikke hænges frem for de fattige. Lad der ikke blive gjort nogen forskel. »I er alle brødre.«

I ingen af vore bygninger bør vil lægge vægt på pragt, for dette vil ikke tjene til værkets fremme. Vor økonomi skal være et vidnesbyrd om vore principper. Vi bør anvende metoder (102) som ikke er af flygtig art. Alt bør gøres på en solid måde.

Den slaphed nogle af vore menigheder viser ved at pådrage sig gæld og fortsætte i gæld, blev fremstillet for mig. I nogle tilfælde hviler der et stadig gæld over Guds hus. Der er stadig renter at betale. Sådant bør det ikke være og det behøver ikke at være sådan. Dersom man lægger visdom, takt og nidkærhed frem for Mesteren, som Gud kræver, så vil der ske en forandring i disse forhold. Gælden vil blive afviklet. Gud kræver ofre af jer som I kan give og også de

mindre velstillede medlemmer kan yde deres lille bidrag. Selvfornægtelse vil sætte alle i stand til at gøre noget. Både unge og gamle, forældre og børn, skal vise deres tro ved deres gerninger. Lad nødvendigheden af at enhver tager del, blive indprentet på det stærkeste hos menighedens medlemmer. Lad enhver gøre sit bedste. Når viljen til at gøre noget er der, så vil Gud åbne vejen. Det er ikke hans hensigt at hans værk skal være belemet med gæld.

Gud kræver selvopofrelse. Dette vil ikke bare medføre økonomisk, men også åndelig fremgang. Selvfornægtelse og selvopofrelse vil gøre underværker til fremmelse af åndelighed i menigheden. *Evangeliets tjenere* side 320-322]

Det mishager Gud, at vore menigheder bebyrdes med gæld. »Mit er sølvet og mit er gullet, lyder det fra Hærskares Herre.« Hag.2,8 Når dette guld og sølv bruges i selvisk øjemed, for at tilfredsstille ærgerrighed eller stolthed eller ønsket om selvisk nydelse, er Gud vanæret. Når det folk, Gud har udvalgt, lader hans sag sygne hen, kan de ikke blive velsignet.

(103) Når I sætter Herren først og bestemmer at hans hus ikke længere skal vanæres ved gæld, vil Gud velsigne jer. Bestræb jer for at lægge noget til side hver uge til dette, noget udover jeres tiendepenge. Hav en æske til dette formål. Forklar jeres børn at det er den selvfornægtende æske, hvor I lægger alle dollars og alle pennyer, der ikke er påbudt aktuelle fornødenheder. Det er til Herrens hus, til at opløfte den himmel-vanærende gæld, fra tilbedelsesstedet. Gøres dette offer, vil alle medlemmer i familien få en velsignelse.

Gud læser alle tankerne. Han bemærker enhver handling. Alt der i oprigtighed er gjort for hans værks fremme, vil han velsigne. De to skærver, bægeret med koldt vand, frembragt i forståelse og kærlighed, vil have virkningsfulde gode gerninger her og vil lønne sig senere.

[Det prøvespørgsmål som enhver kristen skal stille sig selv, er dette: "Nærer jeg i dybet af min sjæl den højeste kærlighed til Kristus? Elsker jeg hans tabernakel? Vil Herren ikke blive æret ved at jeg stiller hensynet til hans hellige institution i første række? Er min kærlighed til Gud og min Genløser tilstrækkelig stærk til at få mig til at fornægte mig selv? Når jeg fristes til at give mig hen til fornøjelser og til egoistisk nydelse, skal jeg da ikke sige: Nej, jeg vil ikke pådrage mig nogen udgift for at tilfredsstille mig selv, medens Guds hus er tyngt af gæld?"

Vor Genløser kræver langt mere end vi giver ham. Selvet går ind imellem os, med ønsket om at være først; men Herren kræver hele hjertet, hele vor hengivenhed. Han vil ikke komme ind som nummer to. Og skulle vi ikke stille hensynet til Kristus foran og højere end alt andet? Skulle han ikke kræve dette bevis på vor agtelse og troskab? Disse ting ligger til grund for selve hjertets liv i os, både i familiekredsen og i menigheden. Dersom (104) hjertet,

sjælen, styrken og livet er helt overgivet til Gud og dersom vor hu står udelukkende til ham, så vil vi gøre ham til den ypperste i al vor tjeneste. Når vi er i samklang med Gud, kommer tanken om hans ære og herlighed foran alt andet. I vore gaver og ofre vil ingen blive foretrukket frem for ham. Vi har en forståelse af hvad det betyder at være anpartshavere med Kristus i det hellige firma.

Det hus hvor Gud møder sit folk, vil være kært og helligt for enhver af hans trofaste børn. De vil ikke lade det vedblive at være forkrøblet af gæld. At tillade noget sådan ville næsten se ud som en fornægtelse af troen. I vil være rede til at bringe et stort personligt offer hvis I bare kan have et gældfrit hus, hvor Gud kan mødes med og velsigne sit folk.

Al gæld på et hvert gudsyndkelseshus, iblandt os, kan blive betalt dersom menighedens medlemmer vil lægge kloge planer og gøre alvorlige, nidkære anstrengelser for at udslutte gælden. Og lade der hver gang, en gæld bliver afviklet, holdes en takkegudstjeneste, som vil være lig en ny indvielse af Guds hus. *Evangeliets tjenere* side 322]

Gud sætter sit folks tro på prøve, for at teste deres karakter. Dem, som i nødens stund er villig til at ofre sig for ham er dem, som han vil ære med et partnerskab i hans arbejde. Dem, som ikke vil udøve selvfornægtelse for at gennemføre Guds planer, vil blive forsøgt, da deres handlemåde kan være på samme måde i menneskers øjne som i hans øjne, der læser hjertet.

Når Herren ser sit folk begrænse deres indbildte behov, udøve selvfornægtelse, ikke med knurren og beklagelse, som Lots hustru forlod Sodoma, men gør det med glæde for Kristi skyld, da vil værket gå fremad med kraft.

Børnenes møder og menighedsskoler

(105) Ved alle vore lejr møder bør der gøres et arbejde for børn og unge. Der bør dagligt afholdes et børnemøde eller en bibelbørnehave under kvalificerede læreres ledelse. I et enkelt sprog bør der gives lektier fra både bibelen og fra naturen. Børnehavemetoder og anskuelsesundervisning fra naturen vil være en stor fordel at investere i de små. Ved nogle af vore lejr møder er der blevet holdt børnemøder to gange om dagen. Efter morgenlektionen, vil lærere og børn tage en lang spadseretur på gode dage og det vil være på sin plads at der gøres et holdt ved en flodbred eller en græsmark, på turen og der gives en kort lektie fra naturen. Ved lektier som disse, kan børn lære Kristi lignelser. Sandheden vil fæstnes i deres sind, som et søm på et sikkert sted.

I vort arbejde for børn, bør målet ikke være at uddanne og underholde dem, men at arbejde for deres omvendelse. [Vi bør bede om, at Guds velsignelse må hvile over den ud-såede sæd og at selv de små må blive grebet af overbevisning fra Helligånden. Når vi tror på Gud, vil vi blive i stand til at føre dem til Guds Lam, som bærer verdens synd.

Denne gerning er af største betydning for de yngre medlemmer af Herrens familie.] Til disse møder kan endog de børn, som er begunstiget med kristen undervisning hjemmefra, lære meget, der vil være til stor hjælp for dem. Hvis børn er blevet oplært i Kristi enkelthed, vil de få kundskaben; og når de vender tilbage til deres hjem, vil de bringe hjertets dyrebare lektier frem fra hjertets skatkammer. [*Barnet i hjemmet* side 483]

De unge bør have en anledning til at blive undervist bedre i Guds ord. Bibelsandheden (106) bør gøres tydelig for dem. Dem, som har en erfaring i sandheden, bør ransage skrifterne sammen med dem. Det vil være som frø, sået i god jord.

Sådanne møder for børn og unge vil, hvis de føres rigtigt, besøges af mange, som ikke er fra vor tro og lektierne de lærer til møderne, vil blive gentaget der hjemme. Forældrene kan nå gennem børnene. Ved vore lejr møder i Australien har disse møder været middel til meget godt.

Efterfølgende er en kort redegørelse over arbejdet i denne linje, til et australsk lejr møde, skrevet af en som deltog i dette arbejde:

"På den første sabbat blev børnene organiserede i afdelinger og klasser og lærerne begyndte deres arbejde. I begyndelsen var der seks børn i hovedafdelingen og omkring femten i børnehaven. Så snart børnene i nabolaget hørte om møderne, der blev holdt for dem, begyndte de at deltage og hver dag kunne man finde mange nye i klasserne. Gennemsnitligt var der dagligt mellem firs og hundrede udefrakommende og om søndagene var der et større antal tilstede. De fleste af børnene kom regelmæssigt. Den samme alvor, opmærksomhed og orden, som karakteriserede gudstjenesterne blandt de ældre, prægede børnemøderne. Både i klassearbejde og i de almindelige repetitionsøvelser, blev arbejdet arrangeret sådan at børnene havde del i det praktiske, såvel som i at lytte og på den måde følte de sig hurtigt hjemme og deres iver i at være en del af arbejdet, vidnede om deres interesse.

"Hver lektie startede med almindelige opgaver, som blev fulgt op af klassestudier; og til sidst blev alle samlet til et kort resumé og sang. Ved åbningsmøderne, efter sang og bøn, blev mottoet og de tidligere udenadsvær gøntaget, enten i (107) kor eller enkeltvis. En af børnene gav en kort passende oplæsning eller opremsning, som forud havde tilbudt det. "Bibelalfabetet" blev lært og remset op af børn, hver valgte sit eget bogstav og vers. Udvælgelsen og indlæringen af versene, blev gjort derhjemme og disse ansvar på børnene viste sig at være en yderligere opmuntring for dem, til at være der den efterfølgende dag og møde stabilt.

"De hurtige svar på tidligere indøvelser, bevidnede at interessen i klassen var stor og markant og at mange vær-

difulde sandheder havde fundet vej til børnenes sind og hjerter. Da børnene vendte tilbage til deres hjem, var forældrene overraskede og tilfredse med at høre dem gentage hele lektien. Mange forældre udtrykte, på forskellige måder, deres påskønnelse af det arbejde, der var gjort for børnene og beklagede at møderne skulle slutte så hurtigt.

"Adskillige lærere fra søndagsskolen, deltog i møderne og gav selv udtryk for hvor meget tilfredse og hjulpede de var af arbejdet. Nogle gange kom forældre med deres børn og lod til at være lige så interesserede, som de små. Andre tog besværlighederne med at klæde deres børn pænt og lod dem komme, skønt det ikke var i harmoni med vore synspunkter. Nogle forældre bemærkede at de ikke vidste hvad vi gjorde ved deres børn, men én ting var sikker, børnene ville komme og de kunne ikke holde dem hjemme. Nogle af børnene kom langvejs fra og vi har al god grund til at tro at mange af de såede frø, faldt i god jord."

De gode frø, der blev sået til disse møder skulle ikke gå til, af mangel på omsorg. Mange forældre ville være glade, hvis den undervisning, deres børn fik under lejrmodet, (108) ville fortsætte. De ville gladelig sende deres børn til en skole, hvor det er de samme principper deres læres og udøves. Så længe både forældres og børns interesse er opvækket, er der en gylden anledning til at oprette en skole, hvor det påbegyndte arbejde ved lejrmodet, kan føres videre.

Og når troende oprejses og menigheder stiftes, vil en sådan skole være af stor værdi, til at give værket varighed og stabilitet. Arbejdere på et nyt territorium bør ikke føle sig fri til at forlade deres arbejdsområde, før der er de nødvendige faciliteter for menigheder, under deres omsorg. Der bør ikke blot rejses et ydmygt gudsdyrkelseshus, men alt det nødvendige bør bringes i orden, for at få oprettet en permanent menighedsskole.

Jeg fik vist denne sag ganske klart. På forskellige steder så jeg nye grupper i troen blive oprettet og gudsdyrkelseshuse blev oprejst. Dem, som for nylig kom til troen, hjalp til med villige hænder og dem som havde midler, hjalp til med deres midler. I kirkens kælderetage, under jorden, fik jeg vist et rum, indrettet til en skole, hvor børn kunne uddannes i Guds ords sandheder. Helligede lærere blev udvalgt til at tage til disse steder. Antallet af skoler var ikke stort, men det var en god begyndelse.

Idet arbejdet blev presset frem, hørte jeg børnenes og forældrenes stemmer synge:

»Dersom Herren ikke bygger huset,
er bygmestrenes møje forgæves,
dersom Herren ikke vogter
byen,
våger vægteren forgæves."

»Halleluja! Pris
Herren, min sjæl!
(109) Jeg vil prise Herren hele mit liv,
lovsynge min Gud, så længe jeg lever.
Sæt ikke eders lid til fyrster,

til et menneskebarn, der ikke kan hjælpe!«

»Halleluja! Pris Herren i himlen,
pris ham i det høje!
Pris ham, alle hans engle,
pris ham, alle hans hærskarer,
pris ham, sol og måne,
pris ham, hver lysende stjerne.«
Sal.127,1; 146,1-3; 148,3.

Stiftelse af menigheder og bygning af gudsdyrkelseshuse og skolebygninger bredte sig fra by til by. På hvert sted gjorde de troende enstemmige og udholdende anstrengelser og Herren arbejdede på at øge sin magt. Der blev sat gang i noget, der ville offentliggøre sandheden.

Dette er arbejdet der skal gøres i Amerika, i Australien, i Europa og hvor menneskegrupper end bringes ind i sandheden. Grupper der er oprettet, behøver et sted for gudsdyrkelse. Der er brug for skoler, hvor børnene kan få bibelundervisning. Der er lige så meget brug for klasseværelset, som for kirkebygningen. Herren har personer, der kan gå ind og oprette menighedsskoler, ligeså nogen bereder vejen for dem.

[På steder, hvor de troende er fåtallige, bør to eller tre menigheder slutte sig sammen om at opføre en beskeden bygning til menighedsskole. Lad alle dele udgifterne. Det er på høje tid, at de, der holder sabbatten, skiller deres børn fra verdslige kammerater og stiller dem under de allerbedste lærere, som vil gøre bibelen til grundlaget for al undervisning. *Vejlf menigh* bd. 2 side 381]

Arbejde for afholdssagen

(110) [I vort arbejde bør afholdsreformen skænkes større opmærksomhed. Enhver pligt, som kræver reform, indbefatter omvendelse, tro og lydighed. Den betyder, at sjælen opløftes til et højere og ædlere liv. Således har enhver reform sin plads i det tredje-engebudskabs virksomhed. Navnlig kræver afholdsreformen vor opmærksomhed og støtte. Ved vore lejrmoder bør vi gøre opmærksom på dette arbejde og gøre det til et aktuelt spørgsmål. Vi bør fremholde grundsætningerne for sandt afhold for folket og opfordre dem til at underskrive afholdsløftet. Omhyggelig opmærksomhed bør skænkes sådanne, som ligger under for onde vaner. Vi må lede dem til Kristi kors.

Ved vore lejrmoder bør vi have hjælp af læger. Disse bør være mænd, der besidder visdom og en sund dømmekraft, som respekterer ordets forkyndelse og som ikke er ofre for vantrø. Disse mænd er vogtere af folkets sundhed og de bør anerkendes og respekteres. De bør undervise folket om farerne ved alkohol. Dette onde må modarbejdes med større kraft i fremtiden, end tilfældet har været i fortiden. Prædikanter og læger bør modarbejde de ondt, som drikkeri medfører. De bør alle virke med kraft i evangeliets tjeneste for at fordømme synd og ophøje retfærdighed. De prædikanter og læger, som ikke retter personlige opfor-

dringer til folket, er forsømmelige i deres pligt. De udfører ikke den gerning, Gud har bestemt for dem.

I andre kirkesamfund er der kristne, som gør sig til forsvarere af afholdsprincipperne. Vi bør søge at komme disse arbejdere nær og gøre udvej for dem til at stå skulder mod skulder med os. Vi bør opfordre store og gode mænd til at støtte vore bestræbelser for at frelse det fortabte.

Dersom vi udførte afholdsarbejdet således, som det blev drevet for tredive år siden; dersom de onde følger af umådehold i spise og drikke og da navnlig drukkenskabens onder, blev fremholdt for folket ved vore lejr møder; og dersom disse ting blev påvist i forbindelse med beviserne på Kristi snare komme, ville der ske en rystelse iblandt folket. Dersom vi viste en nidkærhed, der stod i forhold til vigtigheden af de sandheder, vi forfægter, ville de kunne blive et middel til at redde hundreder, ja tusinder fra ødelæggelse.

Evigheden alene vil åbenbare, hvad der er blevet udrettet ved en sådan tjeneste, hvor mange sjæle, syge af tvivl og trætte af verdslighed og uro, der er blevet ført til den Store Læge, som længes efter at frelse alle dem, der kommer til ham. Kristus er den opstandne Frelser og der er lægedom under hans vinger.

Når vi ser mænd gå derhen, hvor man uddeler den flydende gift, som ødelægger forstanden og når vi ser deres sjæle stillet i fare, hvad gør vi så for at redde dem? Vort arbejde for de fristede og faldne vil først virkelig lykkes, når Kristi nåde omdanner karakteren og mennesket bringes i levende forbindelse med den evige Gud. Dette er hensigten med al sand afholdsvirksomhed. Vi opfordres til at arbejde med mere end menneskelig energi, til at arbejde med den kraft, som er i Jesus Kristus. Han, som nedlod sig til at tage menneskelig natur, er den, der vil vise os, hvordan vi skal føre kampen. Kristus har overladt sin gerning i vore hænder og vi skal kæmpe med Gud, dag og nat bede om den kraft, som ikke ses. Det, der vil bringe sejren, er, at man på den rette måde holder fast ved Gud gennem Jesus Kristus. *Vejl f menigh* bd. 2 side 328-329]

Et levende eksempel på helsereformen

(112) Vort folks store samlinger giver en fremragende anledning til at illustrere helsereformens principper. For nogle år siden blev der ved disse samlinger sagt meget om helsereformen og dets fordele ved vegetarkost; men samtidig blev der sat kødretter på bordene i spiseteltet og forskellige usunde madvarer blev solgt fra provianteringsstedet. Tro uden gerninger er død; og undervisning i helsereformen gør ikke det dybeste indtryk, når den fornægtes i praksis. Ved større lejr møder er de tilsynsførende blevet uddannet i det praktiske, såvel som ved forskrift. Ingen kødretter er blevet serveret i spiseteltet, men frugter, korn og grøntsager er blevet leveret i overflod. Når gæster spør-

ger hvorfor der ikke er kød, siges det klart at kød ikke er det sundeste mad.

[Efter som vi nærmer os tidens afslutning, må vi nå længere og længere frem, når det gælder spørgsmålet om helsereform og kristelig afholdenhed og fremholde det på en mere positiv og bestemt måde. Uden ophør må vi bestræbe os for at undervise folket, ikke med vor tale alene, men i vor praksis. At virke både i tale, skrift og praksis over en indflydelse, som vejer. *samme* s 239]

Folk bør have undervisning om helsespørgsmål til lejr mødet. Ved vore møder i Australien, blev der dagligt givet lektier over sundhedsemner og der blev opvakt en dyb interesse. På grunden var der et telt til læger og sygeplejersker; der blev givet gratis lægelige råd og blev besøgt af mange. Tusindvis af mennesker deltog i disse lektioner og ved lejr mødets afslutning, var folk utilfredse med at lade emnerne hænge med det de allerede havde lært. I adskillige byer, hvor der blev holdt lejr møder, bad nogle de ledende (113) borgere indtrængende om at en sanatorieafdeling måtte oprettes og lovede deres samarbejde. I adskillige byer blev arbejdet opstartet med god succes. En helseinstitution, som føres rigtigt, giver vort arbejde karakter på nye marker. De er ikke blot til gavn for folk, men arbejderne på dem, kan være til hjælp for de evangeliearbejdere.

I hver by hvor vi har en menighed, er der brug for et sted, hvor der kan gives behandlinger. I vore menighedsmedlemmers hjem, er der nogle få, der kan afse lokale og faciliteter til at behandle de syge ordentligt. Der bør findes et sted, hvor der kan gives behandlinger. Disse faglærte mennesker, vil vise sig at være til velsignelse, ikke kun for vore folk, men for deres næste og kan være middel til at folk bliver opmærksomme på helseprincipperne.

Det er Herrens mål at der i alle dele af vor verden skal oprettes en sundhedsinstitution som en gren af evangeliearbejdet. Disse institutioner skal være hans redskaber til at nå en klasse, som intet andet kan nå. De behøver ikke store bygninger, men det bør arrangeres sådan at der kan gøres et virksomhedsfuldt arbejde.

Der kan begyndes på alle iøjnefaldende steder, hvor der er holdt lejr møder. Begynd i det små og forøg efter omstændighederne. Beregn omkostningerne for alle foretagender, så I er sikre på at kunne fuldende dem. Træk så lidt så muligt fra kassen. Der er brug for troende mennesker med forstand på penge, til at planlægge økonomisk. Vore sanatorier oprejses med et begrænset udlæg af midler. Bygninger som arbejdet skal begynde i, kan ofte fås for lave omkostninger.

Kvinder i det evangeliske arbejde

(114) [Det arbejde, man har begyndt for at hjælpe vore søstre til at føle deres personlige ansvar over for Gud, er et godt arbejde. Længe har det været forsømt. Herren ønsker,

at vi skal betone værdien af den menneskelige sjæl for dem, der ikke forstår, hvad den er værd. Og når denne gerning bliver fremholdt i klare, enkle og bestemte linjer, kan vi vente, at pligterne i hjemmet ikke bliver forsømt, men bliver udført på en langt mere forstandig måde.

Hvis vi kan ordne det sådan, at vi får regulære, organiserede grupper, der får en forstandig undervisning angående den gerning, de som Mesterens tjenere bør udføre, vil vore menigheder få en vitalitet, som de længe har været i behov af. Værdien af den sjæl, som Kristus døde for at frelse, vil blive forstået. Vore søstre i almindelighed har en svær tid med deres voksende familier og deres upåagtede prøvelser. Jeg har længtes meget efter at se kvinder, der kunne oplæres til at hjælpe vore søstre at komme bort fra deres modløshed og føle, at de kunne udføre en gerning for Herren. Dette vil bringe stråler af solskin ind i deres eget liv, hvilket igen vil kaste lys over andres liv. Gud vil velsigne alle, der slutter sig sammen i dette arbejde.

Mange unge såvel som ældre søstre synes at genere sig for religiøs samtale. De værdsætter ikke deres anledninger. De lukker sjælens vinduer, som skulle være åbne mod himmelen og slår deres vinduer vidt op mod jorden. Men når de indser menneskesjælens store værdi, vil de lukke vinduerne til mod jorden, hvor man er afhængig af forlystelser og af omgivelser i dårskab og synd og lukke vinduerne mod himmelen op for at beskue åndelige ting. Guds ord må være deres fortrøstning, deres håb og deres fred. De kan sige: "Jeg vil modtage lyset fra Retfærdighedens Sol, for at det må kunne skinne ud til andre."

(115) De mest fremgangsrige arbejdere er sådanne, som med frejddigt mod optager den gerning at tjene Gud i små ting. Ethvert menneske skal arbejde med deres livstråd, føje dem ind i vævet og derved bidrage til at fuldstændiggøre mønstret.

Kristi gerning bestod for en stor del af personlige samtaler. Han tog sig omhyggeligt af en forsamling, bestående af én enkelt sjæl. Den undervisning, som denne ene sjæl modtog, blev bragt ud til tusinder.

Vi bør uddanne unge til at hjælpe de unge; og idet de søger at gøre dette, vil de opnå en erfaring, der gør dem skikkede til at blive hengivne arbejdere i en større gerning. Tusinder af hjerter kan nås på den enkleste og mest beskudne måde. De mest intelligente, de, der betragtes som verdens mest begavede mænd og kvinder, finder ofte vederkvælgelse i de enfoldige ord, der udgår fra deres hjerter, som elsker Gud og som kan tale om denne kærlighed ligeså naturligt, som den verdslige taler om de ting, hans sind dvæler ved og ernærer sig af. De godt forberedte og velformede taler har ofte ringe indflydelse. Men de sanddrue, oprigtige ord, som Guds søn eller datter udtaler naturligt og ligefremt vil kunne åbne døre til hjerter, som længe har været lukkede.

Jammerråbene fra en verden i sorg høres overalt omkring os. Synden kaster sine skygger over os og vort sind må være rede til al god tale og gerning. Vi ved, at Jesus er nærværende hos os. Hans Helligånds liflige indflydelse underviser os og vejleder vore tanker, leder os til at tale sådanne ord, som kan opmuntre og glæde andre på deres

vej. Hvis vi ofte kan tale til vore søstre, i stedet for at sige "Gå", selv lede dem til at gøre, som vi ville gøre og til at føle, som vi ville føle, så ville der blive en voksende forståelse af menneskesjælens værdi. Vi er lærlinge, for at vi må kunne blive lærere. Denne tanke (116) må indpræges i hvert menighedsmedlems sind.

Vi tror fuldt ud på menighedsorganisationen; men dette er ikke det samme som at foreskrive den nøjagtige måde, hvorpå vi skulle arbejde; for ikke alle kan nås ved de samme metoder. Intet bør tillades at holde en Guds tjener borte fra sine medmennesker. Den enkelte broder skal virke for den enkelte synder. Enhver har sit eget lys, som han skal holde brændende; og dersom den himmelske olie flyder ind i disse lamper gennem guldrørene og dersom karrene er tømte for selvet og er rede til at modtage den hellige olie, vil lyset skinne på synderens sti med en eller anden hensigt for øje. En sådan lampe vil sprede mere lys på vandringsmandens sti end et helt fakkeltog, der arrangeres for at vække opsigt. Personlig hengivenhed og helligelse til Gud vil bringe bedre resultater end den mest imponerende opvisning.

Lær vore søstre, at de hver dag bør stille sig det spørgsmål: "Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre i dag?" Et hvert kar vil hver dag modtage den hellige olie for at lade den løbe over i andre kar.

Dersom vort liv her i verden leves helt for Kristus, vil det være et liv i daglig overgivelse. Han får den frivillige tjeneste og hver sjæl er hans egen ædelsten. Hvis vi kan bibringe vore søstre et indtryk af det gode, som det står i deres magt at udrette ved Kristus, vil vi se en stor gerning blive udført. Dersom vi kan vække sind og hjerte til at virke sammen med den guddommelige Arbejder, vil vi ved den gerning, de kan udføre, opnå den store sejr. Men selvet må skjules; Kristus må komme til syne som den, der gør arbejdet.

Der må foregå en udveksling mellem modtagelse og uddelelse, mellem at få og at give. Dette binder os til Gud som hans medarbejdere. Dette er en kristens livsgerning. Den, der mister sit liv, skal finde det.

(117) Evnen til at modtage af den hellige olie fra de olietræer forøges, eftersom modtageren, i ord og handling, deler ud af den hellige olie for at hjælpe andre sjæles trang. Hvilken herlig tilfredsstillende gerning: Stadig at modtage og stadig at viderebringe!

Vi behøver og må have, ny forsyning hver dag. Og hvor mange sjæle kan vi ikke hjælpe ved at dele med dem! Hele himmelen venter på kanaler, hvor igennem den hellige olie kan flyde for at blive til glæde og velsignelse for andre. Jeg nærer ingen frygt for, at nogen skal udføre dårligt arbejde, dersom de blot vil blive ét med Kristus. Hvis han bor i os, vil vi virke uafbrudt og gøre et solidt arbejde, således at vor gerning vil bestå. Den guddommelige fylde vil flyde gennem det helligede menneskelige redskab for at bringes videre til andre.

Undervisning og gudsfrygt i hjemmet

Herren har en gerning for kvinder såvel som for mænd at udføre. De kan udrette et godt arbejde for Gud, dersom de i Kristi skole først vil tilegne sig ydmyghedens dyrebare og overmåde vigtige lærdom. De må ikke alene bære Kristi navn, men være besjælet af hans Ånd. De må vandre, ligesom han vandrede og rense deres sjæle fra alt, hvad der besmitter. Da vil de kunne gavne andre ved at fremholde, at Jesus er alt for dem.

Kvinder kan indtage deres plads i arbejdet i denne krisetid og Herren vil virke igennem dem. Dersom de er gennemtrængte af en forståelse af deres pligt og arbejder under Guds Ånds indflydelse, vil de opnå netop den selvbeher-skelse, som kræves i denne tid. Frelseren vil lade sit åsyns lys skinne på disse selvopofrende kvinder og dette vil give dem en kraft, der overgår mændenes. I familier kan de udføre en gerning, som mænd ikke kan gøre, en gerning, der griber ind i det indre liv. De (118) kan komme i nær berøring med hjerterne hos sådanne, som mænd ikke kan påvirke. Deres arbejde er påkrævet.

Et direkte savn afhjælpes ved det arbejde, der udføres af kvinder, som har overgivet sig til Herren og bestræber sig for at hjælpe et trængende, syndbesmittet folk. Et personligt evangelisk arbejde må udføres. De kvinder, der optager denne gerning, bringer dette glade budskab til folk i deres hjem, på veje og stier. De lærer og forklarer ordet for familier, beder med dem, plejer de syge og hjælper dem i deres timelige nød. De fremholder sandhedens rensende, forvandlende indflydelse for familier og for den enkelte. De påviser, at vejen til fred og glæde findes ved at følge Jesus.

Alle, som arbejder for Gud, må have Martas og Marias egenskaber, forenede en villighed til at tjene og en oprigtig kærlighed til sandheden. Jeg'et og selvisheden må lades ude af betragtning. Gud kalder på alvorlige kvindelige arbejdere, arbejdere, som er kloge, varmhjertede, ømme og principfaste. Han kalder på ihærdige kvinder, som vil vende deres tanker bort fra jeg'et og fra deres personlige bekvemmelighed og lade dem dreje sig om Kristus, idet de taler sandheds ord til dem, de kan få adgang til, beder med dem og virker for sjæles omvendelse.

Oh mine søstre, hvilken undskyldning har vi for, at vi ikke benytter mest mulig tid til at ransage skriften og gøre vort sind til et forrådshus for kostelige ting, så vi må kunne fremholde sandheden for dem, der ikke interesserer sig for sandheden? Vil vore søstre vågne op til forståelse af situationens alvor? Vil de arbejde for Mesteren?

(119) De, der bærer det sidste budskab om nåde ud til verden, bør føle det som deres pligt at give forældre undervisning angående gudsfrygt i hjemmet. Den store reformatoriske gerning må begynde med, at man fremholder Guds lovs principper for fædre, mødre og børn. Når lovens krav bliver fremholdt og mænd og kvinder bliver overbeviste om, at det er deres pligt at vise lydighed, vis dem så, hvilket ansvar deres beslutning indbefatter ikke blot for dem selv, men for deres børn. Vis dem, at lydighed mod Guds ord er vort eneste værn mod de ondt, som driver verden ud i ødelæggelse. Forældrene giver deres børn et forbillede enten på lydighed eller på overtrædelse. Deres husstands skæbne vil i de fleste tilfælde være afhængig af deres eksempel og lære. I det tilkommende liv vil børnene blive, hvad forældrene har gjort dem til.

Dersom forældre kunne ledes til at efterspore følgerne af deres handle-måde og dersom de kunne se, hvorledes de ved deres eksempel og undervisning forplanter og forøger syndens magt eller retfærdighedens magt, ville der visselig ske en forandring. Mange ville bryde med overleveringens og sæders og skikkes tryllemagt.

Lad prædikanterne betone denne sag for deres forsamlinger. Indprent overbevisningen om disse så længe forsømte højtidelige pligter på forældrenes samvittighed. Dette vil mere end noget andet nedbryde farisæismens ånd og modstanden mod sandheden. Gudsfrygt i hjemmet er vort store håb og giver lyse udsigter for hele familiers omvendelse til Guds sandheds lys. *Vejlf menigh* bd. 2 side 330-334]

Om at imødegå modstand

(120) [Vore prædikanter og lærere skal være et billede af Guds kærlighed til en falden verden. Tal sandhedens ord med milde, ømme hjerter. Lad alle som befinder sig i vildfarelse, blive behandlet med den mildhed som Kristus viste. Dem, som man virker for, må ikke kritiseres eller fordømmes selv om de ikke straks griber sandheden. Vi skal huske på, at vi skal være et billede af Kristus i hans sagtmodighed, mildhed og kærlighed. Vi må forvente at møde vantro og modstand. Dette er noget sandheden altid har måttet kæmpe med. Men selv om vi skulle møde den bitreste modstand, må vi ikke fordømme vore modstandere. De mener måske, som tilfældet var med Paulus, at de viser Gud en dyrkelse og overfor sådanne må vi lægge tålmodighed, sagtmodighed og langmodighed for dagen.

Lad os ikke nære den følelse at vi har tunge prøver at bære og hårde kampe at tåle når vi forkynder en sandhed, som ikke er vel anset. Tænk på Jesus og på hvad han led for jer og forhold jer tavse. Klag ikke om I også blev udsat for skældsord og falsk anklage; tal ikke et knurrende ord og lad ingen tanke om beskæmmelse eller utilfredshed trænge ind i jeres sind. Gå den ligefremme vej og »lev jeres liv blandt hedningerne sådan, at de netop ved det, de bagtaler jer for som forbrydere, kan få syn for jeres gode

gerninger og prise Gud for dem på hjem søgelsens dag«. 1.Pet. 2,12.

»Vær alle medfølende, kærlige imod brødrene, barmhjer-tige, ydmyge; gengæld ikke ondt med ondt, eller skældsord med skældsord, men velsign derimod; thi til at arve velsig-nelse blev I kaldet. Thi »den, som vil elske livet og se lykkelige dage, skal holde sin tunge fra ondt og sine læber fra at tale sving; skal vende sig fra ondt og gøre godt; skal søge fred og jage efter den! Thi Herrens (121) øjne hviler på retfærdige og hans øren hører deres bøn; men Herrens åsyn er mod dem, der gør ondt.« Og hvem er der, som kan volde jer ondt, når I er nidkære for det gode? Men selv om I også skulle lide for retfærdigheds skyld, er I salige. Nær ingen frygt for dem og forfærdes ikke; men Herren Kristus skal I hellige i jeres hjerter. Vær altid rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer.« 1.Pet.3,8-15.

Over for dem, som farer vild, bør vi optræde med sagtmø-dighed; for var vi ikke selv nyligt forblændede i vore syn-der? Og bør vi ikke af hensyn til Kristi tålmodighed med os, være lemfældige og tålmodige mod andre? Gud har givet os mange formaninger til at vise stor venlighed over-for dem som står os imod, for at vi ikke skal påvirke nogen sjæl i den forkerte retning.

Vort liv må være skjult med Kristus i Gud. Vi må person-ligt kende Kristus. Først da kan vi på den rette måde frem-stille ham for verden. Lad denne bøn stadig opstige til Gud: "Herre, lær mig at handle sådan som Jesus ville handle dersom han var i mit sted!" Lad vort lys skinne til Guds ære ved gode gerninger hvor vi end er. Dette er vort livs store, vigtige interesse.

Herren vil at hans folk skal bruge andre metoder end den, at fordømme uret, selv om fordømmelsen er berettiget. Han vil at vi skal gøre noget mere end at slynge beskyld-ninger mod vore modstandere, noget som kun vil drive dem længere bort fra sandheden. Den gerning som Kristus kom til verden for at udføre, var ikke at opstille skranker og stadig kaste den sandhed i øjet på folk, at de var på vildspor.

(122) Den som venter på at kunne oplyse et vildfarent folk, må komme dem nær og virke for dem i kærlighed. Han må blive et midtpunkt med hellig indflydelse.

Når man forfægter sandheden, bør de bitreste modstande-re behandles med agtelse og hensynsfuldhed. Nogle vil ikke lade sig påvirke af vore bestræbelser, men vil lade hånt om den evangeliske indbydelse. Andre, selv sådanne som vi mener har overskredet grænsen for Guds nåde, vil blive vundet for Kristus. Den allersidste gerning i striden vil måske blive at oplyse dem, som ikke har forkastet lyset og beviserne, men som har været i det dybeste mørke og som i vankundighed har modarbejdet sandheden. Derfor bør enhver behandles som et ærligt menneske. Tal ikke et ord og begå ingen handling som vil stadfæste nogen i van-troen.

Dersom nogen søger at indvikle missionsarbejderne i diskussion eller strid om politiske eller andre spørgsmål, så tag ikke noget hensyn hverken til overtalelse eller udfør-tring. Fortsæt Guds gerning med fasthed og styrke, men i Kristi kærlighed og så stille som muligt. Lad ikke nogen menneskelig snak komme til udtryk. Lad ikke noget tegn på egengodhed vise sig. Lad det ses at Gud har betroet os udførelsen af sit hellige værk; forkynd Ordet, vær flittig, alvorlig og brændende.

Indflydelsen af din undervisning ville blive tifold større hvis du var forsigtig med din tale. Ord som skulle være en duft af liv til liv, kan ved den ånd som ledsager dem, bliver en duft af død til død. Og husk på at dersom du ved din ånd eller dine ord lukker døren endog bare for én sjæl, så vil denne sjæl møde dig i dommen.

Når du hentyder til *Vidnesbyrdene*, må du ikke føle dig forpligtet til at være påtrængende med deres anvendelse. Pas på ikke at blande dine egne ord ind når du citerer dem, da dette gør (123) det umuligt for tilhørerne at skelne mel-lem dine ord og Herrens ord til dem. Se til at du ikke gør Herrens ord anstødelige. Vi længes efter at se reformer indført og fordi vi ikke ser det vi ønsker, får en ond ånd alt for ofte lov til at dryppe galle i vort begær og derved for-bitres andre. Vore uovervejede ord sårer deres ånd og de lægger op til genstridighed.

Hver prædiken du holder og hver artikel du skriver, kan alt sammen være sandt; men én dråbe galle deri vil være gift for tilhørerne eller læseren. Som følge af denne ene giftdråbe vil nogle forkaste alle dine gode og berettigede ord. En anden vil indsuge giften fordi han syntes om at høre sådanne strenge udtryk. Han følger dit eksempel og taler akkurat, som du taler. Derved mangfoldiggøres det onde.

De, som fremholder sandhedens evige principper, trænger til at den hellige olie fra de to oliegrene flyder ind i hjertet. Denne vil strømme ud i form af ord som forvandler, men ikke forbitrer. Sandheden skal tales i kærlighed. Herren Jesus vil da ved sin Ånd give kraften og styrken. Dette er hans gerning. *Evangeliets tjener* side 275-277]

Sæt jer selv i den guddommelige strømretning, hvor I kan få den himmelske inspiration, for I er nød til at have den. Vis da den trøtte, den byrdebetyngede, den trængende, den sønderbrudte, den rådvilde sjæl hen til Jesus, al åndelig styrkes Kilde. Vær trofaste vagtfolk, der fremviser hans pris, som har kaldet jer ud af mørke ind i hans vidunderlige lys. Fortæl med pen og stemme at Jesus lever for at gøre mellemkomst for os.

Lignelsen om det vildfarende får

(124) [Lignelsen om det fortabte får bør bevares som et motto i enhver familie. Den guddommelige Hyrde forlader de ni og halvfemsindstve og går ud i ørkenen for at søge efter det ene fortabte. Der er krat, hægedynd og farlige revner i klipperne og Hyrden ved, at hvis fåret befinder sig på et af disse steder, må en venlig hånd hjælpe det ud igen. Når han hører dets brægen langt borte, går han hvilken som helst vanskelighed i møde for at redde sit får, som er tabt. Når han opdager det bortkomne, hilser han det ikke med bebrejdelser. Han er kun glad for, at han har fundet det i live. Med fast, men mild hånd skiller han det fra tornene eller løfter det ud af dyndet. Ømt lægger han det på sine skuldre og bærer det tilbage til folden. Den rene, syndfri Genløser bærer det syndige, det urene.

Den guddommelige, som bærer synden, bærer det tilsmudsede får; men så dyrebar er hans byrde, at han glæder sig og synger: »Jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet.« Luk. 15,6. Lad enhver af jer betænke, at I hver især således er blevet båret på Kristi skuldre. Lad ingen nære en overlegen ånd, en selvretfærdig, kritisk ånd; for ikke et eneste får ville nogensinde være kommet ind i folden, hvis Hyrden ikke havde foretaget en smertefuld søgen i ørkenen. Den omstændighed, at ét får var tabt, var nok til at vække Hyrdens medfølelse og lede ham til at optage sin eftersøgning.

Det lille støvgran, vor verden er, var skuepladsen for Guds Søns menneskevorden og lidelse. Kristus drog ikke ud til ufaldne verdener, men han kom til denne verden, som helt igennem var brændemærket og skæmmet af forbandelsen. Udsigterne var ikke gunstige, men i højeste grad nedslående. Men han »vansmægter, udmattes ikke, før (125) han får sat ret på jorden«. Es. 42,4. Vi må erindre den store glæde. Hyrden lægger for dagen, når han genfinder det tabte. Han kalder sine naboer sammen og siger: "Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet." Og hele himmelen genlyder af glædessangen. Faderen selv glæder sig over det reddede med sang. Hvilken hellig henrykkelse kommer ikke til udtryk i denne lignelse. Denne glæde er det jeres privilegium at have del i.

Samarbejder I, der har dette forbillede foran jer, med ham i at søge og frelse det fortabte? Er I Kristi medarbejdere? Kan I ikke for hans skyld tåle lidelse, opofrelse og prøvelse? Der er anledning til at gøre godt mod de unge og de vildfarendes sjæle. Hvis I ser nogen, hvis tale eller handling viser, at han er skilt fra Gud, bebrejd ham det ikke. Det er ikke jeres opgave at fordømme ham, men kom ham nær og giv ham hjælp. Betænk Kristi ydmygelse, hans sagtmodighed og ydmyghed og virk, som han virkede, med et hjerte, som er fuldt af helliget ømhed. »Til hin tid, lyder det fra Herren, vil jeg være alle Israels slægters Gud og de skal være mit folk. Så siger Herren: Folket, der undslap sværdet, fandt nåde i ørkenen, Israel vandrede til sin hvile, i det fjerne åbenbarede Herren sig for det. Jeg elsked dig med evig kærlighed, drog dig derfor i nåde.« Jer. 31,1-3.

For at vi skal kunne arbejde, som Kristus arbejdede, må selvet korsfæstes. Det er en smertefuld død; men det er liv, liv for sjælen. »Thi så siger den højt ophøjede, som troner

evigt, hvis navn er "Hellig": I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live.« Es. 57,15. *Vejl f menigh* bd. 2 side 335-336]

Sektion tre - Uddannelse En reform i uddannelsen behøves

(126) [»De skal bygge på ældgamle tomter, rejse fortidsruiner, genopbygge nedbrudte byer, der fra slægt til slægt lå i grus.« »Da kaldes du murbrudsbøder, genskaber af farbare veje«. Es. 61,4; 58,12. Disse inspirerede Guds ord viser dem, der tror den nærværende sandhed, hvilket arbejde der nu bør udføres med hensyn til vore børns og vore unges uddannelse. Da sandheden for disse sidste dage kom til menneskene ved forkyndelsen af den første, den anden og den tredje engels budskab, blev det vist os, at en nyordning måtte indføres vedrørende uddannelsen af vore børn; men det har krævet lang tid at forstå, hvilke forandringer der skulle gøres.

Vor virksomhed er reformatorisk; og ved det fortrinlige arbejde, der udføres i vore skoler, er det Guds hensigt, at menneskene skal gøres opmærksomme på den sidste store bestræbelse for at frelse de fortabte. I vore skoler må uddannelsensprincipper ikke sænkes. De må højnes mere og mere, langt ud over, hvor de nu befinder sig; men uddannelsen må ikke indskrænkes blot til en kundskab efter lærebøger. Studiet af lærebøger alene kan ikke bringe eleverne den disciplin, de behøver, ej heller kan den meddele sand visdom. Hensigten er, at vore skoler skal være steder, hvor de unge medlemmer (127) i Herrens familie kan oplæres i overensstemmelse med hans plan for vækst og udvikling.

Satan har gjort brug af de kløgtigste metoder for at få sine egne planer og principper indflettet i undervisningsmetoderne og således få et stærkt greb om børnenes og de unges sind. Den sande opdragers gerning består i at bryde hans anslag. Det påhviler os, som en højtidelig og hellig pligt mod Gud at opdrage vore børn for ham og ikke for verden, at lære dem ikke at lægge deres hænder i verdens hånd, men at elske og frygte Gud og holde hans bud. Den tanke bør indprentes dem, at de er dannet i deres Skabers billede og at Kristus er det mønster, de skal tildannes efter. Den uddannelse, der vil bringe kundskab om frelsen og danne livet og karakteren efter den guddommelige lignelse, bør skænkes den alvorligste opmærksomhed. Det, som har sand værdi, er Guds kærlighed, sjælens renhed indvævet i livet ligesom tråde af guld. Den højde, et menneske således kan nå op til, er ikke til fulde blevet forstået.

For at dette værk skal kunne fuldbyrdes, må der lægges en bred grundvold. Et nyt forsæt må indføres og besjæle os og eleverne må hjælpes til at gøre anvendelse af bibelske principper i alt, hvad de foretager sig. Hvad som helst der er kroget, hvad der afviger fra den rette linje, må tydeligt påpeges og undgås, da det er forkasteligt og ikke må vedblive at forekomme. Det er af betydning, at hver lærer

elsker og hylder sunde grundsætninger og lærdomspunkter, for dette er lyset, der skal genskinne på alle elevers sti.

Den tredje engels budskab i vore skoler

I Åbenbaringens bog læser vi om et særskilt værk, som Gud ønsker, at hans folk skal udføre i disse sidste dage. Han har åbenbaret sin lov og han har vist os sandheden for (128) denne tid. Denne sandhed er i stadig udfoldelse og Guds hensigt er, at vi skal sætte os ind i den, således at vi er i stand til at skelne mellem ret og uret, mellem retfærdighed og uretfærdighed.

I alle vore institutioner skal der gives undervisning om den tredje engels budskab, den store prøvende sandhed for denne tid. Guds hensigt er, at derigennem skal denne særskilte advarsel gives og lysets klare stråler skinne for verden. Tiden er kort. De sidste dages farer er over os og vi bør våge og bede, studere og give agt på de lærdomme, der er os givet i Daniels bog og i Åbenbaringen.]

Da Johannes blev forvist fra dem han holdt af, til den ensomme Patmos, vidste Kristus hvor han skulle finde sit trofaste vidne. Johannes sagde: »Jeg, Johannes, jeres broder, som er fælles med jer om trængselen og kongedømmet og udholdenheden i Jesus, jeg var på den ø, som hedder Patmos, for Guds ords og Jesu vidnesbyrds skyld. På Herrens dag kom jeg under Åndens magt og jeg hørte bag mig en stærk røst, som lyden af en basun.« Herrens dag er den syvende dag, skabelsens sabbat. På den dag Gud helligede og velsignede, Kristus gav tingene »ved sin engel ... til kende i billeder for sin tjener Johannes«, som måtte komme før verdenshistoriens afslutning og han vil at vi skal blive kendt med dem. Det er ikke forgæves at han erklærer: »Salig er den, som oplæser og de, som hører profetiens ord og holder fast ved det, der er skrevet i den; thi tiden er nær.« Åb.1,9.10.1-3. Det er hvad der tålmodigt skal undervises om. Lad vore lektier passe til den tid vi lever i og lad vore religiøse belæring være i overensstemmelse med de budskaber Gud sender.

[Vi vil blive stillet for øvrigheden for at svare for vor troskab mod Guds lov og for at redegøre for grundene for vor tro. Og de unge bør (129) forstå disse ting. De bør have kendskab til, hvad der vil ske, inden verdens historie afsluttes. Disse ting angår vor evige velfærd og lærere og elever skulle skænke dem mere opmærksomhed. I skrift og tale bør der meddeles kundskab, som vil være mad i rette tid, ikke blot for de unge, men også for folk i moden alder.]

Vi lever i de afsluttende scener af disse farefulde tider. Herren forudså at den vantro, der på nuværende tidspunkt hersker om hans komme; og han har atter og atter givet advarsler i hans ord, at denne begivenhed vil være uventet. Den store dag vil komme som en snare »over alle dem, der bor på hele jordens flade.« Luk.21,35. Men der er to klasser. Til den ene giver apostlen disse opmuntrende ord: »Men I, brødre! lever ikke i mørke, så dagen kan overraske jer som en tyv.« 1.Tess.5,4. Nogle vil være rede når Brudgommen kommer og vil gå ind med ham til brylluppet. Hvor dyrebar er ikke denne tanke for dem, som venter og våger efter hans tilsynekomst! Kristus »elskede kirken og gav sig selv hen for den, for at han kunne hellige den, idet han rensede den i vandbadet ved ordet og for at han såle-

des kunne fremstille kirken for sit åsyn som herlig, uden plet eller rynke eller andet sådant, nej, den skulle være hellig og dadelfri.« Ef.5,25-27. Dem, som Gud elsker, glæder sig over hans gunst fordi de er smukke i karakter.

[Det er en stor og herlig opgave at frembringe et folk, som har en Kristuspræget karakter og som vil kunne bestå på Herrens dag, vil blive fuldbyrdet. Så længe vi sejler med verdens strøm, behøver vi hverken sejl eller åre. Vor møje begynder, når vi vender helt om og stævner mod strømmen. Satan vil indføre teorier af enhver art for at fordreje sandheden. Arbejdet vil gå tungt; for siden Adams fald har det været (130) verdens skik at synde.] Men Kristus er parat til at handle. Helligånden arbejder. Guddommelige agenter slår sig sammen med mennesker for at genskabe karakteren efter det fuldkomne forbillede og mennesket skal udføre det, som Gud indarbejder. Vil vi, som et folk, gøre dette Gudsgivne arbejde? Vil vi give nøje agt på alt det lys, som er blevet givet og hele tiden holde os for mål at tilpasse studerende til Guds rige? Hvis vi i tro går frem, skridt for skridt, på den rigtige vej og følger den Store Leder, vil lys skinne langs vor stivej; og der vil komme forhold der fjerner vanskelighederne. Guds billigelse vil give håb og tjenende engle vil samarbejde med os, bringe lys, nåde, mod og glæde.

[Spild derfor ikke mere tid med at dvæle ved mange ting, som ikke er af væsentlig betydning og som ingen forbindelse har med Guds folks nærværende behov. Spild ikke mere tid med at ophøje mennesker, der ikke kender sandheden; for tiden er nær. Der er ingen tid nu til at fylde sindet med teorier om, hvad der populært betragtes som en højere uddannelse. Den tid, der anvendes til noget, som ikke bidrager til at højne sjælen efter Kristi lignelse, betyder så megen tid tabt for al evighed. Dette har vi ikke råd til, hvert øjeblik er ladet med evige interesser. Skal vi nu, da det store værk i forbindelse med dommen over de levende er ved at skulle begynde, lade vanhellig ærgerrighed tage hjertet i besiddelse og lede os til at forsømme den uddannelse, der er nødvendig for at kunne møde de krav, denne vanskelige tid stiller?] Mens dommen over de levende er ved at begynde, skal vi da tillade verdslige ambitioner at fylde vore tanker og få os til at forsømme den oplæring, som er nødvendig for at klare vanskelighederne på prøvens dag?

I hvert enkelt tilfælde vil den store afgørelse blive truffet, om vi skal modtage dyrets mærke eller den levende Guds segl. Og netop nu, da vi står på grænsen til den evige verden, hvad kan da være af så stor betydning for os som dette, at blive fundet tro mod himmelens Gud? Hvad findes der, som kan lignedes ved hans sandhed og lov? Hvilken uddannelse kan der gives (131) de studerende på vore skoler, der er så nødvendig, som en kundskab til »Hvad siger skriften?«

[Vi ved, at der er mange skoler, hvor der gives anledning til at studere videnskabelige fag; men vi ønsker noget mere end dette. Videnskab i sand uddannelse er sandheden, der skal indpræges så dybt i sjælen, at den ikke kan udslettes af den vildfarelse, som forekommer i overflod overalt. Den tredje engels budskab er sandhed og lys og kraft og at fremholde det således, at hjerterne modtager de rigtige indtryk, skulle være opgaven for vore skoler såvel som for

vore menigheder, for læreren såvel som for prædikanten. De, der påtager sig stillinger som lærere, bør værdsætte mere og mere Guds åbenbarede vilje, som så tydeligt og slående fremholdes i Daniels bog og i Åbenbaringen.

Bibelgranskning

De stærke krav, der trænger sig på i denne tid, nødvendiggør en stadig oplæring i Guds ord. Dette er nærværende sandhed. Overalt i verden, burde der ske en reform i bibelgranskning; for dette trænges der til nu, som aldrig før. Eftersom denne reform skrider frem, vil et mægtigt værk blive udført; for da Gud sagde, at hans ord ikke skulle vende tomt tilbage, mente han netop, hvad han sagde. Kundskab om Gud og om Jesus Kristus, som han sendte (Joh. 5,38), er den højeste uddannelse og den vil dække jorden med sit underfulde lys, ligesom vandene dækker havets bund.

Bibelstudium er særlig påkrævet i skolerne. Eleverne bør være rodfæstede og grundfæstede i den guddommelige sandhed. De bør ikke ledes til at fæste sig ved menneskelige påstande, men ved Guds ord. frem for alle andre bøger skulle Guds ord være vort studium, den store lærebog, grundlaget for al uddannelse; og vore børn skal oplæres i de sandheder, som findes deri, uden hensyn til tidligere sædvaner (132) og skikke. Ved at gøre dette, vil lærere og elever finde den skjulte skat, den højeste uddannelse.

Bibelens regler bør være rettesnoren i det daglige liv. Kristi lære skal være emnet, som åbenbarer de lærdomme, vi tilegner os og efterlever. Kristus må indføres i alle studier, for at eleverne må kunne indsuge kundskaben om Gud og repræsentere ham i deres karakter. Hans herlighed skal være vort studium i tiden såvel som i evigheden. Guds ord, således som Kristus talte det i det gamle og det nye testamente, er brødet fra himmelen; men meget af det, som kaldes videnskab, er retter af menneskelig opfindelse, forfalsket føde; det er ikke den sande manna.

I Guds ord findes visdom, som er hævet over tvivl, en udtømmelig visdom, der ikke har sin oprindelse i det menneskelige sind, men i det guddommelige. Men meget af, hvad Gud har åbenbaret i sit ord, er dunkelt for menneskene, fordi sandhedens perler er blevet begravet under en bunke menneskelig visdom og overleveringer. For manges vedkommende vedbliver ordets skatte at være skjulte, fordi de ikke har søgt efter dem med ihærdig alvor, indtil de gyldne forskrifter blev forstået. Ordet må granskes for at kunne rense og berede dem, der tager imod det, til at blive medlemmer af den kongelige familie, den himmelske konges børn.

Guds ords studium bør træde i stedet for læsning af sådanne bøger, som fører tanker ind i mystik og bort fra sandheden. Indflettede i vort liv vil dets levende principper være vort værn i prøvelser og fristelser; dets guddommelige belæring er den eneste vej til fremgang. Eftersom prøvelsen kommer til hver sjæl, vil der ske frafald. Nogle vil vise sig at være forrædere, egensindige, hovmodige og selvgode og de vil vende sig bort fra sandheden og lide skibbrud på troen. Hvorfor? Fordi de ikke levede »af hvert ord, som udgår af Guds mund«. De gravede ikke dybt ned og gjorde ikke deres grundvold sikker. (133) Når Herrens ord gennem hans udvalgte sendebud bringes til dem, knur-

rer de og mener, at man gør vejen for trang. I det sjette kapitel i Johannes-evangeliet læser vi om nogle, som blev anset for at være Kristi disciple, men som blev misfornøjede, da den tydelige sandhed blev fremholdt for dem og de vandrede ikke længere omkring med ham. På lignende måde vil også disse overfladiske granskere vende sig bort fra Kristus.

Enhver, som er blevet omvendt til Gud, opfordres til at vokse i dygtighed ved at gøre brug af sine talenter. Hver gren på det levende vintræ, som ikke vokser, bliver skåret af og kastet bort som værdiløs. Af hvilken art skal så den uddannelse være, der gives i vore skoler? Skal den være i overensstemmelse med denne verdens visdom eller med den visdom, som er ovenfra? Vil ikke lærere vågne op til forståelse af deres ansvar i denne sag og sørge for, at Guds ord får en større plads i den undervisning, der gives i vore skoler?

Uddannelse af arbejdere

En stor hensigt med vore skoler, er oplæring af unge mennesker til at gøre tjeneste på vore institutioner og i forskellige grene af evangelisk arbejde. Overalt skal bibelen oplades for folket. Tiden er kommet, den betydningsfulde tid, da bogrullen ved Guds sendebuds hjælp, skal åbnes for verden. Den sandhed, der er indbefattet i det første, det andet og det tredje englebudskab, må gå til alle folkeslag og stammer og tungemål og folk; den må oplyse mørket i alle verdensdele og nå ud til øerne i havet. Intet menneskeligt påfund må tillades at hæmme dette værk. For at dette skal blive udført, kræves der kultiverede og helligede talenter; der behøves mennesker, som kan udrette et fortrinligt arbejde i Kristi sagtmødighed, fordi selvet er skjult i Kristus. Ukyndige kan ikke gøre tilfredsstillende arbejde, med at fremdrage den skjulte (134) skat for at berige sjæle med åndelige værdier. »Forstå ret, hvad jeg siger; Herren vil jo give dig indsigt i det alt sammen.« »Stræb efter at kunne træde frem for Gud, som en mand, der kan stå prøve, som en arbejder, der ikke skammer sig ved sit arbejde, men forkynder sandhedens ord på rette vis.« 2.Tim. 2,7.15. Dette påbud til Timotius skal være en opdragende kraft i enhver familie og i enhver skole.

For alle deres vedkommende, som er tilknyttet vore institutioner, ikke blot vore skoler, men også vore sanatorier og forlag, kræves der alvorlige anstrengelser, for at mænd, kvinder og unge mennesker kan dygtiggøres og blive Guds medarbejdere. Elever bør oplæres til at virke på en forstandig måde efter Kristi retningslinjer, at vise en ædel, ophøjet kristelig karakter over for dem, de er sammen med. De, der forestår undervisningen af de unge, som er tilknyttet en eller anden gren af vor virksomhed, bør være mænd, der har en dyb forståelse af sjæles værdi. Medmindre de tilegner sig Helligånden i rigt mål, er der en ond vægter, som vil skabe besværlige forhold. Pædagogen bør være viis nok til at indse, at medens troskab og godhed vil vinde sjæle, vil hårdhed aldrig kunne gøre det. Vilkaarlige ord og handlinger opægger de værste lidenskaber i menneskehjertet. Hvorledes kan mænd og kvinder, der bekender sig til at være kristne, vente at blive æret og respekteret, hvis de ikke har lært at aflægge deres egne onde og barnagtige luner?

Hvor forsigtig bør man ikke være med at kunne vælge de rette personer til lærere, sådanne som ikke alene er trofaste i deres gerning, men som lægger det rette sindelag for dagen. Er de ikke pålidelige, bør de afskediges. Gud vil holde enhver institution ansvarlig for hvad som helst der ikke bliver sørget for, at venlighed og kærlighed opelskes. Man bør aldrig glemme, at Kristus selv har ledelsen af vore institutioner.

Til bibelundervisningen i vore skoler bør der ansættes sådanne, som har de bedste talenter i prædikevirksomheden. De, der vælges til (135) denne gerning, bør være grundige bibelgranskere og besidde en dyb kristelig erfaring; og deres løn bør betales af tienden. Guds hensigt er, at alle vore institutioner skal være redskaber til oplæring og udvikling af arbejdere, som han ikke vil skamme sig over; arbejdere, der kan udsendes for Mesteren; men dette formål har man ikke haft for øje. I mange henseender står vi langt tilbage i denne gerning og Herren kræver, at der her vises en uendelig meget større nidkærhed, end der hidtil er lagt for dagen. Han har kaldet os ud fra verden, for at vi må være vidner for hans sandhed; og overalt inden for vore rækker bør unge mænd og kvinder oplæres til at fylde stillinger, hvor de kan gøre nytte og øve indflydelse.

Der er et meget stort behov for arbejdere i den evangeliske virksomhed. Der behøves unge mænd og kvinder til dette arbejde; Gud kalder på dem. Deres uddannelse er af den største betydning på vore højere skoler og bør i intet tilfælde overses eller regnes for at være af underordnet betydning. Det er fuldstændig forkert at lærere foreslår andre beskæftigelser for unge mænd, der kunne dygtiggøres til at udføre tilfredsstillende arbejde i prædikegerningen og således afholde dem fra at optage dette arbejde. De, der påpeger hindringer for at holde unge mænd fra at dygtiggøre sig til denne gerning, modarbejder Guds planer og de vil komme til at gøre regnskab for deres handlemåde. Vi har mange mænd iblandt os, som har større talenter end gennemsnitsmennesket. Blev deres evner brugt, ville vi have tyve prædikanter, hvor vi nu har én.

Unge mænd, som agter at indtræde i prædikegerningen, bør ikke bruge mange år blot for at få en uddannelse. Lærere bør være i stand til at forstå situationen og tillemppe deres undervisning efter, hvad denne klasse behøver og der bør gives dem særskilte anledninger til at gennemgå et kortvarigt, men dog omfattende kursus i de fag, der er særlig nødvendige for dem i forberedelsen til deres gerning. Men denne plan er ikke (136) blevet fulgt. Man har skænket unge mænds uddannelse til prædikevirksomheden for lidt opmærksomhed. Vi har ikke mange år til at arbejde i og lærerne burde være besjælede af Guds ånd og arbejde i overensstemmelse med hans hellige vilje i stedet for at gennemføre deres egne planer. Vi taber meget hvert eneste år, fordi vi ikke ænses Herrens råd på disse punkter.

I vore skoler bør sygeplejere og sygeplejersker i missionsgerningen modtage undervisning af velkvalificerede læger og som en del af deres uddannelse bør de lære at bekæmpe sygdom og at påvise værdien af naturens lægemidler. Dette arbejde er meget påkrævet. Byer og stæder er gennemsyrede af synd og moralsk fordærvelse og dog findes der mænd som Lot i enhver Sodoma. Syndens gift

er virksom i menneskesamfundets hjerte og Gud kalder på reformatorer, som vil forsvare den lov, han har givet til at råde i den fysiske organisme. De bør samtidig sætte målet højt for åndsevnernes oplæring og hjertets dannelse, således at Den store Læge må kunne samarbejde med den menneskelige hjælpende hånd i udførelsen af et nødvendigt barmhjertighedsarbejde til lindring af lidelse.

Det er også Herrens hensigt, at vore skoler skal give de unge en oplæring, som vil dygtiggøre dem til at undervise i hvilken som helst afdeling af sabbatsskolen eller udføre opgaverne i hvilken som helst af dens bestillinger. Vi ville se en anden tingenes tilstand, hvis et antal gudhengivne unge mennesker helligede sig til sabbatsskolearbejdet ved at flittigt uddanne sig og derefter undervise andre om de bedste metoder man kan anvende, for at lede sjæle til Kristus. Dette er en arbejdsgrænse, der bærer frugt.

Lærere som missionsarbejdere

Lærere bør uddannes til missionsarbejde. Overalt er der åbne døre for missionæren og (137) det vil ikke være muligt at skaffe arbejdere fra to eller tre lande til at imødekomme alle krav om hjælp. Foruden uddannelsen af dem, vore ældre konferenser sender ud som missionærer, bør arbejdere i forskellige dele af verden oplæres til at virke for deres egne landsmænd og deres egne naboer; og så vidt muligt er det bedre og mere betryggende for dem at få deres uddannelse i den arbejdsmark, hvor de skal virke. Både for arbejderen og for værkets fremgang er det sjældent bedst, at han rejser til fjerne lande for at få sin uddannelse. Herren ønsker, at enhver mulig foranstaltning bliver gjort for at imødekomme disse krav; og hvis menighederne er vågne over for deres ansvar, vil de forstå at handle i ethvert påkommende tilfælde.

For at tilfredsstille trangen til arbejdere ønsker Gud, at der i forskellige lande skal oprettes centralskoler, hvor lovende elever kan oplæres i de praktiske kundskabsfag og i den bibelske sandhed. Eftersom disse elever indtræder i arbejdet, vil de give den nærværende sandheds virksomhed præg i de nye virkefelter. De vil vække interesse blandt ikke-troende og hjælpe til, med at udfri sjæle fra syndens trældom. De allerbedste lærere bør sendes til de forskellige lande, hvor skoler skal oprettes, for at føre denne gerning videre. *Vejl.f menigh* bd. 2 side 337-344]

Der kan godt samles for mange uddannelsesmuligheder på et sted. Mindre skoler vil, efter profetskolernes plan, være en langt større velsignelse. Pengene som blev brugt på at udbygge Battle Creek' college for at hjælpe præsteskolens, ville være langt bedre brugt på at oprette skoler i landdistrikter i Amerika og i regionerne derude. Der var ikke brug for flere bygninger i Battle Creek; der var allerede tilstrækkelige faciliteter til at uddanne så mange studerende, som der burde være på ét sted. Det var ikke det bedste at så mange studerende skulle gå på denne (138) skole, for, der var kun talenter og visdom til at lede et vis antal. Præsteseminarerne kunne være i en eksisterende bygning og pengene som blev brugt på at udbygge colleget, kunne være brugt bedre på at oprette skolebygninger på andre lokaliteter.

Nye bygninger i Battle Creek, får familier til at flytte dertil, for at uddanne deres børn på colleget. Men det ville

være til langt større velsignelse for alle interesserede, om de studerende var blevet uddannet på et andet sted og i et langt mindre antal. Når folk flokkes i Battle Creek, er det til ligeså stor skade for dem i ledende stillinger, som for dem, der er flyttet dertil. Der er bedre marker for missionsvirksomheder end Battle Creek og alligevel har de ansvarlige lagt planer efter at få alt efter bedste beskaffenhed og de store faciliteter siger til folk: "Kom til Battle Creek, flyt herhen med jeres familier og uddan jeres børn her."

Hvis nogle af vore store uddannelsesinstitutioner blev brudt op i mindre enheder og skolerne blev oprettet på forskellige steder, kunne den fysiske, mentale og moralske dannelse trives bedre. Herren har ikke sagt, at der skal være få bygninger, men at disse bygninger ikke bør samles på ét sted. De mange midler der er investeret på nogle få steder, bør bruges til at skabe faciliteter til en større mark, så at mange flere studerende kan hjælpes.

Tiden er kommet til at løfte sandhedens standard på mange steder, til at vække en interesse og udvide missionsmarken, indtil den omspænder verden. Tiden er kommet hvor mange flere bør blive gjort opmærksom på sandhedens budskab. Meget kan gøres i den retning, som ikke er gjort. Så længe (139) menighederne er ansvarlige for at holde deres egne lampevæger trimmede og brændende, må helligede unge mennesker uddannes i deres egne stater, for at kunne frembære dette værk. Skoler bør ikke oprettes så detaljerede som dem i Battle Creek og College View, men mere enkle skoler med mere ydmyge bygninger og med lærere, som vil indføre de samme planer, som blev fulgt i profetskolerne. I stedet for at koncentrere lyset på ét sted, hvor mange ikke påskønner eller udnytter det som de har fået, bør lyset føres til mange steder på jorden. Hvis helligede, gudfrygtige lærere, som er velafbalancerede og er praktiske, ville gå ud på missionsmarkerne og arbejde på en ydmyg måde og videregive det som de har fået, vil Gud give sin Helligånd til mange, som er blottet for hans nådegave.

Elementer til succes

I reformarbejdet bør lærere og studerende samarbejde, hver især arbejder for at gøre vore skoler til det, som Gud kan godkende. Samstemmende handlinger er nødvendig for succes. En hær som vil ud i kamp, forvirres og overvindes hvis soldaterne handler efter deres egne indskydelser, i stedet for at handle overensstemmende under en kompetent generals ledelse. Kristi soldater må også handle harmonisk. Nogle få omvendte sjæle vil, i enighed for et større mål under ét hoved, opnå sejre i ethvert henseende.

Hvis der er disharmoni blandt dem, som hævder at tro sandheden, vil verden konkludere at dette folk ikke er fra Gud, fordi de modarbejder hinanden. Når vi er ét med Kristus, skal vi være forenede indbyrdes. Dem, som ikke har taget åget med Kristus, trækker altid den gale vej. Deres temperament tilhører menneskets kødelige natur og de er parat til at undskylde, (140) endog de allermindste lidenskaber de har. Dette skaber konflikt; og der vil høres højroastede stemmer til bestyrelsesmøder og offentlige forsamlinger imod reformmetoderne.

Lydighed mod alle ordene fra Gud er en anden betingelse for succes. Der vindes ikke sejre ved ceremonier eller opvisning, men ved enkel lydighed mod den højeste General: Herren himlens Gud. Den, som stoler på denne leder, vil aldrig lide nederlag. Nederlag kommer af at stole på menneskelige metoder, menneskelige påfund og sætte det guddommelige i anden række. Lydighed var den lektie, som Anføreren af Herrens hær prøvede at lære de umådelige hære af Israel-lydige. Det var ting, som de ikke kunne se nogen succes i. Når der udvises lydighed mod vor Leders røst, vil Kristus lede sit slag på måder, der vil overraske jordens største magter.

Vi er Kristi soldater og dem, som indskrives i hans hær forventes det at de gør et vanskeligt arbejde, et arbejde som vil tære deres kræfter til det yderste. Vi må forstå, at en soldats levned er en stor aggressiv krigsførelse og er et liv i udholdenhed. For Kristi skyld skal vi udholde prøvelser. Vi skal ikke gå ind i dagligdags sysler. Vi skal møde de mægtigste fjender. »Den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.« Ef.6,12. Vi skal finde vor styrke det samme sted, som de første disciple fandt deres styrke: »Disse deltog alle enigt og udholdende i bøn.« »Og de blev alle fyldt af Helligånden og de talte Guds ord med frimodighed. Og hele forsamlingen af den, der var kommet til troen, havde ét hjerte og én sjæl.« Apg.1,14.

Hindringer for reform

(141) [I nogen udstrækning er bibelen blevet indført i vore skoler og der er gjort en del bestræbelser i retning af en reform; men det er yderst vanskeligt at indføre rigtige principper, efter så længe at være vænnet til populære metoder. De første forsøg på at ændre de gamle skikke, medførte svære prøvelser for dem, der ønskede at vandre på den vej, Gud har anvist. Man har begået fejl og meget er gået tabt som følge deraf. Der har været hindringer, som har bidraget til at holde os i almindelige, verdslige spor og afholdt os fra at følge rigtige principper for uddannelse. For de uomvendte, der ser tingene fra den menneskelige egoisme, vantroens og ligegyldighedens lave stade, har rigtige principper og metoder syntes at være forkerte.

Nogle lærere og ledere, der kun er halvt omvendte, er til anstød for andre. De indrømmer visse ting og foretager halve reformer; men når kundskaben øges, undslår de sig for at fortsætte fremad, idet de foretrækker at arbejde efter deres egne begreber. Ved at gøre dette, plukker og spiser de af det kundskabens træ, som stiller det menneskelige over det guddommelige. »Så frygt nu Herren og tjen ham i oprigtighed og trofasthed, skaf de guder bort, som eders forfædre dyrkede hinsides floden og i Ægypten og tjen Herren! Vælg i dag, hvem I vil tjene!" "Er Herren Gud, så hold eder til ham og er Ba'al Gud, så hold eder til ham!" Jos. 24,14-15; 1.Kong. 18,21. Vi ville have været langt forud for vor nuværende åndelige tilstand, om vi var gået fremad, efter som lyset kom til os.

Når nye metoder er blevet forfægtet, er så mange tvivls-spørgsmål fremkommet og så mange (142) rådslagninger holdt for at klarlægge enhver vanskelighed, at de, der arbejdede på en reform, er blevet hæmmet og nogle er op-hørt med at tale for reformer. De synes at være ude af stand til at dæmme op for tvivlens og kritikkens strøm. Forholdsvis få tog imod evangeliet i Athen, fordi folket nærrede stolte tanker om intelligens og verdslig visdom og regnede Kristi evangelium for dårskab. Men »Guds dår-skab er visere end menneskene og Guds svaghed er stærkere end menneskene«. Derfor prædiker vi »Kristus som korsfæstet, for jøder en forargelse og for hedninger en dårskab, men for de kaldede selv, både jøder og grækere, Kristus som Guds kraft og Guds visdom«. 1.Kor. 1,23-25.

Vi trænger nu til at begynde på ny. Reformere må der tages fat på med hjerte, sjæl og vilje. Vildfarelser kan være grå af ælde; men ælde gør ikke vildfarelse til sandhed, ej heller sandhed til vildfarelse. Alt for længe har man fulgt de gamle skikke og vaner. Herren ønsker, at enhver falsk forestilling hos lærere og elever skal fjernes. Vi har ikke lov til at give undervisning, der svarer til verdens ideal eller til kirkens ideal, blot fordi det er skik og brug at gøre det. De lærdomme Kristus fremholdt, skal være idealet. Hvad Herren har udtalt angående den undervisning, der skal gives i vore skoler, bør nøje overholdes; for hvis der gives en uddannelse, der i sin art i visse henseender er ganske forskellig fra den, der har været gennemført i nogle af vore skoler, havde vi ikke behøvet at gå til den udgift at købe landejendomme og opføre skolebygninger.

Nogle vil hævde, at hvis religiøs undervisning skal gøres fremtrædende, vil vore skoler blive upopulære, at de, der ikke hylder vor tro, vil holde sig borte. Godt, lad dem så søge hen til andre skoler, hvor de vil finde et undervisningssystem, der falder i deres smag. Ved sådanne (143) hensyn er det Satans forsæt at hindre opnåelsen af formålet med oprettelsen af vore skoler. Hæmmede af hans påfund, ræsonnerer de ledende på samme måde som verden, følger dens planer og efterligner dens skikke. Mange har i den grad åbenbaret deres mangel på visdom fra det høje, at de har forenet sig med Guds og sandhedens fjender i at foranstalte verdslige underholdninger for eleverne. Ved at gøre dette, pådrager de sig Guds misbilligelse; for de vildleder de unge og udfører en gerning for Satan. Denne gerning med alle dens følger vil de blive stillet over for ved Guds domstol.

De, der handler således, viser, at de ikke er til at stole på. Efter at det onde er sket, vil de måske bekende deres fejl; men kan de ophæve den indflydelse, de har øvet? Vil ordene: "Vel, du gode og tro tjener!" blive udtalt til dem, der har været utro i deres tillidshverv? Disse utro arbejdere har ikke bygget på den evige klippe og deres grundvold vil vise sig at være glidende sand. Hvordan kan vi stille krav om popularitet eller søge at efterligne verdens skikke og sædvaner, når Herren kræver, at vi skal være et særskilt ejendomsfolk? »Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende.« Jak. 4,4.

At sænke idealet for at kunne opnå popularitet og et forøget elevtal og så gøre denne forøgelse til en årsag til glæde, røber stor blindhed. Dersom antal var et bevis på held

og fremgang, ville Satan kunne gøre krav på forrangen; for her i verden udgør hans tilhængere den store majoritet. Det, som udgør beviset på en skoles fremgang, er den grad af moralsk kraft, som råder der. Det, som bør være kilden til glæde og taknemmelighed, er dyden, intelligensen og guds frygten hos de mennesker, der fylder vore skoler og ikke deres antal. Skal så vore skoler omvende sig til verden og følge dens sæder og skikke? »Så formaner jeg jer da, brødre! (144) Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, vel-behagelige og fuldkomne.« Rom. 12,1-2.

Nogle vil benytte ethvert middel for at gøre forskellen mellem syvende-dags adventisterne og dem, der holder den første dag i ugen, mindre fremtrædende. En gruppe mennesker blev fremstillet for mig under navn af syvende-dags adventister, som tilrådede, at det banner eller tegn, der gør os til et særskilt folk, ikke bør fremholdes så tydeligt, idet de hævdede, at dette ikke var den bedste vej til at skaffe vore institutioner fremgang. Men dette er ikke tiden til at stryge vort flag, til at skamme os over vor tro. Dette særskilte banner, der skildres med de ord: "Her er de helliges tålmodighed; her er de, som bevarer Guds befalinger og Jesu tro," skal bæres gennem verden indtil prøvetidens afslutning. Medens der bør gøres forøgede anstrengelser for at vinde fremgang på forskellige steder, må man ikke tilhulle vor tro for at vinde tilslutning. Sandheden må komme til sjæle, som er på vej til fortabelse og hvis den på nogen måde skjules, tjener det Gud til vanære og sjæles blod vil findes på vore klæder.

Lige så længe som de, der er tilknyttet vore institutioner, vandrer ydmygt med Gud, vil himmelske kræfter samarbejde med dem; men lad alle ihukomme den kendsgerning, at Gud har sagt: »Den, som ærer mig, vil jeg ære.« 1.Sam. 2,30. Aldrig et øjeblik bør nogen få det indtryk, at det ville gavne ham at skjule sin tro og sine læresætninger for de vantro mennesker i verden af frygt for, at han måske ikke vil blive så højt agtet, hvis hans principper bliver kendt. Kristus kræver, at alle hans efterfølgere åbent og mandigt skal bekende deres tro. Enhver må tage sit standpunkt og være, hvad Gud havde til hensigt, at han skulle være: et skuespil for verden, for engle og for mennesker. Hele universet (145) våger med usigelig interesse for at se det afsluttende værk i den store strid mellem Kristus og Satan. Enhver kristen skal være et lys, ikke skjult under en skæppe eller under en seng, men stillet på en lysestage, for at lyset kan skinne for alle, som er i huset. Lad aldrig Guds sandhed blive stillet i baggrunden som følge af fejhed eller af verdslige hensyn. *Vejlf menigh* bd. 2 side 345-347]

Selvom vore undervisningsinstitutioner i mange henseender er svunget over og blevet mere verdslige, selvom de er gået skridt for skridt hen mod verden, er de håbefulde fanger. Skæbnen har ikke slynget sine tråde omkring deres arbejde, at de ikke ligger hjælpeløse og i uvished. Hvis de vil lytte til hans stemme og følge hans veje, vil Gud rette og oplyse dem og bringe dem tilbage til deres oprindelige afstand fra verden. Når man kan se fordelene ved at arbejde på kristne principper, når selvet er skjult i Kristus, vil der gøres meget større fremskridt; for hver enkel arbejder vil mærke sin egen menneskelige svaghed, han vil bede

om Guds visdom og nåde og vil få den guddommelige hjælp, der bedes for i alle nødssituationer.

Modstræbende omstændigheder vil skabe en fast vilje til at overvinde dem. Én nedbrudt barriere vil give bedre evner og mod til at gå videre. Pres i den rigtige retning og gøre en solid og forstandsmæssig forandring. Omstændighederne vil blive dine hjælpere og ikke dine forhindringer. Gør en begyndelse. Egetræet er i agern.

Til lærere og ledere

Jeg kalder vor lærerstab til at bruge sund dømmekraft og arbejde på et højere plan. Vore uddannelser må renses for al affald. Vore institutioner må ledes efter kristne principper, hvis de skal overvinde (146) forhindringerne. Hvis de føres efter verdslige planer, vil de mangle fasthed i deres arbejde, en mangel på fremsynet åndelig dømmekraft. Verdens tilstand før Kristi første tilsynkomst, er et billede på verdens tilstand, lige før hans andet komme. Det jødiske folk blev udslettet, fordi de forkastede det frelsesbudskab, de fik sendt fra himlen. Skal dem i denne generation, som Gud har givet stort lys og forunderlige anledninger, følge de menneskers retning, som forkastede lyset til deres fordærv?

[Mange på vor tid har et dække over deres ansigt. Dette dække er i overensstemmelse med verdens skik og brug, hvilket skjuler Herrens herlighed for dem. Gud ønsker, at vi skal holde blikket fæstet på ham, så vi kan tabe denne verdens ting af syne.

Når sandheden bliver ført ud i praksis, vil standarden blive hævet mere og mere for at imødekomme bibelens krav. Dette vil kræve opposition til verdens moder, skikke, sædvaner og leveregler. Som havets bølger slår verdslige indflydelser imod Kristi efterfølgere for at rive dem bort fra hans sagtmodigheds og nådes sande principper; men som en klippe vi må stå fast på principperne. Det vil kræve moralsk mod at gøre det og de, som ikke har deres sjæl fæstet til den Evige Klippe, vil blive revet bort af den verdslige strøm. Vi kan kun stå fast, når vort liv er skjult med Kristus i, Gud. Moralsk uafhængighed er helt på sin plads, når det gælder at stå verden imod. Når vi helt retter os efter Guds vilje, kommer vi til at stå fordelagtigt og vil erkende nødvendigheden af at blive fuldstændig adskilt fra verdens skik og brug.

Vi skal ikke bare hæve vor standard lidt op over verdens, men vi skal gøre forskellen tydelig og klar] Grunden til at vi har så lidt (147) indflydelse på ikke-troende slægtninge og omgangsfæller er at der er så lidt afgjort forskel mellem vore skikke og de verdsliges. [*Herren kommer* 8.feb]

Mange lærer lader deres tanker løbe i for snævre og lave baner. De har ikke altid den guddommelige plan for øje, men fæstner sig på verdslige modeller. Se op, »hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd,« og arbejd da for at jeres elever må tilpasses hans fuldkomne karakter. [Henvis de unge til Peter-stigens otte trin og sæt deres fod, ikke på det øverste trin, men på det nederste og tilskynd dem så til at gå beslutsomt helt op til det øverste på stigen.

Kristus, som knytter jorden til himlen, er stigen. Foden er sat solidt på jorden i hans menneskelighed og det øverste

trin når Guds trone i hans guddommelighed. Kristi menneskelighed favner den faldne menneskehed, medens hans guddommelighed holder fast i Guds trone. Vi bliver frelst, ved at gå op ad stigen trin for trin, idet vi retter blikket mod Jesus og klynger os til ham, medens vi skridt for skridt stiger opad til Kristus, så han bliver os visdom og retfærdighed og helliggørelse og forløsning. Tro, dyd, indsigt, afholdenhed, udholdenhed, gudsfrygt, broderkærlighed og kærlighed er trin på denne stige. Alle disse egenskaber skal komme til udtryk i den kristne karakter og »når I gør det, vil I aldrig snuble; for så skal der i rigt mål, gives jer adgang til vor Herres og Frelser Jesu Kristi evige rige.« 2.Pet.1,10.11 *samme* 17.mar]

[Det er ikke nogen let sag at vinde det evige livs kostelige skat. Det lader sig ikke gøre, samtidig med at man driver med verdens strøm. Man må drage bort fra verden og skille sig ud og ikke røre noget urent. Ingen kan opføre sig som en verdslig uden at blive ført med af verdens strøm. Ingen vil gøre fremskridt på himmelvejen (148) uden stadig anstrengelse. Den, der vil sejre, må holde fast ved Kristus. Han må ikke se sig tilbage, men stadig rette blikket opad og modtage nåde over nåde. Det koster personlig årvågenhed at kunne være tryg.] Satan spiller livets spil for din sjæl. Sving ikke en centimeter over til hans side, så han ikke får fordel over dig. [*samme* 8.feb]

Hvis vi nogensinde skal nå himlen, vil det ske ved at kæde vore sjæle til Kristus, lære af ham og skære os løs af verden og dets tåbeligheder og fortryllelser. Fra vor side må der være et åndeligt samarbejde med himmelske intelligensvæsener. Vi må tro og arbejde og bede og våge og vente. Som Guds Søns erhvervelse, er vi hans ejendom og enhver bør få uddannelse i Kristi skole. Både lærere og elever skal arbejde ihærdigt for evigheden. [Alle tings ende er nær. Der er nu behov for mænd, som er rustet og rede til kamp for Gud.]

Det er ikke mennesker som vi skal ophøje, men Gud, den eneste sande og levende Gud. Det uselviske liv, den ædelmodige, selvopofrende ånd, deres forståelse og kærlighed som har betroede stillinger på vore institutioner, bør have en rensende og forædlende indflydelse, som taler godt for det gode. Da vil deres ord i bestyrelserne ikke komme af en selvtilstrækkelighed og selvophøjelse, men deres beskudne dyder vil være langt mere værd end guld. Hvis mennesker griber fat i den guddommelige natur, arbejder på en vækstplan og lægger nåde til nåde i udviklingen af en kristen karakter, vil Gud arbejde på forøgelsen. Han siger i sit ord: »Nåde og fred blive eder stadig rigere til del, idet I lærer Gud og vor Herre Jesus at kende.« 2.Pet.1,2.

»Så siger Herren: Den vise rose sig ikke af sin visdom, den stærke ikke af sin styrke, (149) den rige ikke af sin rigdom; men den, som vil rose sig, skal rose sig af at han har forstand til at kende mig, at jeg, Herren, øver mis-kundhed, ret og retfærdighed på jorden; thi i sådanne har jeg behag, lyder det fra Herren.« Jer.9,23.24. »Det er sagt dig, o menneske, hvad der er godt og hvad Herren kræver af dig: Hvad andet end at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud.« »Hvo er en Gud som du, der tilgiver brøde, bærer over med synd hos din ejendoms rest, ej evigt gemmer på vrede, men gerne er nådig?« Mi-

ka.6,8; 7,18. »Tvæt jer, rens jer, bort med de onde gerninger fra mine øjne! Hør op med det onde, lær det gode!« Es.1,16.17.

Dette er Guds ord til os. Fortiden er indeholdt i bogen, hvor alle ting står skrevet. Vi kan ikke udslette det skrevne; men hvis vi vælger at lære af det, vil fortiden undervise med sine lektier. Gør vi den til vor kontrollør, kan vi også gøre dem til vor ven. Når vi tænker på at fortiden er ubehagelig, så lad den lære os at ikke begå den samme fejltagelse. Lad for fremtiden, intet blive skrevet ned, som sidenhen vil forvolde sorg.

Vi må daglig undgå en dårlig opførelse. Hver dag skriver vi historie. Dagen i går kan ikke ændres og er ude af kontrol; kun dagen i dag er vor. Lad os da ikke såre Guds Ånd i dag, for i morgen vil vi ikke kunne tilbagekalde hvad vi har gjort. Så vil dagen i dag, blive til i går.

Lad os forsøge at følge Guds råd i alle ting, for han er uendelig i visdom. Selvom vi i fortiden ikke har nået det vi kunne for vore børn og unge, så lad os angre nu og genvinde tiden. Herren siger: »Er eders synder som skarlaget, de skal blive hvide som sne; er de end røde som (150) purpur, de skal dog blive som uld. Lyder I villigt, skal I æde landets goder; står I genstridigt imod, skal I ædes af sværd.« Es.1,18-20. Budskabet, "Gå fremad," skal stadig høres og gentages. Verdens skiftende omstændigheder kræver arbejde, som imødekommer disse særlige udviklinger. Herren har brug for åndelig skarp- og klarsynede mænd, som helt sikkert får mannaen, frisk fra himlen. Helligånden arbejder på sådanne mænds hjerter og Guds ord glimter lys til sindet og åbenbarer den sande visdom for dem, som aldrig før.

[Den uddannelse, de unge får, sætter præg på hele samfundslivet. Overalt i verden råder der uorden i samfundet og en grundig reformation er påkrævet. Mange mener, at bedre muligheder for uddannelse, større dygtighed og nyere metoder vil rette på forholdene. De bekender sig til at tro på og tage imod det levende ord og dog giver de Guds ord en underordnet plads inden for uddannelsens store ramme. Det, som skulle stå i første række, underordnes menneskelige påfund.

Det er så let at glide ind i verdslige planer, metoder og skikke og ikke have mere sans for den tid, vi lever i, eller for det værk, der skal udføres, end folket havde i Noas dage. Der er stadig fare for, at vore undervisere vil gå den samme vej, som jøderne gik og føje sig efter vaner, skikke og vedtægter, som Gud ikke har givet. Med sejhed og fasthed hænger nogle ved gamle vaner og ved lysten til forskellige fag, der ikke er af væsentlig betydning, som om deres frelse var afhængig af disse ting. Derved vender de sig bort fra Guds særskilte værk og giver eleverne en mangelfuld og (151) forkert uddannelse. Tankerne ledes bort fra et tydeligt: »Så siger Herren«, som indbefatter evige interesser og hen til menneskelige teorier og lærdomme. Sandheden, evig og ubegrænset, Guds åbenbaring, bliver forklaret i lyset af menneskelige fortolkninger, medens kun Helligåndens kraft kan åbenbare åndelige ting. Menneske-

lig visdom er dårskab; for den ser bort fra hele Guds forsyn, der tager sigte på evigheden.

Reformatorer er ikke ødelæggere. De vil aldrig søge at ruinere dem, der ikke er enige i deres planer og retter sig efter dem. Reformatorer må gå fremad, ikke tilbage. De må være bestemte, faste, resolute, uforfædede; men fasthed må ikke udarte til en dominerende ånd. Gud ønsker, at alle, der tjener ham, skal være faste som en klippe, hvor det gælder principper, men sagtmodige og ydmyge af hjertet, ligesom Kristus var. Når de forbliver i Kristus, kan de gøre den gerning, han ville gøre, om han var i deres sted. En grov, dømmende ånd hører ikke med til heltmod i denne tids reformer. Alle egoistiske metoder i Guds tjeneste er en vederstyggelighed i hans øjne. *Vejl f menigh* bd. 2 side 348]

Satan arbejder på at Kristi bønner ikke skal have virkning. Han arbejder til stadighed på at skabe bitterhed og disharmoni; for hvor der er enighed er styrke, en enhed som alle helvedets kræfter ikke kan bryde. Alle som vil hjælpe Guds fjender, ved at bringe svig, sorg og modløshed over enhver i Guds folk, ved deres egne forhærdede metoder og hidsighed, arbejder direkte imod Kristi bøn.

Læreres karakter og gerning

(152) [Det arbejde, der udføres i vore skoler, skal ikke ligne det, som bliver udført i verdens højere læreanstalter. I uddannelsens herlige gerning, skal undervisningen i de boglige fag ikke være af ringere art; men den kundskab, der skal berede et folk til at bestå på Guds den store dag, må tillægges større betydning end alt andet. Vore skoler skal have større lighed med profeternes skoler. De bør være læreanstalter, hvor eleverne kan ledes ind under Kristi disciplin og blive undervist af den store Lærer. De bør være familie-skoler, hvor hver elev får særskilt hjælp af sine lærere, ligesom medlemmerne i en familie bør få hjælp i hjemmet. Æmhed, medfølelse, enighed og kærlighed skal opelskes. Der bør være uegennyttige, gudhengivne, trofaste lærere, som tvinges af Guds kærlighed og som med hjerter fulde af Æmhed, vil tage sig af elevernes sundhed og lykke. Deres mål må være at hjælpe eleverne fremad i enhver væsentlig kundskabsgren.

Der bør vælges forstandige lærere til vore skoler, sådanne, som vil føle det som et ansvar over for Gud at betone nødvendigheden af at kende Kristus som en personlig Frelser. Fra de højeste til de laveste klasser bør de vise særskilt omhu for elevernes frelse og ved personlig bestræbelse søge at lede deres fødder ind på rette stier. De bør have medynk med dem, der har fået en slet opdragelse i barndommen og søge at afhjælpe mangler, der vil skæmme karakteren, hvis de ikke aflægges. Dette arbejde kan ingen gøre, som ikke i Kristi skole først har lært at undervise.

Alle, der underviser i vore skoler, må have en inderlig (153) forbindelse med Gud og en grundig forståelse af hans ord, for at de må kunne bringe guddommelig visdom og kundskab ind i den gerning, at uddanne de unge til at gøre nytte her i livet og forberede dem for det tilkommende evige liv. De bør være mænd og kvinder, som ikke blot har kendskab til sandheden, men som er Guds ords gørere. »Der står skrevet«, bør komme til udtryk i deres tale og i deres liv. Deres egen vandel bør være en belæring om enkelhed og rigtige vaner i alle ting. Ingen mand eller kvinde bør knyttes til vore skoler som lærer, dersom den pågældende ikke har haft en erfaring i at lyde Herrens ord.

Forstander og lærere trænger til at døbes med Helligånden. Ydmyge sjæles alvorlige bønner vil blive bevaret ved troen og Gud vil besvare disse bønner i sin egen betimelige tid, hvis vi ved tro klynger os til hans arm. Lad jeg'et gå op i Kristus og Kristus i Gud, så vil der ske en sådan åbenbarelse af hans kraft, at den vil smelte og betvinge hjerter. Kristus underviste på en måde, som var helt forskellig fra almindelige metoder; og vi skal være hans medarbejdere.

At undervise betyder mere, end mange mener. Der skal stor dygtighed til for at gøre sandheden forståelig. Af denne grund bør enhver lærer stræbe efter at opnå forøget kundskab om åndelige sandheder; men han kan ikke opnå denne kundskab ved at skille sig fra Guds ord. Hvis han ønsker, at hans kræfter og evner daglig skal tiltage, må han studere; han må indtage ordet og fordøje det og arbejde efter Kristi retningslinjer. Hos den sjæl, der får næring af livets brød, vil enhver evne levendegøres af Guds Ånd. Dette er den mad, som varer til evigt liv.

Lærere, der vil lade sig undervise af den store Lærer, vil (154) erfare Guds hjælp, ligesom Daniel og hans medbrødre gjorde. De behøver at stige opad mod himmelen i stedet for at forblive på sletten. Al sand uddannelse bør forenes med kristelig erfaring. »Og lad jer selv som levende stene opbygge til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som ved Jesus Kristus er velbehagelige for Gud.« 1.Pet. 2,5. Lærere og elever bør studere denne udtalelse og se, om de tilhører den klasse, som ved den rige nåde, der er givet, tilegner sig den erfaring, ethvert Guds barn må have, inden det kan indtræde i den højere klasse. I al deres undervisning bør lærerne meddele lys fra Guds trone; for uddannelse er en gerning, hvis virkning vil vise sig gennem de endeløse evigheder.

Lærere bør lede eleverne til at tænke og til selv at forstå sandheden klart. Det er ikke nok, at læreren forklarer og at eleven tror; forskertrangen må vækkes og eleven må ledes til at udtrykke sandheden med sine egne ord og således gøre det klart, at han indser dens vægt og gør anvendelse deraf. Ved omhyggelig anstrengelse bør de livsvigtige sandheder således indprentes i sindet. Dette kan måske blive en langsom fremgangsmåde; men den er mere værd end en hastig gennemgang af vigtige emner uden tilbørlig overvejelse. Gud forventer, at hans institutioner skal overgå verdens; for de er hans repræsentanter. Mænd, der har en sand forbindelse med Gud, vil vise verden, at et mere end menneskeligt redskab, står ved roret.

Vore lærere behøver til stadighed selv at lære. Reformatorerne trænger selv til at reformeres, ikke blot i deres ar-

bejdsmetoder, men i deres egne hjerter. De trænger til at forvandles ved Guds nåde. Da Nikodemus, en stor lærer i Israel, kom til Jesus, viste Mesteren ham betingelserne for et guddommeligt liv, lærte ham selve omvendelsens ABC. Nikodemus spurgte: »Hvordan kan dette ske?« »Er du lærer i Israel og forstår ikke dette?« svarede (155) Kristus. Dette spørgsmål kunne rettes til mange, som nu beklæder stillinger som lærere, men som har forsømt den væsentlige forberedelse, der skulle gøre dem skikkede til denne gerning. Hvis Kristi ord fik indpas i sjælen, ville man se en langt højere intelligens og en meget dybere åndelig erkendelse af, hvad det vil sige at være en discipel, en oprigtig Kristi efterfølger og en lærer, som nyder hans bifald.

Mangler hos lærere

Mange af vore lærere har meget, som de må glemme og meget af en anden art, som de må lære. Medmindre de er villige til dette medmindre de bliver grundigt fortrolige med Guds ord og deres sind bliver optaget med studium af de herlige sandheder vedrørende Den store Lærers liv vil de netop anspore til de vildfarelser, som Herren søger at rette på. Planer og meninger, som ikke bør næres, vil indprente sig i sindet; og i al oprigtighed vil de komme til fejlagtige og farlige slutninger. Således vil der blive udsæet en sæd, som ikke er ægte korn. Mange skikke og sædvæner, som er almindelige i skolegerningen og måske betragtes som småting, kan ikke nu indføres i vore skoler. Det kan være vanskeligt for lærere at give slip på længe nærede forestillinger og metoder; men hvis de ved hvert skridt ærligt og ydmygt vil spørge: "Er dette Herrens vej?" og bøje sig for hans ledelse, vil han føre dem på trygge stier og deres anskuelse vil ændres ved erfaring.

Lærerne på vore skoler trænger til at ransage skrifterne, indtil de selv hver for sig forstår dem og åbner deres hjerter for de dyrebare lysstråler, Gud har givet og vandrer deri. De vil blive oplært af Gud og arbejde efter helt andre linjer, idet de tilfører deres undervisning mindre af de teorier (156) og opfattelser, der stammer fra mænd, som aldrig har haft forbindelse med Gud. De vil tilskrive menneskelig visdom langt mindre ære og føle en dyb sjælens hunger efter den visdom, der kommer fra Gud.

På Kristi spørgsmål til de tolv: »Vil I også gå bort?« svarede Peter: »Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord. Og vi er kommet til den tro og erkendelse, at du er Guds Hellige.« Joh. 6,67-69. Når lærere indfører disse ord i arbejdet i deres klasseværelser, vil Helligånden være til stede for at virke på sind og hjerter. *Vejl f menigh* bd. 2 side 353]

Lærerens arbejde

Lærere skal samarbejde med Gud for at støtte og fremhjelpe det arbejde, som Kristus ved sit eget eksempel har lært dem at udrette. De skal i virkeligheden være verdens lys, fordi de viser de nådige egenskaber, der er åbenbaret i Kristi karakter og arbejde, egenskaber som vil berige og forskønne deres egne liv, som Kristi disciple.

Hvilket højtideligt, helligt og betydningsfuldt arbejde er ikke de bestræbelser, at fremstille Kristi karakter og hans Ånd for vor verden! Det er enhver forstanders og lærers privilegium at være med til at uddanne oplære og optugte unges sind. Alle behøver at være åndeligt og sikkert over-

beviste om at de i virkeligheden bærer Kristi åg og bærer hans byrde.

Prøvelser vil indtræffe i dette arbejde, modløshed vil nedtrykke sjælen når lærer ser at deres arbejde ikke altid påskønnes. Satan vil bruge sin kraft over dem i fristelser, modarbejdelse, i legemlige skavanker og håbe at han kan få dem til knurre mod Gud og lukke deres forståelse for hans godhed, barmhjertighed og kærlighed og den overmådelige herlighedsvægt, (157) som skal være den sejrherrens løn. Men Gud leder disse sjæle til mere fuldstændig tillid til deres himmelske fader. Hans øje er over dem hvert øjeblik; og hvis de løfter deres råb til ham i tro, hvis de vil støtte deres sjæle til ham, i deres prøvelser, vil Herren bringe dem frem, som rensat guld. Herren Jesus har sagt: »Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig,« Hebr.13,5. Gud vil lade trange kår komme, som vil få dem til fly til Befæstningen og trænge sig frem til Guds trone i tro, midt i tykke mørke skyer; for dér er hans nærvær også skjult. Men han er altid parat til at udfri alle, som stoler på ham. Fås sejren på en sådan måde, vil den være mere fuldstændig og sikker; for den prøvede, hårdt pressede og bedrøvede kan sige: »Se, han slår mig ihjel, jeg har intet håb, dog lægger jeg for ham min færd.« Job.13,15. »Thi figentræet blomstrer ikke, vinstokken giver intet, olietræets afgrøde svigter, markerne giver ej føde. Fårene svandt af folden, i staldene findes ej okser. Men jeg vil frydes i Herren, juble i min Frelsers Gud.« Hab.3,17.18.

En personlig appel

Jeg appeller til lærerne på vore uddannelsesinstitutioner at de ikke må lade deres religiøse alvor og iver degenerere. Gør ingen baglæns bevægelser, men lad jeres feltråb være: "Fremad." Vore skoler må hæve sig til et meget højere handlingsplan; der må være et bredere syn, stærkere tro og dybere gudsfrygt; Guds ord må gøres til roden og forgreningen til al visdom og intellektuelle færdigheder. Når Guds omvendende kraft tager fat i dem, vil de se at en Gudskundskab dækker et meget bredere område, end den såkaldte uddannelses "fremgangsmetoder". Når de får undervisning, bør de erindre (158) Kristi ord: »I er verdens lys.« Matt 5,14. Så vil de ikke få problemer med at berede missionærer, som kan gå ud og give deres kundskab til andre.

Vi har alle gaverne, fået alle muligheder for at udføre de pligter vi er pålagt og vi bør være Gud taknemmelige at vi, ved hans barmhjertighed, har disse fortrin og at vi har kendskab til hans nåde og nærværende sandhed og opgave. Prøver I da, som lærere, at fastholde den falske uddannelse I har fået? Går I glip af de dyrebare anledninger, I har fået tilstået, til at blive bedre bekendt med Guds planer og metoder? Tror I Guds ord? Bliver I hver dag bedre til at forstå, hvordan I giver jer selv til Herren og blive brugt i hans tjeneste? Er I missionærer for at gøre Guds vilje? Tror I bibelen og giver agt på hvad den siger? Tror I at vi lever i de sidste dage af denne jords historie? Og har I hjerter der kan føle? Vi har et stort arbejde foran os; vi skal være bærere af ordets hellige lys, som skal oplyse alle nationerne. Vi er kristne og hvad gør vi?

Tag jeres standpunkt, lærere, som sande undervisere og udgyd, i interesse for deres sjæle, ord og udtryk i de studerendes hjerter, levende strømme af forløsende kærlighed.

Giv dem råd, før deres tanker er fordybet i deres boglige arbejde. Bønfald dem at søge Kristus og hans retfærdighed. Vis dem de forandringer der visselig vil finde i sted i det Kristus-overgivende hjerte. At fæstne deres opmærksomhed på ham; det vil lukke døren for den tåbelige higen, der kommer naturligt og vil forberede sindet til modtage den guddommelige sandhed. De unge må belæres med at tid er guld, at det er farligt når de tror, at de kan så rajgræs og ikke høste en smertens og fordærvsens høst. De må lære at være besindige (159) og beundre det gode i andres karakter. De må oplæres i at sætte viljen på Guds viljes side, så de vil kunne synge den nye sang og blandes med himlens harmonier.

Bortlæg al form for indbildskhed, for det vil ikke kunne hjælpe jer i jeres arbejde; og dog formaner jeg jer, at påskønne jeres egen karakter højt, for I er købt for en uendelig pris. Vær forsigtige, vær bedende, vær seriøse. Tro ikke, at I kan blande det almindelige med det hellige. Dette er blevet gjort så mange gange førhen, at lærernes åndelige dømmekraft er blevet fordunklet og de kan ikke skelne mellem det hellige og det almindelige. De har taget den almindelige ild og har ophøjet, lovprist og bevaret den og Herren har vendt sig bort i mishag. Lærere, var det ikke bedre om I helligede jer selv helt til Gud? Vil I bringe jeres sjæle i fare, ved at tjene ham delvist?

Giv Gud tilbørlig ære ved pen og stemme. Helliggør Herren Gud i jeres hjerter og vær altid parat til at give ethvert menneske, som efterspørger jer om det begrundede håb som I har, når de spørger i ydmyghed og frygt. Ville lærerne på vore skoler dog forstå dette? Ville de dog tage Guds ord, som lektiebog der gør dem kloge på frelse? Ville de dog tildele denne højere visdom til studerende og give dem klarere og præcise idéer om sandheden, så de er i stand til at overbringe disse idéer til andre? Det kan virke som om, Guds ords undervisning kun har lille effekt på manges sind og hjerter; men hvis lærernes værk er blevet udarbejdet hos Gud, vil nogle lektier, i guddommelig sandhed, blive i hukommelsen, endog hos den mest letsindige. Helligånden vil vande det såede frø og vil ofte spire op efter mange dage og bære frugt til Guds ære.

Den Store Lærer, som kom ned fra himlen, har ikke anvist lærerne at studere nogen almindelig kendte store (160) forfattere. Han siger: »Kom hid til mig, og lær af mig, så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Matt.11,28.29. Ved at give lektier om ham, har Kristus lovet at vi skal finde hvile. Han fik betroet alle himlens rigdomme, så han kunne give disse gaver til den ihærdige og udholdende søger. »Han blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning.« 1.Kor.1,30.

Lærerne må forstå hvilke lektier der skal bringes, ellers kan de ikke forberede de studerende til et højere stade. De må studere Kristi lektier og karakteren i hans lære. De må se dets fritagelse fra formalisme og tradition og påskønne hans læres oprindelighed, myndighed, åndelighed, ømhed, godgørelse og gennemførlighed. Dem, som gør Guds ord til deres studium, dem som graver efter sandhedens rigdomme, vil selv blive besjælet med Kristi Ånd og ved at se dem, vil de ændres til hans lighed. Dem, som værdsætter ordet, vil lære ligesom disciplene, som sad ved Jesu fødder og har vænnet sig selv til at lære af ham. I stedet for at

indføre bøger i vore skoler med verdens store forfatters formodninger, vil de sige: Frist mig ikke til at ignorere den største Forfatter og den største Lærer, igennem hvem jeg har evigt liv. Han vil aldrig gå fejl. Han er den store Hovedkilde, hvorfra al visdom flyder. Lad da enhver lærer så sandhedens frø i de studerendes sind. Kristus er Normlæreren.

Den evige Guds ord er vor vejleder. Ved dette ord er gjort vise på frelsen. Det skriftsted skal altid være i vore hjerter og på vore læber. »Der står (161) skrevet«, skal være vort anker. Dem som gør Guds ord til deres rådgiver, indser menneskehjertets svaghed og Guds nåde vil betvinge enhver uhellig indskydelse. De er altid fromme af hjerte og de har hellige engles bevogtning. Når fjenden kommer ind ligesom en flod, opløfter Guds Ånd en standard for dem, som går imod ham. Der er harmoni i hjertet; for sandhedens dyrebare og mægtige indflydelse tager magten. Der er en åbenbaring i den tro, der arbejder ved kærlighed og renses sjælen.

Bed så I må blive født igen. Hvis I har denne nye fødsel, vil I glæde jer, ikke i jeres egne ønskers uhæderlige måde, men glæde jer i Herren. I vil have lyst til at være under hans myndighed. I vil til stadighed forsøge at nå en højere standard. Vær ikke kun bibellæsere, men alvorlige bibel-studerende, så I må vide hvad Gud forlanger af jer. I behøver en erfaringsmæssig kundskab om hvordan hans vilje udføres. Kristus er vor Lærer.

Lad enhver lærer på vore skoler og enhver leder på vore institutioner finde ud af hvad der er vigtigst for dem at gøre, for at kunne arbejde i hans linjer og bringe en sans for tilgivelse, trøst og håb med i dem.

Himmelske budbringere sendes for at tjene dem, som skal arve frelsen; og disse ville samtale med lærerne, hvis de ikke var så tilfredse med den godt betrædte traditionssti, hvis de ikke var så bange for at komme væk verdens skygge. Lærere bør passe på at de ikke lukker portene, så Herren ikke kan få adgang til de unges hjerter.

Ord fra en guddommelig lærer

(162) [I nattens timer befandt jeg mig i en stor forsamling, hvor spørgsmålet om uddannelse optog alle de tilstedeværendes tanker. Mange fremkom med indvendinger imod at forandre arten af den uddannelse, der længe havde været på mode. En, som længe havde været lærer, var i færd med at tale til folket. Han sagde: "Spørgsmålet om uddannelse bør interessere hele syvende-dags adventisternes menighed. Afgørelser vedrørende arbejds karakter på vore skoler bør ikke helt overlades til skoleforstandere og lærere."

Nogle arbejder stærkt for læsning af vantro forfattere og anbefalede netop de bøger, som Herren har fordømt og som derfor på ingen måde bør godkendes. Efter megen alvorlig samtale og diskussion trådte vor Lærer frem og

idet han tog de bøger, man alvorligt havde forfægtet som værende af væsentlig betydning for en højere uddannelse, i sin hånd, sagde han: "Finder I hos disse forfattere stemninger og principper, der gør, at man ganske trygt kan lægge dem i elevernes hænder? Det menneskelige sind betages let af Satans løgne; og disse værker skaber en afsmag for betragtning af Guds ord, som, hvis det bliver modtaget og værdsat, vil sikre modtageren evigt liv. I er vanemennesker og bør erindre, at rigtige vaner er velsigelser både i deres indvirkning på jeres egen karakter og i deres indflydelse over andre til det, som er godt; men forkerte vaner, som én gang er blevet grundfæstet, øver en despotisk magt og bringer sindet i trældom. Dersom I aldrig havde læst et ord i disse bøger, ville I, i dag have været langt bedre i stand til at forstå Bogen, som frem for alle andre bøger er studium værd og som giver de eneste korrekte begreber om den højere uddannelse."

"Den kendsgerning, at det har været almindelig skik at indføre disse (163) forfattere blandt jeres lærebøger og at denne skik er grå af ælde, udgør intet argument i favør deraf. Langvarig brug er ikke nødvendigvis en anbefaling for disse bøger som gode eller væsentlige. De har ført tusinder derhen, hvor Satan førte Adam og Eva hen til kundskabens træ, som Gud har forbudt os at spise af. De har ladet studerende give afkald på granskning af skrifterne af hensyn til en studielinje, der ikke er af væsentlig betydning. Hvis elever, der får en sådan uddannelse, nogensinde skal blive skikkede til at virke for sjæle, må de glemme meget af, hvad de har lært. De vil finde at denne glemsel er en vanskelig opgave, idet forkastelige forestillinger har slået rødder i deres sind, ligesom ugræs i en have og som følge deraf vil nogle aldrig blive i stand til at skelne mellem ret og uret. Det gode og det onde er blevet sammenblandet i deres uddannelse. Menneskers ansigter er blevet ophøjet for dem til beskuelse og menneskers teorier fremhævet, således at når de prøver på at undervise andre, bliver den smule sandhed, de er i stand til at gengive, iblandet menneskers meninger, sagn og bedrifter. Ord fra mænd, der afgiver vidnesbyrd om, at de ikke besidder en praktisk kundskab om Kristus, bør ikke gives nogen plads i vore skoler. De vil være til hinder for den rette uddannelse."

"I har den levende Guds ord og ved blot at bede derom, kan I få Helligåndens gave til at gøre dette ord til en kraft for dem, der tror og adlyder. Helligåndens gerning er at vejlede til hele sandheden. Når I med hjerte, sind og sjæl forlader jer på den levende Guds ord, vil forbindelseslinjen være uhindret. Dyb, alvorlig granskning i ordet, under Helligåndens ledelse, vil give jer frisk manna, og den samme ånd vil gøre dets anvendelse virkningsfuld. Den anstrengelse, de unge gør for at optugte sindet til at trægte efter høje og hellige mål, vil blive belønnet. De, der gør ihærdige anstrengelser i denne retning og pålægger sindet (164) den opgave at fatte Guds ord, er skikkede til at være Guds medarbejdere."

"Verden anerkender nogle som lærere, hvem Gud ikke kan godkende som upålidelige instruktører. De forkaster bibelen og anbefaler vantro forfattere, som om disse fremholdt de opfattelser, der bør indvirkes i karakteren. Hvad kan I vente, når den slags sæd bliver sået? Ved læsningen af disse forkastelige bøger bliver læreres såvel som elevs

sind fordærvet og fjenden sår sit ugræs. Anderledes kan det ikke blive. Ved at drikke af en uren kilde indfører man gift i organismen. Uerfarne unge mennesker, der gennemgår et sådant studium, modtager indtryk, der leder deres tanker ind i kanaler, som virker dræbende på guds frygt. Unge, der er blevet sendt til vore skoler, har lært af bøger, som man mente var ufarlige, fordi de blev anvendt og anbefalet i verdens skoler. Men fra de verdslige skoler, som man således har fulgt, er mange elever udgået som fritænkere netop som følge af studier i disse bøger."

"Hvorfor har I ikke ophøjet Guds ord over enhver menneskelig frembringelse? Er det ikke nok, at man holder sig til Ophavet til al sandhed? Er I ikke tilfredse med at hente frisk vand fra Libanons strømme? Gud har levende kilder til vederkvælgelse for den tørstige sjæl og værdifuld føde til at styrke åndeligheden. Lær af ham, så vil han sætte jer i stand til at forsvare jer over for dem, der kræver jer til regnskab for det håb, som er i jer. Har I ment, at en bedre kundskab om; hvad Herren har sagt, ville have en skadelig virkning på lærere og elever?"

Der blev stille i forsamlingen og overbevisning trængte ind i hvert hjerte. Mænd, der havde anset sig for at være kloge og stærke, indså, at de var svage og manglede (165) kendskab til den bog, der har med menneskesjælens evige skæbne at gøre.

Guds udsending tog derpå disse bøger ud af hænderne på flere lærere, som havde gjort dem til deres studium. Disse bøger, som var skrevet af vantro forfattere og indeholdt fritænkeres opfattelser og lagde dem til side, idet han sagde: "Der har aldrig været en tid i jeres liv, da studiet af disse bøger tjente jer til gavn eller fremgang eller til jeres fremtidige, evige gode. Hvorfor vil I fylde jeres reoler med bøger, der leder sindet bort fra Kristus? Hvorfor giver I penge ud for, hvad der ikke er brød? Kristus siger til jer: »Lær af mig, thi jeg er sagtomodig og ydmyg af hjertet!« I trænger til at æde af livets brød, som kom ned fra himmelen. I trænger til at blive mere flittige granskere i Den hellige Skrift og at drikke af den levende Kilde. Øs, øs af Kristus i alvorlig bøn! Opnå en daglig erfaring i at æde Guds Søns kød og drikke hans blod. Menneskelige forfattere kan aldrig tilfredsstille jeres store trang i denne tid; men ved at beskue Kristus, jeres tros begynder og fuldender, vil I forvandles efter hans lignelse."

Idet han lagde bibelen i deres hænder, fortsatte han: "I har ringe kendskab til denne bog. I kender ikke skrifterne ej heller Guds kraft, ej heller forstår I den dybe betydning af det budskab, der skal bringes ud til en fortabt verden. Fortiden har vist, at både lærere og elever ved meget lidt angående de højtidelige sandheder, som er levende problemer i denne tid. Dersom den tredje engels budskab i alle dets faser, blev forkyndt for mange, der gør tjeneste som pædagoger, ville de ikke forstå det. Havde I den kundskab, som kommer fra Gud, ville hele jeres væsen forkynde den levende Guds sandhed til en verden, som er død i overtrædelser og synder: Men bøger og blade, der indeholder lidet af den nærværende sandhed, ophøjes og (166) menneskene bliver for kloge til at følge et: »Så siger Herren«."

"Hver lærer i vore skoler, bør ophøje den eneste sande Gud; men mange af vægterne sover. De er som blinde, der

leder de blinde. Og dog er Herrens dag lige over os. Som en tyv kommer den med listende skridt og den vil overraske alle, der ikke våger. Hvem iblandt vore lærere er vågne og giver basunen en tydelig lyd, som tro husholdere over Guds nåde? Hvem forkynder den tredje engels budskab og opfordrer verden til at berede sig til Guds store dag? Det budskab, vi bærer, har den levende Guds segl."

Idet han pegede på bibelen, sagde han: "Det gamle og det nye testaments skrifter skal sammenføjes i arbejdet med at gøre et folk skicket til at bestå på Herrens dag. Udnyt med alvor jeres nuværende anledninger. Gør den levende Guds ord til jeres lærebog. Hvis dette altid var blevet gjort, ville elever, der er tabt for Guds sag, nu have været missionærer. Jehova er den eneste sande Gud og han skal æres og tilbedes. De, der nærer agtelse for vantro forfatteres udtalelser og leder elever til at betragte disse bøger som væsentlige i deres uddannelse, svækker deres tro på Gud. Tonen, ånden og indflydelsen i disse bøger er ødelæggende for dem, som henter kundskab derfra. Elever er blevet påvirkede af indflydelser, som har ledet dem til at se bort fra Kristus, verdens lys og onde engle fryder sig over, at de, der udgiver sig for at kende Gud, fornægter ham, således som han er blevet fornægtet i vore skoler. Retfærdighedens sol har skinnet på menigheden for at fordrive mørket og for at henlede Guds folks opmærksomhed på den beredelse, som er nødvendig for dem, der ønsker at skinne som lys i verden. De, som tager imod lyset, vil forstå (167) det; de, som ikke tager imod det, vil vandre i mørket uden at vide, hvad de snubler over. Sjælen er aldrig tryk, uden når den er under guddommelig ledelse. Da vil den blive ledet til hele sandheden. På lydige hjerter vil Kristi ord falde med levende kraft; og når guddommelig sandhed bliver antaget, vil Guds fuldkomne billede blive fremkaldt og i himmelen vil det blive sagt: »I ham har I eders fylde.« Kol. 2,10

I intet tilfælde bør det tillades eleverne at læse så mange fag, at det hindrer dem i at kunne overvære religiøse sammenkomster. *Vejl f menigh* bd. 2 side 354-356]

Ingen andre end han, som har skabt mennesket, kan gøre en forandring i menneskehjertet. Gud alene giver væksten. Enhver lærer må indse at han skal bevæges af guddommelige agenter. Menneskelig dømmekraft og idéer, som har størst erfaring bag sig, er udsat for defekter og mangler; og det skrøbelige redskab, som er genstand for menneskets egne arvelige karaktertræk, skal underlægges Helligåndens indvielse hver dag, ellers vil selvet tage tøjlerne og føringen. I elevens ydmyghed og beskedenhed må alle menneskelige metoder, planer og idéer bringes til Gud, så han kan rette dem og godkende dem, ellers vil Paulus' utrættelige iver eller Apollos dygtige logik være kraftesløs, overfor sjæles omvendelse.

Skolehjem

(168) [Under opholdet på vore colleger er mange af de unge unddraget familiekredsens mildende og hæmmende indflydelser. Netop i den tid af deres liv, da de behøver et årvågent tilsyn, kommer de bort fra forældrenes gavnlige indflydelse og autoritet og færdes sammen med et stort antal jævnaldrende med forskelligartede karakterer og livsvaner. Nogle af disse har i barndommen ikke lært lydighed og er overfladiske og letsindige; andre har været holdt under for streng tugt og når de kom bort fra dem, der måske holdt tøjlerne for stramme, har de haft en følelse af, at det stod dem frit for at gøre, hvad de havde lyst til. De foragter selve tanken om tvang. Omgangen med sådanne forøger i høj grad de unges farer.

Vore skolehjem er blevet oprettet i den hensigt, at vor ungdom ikke skulle være overladt til at fare hid og did og udsættes for de onde indflydelser, som der overalt er nok af, men at der så vidt muligt kan være en hjemlig atmosfære, så de vil kunne bevares fra fristelser til et umoralsk liv og ledes til Jesus. Familien i himmelen er en fremstilling af, hvad familien på jorden skulle være; og vore skolehjem, hvor der samles en ungdom, som søger at berede sig til Guds tjeneste, bør mest muligt nærme sig det guddommelige mønster.

Lærere, der ansættes til at have opsyn med disse hjem, bærer alvorsfulde ansvar; for de skal handle som fædre og mødre og vise interesse for hver enkelt af eleverne, sådan som forældre viser interesse for deres børn. De forskelligartede karakterelementer hos de unge, som de er sat til at tage sig af, påfører dem bekymring og mange tunge byrder og det kræver megen takt og stor tålmodighed at skulle retlede sådanne, hvis sind har taget skade (169) ved en slet opdragelse. Lærerne behøver stor dygtighed til at lede; de må være principfaste, men dog forstandige og ømme, forene kærlighed og kristelig sympati med disciplin. De bør være bedende mænd og kvinder med tro og visdom. De bør ikke lægge en streng, ubøjelig værdighed for dagen, men færdes sammen med de unge, blive ét med dem i deres glæder og sorger, såvel som i deres daglige gøremål. Villig, kærlig lydighed vil i almindelighed blive frugten af en sådan bestræbelse.

Huslige pligter

Den oplæring, de unge mænd og kvinder, som går på vore skoler, bør få i hjemmets gerning, fortjener speciel opmærksomhed. I arbejdet for karakterens udvikling er det af stor betydning, at elever, som opholder sig ved vore colleger, lærer at tage det arbejde, der anvises dem og aflægge enhver tilbøjelighed til dovenskab. De trænger til at blive fortrolige med dagliglivets pligter. De bør oplæres til at udføre deres, hjemlige pligter grundigt og godt, med så lidt støj og forvirring som muligt. Alting bør udføres sømmeligt og med orden. Køkkenet og alle andre steder i bygningen bør holdes rene og propre. Bøgerne bør lægges til side, indtil den tid, da de skal bruges og man bør ikke læse flere fag, end man kan overkomme uden at forsømme de huslige pligter. Boglige studier bør ikke optage sindet i en sådan grad, at man forsømmer hjemmets pligter, hvoraf familiens velvære afhænger.

I udførelsen af disse pligter bør skødesløse, forsømmelige, uordentlige vaner overvindes; for medmindre sådanne vaner aflægges, vil de gøre sig gældende i alle livets forhold, forringe den nytte, man kunne gøre i livet og gøre den pågældende uduelig til sandt missionsarbejde. Medmindre disse vaner ved ihærdighed og beslutsomhed bliver rettet på, vil de overvinde eleven for både (170) tid og evighed. De unge bør anspores til at grundlægge rigtige vaner med hensyn til påklædning, så deres ydre kan være pænt og tiltalende. De bør oplæres til at holde deres tøj rent og i god stand. Alle deres vaner bør være sådanne, at de gør dem til en hjælp og en trøst for andre.

Israels børns herskare fik særskilte pålæg om, at i og omkring deres telte skulle alt være rent og ordentligt, for at Guds engel ikke skulle gå igennem deres lejr og se deres urenhed. Mon Herren ville være nøjes med at se efter sådanne ting? Ja, han ville; thi dette forhold påpeges, for at han ikke, af hensyn til deres urenhed skulle nægte at drage ud med deres hære i kamp mod deres fjender. På denne måde lægger Gud mærke til alle vore handlinger. Den Gud, som var så nøje med, at Israels børn skulle oplæres til renlige vaner, vil heller ikke i vor tid godkende nogen urenlighed i hjemmet.

Gud har givet forældre og lærere den gerning at opdrage børnene og de unge efter disse regler og ud fra enhver handling i deres liv kan man bibringe dem åndelige lærdomme. Medens vi oplærer dem til renlige fysiske vaner, bør vi undervise dem om, at Gud ønsker, de skal være rene i hjertet som på legemet. Når de fejrer i et værelse, skal de lære, hvordan Herren renses hjertet. De vil ikke lukke døre og vinduer til og lægge et eller andet rengøringsmiddel ind i værelset for at få snavset ud, men vil åbne dørene og slå vinduerne vidt op og med flid anstrenge sig for at fjerne alt støv. Således må tilskyndelsens og følelsernes vinduer åbnes mod himmelen og egoismen og jordiskhedens støv må renses ud. Guds nåde må gennemfeje sindets kamre og ethvert naturens element må renses og fornyes af Guds Ånd. Uorden og snavs i de daglige pligter vil lede til, at man glemmer Gud og til, at man fastholder (171) gudfrygtighedens skin ved en bekendelse til troen, medens virkeligheden går tabt. Vi må våge og bede, for ellers vil vi gribe skyggen og miste realiteten.

En levende tro bør som guldtråde gennemløbe den daglige erfaring i udførelsen af småpligter. Da vil eleverne ledes til at forstå de rene principper, som efter Guds hensigt skal være drivfjederen i enhver handling i deres liv. Da vil alt dagligt arbejde blive af en sådan art, at det beforder kristelig vækst. Da vil de vitale livsvigtige principper: tro, tillid og kærlighed til Jesus, trænge ind i de allermindste enkeltheder i det daglige liv. Man vil se hen til Jesus og kærligheden til ham vil være den stadige bevæggrund, der giver levende kraft til enhver pligt, som man påtager sig. Der vil være en stræben efter retfærdighed, et håb, som ikke gør »til skamme«. Alt, hvad man gør, vil blive gjort til Guds ære.

Til hver elev i hjemmet ønsker jeg at sige: Vær tro i de hjemlige pligter. Vær trofast i udførelsen af de små ansvar. Vær en virkelig levende kristen i hjemmet. Lad kristelige principper råde i dit hjerte og beherske din opførsel. Giv agt på ethvert vink fra læreren, men lad det ikke være

nødvendigt, at man altid skal fortælle dig, hvad du skal gøre. Tænk selv. Se selv efter, om alle ting i dit eget værelse er rent og i orden, for at der intet skal være, som er anstødeligt for Gud, men at hellige engle, der færdes gennem dit værelse, må ledes til at dvæle der, fordi de føler sig tiltrukket af den herskende orden og renlighed. Når I udfører jeres pligter punktligt, pænt og med troskab, er I missionærer. I bærer vidnesbyrd for Kristus. I viser, at Kristi religion hverken i princip eller i praksis gør jer uprope, grove og ufine over for jeres lærere, således at I ikke giver agt på deres råd og undervisning. Bibelens religion efterlevet vil gøre jer venlige, betænksomme og trofaste. I vil ikke forsømme de små ting, der bør gøres. Gør (172) Kristi ord til jeres motto: »Den, som er tro i det mindste, er også tro i meget.»

Kristelig selskabelighed og høflighed

Guds folk lægger sig alt for lidt efter at udvikle kristelig omgang og selskabelighed. Denne gren af opdragelsen bør ikke forsømmes eller tabes af syne ved vore skoler.

Eleverne bør undervises om, at de ikke er uafhængige atomer, men at hver enkelt er en tråd, der skal slutte sig til andre tråde for at væve et mønster. Denne undervisning kan intet steds gives på en mere effektiv måde end i skolehjemmet. Der har eleverne hver dag anledninger, som, hvis de benyttes, i høj grad vil bidrage til at udvikle de selskabelige træk i deres karakter. Det står i deres egen magt således at benytte deres tid og anledninger til at udvikle en karakter, som vil gøre dem glade og nyttige. De, som lukker sig inde i sig selv og som er uvillige til ved venlig omgang at være til velsignelse for andre, går glip af mange velsignelser; for ved indbyrdes kontakt opnår menneskesindet afslibning og dannelse; ved selskabelig omgang stiftes der bekendtskab og venskab, der fører til en hjerternes enhed og til en kærlighedens atmosfære, som er velbehagelig i himmelens øjne.

Navnlig bør de, der har smagt Kristi kærlighed, udvikle deres selskabelige evner; for at de på denne måde kan vinde sjæle for Frelseren. Kristus bør ikke skjules inde i deres hjerter, indelukkes som en eftertragtet skat, hellig og liflig, til glæde blot for dem selv; ej heller bør Kristi kærlighed lægges for dagen kun over for dem, der behager dem mest. Eleverne kan oplæres i den kristelige egenskab at kunne vise venlig interesse og en selskabelig indstilling over for dem, der mest behøver det, selv om de måske ikke er deres egne udvalgte omgangsvener. Jesus viste altid og alle vegne en kærlig (173) interesse for mennesker og spredte lyset af en glad gudsfrygt omkring sig. Eleverne bør oplæres til at følge i hans spor. De bør oplæres til at vise kristelig interesse, sympati og kærlighed over for deres unge kammerater og forsøge at lede dem til Jesus. Kristus bør være i deres hjerter som en kilde af vand, der vælder frem til evigt liv, til vederkvælgelse for alle, de kommer i berøring med.

Det er denne villige, kærlige tjeneste for andre i nødens stunder, der regnes som dyrebar hos Gud. Således kan eleverne endog i skoletiden være levende missionærer for Gud, hvis de er tro mod deres bekendelse. Alt dette vil kræve tid; men tid således anvendt er fordelagtigt udnyttet, for på denne måde lærer eleverne, hvordan kristendommen skal fremstilles for verden.

Kristus undslog sig ikke for at færdes blandt andre i venlig omgang. Når farisæere eller toldere indbød ham til gæstebud, tog han imod indbydelsen. Hvert ord, han udtalte ved sådanne lejligheder, var en duft af liv til liv for hans tilhørere; for han benyttede tiden ved middagsmåltidet som en anledning til at meddele mange dyrebare lærdomme, som var afpassede efter deres behov. Således lærte Kristus sine disciple, hvordan de skulle forholde sig, når de var sammen med dem, der ikke var religiøse, såvel som med dem, der var det. Ved sit eget eksempel lærte han dem, at når de var med ved en offentlig sammenkomst, behøvede deres samtale ikke at være af samme art som den, man i almindelighed førte ved disse anledninger.

Når elever, der har Kristus boende i sjælen, sidder til bords, vil der fra hjertets forrådshus fremkomme ord, som er rene og opløftende. Hvis Kristus ikke bor der, vil de finde tilfredsstillelse i en letsindighed, spøg og spas, som er en hindring for åndelig vækst og en årsag til sorg for Guds engle. Tungen er et ustyrligt lem; men således skulle det ikke være. Den bør omvendes; for talens gave er et meget (174) kosteligt talent. Kristus er altid rede til at meddele af sine rigdomme og vi bør samle de perler, der kommer fra ham, så disse perler kan falde fra vore læber, når vi taler.

Sindstilstanden, de personlige ejendommeligheder, vanerne, der danner karakteren alt, hvad der bliver praktiseret i hjemmet, vil komme til syne i alle forhold i livet. Tilbøjeligheder, som følges, vil komme til udtryk i tanker, i ord og i handlinger af samme art. Dersom enhver af de elever, der udgør skolefamilien, ville gøre en anstrengelse for at tilbageholde alle uvenlige og uhøflige ord og tiltale alle med agtelse; hvis han ville huske på, at han bereder sig til at blive et medlem i den himmelske familie; hvis han ville overvåge sin indflydelse ved hjælp af hellige skildvagter, for at den ikke skal lede bort fra Kristus; og dersom han ville forsøge at lade enhver handling i sit liv forkynde hans dyder, der kaldte ham fra mørket til sit underfulde lys hvilken reformerende indflydelse ville der så ikke udgå fra hvert eneste skolehjem!

Andagter og møder

Af alle de sider ved uddannelsen, der skal gøres gældende i vore skolehjem, er andagter og møder de mest betydningsfulde. De bør foregå med den største højtidelighed og ærbødighed, men dog så tiltalende, som det er muligt at gøre dem. De bør ikke trække så længe ud, at de bliver trættende, for det indtryk, som derved gøres på de unges sind, vil lede dem til at forbinde religion med alt, hvad der er tørt og uinteressant og mange vil blive ledet til at stille deres indflydelse på fjendens side, medens de, om de var blevet oplært på den rette måde, ville blive til velsignelse for verden og for menigheden. Sabbatmøderne samt morgen og aftenandagterne i bedehuset kan, hvis de ikke planlægges med klogskab og oplives af Guds (175) Ånd, blive i højeste grad formelle og lidet tiltrækkende og for de unge den tungeste del af hele skolens program. Vidnesbyrds møderne og alle andre møder og andagter bør planlægges og ledes på en sådan måde, at de ikke alene bliver gavnlige, men så behagelige, at de bliver afgjort tiltrækkende. Bøn i fællesskab vil knytte hjerterne til Gud med bånd, der holder; åbent og frimodigt at bekende Kristus og i vor karakter stille hans sagtmodighed, ydmyghed og kærlighed til

skue vil gøre, at andre vil blive betaget af den hellige prydelse.

Ved alle disse anledninger bør Kristus fremstilles som »herlig blandt titusinder«, som den, der »er idel ynde;«. Højs. 5,10.16. Han bør fremstilles som kilden til al sand glæde og tilfredshed. Giveren af enhver god og fuldkommen gave, Ophavet til enhver velsignelse, midtpunktet for alle vore forhåbninger om evigt liv. Lad i enhver andagtsøvelse Guds kærlighed og kristenlivets glæde vise sig, i sin sande skønhed. Fremstil Frelseren som den, der afhjælper enhver virkning af synd.

For at kunne opnå dette resultat må man undgå al smålighed. Oprigtig, alvorlig, hjertelig hengivenhed vil være nødvendig. Inderlig, virksom gudsfrygt hos lærerne vil være af væsentlig betydning. Men der er kraft for os at opnå, om vi vil have den. Der er nåde for os, hvis vi vil værdsætte den. Helligånden venter på at opfylde vor bøn om at få den, hvis vi blot vil gøre vort krav gældende med et forsæt så stærkt, at det svarer til værdien af det, som vi søger. Engle fra himmelen mærker sig al vor gerning og giver agt for at se, hvordan de således kan tjene hver enkelt, at den pågældende vil genspejle Kristi lignelse i karakteren og blive forvandlet efter det guddommelige billede. Når de, der har ledelsen i vore skolehjem, værdsætter de privilegier og anledninger, der gøres tilgængelige for dem, vil de udføre en gerning for Gud, som vil vinde himmelens bifald.

Industriel reform

(176) Fordi der opstår vanskeligheder, skal vi ikke nedlægge de industrielle foretagender, der er blevet påbegyndt som led i uddannelsen. Under skoleopholdet bør de unge få en anledning til at lære brugen af værktøj. Under ledelse af erfarne arbejdere, bygningshåndværkere, der er skikket til at undervise og er tålmodige og venlige, bør eleverne selv opføre bygninger på skolens grund og foretage nødvendige forbedringer og således ved praktisk undervisning lære at bygge på en økonomisk måde. Eleverne bør tillige oplæres til at forestå alle de forskellige arbejder i et bogtrykkeri, såsom sætning, trykning, bogindbinding, teltmageri og andre nyttige arbejdsgrøner. Der bør plantes frugtbuske og dyrkes grønsager og blomster og her kan kvindelige elever sættes til at udføre arbejde udendørs. Medens de således sætter hjerne, knogler og muskler i virksomhed, vil de samtidig tilegne sig kundskaber vedrørende det praktiske liv.

Oplæring på alle disse områder vil gøre vore unge nyttige i udbredelse af sandheden i fremmede lande. De vil da ikke behøve at være afhængige af, at de mennesker, som de opholder sig iblandt, skal lave mad og sy og bygge for dem, ej heller vil det være påkrævet at sende mænd tusinder af kilometer bort, for at planlægge skolebygninger, mødelokaler og beboelseshuse. Missionærerne vil have langt større indflydelse blandt folket, hvis de kan lære de uerfarne at arbejde efter de bedste metoder og opnå de

bedste resultater. De vil derved være i stand til at bevise, at missionærer kan blive industrielle foregangsmænd og denne slags undervisning vil blive påskønnet, hvor midlerne er begrænsede. Et langt mindre beløb vil kræves til underhold for sådanne missionærer, fordi de i forbindelse med deres studier har gjort den allerbedste anvendelse af deres fysiske kræfter i praktisk arbejde; og (177) alt, hvad de har opnået på dette område, vil give dem fortrin, hvor som helst de måtte komme. Enten eleverne i de industrielle klasser beskæftiger sig med husligt arbejde; med jordbrug eller på anden måde, bør der gives dem tid og anledning til at omtale de praktiske, åndelige lærdomme, de har høstet i forbindelse med arbejdet. I alle de praktiske pligter i livet bør der gøres sammenligninger med naturens og bibelens lærdomme.

De grunde, der førte til, at vi visse steder er søgt bort fra byerne og har anbragt vore skoler ude på landet, har også deres gyldighed for skoler på andre pladser. At give penge ud til opførelse af nye bygninger, når en skole allerede har en stor gæld, er ikke overensstemmende med Guds plan. Hvis de penge, vore større skoler har brugt til kostbare bygninger, var blevet anvendt til køb af landejendomme, hvor eleverne kunne få den rette uddannelse, ville ikke et så stort antal elever nu behøve at kæmpe under trykket af en stigende gæld og disse institutioners virksomhed ville have været bedre stillet. Havde man fulgt denne fremgangsmåde, ville der være blevet en del knurren blandt eleverne og forældre ville have rejst mange indvendinger; men eleverne ville have tilegnet sig en alsidig uddannelse, der ikke alene ville have forberedt dem til praktisk gerning i forskellige håndværk, men til en plads i Herrens landbrug på den nyskabte jord.

Dersom alle vore skoler havde opmuntret til arbejde med at dyrke jorden, ville de nu have været ganske anderledes stillet. De nedslående forhold ville ikke have været så svære. Modarbejdende indflydelser ville være blevet overvundet og økonomiske tilstande ville have forandret sig. For elevernes vedkommende ville arbejdet være blevet mere ligelig fordelt og når hele menneskeorganismens maskineri fik en ligelig anvendelse, ville der have udviklet sig en større legemlig og åndelig styrke. Men (178) den undervisning, som det har behaget Herren at give, er blevet modtaget med så megen vaklen, at hindringer ikke er blevet overvundet.

Det tilkendegiver fejhed, at man så langsomt og med sådan usikkerhed følger arbejdets linje den linje, der vil give den allerbedste uddannelse. Betragt naturen. Inden for dens enorme områder er der plads til oprettelse af skoler, hvor marker kan ryddes og opdyrkes. Dette arbejde er af væsentlig betydning for den uddannelse, der er mest gunstig for åndelig fremgang; for naturens røst er Kristi røst og bringer os utallige lærdomme om kærlighed og kraft, om underkastelse og ihærdighed. Nogle påskønner ikke værdien af landbrugsarbejde. Sådanne bør ikke planlægge vore skoler, for de vil hæmme enhver fremgang efter de rigtige linjer. Deres indflydelse har hidtil været en hindring.

Dersom jorden bliver dyrket, vil den ved Guds velsignelse skaffe os det fornødne. Vi bør ikke blive modløse angående timelige ting, fordi noget tilsyneladende mislykkes, ej

heller bør forhalinger gøre os forsagte. Med glæde, forhåbning og taknemmelighed bør vi bearbejde jorden i tillid til, at den i sit skød har rige forråd, som den trofaste arbejder skal indhøste, forråd, som er kosteligere end guld eller sølv. Den karrighed, man beskylder den for, er et falsk vidnesbyrd. Ved en rigtig og forstandig dyrkning vil jorden yde sine skatte til gavn for menneskene. Bjergene og højderne forandres; jorden ældes som et klædebon; men Guds velsignelse, der dækker et bord for hans folk i ørkenen, vil aldrig ophøre.

Der er alvorlige tider i vente for os og det er meget nødvendigt for familier at forlade byerne og komme ud på landet, for at sandheden må kunne bringes ud til jordens sideveje såvel som til dens hovedveje. Meget afhænger af, hvorvidt vi lægger vore planer efter Herrens ord og gennemfører dem med ihærdig energi. Mere afhænger af (179) gudhengiven virksomhed og udholdenhed end af geni og boglig lærdom. Alle de talenter og evner, der skænkes det menneskelige redskab, er af ringe værdi, hvis de ikke anvendes.

En tilbagevenden til større enkelhed vil blive påskønnet af børnene og de unge. Arbejde i haven og på marken vil være en behagelig afveksling fra den trættende trædemølle med abstrakte lektier, som deres unge sind aldrig burde være optaget af uden afveksling. Navnlig vil det være værdifuldt for det nervøse barn, for hvem boglige lektier virker udmattende og er vanskelige at huske. Betragtningen af naturen vil bringe barnet sundhed og lykke og de indtryk, det får, vil ikke udviskes, fordi de vil være knyttet til de genstande, det til stadighed har for sine øjne.

Arbejde med jorden udgør en af de bedste beskæftigelser, da det sætter musklerne i virksomhed og giver sindet hvile. Tilegnelse af kyndighed i jordbrug skulle være uddannelsens ABC i vore skoler. Dette er det allerførste arbejde, som der burde tages fat på. Vore skoler bør ikke være afhængige af udenlandsk importerede produkter, når det gælder kornsorter og grønsager samt frugt, der er af så væsentlig betydning for sundheden. Vore unge trænger til at lære at fælde træer og til at dyrke jorden såvel som til at få en boglig uddannelse. Forskellige lærere bør sættes til at have tilsyn med en gruppe elever i deres gerning og de bør arbejde sammen med dem. Således vil lærerne selv lære at bære ansvar og byrder. Også dertil egnede elever skulle på denne måde oplæres til at bære ansvar og til at samarbejde med lærerne. Alle bør rådslå sammen om de allerbedste metoder til at udføre arbejdet. *Vejlf menigh* bd. 2 side 358-366]

Nu er tiden er for kort, til at udrette det, som kunne have været gjort for generationer siden. Men også i de sidste dage kan vi gøre meget for at rette onderne i de unges uddannelse. Og fordi tiden er kort, bør (180) vi være alvorlige og arbejde nidkært på at give de unge en uddannelse, der er forenelig med vor tro. Vi er reformatorere. Vi ønsker at vore børn får det bedste ud af deres studier. For at de skal få dette, bør de have noget, hvor de bruger musklerne. Dagligt, systematisk arbejde bør være en del af de unges uddannelse, også i denne fremskredne periode. Der kan opnås ad denne vej. Følges denne plan, vil de studerende opnå ånds-spændstighed og tanke-styrke og vil kunne udrette mere åndeligt arbejde på samme tid, end ved

studium alene. Og derved kan de forlade skolen med en usvækket fysik og med styrke og mod til at modstå enhver situation, hvorend Guds forsyn kan placere dem.

[Den beskæftigelse, der oplærer hånden til at gøre nytte og uddanner de unge at bære deres del af livets byrder, giver fysisk styrke og udvikler enhver evne. Alle bør finde noget at gøre, som vil være til gavn for dem selv og til hjælp for andre. Gud foreskrev arbejde som en velsignelse og kun den flittige arbejder, finder den sande ære og glæde i livet.

Hjerne og muskler må anstreges på en forholdsmæssig måde, dersom sundhed og styrke skal kunne holdes ved lige. De unge vil da kunne tage fat på studiet af Guds ord med en sund opfattelsesevne og ligevægtige nerver. De vil tænke sundt og kan bevare de dyrebare ting, der fremdrages fra ordet. De vil fordøje dets sandheder og vil som følge deraf eje tankens evne til at indse, hvad der er sandhed. Når så anledningen kræver det, kan de med sagtmødighed og frygt svare enhver, der spørger dem om grunden til det håb, som er i dem.

Landbruget ved skolen i Avondale

(181) Der er enkelte ting vedrørende jorden og dens anvendelse i nærheden af vor skole og kirke, som er blevet åbenbaret for mig og som jeg har fået pålæg om at fremlægge for jer. Indtil for nylig har jeg ikke følt mig fri til at omtale dem og selv nu føler jeg mig ikke fri til at åbenbare det hele, fordi vort folk ikke er rede til at forstå alt, hvad der ved Guds forsyn vil udvikle sig i Avondale.

I nattens syner blev nogle ting klart fremstillet for mig. Folk var i færd med at vælge byggegrunde i nærheden af skolen, hvor de ville bygge huse og grundlægge hjem. Men der stod én i vor midte; som sagde: "I begår en stor fejl, som I vil få grund til at beklage. Disse marker skal ikke belægges med bygninger ud over, hvad der er nødvendigt for skolens lærere og elever. Markerne omkring skolen skal forbeholdes skolens landbrug. De skal være en levende lignelse for eleverne. Eleverne skal ikke betragte skolens marker som noget almindeligt; de skal se på dem som en opslået lærebog, som Herren ønsker, de skal studere. De lektier, den indeholder, vil give kundskab om sjælekultur."

"Hvis I tillod, at jorden omkring skolen blev bebygget med private boliger og så blev nødsaget til at opdyrke andre marker længere borte fra skolen, ville det være et stort fejlgreb, som man altid ville komme til at fortryde. Al jord i nærheden af bygningen skal betragtes som skolens landbrug, hvor de unge kan oplæres under dygtig ledelse. De unge, der skal gå på vore skoler, behøver al den jord,

som ligger nær ved. De skal beplante den med prydvækster og frugttræer og dyrke havesager."

"Skolens landbrug skal betragtes som en naturens lære-bog, (182) hvorfra lærerne skal hente deres anskuelsesundervisning. Vore elever skal undervises om, at Kristus, som skabte verden og alt, hvad deri er, er liv og lys for alt levende. Om ethvert barn og ungt menneske, der er villigt til at gribe anledningen til at få en rigtig uddannelse, gælder det, at de ting, dets øjne dvæler ved under skoleopholdet, vil gøre dets liv taknemmeligt og lykkeligt."

Den foreliggende opgave

Vi trænger til flere lærere og større talent til at uddanne eleverne i forskellige fag, for at mange må kunne udgå fra dette sted, villige og dygtige til at bringe andre den kundskab, de har fået. Forældreløse drenge og piger skal finde et hjem dér. Der bør opføres bygninger til et hospital og der bør anskaffes både, som skolen har brug for. Der bør ansættes en kompetent gårdbestyrer samt forstandige, energiske mænd til at forestå de forskellige industrier foretagender, mænd, der udelte vil bruge deres evner til at lære eleverne at arbejde.

Mange unge mennesker vil komme til skolen med ønske om at lære industrielle fag. Undervisning på dette område bør indbefatte bogholderi, snedkerhåndværk og alt, hvad der hører med til at drive landbrug. Der bør også gøres forberedelse til undervisning i smedearbejde, maling, skomagerhåndværk, madlavning, bading, vask, syning og stopning, maskinskrivning og bogtrykkeri. Enhver evne, som vi råder over, skal sættes ind i dette oplæringsarbejde, for at eleverne må kunne gå ud, skikkede til det praktiske livs pligter.

Villaer og bygninger, som er nødvendige i skolens gerning, skal opføres af eleverne selv. Disse huse bør ikke stilles tæt op ad hinanden, ej heller anbringes nær selve skolebygningerne. Ved ordningen af dette arbejde (183) bør der dannes små grupper, som under dygtige ledere oplæres til en fuld forståelse af deres ansvar. Alt dette kan ikke udrettes på én gang, men vi skal begynde arbejdet i tro.

Jorden må bevares

Herren ønsker, at jorden omkring skolen skal helliges til ham som hans eget klasseværelse. Vi befinder os på et sted med rigelige jordarealer og grundene i nærheden af skolen og kirken bør ikke anvendes til privatboliger. Ikke alle, der tror på sandheden for denne tid, er blevet forvandlede i deres karakter. De udgør ikke den rette anskuelsesundervisning og repræsenterer ikke Kristi karakter. Mange af dem, der gerne ville bo ved kirken og skolen, ville ikke være en hjælp, men en hindring. De mener, at de bør hjælpes og favoriseres. De hverken værdsætter arten af den virksomhed, vi udfører, eller påskønner den stilling, den befinder sig i. De forstår ikke, at alt, hvad der er gjort i Avondale, er blevet udført ved det hårdeste arbejde og ved brug af pengemidler, som er skænket ved opoffelse, eller som må tilbagebetales til udlånerne.

Blandt dem, der vil ønske at bo i nærheden af vor skole, vil der være nogle, som er fyldt med forestillinger om deres store betydning og er optaget af deres egen anseelse.

De er ømfindtlige og stifter partier. Sådanne behøver at omvende sig, for de er langt fra at være i en stilling, hvor de kan modtage Herrens velsignelse. Satan frister dem til at søge begunstigelser, som kun vil skade dem, om de blev imødekommet og således volder de deres brødre bekymring. Mange, som nu ikke har nogen plads for Guds riges levende principper, trænger til at få disse principper indført i deres liv. Eleverne i Kristi skole vil anse enhver nådesbevisning (184) fra Gud for at være for god til dem. De vil forstå, at de ikke fortjener alt det gode, de modtager og de vil betragte sig som lykkelige. Deres ansigtsudtryk vil vidne om fred og hvile i Herren, fordi de har Herrens ord for, at han har omsorg for dem.

»Så siger Herren: himmelen er min trone og jorden mine fødders skammel. Hvad for et hus vil I bygge mig og hvad for et sted er min bolig? Alt dette skabte min hånd, så det fremkom, lyder det fra Herren. Jeg ser hen til den arme, til den som har en sønderknust ånd og den, som bæver for mit ord.« Es. 66,1-2. I de sidste dage af året 1898 havde vi mange erfaringer, som lærte os, hvad disse ord betyder. Mit hjerte var meget betyngtet og forhold blev da åbenbart for mig vedrørende de onder, som ville blive følgen af afståelse af grunde i nærheden af skolen til beboelseshuse. Det syntes, som var vi i et møde til rådslagning og iblandt os stod der én, som man ventede ville hjælpe os ud af vore vanskeligheder. De ord, han udtalte, var tydelige og bestemte:

"Disse grunde skal efter Guds bestemmelse være til gavn for skolen. I har haft synlige beviser på, hvorledes menneskenaturen arbejder og hvad den vil åbenbare under fristelse. Jo flere familier der slår sig ned omkring skolebygningerne, desto flere vanskeligheder vil lærere og elever møde på deres vej. Den naturlige selvished hos menneskenes børn er færdig til at vækkes til live, hvis ikke alting er efter deres smag. Jorden omkring skolen skal være skolens landbrug og dette landbrug skal optage et langt større areal, end I har ment, at det ville. I forbindelse med studierne skal der udføres et arbejde i overensstemmelse med de råd, som er givet. Avondale skal være et filantropisk centrum. Guds folk på det australske missionsfelt skal påvirkes af Herrens Ånd til at (185) nyde moralsk og økonomisk støtte og opmuntring til mange værdige og godgørende foretagender, som skal være midler til at oplære de fattige, de hjælpeløse og de vankundige til selvhjælp."

Et Panorama

Ved flere anledninger er der kommet lys til mig om, at jorden omkring vor skole skal anvendes til Herrens landbrug. I en særlig forstand skal dele af dette landbrug opdyrkes godt. Udbredt foran mig, så jeg marker beplantet med alle slags frugttræer, som vil bære frugt på dette sted. Der var også havebrug, hvor frø blev sået og grønsager dyrket.

Hvis de, der bestyrer dette landbrug, samt skolens lærere vil modtage Helligånden, så den kan virke med dem, vil de få visdom til at lede og Gud vil velsigne deres arbejde. Omsorgen for træerne, for plantning og udsæd tilligemed indhøstningen skal bringe alle eleverne vidunderlige lærdomme. De usynlige led, der forbinder udsæd og høst, bør studeres og Guds godhed må iagttages og værdsættes. Det er Herren, som giver sæden og mulden frugtbarhed og

kraft. Uden det guddommelige virkemiddel, forenet med menneskelig indsats og dygtighed, ville den udsåede sæd være unyttig. Der er en usynlig kraft, som stadig er i virksomhed til menneskenes bedste for at give dem føde og klæder. Lignelsen om sæden, betragtet i lyset af lærerens og elevens daglige erfaring, skal åbenbare, at Gud er i virksomhed i naturen og den skal forklare de ting, som hører himmelens rige til. *Vejlfmenigh* bd. 2 side 367-371]

Gud og naturen

Næst efter bibelen, skal naturen være vor store lektiebog. Men der er ingen dyd i at forgude naturen, for det er at sætte tingene højere end den store Bygmester, som (186) planlagde værket og som hver time holder det i gang, efter hans bestemmelse. Når vi sår frøet og dyrker planten, skal vi huske på at Gud har skabt frøet og han giver det til jorden. Ved sin guddommelige kraft, sørger han for frøet. Det er ved hans bestemmelse at frøet ved sin død giver det liv til blade og til akset, som selv indeholder andre frø, til indsamling og igen lægges i jorden for at give deres høst. Vi må også se på hvordan menneskers samarbejde kan spille en rolle. Det menneskelige redskab har sin del at gøre, sit arbejde at udrette. Det er en af de lektier som naturen lærer og vi skal se et højtideligt og forunderligt værk i den.

Der er meget at tale om Gud i naturen, som om Herren var bundet af naturens love til at være naturens tjener. Mange teorier vil få mennesker til at tro, at naturen opretter sig selv, udenom Guddommen, - den har sin egen nedarvede kraft at arbejde ud fra. I dette ved mennesker ikke hvad de taler om. De tror at naturen har en selveksisterende kraft, uden Jehovas vedvarende virke? Herren arbejder ikke igennem sine love for at erstatte naturens love. Han arbejder gennem sine redskabers love og rekvisitter og naturen adlyder et »Så siger Herren.«

Naturens Gud arbejder evigt. Hans uendelige kraft virker usynligt, men fænomenerne viser sig i de virkninger arbejdet har. Den samme Gud, som leder planterne, virker i frugtplantagen og i køkkenhaven. Han fremstiller aldrig nogen tjørn, tidsel eller klinte. Dette er Satans værk, resultatet af degeneration, indført af ham iblandt kostbare ting; men det er ved Guds umiddelbare virke, at knopperne springer til blomster. Da han var i verden, i (187) menneskers skikkelse, sagde Kristus: »Min Fader arbejder indtil nu; også jeg arbejder.« Joh.5,17. Så når de studerende bruger deres tid og kræfter på landbrugsarbejde, siges der om dem i himmelen, »Thi Guds medarbejdere er I« 1.Kor.3,9.

Behold jordene omkring skolen og kirken. Dem, som bosætter sig i Cooranbong kan, hvis de vil, selv finde sig et hjem nær ved, eller et lille stykke fra Avondalebygningerne. Men jeg fik lys om at hele området fra skoleplantagen til Maitland-vej og på begge sider af vejen, fra mødehuset til skolen, burde der være et landbrug og en smuk park med velduftende blomster og dekorative træer. Der burde være frugttræer og opstartes enhver form for produktion, som passer til jorden, så dette sted kan blive en mønstereksempel for de tæt- og fjernboende.

Hold da alt, der er uden betydning for skolens arbejde, langt væk, så stedets hellighed ikke bliver forstyrret af

tætliggende familier og bygninger. Lad skolen stå alene. Det var bedre om private familier, hvor helligede de end er for Herrens tjeneste, blev placeret et stykke fra skolebygningerne. Skolen er Herrens ejendom og jorden omkring er hans landbrug, hvor den Store Såmand kan gøre sin have til en lektiebog. Arbejdernes resultater vil kunne ses, »Af sig selv giver jorden frugt, først strå, så aks og så fuld kærne i akset.« Mark.4,28. Landet vil give sine rigdomme, bringe en overdådig høsts glæde; og udbyttet fra Guds velsignelser, skal bruges som naturens lektiebog, hvorfra åndelige lektier kan tydeliggøres og bruges på sjælens trang.

Et mønstereksempel

(188) Der er sat store ting op for os, som vi må se at få gjort og vi må gå frem ligeså hurtigt som midlerne kan fås. Der er brug for tålmodige, smerteudholdende anstrengelser for at holde modet og opløfte de omkringliggende befolkningsgrupper, for deres uddannelse på industri- og sundhedsområdet. Skolen og dets omgivelser bør være et mønstereksempel, der lærer forbedringsmetoder og appellerer folk om at reformere sig, så at smag, flid og forædling må gå i stedet for grovhed, urenhed, uorden, uvidenhed og synd. Også de fattigste kan udnytte deres omgivelser, ved at stå tidlig op og arbejde flittigt. Ved vore livsførelse og eksempel kan vi hjælpe andre til at se det, som er modbydeligt i deres karakter eller det omkring dem og med kristen høflighed må vi opmuntre til forbedringer.

Spørgsmålet vil ofte rejse sig: Hvad kan der gøres, hvor der hersker fattigdom og der skal kæmpes for hvert skridt? Hvordan kan vi indprente folk med fremskridtets rigtige tanker, under sådanne forhold? Ganske vist er arbejdet vanskeligt; og hvis lærerne, de tænkende mennesker og dem med midler ikke vil bruge deres talenter og vil løfte, ligesom Kristus har gjort, da han var i deres sted, vil et betydningsfuldt arbejde stå ugjort. Den nødvendige reformation vil aldrig ske, hvis mænd og kvinder ikke hjælpes af kræfter, uden for dem selv.

Guds betroede talenter skal ikke skjules under skæppe eller under en seng. »I er verdens lys;« sagde Kristus. Matt.5,14. Når I ser familier bo i elendige hytter, (189) med sparsomme møbler og klæder, uden redskaber, uden bøger eller andre raffinerede genstande i deres hjem, - vil I da blive interesserede i dem og anstrenge jer for at lære dem hvordan de bruger deres kræfter på allerbedste måde, så gør fremskridt og så deres arbejde kan give fremskridt? Det er ved ihærdigt arbejde, ved at bruge alle evner på bedste måde, lære at ikke spilde siden, at det vil lykkes for dem at udnytte deres ejendomme og opdyrke deres land.

Fysisk anstrengelse og moralsk kraft skal forenes i vor stræben på at genopbygge og reformere. Vi skal søge kundskab i både timelige og åndelige linjer, så vi kan videregive det til andre. Vi skal forsøge at gennemleve evangeliet i alle dets afskygninger, så vi kan mærke dets timelige og åndelige velsignelser overalt på os.

Missionsarbejde, den højeste uddannelse

Herren vil visselig velsigne alle, som søger at velsigne andre. Skolen skal ledes sådan at lærere og elever hele tiden gør fremskridt i styrke, ved nøje brug af de talenter de har fået. Ved at bruge det de har lært i praksis, vil de

hele tiden vokse i visdom og kundskab. Vi skal lære de principper fra bøgernes bog, som vi skal leve og arbejde på. Helliger vi alle vore Gudsgivne evner til ham, som har forsterket til dem, kan vi gøre dyrebare fremskridt i alt, der er vor opmærksomhed værdig.

Går vi i gang i denne ånd, bliver missionsarbejdet ophøjende og opløftende, både for arbejderen og for den hjælpne person. Lad enhver som hævder at være barn af den himmelske Konge, hele tiden forsøge at fremstille Guds riges grundsætninger. Lad hver enkelt huske at han i ånd, i ord og i gerninger skal være trofast og oprigtig over for alle Herrens (190) forskrifter og befalinger. Vi skal være trofaste, pålidelige borgere i Kristi rige, så de verdsligt kloge har en rigtig fremstilling af rigdommene, godheden, barmhjertigheden, ømheden og belevenheden fra borgerne i Guds rige.

De studerende, som vil have det bedste ud af livet, er dem som vil efterleve Guds ord i deres forbindelser og omgang med deres medmennesker. Dem, som modtager for at give, vil mærke den største tilfredsstillelse i dette liv. De medlemmer i menneskefamilien, som lever for sig selv, vil altid mangle, for de mættes aldrig. Der er ingen kristendom i at fortie vor forståelse til vore egne selviske hjerter. Herren har forordnet kanaler, som han leder sin godhed, barmhjertighed og sandhed fylde igennem; og vi skal samarbejde med Kristus i at videregive andre næstekærlighed og visdom i praksis. Vi skal bringe klarhed og velsignelse ind i deres tilværelse og derved gøre et godt og helligt arbejde.

Hvis Avondaleskolen nogensinde bliver til det, Herren søger at gøre den til, vil læreres og studerendes anstrengelser for at drive mission bære frugt. Villige undersætter vil blive Gud lydige, både i skolen og uden for. Det oprør som fandt sted i himlen under en løgns kraft og det bedrag som fik Adam og Eva til at være ulydige mod Guds lov, åbnede veernes flodporte over verden. Men alle som tror på Kristus, kan blive Guds sønner og døtre. De kan genoprejses ved sandhedens kraft og det faldne menneske kan blive trofast mod sin Skaber. Især ved sin arbejdende kraft, er sandheden god til opstørfende synderes sind og hjerter. Ved dens indflydelse kan det mistede får bringes tilbage til folden.

Hvilken stilling eller besiddelser den enkelte, som kender sandheden, end har, så lærer (191) Guds ord ham, at hvad han har, har han fået betroet. Det er lånt ham, for at prøve hans karakter. Han skal redegøre for alle hans verdslige forretninger, talenter, indtægt og anledninger, overfor ham, som han tilhører som skabning og genløsning. Når han bruger alle de dyrebare talenter til at fremføre Guds store undervisningsarbejde, når han tilstræber den allerbedste kendskab om at gøre sig nyttig og arbejde for de sjæles frelse, som er lige ved at gå tabt, vil Guds velsignelse visselig følge med i hans arbejde. Gud giver os sine gaver, så vi kan tjene andre og derved blive ligesom ham. Dem, som modtager hans gaver, så de kan videregive dem til andre, bliver ligesom Kristus. Det er ved at hjælpe og opløfte andre, at vi bliver forædlede og rensede. Det er det arbejde der får æren til at flyde tilbage til Gud. På disse punkter må vi blive kloge. Vore sjæle må renses fra al

selviskhed; for Gud ønsker at bruge sit folk, som repræsentanter for det himmelske rige.

Vore skoler må føres under Guds ledelse. Unge mænd og kvinder har et arbejde at gøre, som ikke er udrettet endnu. Der er et meget større antal unge, som må have gavn af vore oplæringskoler. De behøver undervisning i legemligt arbejde, som vil lære dem hvordan de skal føre et aktivt og energisk liv. Der må være alle former for arbejde på vore skoler. De studerende skal undervises af forstandige, skønssomme og gudfrygtige vejledere. Enhver gren i værket skal føres på de grundigste og mest systematiske måder, så en stor erfaring og visdom kan sætte os i stand til at planlægge og udføre planerne.

Lad lærerne få øjnene op for betydningen af dette emne og lærer landbrug og andre færdigheder, der er nødvendig for eleverne at forstå. Søg at nå de allerbedste resultater, i alle arbejdsområderne. (192) Lad videnskaben i Guds ord komme med i arbejdet, så de studerende kan forstå de rigtige principper og må nå den højst mulige standard. Brug jeres Gudsgivne evner og brug alle jeres kræfter på at udvikle Herrens landbrug. Studér og arbejd, så de bedste resultater og det bedste udbytte, må komme fra de såede frø og der må være en overdådig forsyning af mad, både timelig og åndelig, til de flere studerende der kommer ind, for at oplæres som kristne arbejdere.

Vi har set kæmpetræerne blive fældet og roden rykket op; vi har set plovjernet gå i jorden, vende dybe furer for træbeplantning og udsåning. De studerede lærer hvad pløjning vil sige og at hakkejernet, skovlen, riven og harven er alle hæderlige redskaber til gavnlig flid. Der vil ofte begås fejltagelser, men enhver fejl ligger tæt op ad sandheden. Man vil lære af fejltagelserne og den kraft der lægges ved begyndelsen, giver håb om godt resultat til sidst. Tøven holder tingene tilbage, overilelse forsinker på samme måde; men begge vil tjene som lektier, hvis menneskeredskabet vil have det sådan.

Det aftryk der sker er nedbrydende og har lagt tusindvis i graven. Dem, som kun arbejder legemligt, arbejder for meget, medens hjernearbejdere mangler den sunde livskraft, fysisk arbejde giver. Hvis den intellektuelle ville tage så meget del i arbejderklassens byrde, at musklerne blev styrket, kunne arbejderne bruge en del af deres tid til mental og moralsk kultur. Dem med stillesiddende og boglige arbejdsvaner, burde tage fysisk motion. Helbredet burde være tilstrækkelig grund, til at få dem til at forene det fysiske, med deres mentale arbejde.

Menighedsskoler

Menighedsskolernes arbejde

(193) [Menigheden har en særskilt gerning at udføre med at undervise og oplære sine børn, så de ikke i deres skolegang eller i noget andet selskab bliver påvirket af dem, der

har fordærvelige vaner. Verden er fuld af uretfærdighed og ringeagt for Guds krav. Byerne er blevet ligesom Sodoma og vore børn er daglig udsatte for mange ondt. De, der går i de offentlige skoler, omgås tit andre, som har været mere forsømte end de sely, sådanne, som med undtagelse af den tid de tilbringer i skolen, er overladt til at få deres opdragelse på gaden. De unge hjerter er let modtagelige for indtryk og medmindre deres omgivelser er af den rette slags, vil Satan bruge disse forsømte børn til at påvirke dem, der får en mere omhyggelig opdragelse. Inden forældre, der holder sabbatten, ved noget om, hvad ondt der sker, kan der således læres dårlige ting og deres små børns sjæle fordærves.

De protestantiske kirkesamfund har antaget den falske sabbat, som er pavedømmets barn og ophøjet den over Guds hellige dag, som han har indviet. Det er vor opgave at gøre det klart for vore børn, at den første dag i ugen ikke er den sande sabbat og at dens fejring er en klar modsigelse af Guds lov, når vi har fået lys med hensyn til, hvilken dag er den sande sabbat. Bibringer lærerne i folkeskolerne vore børn opfattelser, som stemmer med Guds ord? Bliver synd fremstillet som noget, der er anstødeligt for Gud? Bliver lydighed mod alle Guds bud fremholdt som begyndelsen til al visdom? Vi sender vore børn til sabbatsskolen, for at de kan få undervisning om sandheden og når de så går i den daglige skoleklasse, får de lektier at lære, som indeholder usandhed. Dette forvirrer deres sind og (194) bør ikke forekomme; for hvis de unge bibringes begreber, som er en forvanskning af sandheden, hvordan skal så indflydelsen af denne undervisning kunne modvirkes?

Kan vi forundres over, at nogle af de unge blandt os under sådanne forhold ikke værdsætter kristelige fortrin? Kan vi undres over, at de bliver ledet ind i fristelse? kan det undre os, at de, forsømte, som de har været, benytter deres energi til fornøjelser, som ikke tjener til deres gavn og at deres kristne forsætter svækkes og deres åndelige liv formørkes? Sindet bliver af samme karakter som de ting, det fyldes med og høsten bliver af samme natur som udsæden. Er ikke disse kendsgerninger nok til at vise nødvendigheden af at overvåge de unges uddannelse fra de tidligste år? Ville det ikke være bedre for de unge at vokse op i en vis grad af uvidenhed med hensyn til, hvad man i almindelighed forstår ved uddannelse, end at de skulle blive ligegyldige angående Guds sandhed?

Adskillelse fra verden

Da Israels børn blev kaldt ud fra Ægypten, sagde Herren: Jeg vil »drage igennem Ægypten og ihjelslå alt det førstefødte i Ægypten, både blandt folk og fæ; og over alle Ægyptens guder vil jeg holde dom. Jeg er Herren«. »Og tag eder ysopekoste, dyp dem i blodet i fadet og stryg noget deraf på overliggeren og de to dørstolper; og ingen af eder må gå ud af sin husdør før i morgen. Thi Herren vil gå omkring og slå ægypterne og når han da ser blodet på overliggeren og de to dørstolper, vil han gå døren forbi og ikke give ødelæggeren adgang til eders huse for at slå eder. Dette skal I varetage som en anordning, der gælder for dig og (195) dine børn til evig tid.« 2.Mos. 12,12. og 22-24. Blodet på dørstolperne var et symbol på Kristi blod, som alene frelste hebraernes førstefødte fra forbandelsen. Hvert hebraisk barn, der befandt sig i en ægyptisk bolig, omkom.

Denne israelitternes erfaring blev skrevet til lærdom for dem, der skulle leve i de sidste dage. Inden den susende svøbe går frem over jordens beboere, vil Herren opfordre alle, der i sandhed er israelitter, til at berede sig for denne begivenhed. Til forældre sender han det advarende råb: Saml jeres børn i jeres egne huse; tag dem bort fra sådanne, som ikke ænses Guds befalinger, som lærer og øver det onde. Forlad de store byer så hurtigt som muligt. Opret menighedsskoler. Giv jeres børn Guds ord som grundlag for al deres uddannelse. Dette ord er fuldt af skønne lærdomme og dersom eleverne gør det til deres studium i begynderklassen henede, vil de være forberedt til den højeste klasse hisset.

Guds ord kommer til os i denne tid: »Træk ikke i ulige åg med de vantrø, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? Hvordan kan Kristus stemme overens med Belial? eller hvordan kan den troende have lod og del med den vantrø? Hvordan kan Guds tempel og afguder have med hinanden at gøre? Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud har sagt: »Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud og de skal være mit folk.« Derfor: »Drag bort fra dem og skil eder ud, siger Herren og rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.« 2.Kor. 6,14-18. Hvor er jeres børn? Opdrager I dem til at se (196) og undfly fordærvelsen i verden, som har sin grund i begær? Søger I at frelse deres sjæle, eller bidrager I ved jeres forsømmelse til deres ødelæggelse?

Børnene forsømmes

Alt for lidt opmærksomhed er blevet skænket vore børn og vor ungdom. De ældre i menigheden har ikke betragtet dem med ømhed og sympati og med ønske om, at de måtte gøre fremgang i det guddommelige liv og børnene har derfor ikke opnået at udvikle kristenlivet, således som de skulle have gjort. Nogle menighedsmedlemmer, der tidligere har elsket og frygtet Gud, tillader, at deres forretning bliver det alt opslugende og skjuler deres lys under en skæppe. De har glemt at tjene Gud og gør deres forretning til en grav for deres religion.

Skal de unge overlades til at drive hid og did, blive modløse og falde i fristelser, der alle vegne ligger på lur for deres troskyldige fødder? Det arbejde, der ligger nærmest for vore menighedsmedlemmer, er at fatte interesse for vor ungdom og med venlighed, tålmodighed og ømhed give dem linje på linje og bud på bud. Oh, hvor er fædrene og mødrene i Israel? Der burde være et stort antal, der som husholdere over Kristi nåde ikke blot ville være en tilfældig, men en særlig interesse for de unge. Der burde være mange, hvis hjerter røres ved den ynkelige stilling, vor ungdom befinder sig i og som indser, at Satan arbejder med ethvert tænkeligt påfund for at drage dem imod i sit garn. Gud kræver, at menigheden skal vågne op af sin dvale og se, hvilken tjeneste der er påkrævet i denne farlige tid.

Vore brøders og søstres øjne bør salves (197) med den himmelske øjensalve, så de må kunne se, hvad der behøves i denne tid. Hjordens lam må skaffes føde og himmelens Herre skuer ned for at se, hvem der udfører det arbejde, han ønsker udført for børnene og ungdommen. Menighe-

den sover og fatter ikke, hvor stor denne sag er. "Oh," siger nogen, "hvad skal det vel tjene til at tage det så grundigt med hensyn til uddannelsen af vor ungdom? Jeg synes, at dersom nogle få, der har bestemt sig til at vælge et eller andet åndsarbejde eller en anden gerning, som kræver en vis uddannelse, bliver vist særlig opmærksomhed, vil dette være alt, hvad der er nødvendigt. Det er ikke påkrævet, at alle vore unge mennesker lærer så meget. Vil ikke en grundig uddannelse af nogle få tilfredsstille alle nødvendige krav?"

Jeg svarer: Nej, absolut ikke. Hvilket udvalg ville vi være i stand til at gøre blandt vor ungdom? Hvordan skulle vi kunne sige, hvem der ville være de mest lovende, hvem der ville udføre den bedste tjeneste for Gud? Med vort menneskelige skøn ville vi måske gøre som Samuel, da han blev udsendt for at finde Herrens salvede og fæste os ved det ydre udseende. Men Herren sagde til Samuel: »Se ikke på hans ydre eller høje vækst; thi jeg har vraget ham; Gud ser jo ikke, som mennesker ser, thi mennesker ser på det, som er for øjnene, men Herren ser på hjertet.« Ikke en af Isaïas sønner med deres ædle skikkelse ville Herren antage; men da David, den yngste søn, blot en yngling, fårehyrden, blev kaldt hjem fra marken og trådte frem for Samuel, sagde Herren: »Stå op, salv ham, thi ham er det!« 1.Sam. 16,7-12. Hvem kan afgøre, hvilket medlem i en familie vil vise sig at være brugbar i Guds værk? Alle de unge bør få lov til at nyde de velsignelser og privilegier, som en uddannelse i vore skoler betyder, for at de må kunne anses til at blive Guds medarbejdere.

Trangen til menighedsskoler

(198) Mange familier, som af hensyn til deres børns uddannelse flytter til steder, hvor vore store skoler findes, ville gøre Mesteren en bedre tjeneste ved at forblive, hvor de er. De skulle opmuntre den menighed, hvor de er medlemmer, til at oprette en menighedsskole, hvor børnene inden for deres kreds kunne få en alsidig, praktisk kristelig uddannelse. Det ville være uendelig meget bedre for deres børn, for dem selv og for Guds sag, om de ville blive i de mindre menigheder, hvor man behøver deres hjælp, i stedet for at flytte til de større menigheder, hvor der foreligger en stadig fristelse til at henfalde til åndelig uvirksomhed, fordi der ikke er behov for dem.

Hvor som helst der er nogle få, som holder sabbatten, skulle forældrene slutte sig sammen om oprettelsen af en skole, hvor deres børn og unge kan få undervisning. De bør ansætte en kristen lærer, der som en gudhengiven missionær vil oplære børnene på en sådan måde, at de ledes til at blive missionsarbejdere. Lad der blive ansat lærere, som vil give en grundig undervisning i de almindelige fag, idet man gør bibelen til grundlaget og livet i alt studium. Forældre bør omgøre sig med rustningen og ved eget eksempel lære børnene at blive missionsarbejdere. De bør arbejde, medens det er dag; for »der kommer en nat, da ingen kan arbejde«. Joh. 9,4. Hvis de vil gøre uegennyttige anstrengelser og med udholdenhed lære deres børn at bære ansvar, vil Herren samarbejde med dem.

Nogle familier, som holder sabbatten, bor alene, eller de bor langt borte fra andre, der har samme tro. Disse har undertiden sendt deres børn til vore kostskoler, hvor de har høstet udbytte og hvorfra de er vendt tilbage og er blevet

til velsignelse i deres eget hjem. Men nogle kan ikke sende deres børn bort fra hjemmet for at få uddannelse. I sådanne tilfælde bør (199) forældrene ansætte en eksemplarisk kristelig lærer, der vil betragte det som en glæde at virke for Mesteren i hvilken som helst stilling og være villig til at opdyrke hvilken som helst del af Herrens vingård. Fædre og mødre bør samarbejde med læreren og virke alvorligt for deres børns omvendelse. Lad dem bestræbe sig for at holde den åndelige interesse i hjemmet levende og sund og for at opdrage deres børn i Herrens tugt og formaning. Lad dem anvende lidt tid hver dag til studium og til at være elever sammen med deres børn. Således kan de gøre undervisningstimen til en fornøjelig og gavnlige stund og de vil få større tillid til denne fremgangsmåde i forsøget på at frelse deres børn. Forældrene vil finde, at deres egen udvikling vil foregå hurtigere, efter som de lærer at virke for deres børn. Idet de således arbejder på en beskeden måde, vil vantro forsvinde. Tro og aktivitet vil give forvisning og tilfredshed, som vil tiltage dag for dag, når de jager efter at kende Herren og at forkynde ham. Deres bønner vil blive alvorlige, fordi de vil have noget bestemt at bede om.

I nogle lande er forældrene ifølge lov tvunget til at sende deres børn i skole. På steder, hvor der er en menighed, bør der i sådanne lande oprettes skoler, selv om der ikke er mere end seks børn, som kan deltage. Arbejd, som om det gjaldt jeres liv, for at redde børnene fra at drukne i de besmittede, fordærvelige indflydelser i verden.

Vi står langt tilbage med hensyn til vor pligt i denne vigtige sag. På mange steder burde skoler have været i gang for flere år siden. På mange pladser ville sandheden på denne måde have haft repræsentanter, som ville have sat præg på Herrens værk. Hellere end at samle så mange store bygninger på nogle få steder, burde man have oprettet skoler på mange steder.

Lad disse skoler blive påbegyndt under en forstandig ledelse, således at børnene og de unge kan uddannes i deres egne menigheder. Det er en stor forsyndelse mod Gud, at der har været så megen forsømmelighed på dette område, når Herren så rigeligt har givet os hjælpemidler til at virke med. Men selv om vi tidligere ikke har gjort, hvad vi kunne have gjort for de unge og for børnene, lad os nu vende om og indhente det forsømte. Herren siger: »Er eders synder som skarlagten, skal de blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld. Lyder I villigt, skal I æde landets goder.« Es. 1,18-19.

Menighedsskolernes og deres læreres karakter

Det arbejde, der udføres i vore menighedsskoler, bør være af allerførste rang. Jesus Kristus, Genopretteren, er det eneste hjælpemiddel mod en forkert uddannelse og de lærdomme, hans ord indeholder, bør altid fremstilles for de unge i den mest tiltalende form. Skolens disciplin bør supplere oplæringen i hjemmet og både i hjemmet og i skolen bør enkelhed og gudsfrygt opretholdes. Der vil kunne findes mænd og kvinder, som har evner til at virke i disse små skoler, men ikke med fordel kan arbejde i de større. Når de efterlever bibelens lærdomme, vil de selv få en uddannelse af den højeste værdi.

Ved valg af lærere bør man gøre brug af enhver forsigtighedsregel, da man ved, at dette er en lige så højtidelig sag som valg af mænd til prædikegerningen. Valget bør foretages af forstandige mænd, der kan bedømme menneskers karakter; for når det gælder om at oplære og tildanne de unges sind og en god gennemførelse af de mange forskellige ting der skal udføres af lærere i vore menighedsskoler, behøver man de allerbedste talenter, der kan skaffes. Ingen med et underlegent eller småligt åndspræg bør sættes til at forestå en (201) af disse skoler. Overlad ikke børnene til unge og uerfarne lærere, der ingen evne har til at styre, for deres bestræbelser vil være tilbøjelige til at nedbryde orden. Orden er himmelens første lov og enhver skole bør i denne henseende være et mønster på himmelen.

At overlade unge børn til lærere, som er stolte og ukærlige, er synd. En lærer med dette præg vil gøre stor skade for dem, hvis karakter er i hurtig udvikling. Dersom lærerne ikke er Gud underdanige, dersom de ingen kærlighed har til de børn, som de har under sig, eller dersom de tager sig mest af dem, de synes bedst om og viser ligegyldighed over for dem, som er mindre tiltalende, eller som er urolige og nervøse, bør de ikke ansættes; for resultatet af deres arbejde vil blive, at sjæle går tabt for Kristus.

Navnlig for børnenes vedkommende er der behov for lærere, som er rolige og venlige og som viser overbærenhed og kærlighed netop mod dem, der mest trænger til det. Jesus elskede børnene; han betragtede dem som de yngste medlemmer i Herrens familie. Han behandlede dem altid med venlighed og agtelse og lærere skal følge hans eksempel. De bør have den sande missionsånd; for børnene skal oplæres til at blive missionærer. De bør føle, at Herren har overladt børnenes og de unges sjæle til dem, som et højtideligt tillidshverv. Vore menighedsskoler trænger til lærere, som har høje moralske egenskaber og som man kan stole på, sådanne, som er sunde i troen, som besidder takt og tålmodighed og som vandrer med Gud og afstår fra ethvert skin af ondt. I deres arbejde vil de finde skyer. Der vil komme skyer og mørke, storm og uvejr og de vil møde fordom hos forældre, som har urigtige begreber om den karakter, deres børn skulle danne; for der er mange, som påstår, at de tror på bibelen, medens de forsømmer at indføre dens principper i familielivet. Men hvis lærerne stadig (202) er disciple i Kristi skole, vil disse forhold aldrig besejre dem.

Forældre bør søge Herren med dyb alvor, for at de ikke skal blive snublesten i deres børns vej. Lad misundelse og avind være bandlyst fra hjertet og lad Kristi fred komme ind for at forene menighedens medlemmer i sandt kristeligt fællesskab. Luk sjælens vinduer til for verdens giftige sumpluft og lad dem være åbne mod himmelen til at modtage de lægende stråler af Kristi retfærdigheds solskin. Før kritikkens og misundelsens ånd bandlyses fra hjertet, kan Herren ikke gøre for menigheden, hvad han længes efter at gøre for at åbne vejen for oprettelsen af skoler; før der hersker enighed, vil han ikke påvirke dem, han har betroet midler og evner til at føre dette arbejde fremad. Forældre må gå op på et meget højere stade, bevare Herrens vej og øve retfærdighed, så de kan være lysbærere. Der må ske en fuldstændig forandring i sind og karakter. En splittelsens ånd næret i nogle få hjerter, vil overføres til andre og tilintetgøre den indflydelse, skolen kunne øve til det gode.

Med mindre forældrene er beredvillige til og ivrige efter at samarbejde med læreren for deres børns frelse, er de ikke færdige til, at der kan oprettes en skole iblandt dem.

Følger af menighedsskolens arbejde

Ledet på den rette måde vil menighedsskoler være et middel til at løfte sandhedens banner på de steder, hvor de oprettes, idet børn, der får en god uddannelse, vil vidne for Kristus. Ligesom Jesus i templet løste de hemmeligheder, som præsterne og rådsherrerne ikke havde forstået, således vil børn, der har fået en rigtig oplæring, under det afsluttende værk her på jorden i deres enfoldighed tale ord, som vil vække forundring (203) hos mænd, der nu taler om en "højere uddannelse". Ligesom børnene i templets forgårde sang: »Hosianna! velsignet være ham, som kommer, i Herrens navn!«, således vil børnestemmer i disse sidste dage opløftes for at give det sidste advarende budskab til en fortabt verden. Når himmelske væsner ser, at mænd ikke længere får tilladelse til at fremholde sandheden, vil Guds Ånd komme over børnene og de vil udføre en gerning til sandhedens forkyndelse, som ældre arbejdere ikke kan gøre, fordi deres vej vil være stængt.

Vore menighedsskoler er af Gud, bestemte til at berede børnene til denne store gerning. Her skal børnene oplæres i de særskilte sandheder for denne tid og i praktisk missionsarbejde. De skal stille sig i arbejdernes rækker for at hjælpe de syge og de lidende. Børn kan tage del i sundhedsmissionens arbejde og med deres små tjenester kan de hjælpe til med at føre det fremad. Deres bidrag er måske små, men hver lille ting tæller og ved deres bestræbelser vil mange sjæle blive vundet for sandheden. Ved dem vil Guds budskab og hans frelsende lægedom blive kundgjort for alle folkeslag. Lad derfor menigheden påtage sig en byrde for lammene i hjorden. Lad børnene blive opdraget og uddannet til at gøre tjeneste for Gud, for de er Herrens arv.

For år tilbage burde der have været opført skoler passende til menighedsskoler, hvor børnene og de unge kunne få en uddannelse.

Lærebøgerne i vore menighedsskoler skulle være af en sådan karakter, at de henleder opmærksomheden på Guds lov. Således vil sandhedens lys, styrke og kraft blive fremhævet. Unge ude fra verden, endog nogle, hvis (204) sind er blevet fordærvet, vil komme til disse skoler og der vil de blive omvendte. Deres vidnesbyrd for sandheden vil måske i nogen tid blive hæmmet af de falske teorier, som deres forældre hylder, men til sidst vil sandheden sejre. Der er blevet mig pålagt at sige, at denne slags missionsarbejde vil få en virksomhedsfuld indflydelse i udbredelsen af lys og kundskab.

Hvor vigtigt er det ikke, at familier, der bosætter sig, hvor der er en skole, er gode repræsentanter for vor hellige tro!

De menigheder, hvor der er oprettet skoler, har god grund til at bæve, når de ser, at den er et ansvar betroet, som er for stort til at kunne udtrykkes med ord. Skal dette arbejde, som på en ædel måde er blevet påbegyndt, svækkes af mangel på Gudhengivne arbejdere? Skal energiske planer og egennyttig stræben vinde indpas, i dette foretagende? Vil arbejderne tillade kærlighed og lysten til magelighed og mangelen på Guds frygt at bortlede Kristus fra deres hjerter og udelukke ham fra skolen? Gud forbyder det! Arbejdet er allerede langt fremskredet. I planerne for skolesagen er alt lagt til rette for en alvorlig reform, for en sand og mere effektiv uddannelse. Vil vort folk tage imod dette hellige tillidshverv? Vil de ydmyge sig ved Golgatas kors, rede til ethvert offer og enhver tjeneste?

Forældre og lærere bør med den største alvor søge efter den visdom, som Jesus altid er rede til at give; for de har med menneskers sind at gøre i den interessante og lettest påvirkelige periode i deres udvikling. De bør tilsigte at vejlede de unges tilbøjeligheder på en sådan måde, at de på ethvert trin i deres liv må kunne være en fremstilling af den (205) naturlige skønhed, som passer til vedkommende alderstrin og gradvis udvikler sig, ligesom tilfældet er med planterne og blomsterne i haven.

At opdrage og undervise børn er det ædlest missionsarbejde, nogen mand eller kvinde kan optage. Ved en rigtig omvendelse af illustrationsmateriale bør lektierne gøres meget letfattede, således at deres sind kan ledes fra naturen opad til naturens Gud. Vi må i vore skoler have sådanne, som besidder takt og evne til at føre dette arbejde videre og således udså sandhedens sæd. Guds store dag alene, vil åbenbare det gode, som denne gerning vil udrette.

Til de små børns undervisning bør man skaffe særskilte talenter. Mange kan stille krybben højt og give fårene mad; men det er nødvendigt at stille krybben lavt og give lamene føde. Dette er en lektie, som lærerne i de første klasser må tilegne sig.

Sindets øje trænger til at oplæres, for ellers vil barnet finde fornøjelse i at betragte det onde.

Lærere bør undertiden tage del i de små børns fornøjelser og leg og lære dem at lege. Derved vil de kunne forhindre uvenlige følelser og handlinger uden at øve tilsyneladende kritik eller have noget at udsætte på dem. Dette kammeratskab vil knytte lærernes og elevens hjerter sammen og skolen vil være en glæde for alle.

Lærerne må elske børnene, fordi disse er de yngste medlemmer i Herrens familie. Herren vil spørge dem, ligesom han spørger forældrene: »Hvor er den hjord, du fik, dine dejlige får?« Jer. 13,20.

Skolens ledelse og økonomi

(206) Jeg ville ønske, at jeg rådede over ord, der gav et klart udtryk for betydningen af den rigtige ledelse af vore skoler. Alle bør forstå, at vore skoler er Herrens redskaber, gennem hvilke han ønsker at menneskene skal få kundskab om ham. Overalt er der trang til mænd og kvinder, der kan tjene som lysets formidlere. Guds sandhed skal bringes ud til alle lande, for at menneskene derved kan blive oplyste.

Som et folk der er betroet et stort lys, bør vi finde midler til at udvikle en hær af uddannede missionærer, der kan træde ind i de forskellige grene af Guds værk. Vi behøver veldisciplinerede, kultiverede unge mænd og kvinder på vore skoler, på vore sanatorier, i sundhedsmissionen, på forlag, i konferenserne i de forskellige lande og på missionsmarken i det hele taget. Vi behøver unge mænd og kvinder, som er velbegavede og kultiverede og er skikkede at udføre det bedste arbejde for Herren. Vi har gjort en del for at nå dette mål, men vi står fremdeles langt fra det, som Herren har i tanke. Dersom vi ønsker at være uden skyld på dommens dag, må vi som en menighed og som medlemmer gøre mere rundhændede bestræbelser for at oplære vore unge, så de kan blive bedre skikkede til de forskellige grene af det store værk, som er betroet i vore hænder. Som et folk, der har stort lys, skulle vi lægge vise planer, for at talentfulde personers foretagsomme ånd må kunne tilegne sig styrke, disciplin og dannelse, således at Kristi værk ikke skal hindres af mangel på dygtige arbejdere, der vil udføre deres gerning med alvor og troskab.

Nogle vi være glade for, at nogle få af de mest (207) lovende iblandt vor ungdom, fik en grundig uddannelse; men de alle har brug for uddannelse, for at de må kunne gøre nytte her i livet, dygtiggøres til ansvarsfulde pladser både i det private og i det offentlige liv. Det er meget nødvendigt, at der lægges planer for et stort antal kompetente duelige arbejdere og mange bør uddanne sig til lærere, for at andre må kunne oplæres og blive dygtiggjort til det store værk i fremtiden. Menigheden bør forstå stillingen. Med sin indbydelse og sine midler må den søge at virkeliggøre dette meget ønskelige mål.

Fri for gæld

For at vore skoler må kunne fuldbyrde hensigten med deres oprettelse på en ædel måde, bør de være fri for gæld. De bør ikke være overladt til at bære den byrde at skulle betale renter. For at undgå forhaling af arbejdet og det gælder oprettelse af skoler for arbejdere og da navnlig på nye missionsmarker, hvor antallet af medlemmer er ringe og deres midler begrænsede, kan det være bedre at låne en del penge af venner, som har interesse for foretagendet; men hvor det er muligt, bør vore institutioner altid være gældfri, når de indvies.

I sine husholderes hænder har Herren midler til at underholde sit værk og så længe vore skoler har gæld, som er pådraget ved deres oprettelse, ved opførelse af nødvendige bygninger og ved anskaffelse af nødvendigt udstyr, er det vor pligt at fremlægge sagen for vore brødre og bede dem formindske denne gæld. Vore prædikanter bør føle en byrde for dette arbejde. De bør opmuntre alle til at virke samdrægtigt og til at løfte i forhold til, hvad de formår. Hvis man i tidligere år havde taget fat på dette arbejde med troskab og flid, kunne vore ældre skolers gæld være blevet afviklet for længe siden.

Økonomi

(208) Ved opførelsen af skolebygninger, ved deres møblering og udstyr såvel som ved deres drift, bør der øves den strengeste økonomi. Vore skoler skal ikke ledes efter nogen som helst snæversynede eller selviske planer. Skolerne bør være så hjemlige som muligt og på ethvert område skal de give en korrekt undervisning om enkelhed, om hvad der er nyttigt, om sparsommelighed og økonomi.

Eleverne opholder sig ved vore skoler for at få en speciel uddannelse, for at få kendskab til al slags arbejde, således at de i kraft af deres tilegnede dygtighed må kunne klare sig selv, hvis de rejser ud som missionærer og være i stand til at skaffe sig de nødvendige bekvemmeligheder og hjælpemidler. Enten det gælder mænd eller kvinder, bør de lære at lappe og stoppe, vaske og holde deres eget tøj i orden. De bør kunne tilberede deres egne måltider. De bør have kendskab til dyrkning af jorden og til mekanisk arbejde. Således kan de indskrænke deres egne udgifter og ved deres eksempel lære andre, hvordan man praktiserer sparsommelighed og økonomi. Sådant undervisning kan bedst gives, hvor man i alle ting samvittighedsfuldt praktiserer økonomi.

Ikke alene af hensyn til skolernes velfærd finansielt set, men tillige, som en lærdom for eleverne, bør man med grundighed studere økonomien og samvittighedsfuldt og med flid praktisere den. De ledende bør på ethvert punkt tilse nøje, at der ingen unødige udgifter er, som kan påføre skolen en gældsbyrde. Enhver elev, som elsker Gud over alle ting, vil være behjælpelig med at bære ansvaret i denne sag. De, der er blevet oplærte til at gøre dette, kan over for andre, som de kommer i berøring med, ved forskrift og eksempel påvise de principper, vor selvfornægtende Genløser har lært os. At lade selvet råde er et stort onde, der må overvindes.

Nogle har nødig villet lade eleverne få kendskab (209) til skolernes finansielle vanskeligheder; men det vil være langt bedre for eleverne at se og forstå vor mangel på midler, for dette vil sætte dem i stand til at være behjælpelige med at øve sparsommelighed. Mange, der kommer til vore skoler, er fra hjem, som er blottede for prydelser og hvor de er blevet vænnede til at spise enkel føde uden mange retter. Hvilken indflydelse vil vort eksempel have på sådanne? Lad os lære dem, at når vi har så mange opgaver at bruge vore midler til og når tusinder dør af sult og hungersnød, ved blodsudgydelse og ildebrand, sømmer det sig for os omhyggeligt at sørge for at de ikke at anskaffe noget unødvendigt, blot for at tilfredsstille appetitten eller for at vække opmærksomhed.

Dersom vore skoler bliver ledet i de rigtige spor, vil en forøgelse af gæld undgås, medens eleverne alligevel vil have det komfortabelt og bordet være dækket med rigelig god og solid føde. Vor sparsommelighed må aldrig give sig udslag i tilberedelsen af en ufuldstændig kost. Eleverne bør få rigeligt med sund føde. Men lad dem, der forestår madlavningen, samle smuglerne sammen, så intet går til spilde.

Eleverne skulle oplæres til at tage omhyggelig vare på deres egne ting og ejendele. De bør bringes til at forstå, at det er deres pligt at undgå enhver unødigt udgift til skolen og på rejser til og fra deres hjem. Selvfornægtelse er af væsentlig betydning. Vi må give agt på den undervisning, der er givet, for vi nærmer os tidens afslutning. Vi vil mere og mere blive nødsaget til at lægge planer, til at vise omtanke og til at øve sparsommelighed. Vi kan ikke handle, som om vi havde en bank, hvor vi kan hente penge i tilfælde af en kritisk situation; derfor må vi ikke stille os selv i forlegenhed. Hver for sig og som ledere i Herrens institutioner må vi nødvendigvis skære alt bort, der tager sigte på stads og holde vore udgifter i orden for de snævre rammer af vor indkomst.

God ledelse

(210) Den økonomiske ledelse ved nogle af vore skoler kan forbedres meget. Der må anvendes mere visdom og mere omtanke i arbejdet. Der må indføres mere praktiske metoder for at standse de stigende udgifter, som vil medføre gæld. I Battle Creek og i College View er der sat alt for mange penge i bygninger og til udstyr i skolehjemmene er der blevet brugt mere, end det var nødvendigt.

Når de ledende ved en skole finder, at den ikke kan bestride de løbende udgifter og at der ophobes gæld, bør de handle som besindige forretningsmænd og ændre deres metoder og planer. Når ét år har vist, at den finansielle ledelse har været forkert, bør man lytte til visdommens røst. Lad der ske en afgjort reform. Lærere kan lægge kristelig dyd for dagen ved alvorlig, grundig tænkning og ved at lægge planer for at bedre forholdene. Af hjertet bør de slutte sig til de ledendes planer og dele deres byrder.

Lave skolepenge

I nogle af vore skoler har prisen for undervisning været for lav. Dette har på mange måder været til skade for skolearbejdet. Det har medført en nedslående gæld; det har påført ledelsen en stadig mistanke om fejlagtige beregninger, mangelfuld økonomi og forkert anlagte planer; det har været meget nedslående for lærerne; og det fører til, at folk kræver tilsvarende lave priser i andre skoler. Uanset hvad hensigten har været med at sætte skolepengene ned, er den omstændighed at en skole er kommet bagud i udgifterne, tilstrækkelig grund til at gennemgå planerne på ny og at ændre priserne sådan, at den i fremtiden kan få et bedre resultat. Det beløb, der kræves for undervisning, kost og ophold, (211) bør være tilstrækkeligt til at kunne dække lærernes lønninger, til at skaffe rigeligt af sund, nærende føde, til at holde værelsernes udstyr i god stand og vedligeholde bygningerne og til at dække de nødvendige løbende udgifter. Dette er en vigtig sag, der ikke kan behandles let, men kræver en grundig undersøgelse. Herrens råd er påkrævet. Skolen bør have en tilstrækkelig indtægt, ikke alene til at møde de nødvendige løbende udgifter, men for

gennem skoleåret at kunne skaffe eleverne visse ting af væsentlig betydning for deres arbejde.

Det må ikke tillades, at gælden forøges fra år til år. Den allerhøjeste uddannelse, der kan gives, er at lære at sky gæld, som man ville sky sygdom. Når det ene år hengår efter det andet uden noget tegn på, at gælden formindskes, men snarere forøges, bør der skrives ind. Lad ledelsen sige: "Vi kvier os ved at lede skolen længere, medmindre man finder frem til et bedre system." Det ville være bedre, langt bedre, at lukke skolen, indtil lederne lærer den kunst at lede den på en måde, som betaler sig. Tag fat, som Guds udvalgte folk for Kristi skyld, tag fat på opgaven og indfør et sundt finansielt system i vore skoler.

Når det bliver nødvendigt at forhøje priserne på en skole, læg så altid først sagen frem for skolens vellønnede og vis dem, at skolepengene har været sat for lavt og som følge deraf pådrager skolen sig gæld, hvilket forkrøbler og hindrer deres arbejde. En passende forhøjelse af skolepengene vil måske medføre en nedgang i søgningen; men en stor søgning bør ikke give anledning til så megen glæde som frihed for gæld.

En af følgerne af for lave skolepenge i Battle Creek har været, at der på ét sted samles et større antal elever og et større antal planter, end kloget var. Hvis to tredjedele af menigheden i Battle Creek (212) var Herrens planter på andre steder, ville de have plads til at vokse. Man ville have set større resultater, dersom en del af den tid og energi, der ofres på den store skole i Battle Creek for at bevare den i en sund tilstand, var blevet anvendt til skoler på andre steder, hvor pladsen tillader, at arbejdet med landbrug kunne indgå som et led i uddannelsen. Havde man været villig til at følge Herrens veje og hans planer, ville mange skoler nu have været i vækst på andre steder. Gang på gang er Herrens ord kommet til os om, at både menigheder og skoler skulle have været oprettet på andre steder og at der var samlet for mange og tunge ansvar på én plads. Få folket bort fra de store byer og grundlæg værket på andre steder, dette er det pålæg, vi har modtaget. Hvis dette pålæg var blevet efterkommet og hvis en fordeling af penge og hjælpemidler var blevet foretaget, ville den sum, der blev anvendt til ekstra skolebygninger i Battle Creek, have skaffet rigeligt til to nye institutioner på andre steder og træet ville have vokset og båret sådan frugt, som man ikke har opnået, fordi mennesker valgte at følge deres egen visdom.

Vore brødre siger, at prædikanter og forældre hævder, at der er snesevis af unge mennesker i vore rækker, som trænger til de fordele, de kan opnå ved vore skoler, men som ikke kan komme, hvis skolepengene ikke bliver sat ned. Men de, der stiller krav om lave skolepenge, bør omhyggeligt overveje sagen fra alle sider. Dersom eleverne ikke selv råder over tilstrækkelige midler til at bestride de faktiske udgifter til et godt og trofast arbejde i deres uddannelse, er det så ikke bedre, at deres forældre, deres venner, de menigheder, som de tilhører, eller godgørende brødre i deres konference, yder dem hjælp, end at en gældsbyrde påføres skolen? Det ville være langt bedre at antage mange vellønnede udgifter, end at skolen pådrager sig gæld.

(213) Der må findes udveje til at forebygge, at vore institutioner pådrager sig gæld. Man må ikke lade hele sagen komme til at lide som følge af gæld, der aldrig vil blive afviklet, med mindre der sker en fuldstændig forandring og virksomheden føres fremad på et andet grundlag. Lad alle, der har haft andel i at tillade, at denne sky af gæld hviler over dem, nu føle det som deres pligt at gøre hvad de kan, for at fjerne den.

Hjælp til værdig trængende elever

Menighederne på de forskellige steder bør føle, at det påhviler dem et højtideligt ansvar at oplære nogle mennesker og uddanne de begavede til at optage missionsarbejde. Når de i menigheden ser nogen, som giver løfte om at blive nyttige arbejdere, men som ikke er i stand til at betale for sig på skolen, bør de påtage sig det ansvar at sende dem til en af vore missionskoler. I menighederne findes der unge med fortrinlige evner, som bør anvendes i en tjeneste. Der er personer, som ville gøre god tjeneste i Herrens vingård; men mange er for fattige til, uden bistand, at få den uddannelse, de behøver. Menighederne bør føle det som et privilegium at tage del i bestridelsen af udgifterne for sådanne.

De, der har sandheden i deres hjerter, har altid et åbent hjerte og hjælper, hvor det er påkrævet. De går i spidsen og andre følger deres eksempel. Hvis der er nogen, der bør nyde fordelene af et ophold på skolen, men ikke kan betale det fulde beløb for undervisningen, så lad menighederne vise deres gavmildhed ved at hjælpe dem.

Foruden dette bør der rejses et fond i hver konferens, hvor værdige ubemidlede elever, der ønsker at hellige sig til missionsarbejde, kan opnå lån; og i nogle tilfælde bør der endog ydes dem gaver. Da Battle Creek college først begyndte, var der et fond, indsat i Review and Herald, til hjælp for sådanne, som (214) ønskede at få en uddannelse, men ikke havde midler. Dette blev benyttet af flere elever, indtil de kom godt i gang, hvorefter de af deres overskudsmidler tilbagebetalte, hvad de havde modtaget, således at andre kunne få gavn af fondet. De unge bør have klar besked om, at de så langt som muligt selv må arbejde sig frem og således delvis bestride deres udgifter. Det, som kun koster lidt, bliver kun lidt påskønnet; men det, der tilnærmelsesvis koster, hvad det virkelig er værd, vil blive vurderet i forhold dertil.

At lære selvhjælp

Giv, ved forskrift og eksempel, undervisning i selvfornægtelse, sparsommelighed, højsindethed og selvhjælp. Enhver, som besidder en sand karakter, vil have betingelser for at bekæmpe vanskelighederne og være hurtig til at efterkomme et: »Så siger Herren.« Menneskene er ikke forberedte til at forstå deres forpligtelse mod Gud, før de i Kristi skole har lært at tage hans åg på sig og at betvinge sig selv og vise lydighed. Opofrelse udgør selve begyndelsen til vort arbejde med at fremme sandheden og med at oprette institutioner. Den udgør en væsentlig del af uddannelsen. Opofrelse må blive en vane i vor karakter, opbygning her i livet, hvis vi ønsker at få en bygning, som ikke er gjort med hænder, evig i Himlene.

Som følge af urigtige begreber om brug af penge, er de unge udsatte for mange farer. De skal ikke bæres frem og

forsynes med penge, som om der var et udtømmeligt forråd, de kan tage af for at tilfredsstille ethvert formodet behov. Penge skal betragtes, som en gave, Gud har betroet os til at gøre hans gerning og opbygge hans rige og de unge bør lære at begrænse deres ønsker. Lær dem, at ingen har lov til at misbruge sine kræfter ved at behage sig selv og tilfredsstille jeg'et. De, som Gud har udrustet med evnen til at erhverve pengemidler, står under forpligtelse over for ham til med den visdom, (215) himmelen meddeleler, at bruge disse midler til hans navns ære. Hver krone, som bortødsles til selvtilfredsstillelse, eller som gives til specielle venner, der vil bruge dem til at pleje stolthed og selviskhed, ranes fra Guds skatkammer. Penge, der bruges til anskaffelse af tøj for at se godt ud, er penge, som kunne have været anvendt til at fremme Guds sag på nye steder. Oh, at Gud ville give alle en sand forståelse af, hvad det vil sige at være en kristen! Det er at være Kristus lig; og Kristus levede ikke for at behage sig selv.

Vore konferencers pligt

Vore konferencer ser hen til skolerne efter uddannede og godt oplærte arbejdere og de bør, på en yderst forstandig måde, give skolerne den hjerteligste støtte. Vi har fået klart lys om, at de, der gør tjeneste ved vore skoler ved at undervise i Guds ord, udlægge skrifterne og uddanne eleverne i det, som hører Gud til, bør underholdes af tienden. Denne undervisning blev givet for længe siden og den er senere blevet gentaget gang på gang.

Overalt hvor der oprettes skoler, bør der skaffes forstandige ledere, »dygtige mænd, som frygter Gud, mænd, som er til at lide på og hader uretfærdig vinding«, mænd, der vil gøre deres allerbedste i de forskellige ansvar i deres stillinger. De bør besidde forretningssans; men endnu vigtigere er det, at de vandrer ydmygt med Gud og er ledet af Helligånden. Sådanne mænd vil være lærte af Gud og de vil søge råd hos deres brødre, som er bønnens mænd.

Lederne af vore skoler må have rene bevæggrunde i deres arbejde. I deres uegennytte vil de komme i hu, at andre dele af den store høstmark vil kræve de samme hjælpemidler, som bliver anskaffet til de skoler, der står under deres tilsyn. I enhver plan vil de erindre, at lighed og enighed skal bevares. De vil omhyggeligt (216) beregne udgifterne til hvert foretagende og bestræbe sig for ikke at lægge beslag på et så stort pengebeløb, at andre derved berøves nødvendige hjælpemidler.

Alt for ofte er prædikanter blevet sat til at bære ansvar, som de på ingen måde var skikkede til at bære. Læg disse ansvar på mænd, som har forretningstalent, mænd, der kan tage sig af det forretningsmæssige, som kan besøge skolerne og føre kontrol med den finansielle stilling og som tillige kan give undervisning i regnskabsførelse. Arbejdet på skolen bør inspiceres flere gange hvert år. Lad prædikanterne tjene som rådgivere, men pålæg dem ikke finansielle ansvar.

Eftersyn ved generalkonferensens revisor

Det lys, Herren har givet mig, går ud på, at forstandige mænd, mænd med finansiell indsigt, bør besøge vore skoler i hvert land og føre kontrol med deres økonomiske stilling. Denne sag bør ikke overlades til prædikanter eller bestyrelsesmedlemmer, der ingen tid har til at påtage sig denne

byrde. Dette ansvar skal ikke overlades til lærerne. Disse forretningssager ved skolerne kræver talenter, som ikke er blevet skaffet til veje.

Dersom lederne havde udvist klarsynet skøn i tidligere år, ville de nedslående økonomiske forhold, som har hindret sagen så meget i de senere år, aldrig have fået lov til at eksistere.

Var vor skolevirksomhed blevet drevet i overensstemmelse med den undervisning, vi har fået til vejledning, ville den mørke sky af stor gæld ikke have hængt over vore institutioner i dag.

Menighedsskoler økonomi

De samme principper, som vil bringe fremgang og velsignelse til vore missionskoler og colleger, (217) hvis de bliver overholdt, bør være rådende i vore planer og vort arbejde for menighedsskolerne. Lad alle tage del i udgifterne. Lad menigheden sørge for, at de, der burde nyde dens fordele, optages i skolen. Fattige familier bør hjælpes. Vi kan ikke kalde os sande missionærer, hvis vi forsømmer dem, som bor lige ved vor dør, som befinder sig i den mest kritiske alder og som behøver vor bistand for at kunne tilegne sig den kundskab og erfaring, der vil gøre dem skikkede til Guds tjeneste.

Herren ønsker, at der gøres ufortrødne anstrengelser for vore børns uddannelse. Sand missionsgerning udført af lærere, som daglig bliver undervist af Gud, ville bringe mange glæde til kundskab om sandheden, som den er i Jesus; og børn, der således oplæres, vil meddele andre det lys og den kundskab, de får. Skal menighedens medlemmer yde midler til fremme af Kristi sag blandt andre og overlade deres egne børn til Satans gerning og tjeneste?

Eftersom menighedsskoler oprettes, vil Guds folk finde, at de selv opnår en værdifuld opdragelse ved at lære, hvordan man skal lede skolen på en god økonomisk basis. Hvis dette ikke lader sig gøre, så luk skolen, indtil der ved Guds hjælp findes planer, så den kan holdes gående, uden at gældens skamplet hviler på den. Mænd med finansiell indsigt bør gennemgå regnskaberne en, to eller tre gange årlig for at forvise sig om skolens sande stilling og sørge for, at store udgifter, der vil føre til stiftelse af gæld, ikke forekommer. Vi bør sky gæld, som vi ville sky pesten.

Mange af vore unge, der ønsker at få en uddannelse, føler sig for ubekymrede med hensyn til at komme i gæld. De betragter boglige studier som det væsentlige middel til uddannelse. De indser ikke værdien af en praktisk forretningsuddannelse og nøjes med at (218) gennemgå flerårige studier ved hjælp af andres midler i stedet for selv at arbejde sig frem. De skænker ikke udfaldet af dette en kritisk overvejelse. De tænker ikke fra årsag til virkning.

Følgen af en sådan fremgangsmåde er ofte en uligevægtig udvikling af åndsevnerne. Eleven forstår ikke de svage punkter i sin karakter; han indser ikke sine egne mangler. Ved at lide på andre, går han glip af en praktisk livserfaring, som det vil falde ham vanskeligt at indhente. Han

lærer ikke selvhjælp. Han lærer ikke at øve tro. Sand tro vil sætte sjælen i stand til at stige op fra en ufuldkommen, uudviklet tilstand til forståelse af, hvad sand visdom er. Hvis eleverne vil lade hjernen hånd og muskler få en ligelig udvikling, vil de være bedre i stand til at studere og bedre skikkede til at kæmpe med livets realiteter. Men følger de deres egne urigtige begreber om, hvad der udgør en sand uddannelse, vil de ikke opnå at blive selvstændige, alsidige mænd og kvinder. *Vejl f menigh* bd. 2 side 372-391]

»Lykkelig den, der har opnået visdom, den, der vinder sig indsigt; thi den er bedre at købe end sølv, bedre at vinde end guld; den er mere værd end perler, ingen klenodier opvejer den; en række af dage er i dens højre, i dens venstre rigdom og ære; dens veje er liflige veje og alle dens stier er lykke; den er et livets træ for dem, der griber den, lykkelig den, som holder den fast!« Ordsp.3,13-18.

Sektion fire - Sundhedsvirksomheden Guds plan med vore sanatorier

(219) [Hver institution, der oprettes af syvende-dags adventisterne, skal være for verden, hvad Josef var i Ægypten og hvad Daniel og hans medbrødre var i Babylon. Når disse udvalgte mænd blev taget til fange, var det for at bringe hedenske folkeslag de velsignelser, der kommer til menneskene gennem kundskaben om Gud. De skulle være Jehovas repræsentanter. De skulle aldrig indgå kompromis med afgudsdyrkere; deres religiøse tro og deres navn som tilbedere af Israels Gud skulle de bære som en særskilt hæder.

Og dette gjorde de, i medgang og modgang ærede de Gud og Gud ærede dem.

Hentet fra et fangehul, en tjener for fanger, et bytte for utaknemmelighed og misundelse, viste Josef sig at være tro i sin lydighed mod Himmelens Gud. Og hele Ægypten undrede sig over den mands visdom, som Gud oplyste. Faraos »tog ham til herre for sit hus, til hersker over alt sit gods; han styrede hans øverste efter sin vilje og viste hans ældste til rette«. Sl. 105,21-22. Ikke alene for folket i Ægypten, men for alle nationer, der havde forbindelse med dette mægtige rige, åbenbarede Gud sig gennem Josef. Han ønskede at gøre ham til en lysbærer for alle folk og han satte ham nærmest tronen i verdens største kongerige, for at den himmelske glans kunne skinne fjern og nær, Ved sin klogskab og retvished, (220) ved sin renhed og menneskekærlighed i det daglige liv, ved den hengivenhed, hvormed han tog sig af folkets interesser og dette folk var en slægt, som bestod af afgudsdyrkere, var Josef en Kristi repræsentant. I deres velgører, til hvem hele Ægypten vendte sig med taknemmelighed og pris, skulle dette hedenske folk og dermed alle tilknyttede nationer kunne se deres Skabers og Genløvers kærlighed.

Således stillede Gud også ved Daniel et lys ved siden af troen i verdens største rige, for at alle, der ville, kunne få oplysning om den sande og levende Gud. Ved det babyloniske hof var der samlet repræsentanter fra alle lande, mænd med de mest udsøgte talenter, mænd, som i rigeste mål var udrustede med unaturlig begavelse og som var i besiddelse af den højeste kultur, denne verden kunne give; men iblandt dem alle var der ingen, som kunne måle sig med de hebraiske fanger. I fysisk kraft og skønhed, i forstandsevnerne vitalitet, i litterær udvikling og i åndelig styrke og indsigt var de uden lige. »Når som helst kongen spurgte dem om noget, der krævede visdom og indsigt, fandt han dem ti gange dygtigere end alle drømmetydere og manere i hele sit rige.« Dan. 1,20. På samme tid som Daniel var tro i sine pligter ved kongens hof, bevarede han sin lydighed mod Gud med en sådan troskab, at Gud kunne hædre ham som sin budbringer til den babyloniske konge. Gennem ham blev fremtidens hemmeligheder udfoldet og Nebukadnezar selv blev nødt til at anerkende Daniels Gud som »gudernes Gud og kongernes Herre«, der »kan åbenbare hemmeligheder«. Dan. 2,47.

Således skal de institutioner, Guds folk opretter i dag, herliggøre hans navn. Den eneste måde, hvorpå vi kan opfylde hans forventning, er, at vi repræsenterer sandheden for denne tid. Gud skal kunne ses i de institutioner, syvende-dags adventisterne opretter. Af dem skal sandheden for denne tid fremstilles for verden med overbevisning og kraft.

(221) Vi er kaldet til at repræsentere Guds karakter for verden, sådan som den blev åbenbaret for Moses. Som svar på Moses' bøn: »Lad mig dog skue din herlighed!« gav Herren dette løfte: »Jeg vil lade al min rigdom (herlighed) drage forbi dig.« »Og Herren gik forbi ham og råbte: »Herren, Herren, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed, som bevarer miskundhed mod tusinder, som tilgiver brøde, overtrædelse og synd.« 2.Mos. 33,18-19; 34,6-7. Dette er den frugt, Gud ønsker af sit folk. I deres rene karakter, i deres hellige liv og i deres barmhjertighed og miskundhed og medlidenhed skal de bevise, at »Herrens lov er fuldkommen, kvæder sjælen«. Sl. 19,8.

Guds forsæt med hans institutioner i dag, kan han også se i det forsæt, han søgte at fuldbyrde gennem det jødiske folk. Ved Israel var det hans plan at meddele rige velsignelser til alle folk. Gennem dem var vejen forberedt til lysets udbredelse i hele verden. Ved at følge fordærvelige skikke havde folkeslagene på jorden tabt kundskaben om Gud. Men i sin barmhjertighed tilintetgjorde han dem ikke. Han fattede det forsæt at give dem en anledning til at lære ham at kende gennem sin menighed. Hans hensigt var, at de principper, der åbenbares gennem hans folk, skulle være midlet til at genoprette Guds moralske billede i menneskene.

Kristus var den, der underviste dem. Ligesom han var med dem i ørkenen, var han fremdeles deres lærer og vejleder efter deres bosættelse i det forjættede land. I tabernaklet og i templet dvælede hans herlighed i den hellige glans over nådestolen. I deres interesse åbenbarede han stadig sin kærligheds og sin tålmodigheds rigdom.

Gud ønskede at gøre sit folk Israel til pris og herlighed. Ethvert åndeligt fortrin blev dem tilstået. Gud (222) forholdt dem intet, som var gunstigt for dannelsen af en karakter, der ville gøre dem til hans repræsentanter.

Deres lydighed mod Guds love ville gøre deres fremgang til et under for folkeslagene i verden.

Han, som kunne give dem visdom og dygtighed til alt kunstfærdigt arbejde, ville vedblivende være deres lærer og han ville adle og ophøje dem ved lydighed mod hans love. Hvis de var lydige, ville de blive bevaret fra de sygdomme, der plagede andre folkeslag og velsignet med intellektuel styrke. Guds herlighed, hans storhed og magt skulle åbenbares i al deres fremgang. De skulle være et kongerige af præster og fyrster. Gud gav dem enhver mulighed for at blive den største nation på jorden.

Ved Moses åbenbarede Gud på den tydeligste måde sit forsæt for dem og klargjorde betingelserne for deres fremgang. »Du er et folk, der er helliget Herren din Gud,« sagde han. »Dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden. Så skal du vide, at Herren din Gud er den sande Gud, den trofaste Gud, der i tusinde slægtled holder fast ved sin pagt. Når I nu hører disse løbuds og holder dem og handler efter dem, så skal Herren din Gud til løn derfor holde fast ved den pagt og den miskundhed, han tilsvor dine fædre. Han skal elske dig, velsigne dig og gøre dig mangfoldig. Velsignet skal du være frem for alle andre folk.« 5.Mos 7,6-14

»Du har i dag ladet Herren tilsige dig, at han vil være din Gud og at han vil sætte dig højt over alle folk, som han har skabt, til pris og berømmelse og ære. Og Herren har i dag ladet dig tilsige ham, (223) at du vil være hans ejendomsfolk, som han har sagt dig og tage vare på alle hans bud og at du vil gå på hans veje og holde hans anordninger, bud og løbuds og høre hans røst og at du vil være Herren din Gud et helligt folk, som han har sagt.« 5.Mos 26,17-19

I disse ord fremholdes betingelserne for al sand fremgang, betingelser alle vore institutioner må efterkomme, om de skal kunne opfylde hensigten med deres oprettelse.

For år tilbage gav Herren mig særskilt lys angående oprettelsen af en sundhedsanstalt, hvor de syge kunne behandles efter ganske andre metoder end dem, der blev fulgt i enhver anden institution i verden. Som et Herrens redskab skulle den grundlægges på og ledes efter bibelske principper og den skulle i hans hånd være et af de mest virkningsfulde midler til at bringe verden lys. Det var Guds hensigt, at den skulle repræsentere videnskabelig dygtighed, moralsk og åndelig kraft og stå som en trofast vagtpost for reform i alle dens faser. Alle, der blev tilknyttet institutionen, skulle virke for reformen, respektere dens principper og agte på det lys, der skinner på os som et folk vedrørende sundhedsreformen.

Guds plan var, at den institution, han ville oprette, skulle stå som en fakkellamp til oplysning, advarsel og tilrettevisning. Han ville bevise for verden, at en institution ledet efter religiøse principper som et tilflugtsted for syge ville kunne opretholdes, uden at man giver afkald på dens ejendommelige, hellige karakter og at den kunne holdes fri for de

tvivlsomme ting, der forekommer i andre sundhedsanstalter. Den skulle være et middel til indførelse af en stor reform.

Herren har åbenbaret, at sanatoriets fremgang ikke skulle være afhængig alene af lægernes kundskab og dygtighed, men af Guds nåde. Det skulle blive kendt som en institution, hvor Gud (224) anerkendes som universets Enehersker, en institution, der stod under hans særskilte tilsyn. Dets ledere skulle gøre Gud til den første og den sidste og det bedste i alle ting. Og dette skulle være dets styrke. Hvis det blev ledet på den måde, som Gud kunne bifalde, ville det i høj grad blive fremgangsrigt og stå foran alle andre institutioner af den slags i verden. Stort lys, stor kundskab og mange privilegier blev givet; og i forhold til det lys, der er modtaget, vil ansvaret være for dem, som institutionens drift blev betroet.

Medens vor virksomhed er blevet udvidet og institutionernes antal forøget, vedbliver Guds hensigt med deres oprettelse at være den samme. Betingelserne for fremgang er uændrede.

Menneskeslægten lider, fordi Guds love er blevet overtrådt. Herren ønsker, at menneskene skal bringes til at forstå årsagen til deres lidelse og den eneste vej til lindring. Han ønsker, at de skal indse, at deres fysiske og åndelige moralske velvære afhænger af deres lydighed mod hans lov. Det er hans hensigt, at vore institutioner skal tjene som en anskuelsesundervisning og påvise følgerne af lydighed mod rigtige principper.

I forberedelsen af et folk for Herrens andet komme skal der udføres et stort værk gennem kundgørelse af sundhedsprincipperne. Menneskene skal undervises om den fysiske organismes tarv og om værdien af en sundhedsmæssig levevis, således som skriften lærer, for at de leger, Gud har skabt, må kunne fremstilles for ham som et levende offer, skikket til at yde ham en velbehagelig tjeneste. Der er en stor gerning at udføre for lidende mennesker, ved at mildne deres lidelser ved brug af de naturlige midler, som Gud har skaffet og ved at lære dem, hvordan sygdom kan forebygges ved beherskelse af lysterne og lidenskaberne. Menneskene (225) bør oplyses om, at overtrædelse af naturlovene er overtrædelse af Guds love. De bør undervises om den på fysiske såvel som på åndelige områder gældende sandhed, at »Herrens frygt er vej til liv.« »Vil du gå ind til livet,« sagde Kristus, »så hold budene!« Når Guds bud adlydes, er det »liv for dem, der finder det, helse for alt deres kød.« Ordsp. 19,23; Matt. 19,17; Ordsp. 4,22.

Vore sanatorier er et redskab til oplysning for at undervise folket på disse områder. De, der modtager undervisning, kan så igen meddele andre kundskab om sundhedsbringende og sundhedsbevarende principper. Således skal vore sanatorier være et redskab til at nå folket, et middel til at vise dem det urigtige ved at sætte sig ud over livets og sundhedens love og til at lære dem, hvordan de kan bevare legemet i den bedste kondition. Sanatorier skal oprettes i forskellige lande, hvor vore missionærer er trængt ind og de skal være centraler, hvorfra der udføres et arbejde for at helbrede, genopbygge og undervise.

Vi skal arbejde både for legemets sundhed og for sjælens frelse. Vor mission er den samme som Mesterens, om hvem der står skrevet, at han drog omkring og gjorde vel og helbredte alle dem, der var overvældet af djævelen. Apg. 10,38. Om sin egen gerning siger han: »Den Herre Herrens ånd er over mig, fordi han salvede mig; han sendte mig med glædesbud til ydmyge, med lægedom for sønderbrudte hjerter.« »Han sendte mig for at udråbe for fanger, at de skal få frihed og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte fortrykte i frihed.« Es. 61,1; Luk. 4,18. Når vi følger Kristi eksempel for andres vel, vækker vi deres interesse for den Gud, vi tjener.

Vore sanatorier bør i alle deres afdelinger være (226) mindesmærker for Gud, hans redskaber til at udså sandhedens sæd i menneskers hjerter. Dette vil de være, hvis de bliver ledet på den rette måde.

Guds levende sandhed skal kundgøres på vore sundhedsinstitutioner. Mange, som kommer dertil, hungre og tørster efter sandhed og når den bliver fremholdt for dem på den rette måde, vil de modtage den med glæde. Vore sanatorier har været et middel til at ophøje sandheden for denne tid og bringe den frem for tusinder. Den religiøse indflydelse, der gennemtrænger disse institutioner, giver gæsterne tillid. Forvisningen om, at Herren er den ledende dér og om de mange bønner, der opsendes for de syge, gør indtryk på deres hjerter. Mange, der før aldrig tænkte på sjælens værdi, overbevises af Guds Ånd og ikke så få, ledes til at forandre hele deres livsførelse. Mange, som har været tilfredse med sig selv og ment, at deres egen karakters standard var tilstrækkelig og som ikke har følt nogen trang til Kristi retfærdighed, modtager indtryk, der aldrig vil udslettes. Når fremtidens prøvelse kommer og lyset skinner for dem, vil ikke så få af disse indtage deres standpunkt, sammen med de overlevne iblandt Guds folk.

Institutioner, der ledes på denne måde, tjener Gud til ære. Han har i sin nåde gjort sanatorierne til en sådan kraft til lindring af fysisk lidelse, at tusinder er søgt dertil for at helbredes for deres sygdomme. Og for manges vedkommende gælder det, at legemlig helbredelse ledsages af lægedom for sjælen. Af Frelseren modtager de deres synders forladelse. De modtager Kristi nåde og forener sig med ham, med hans interesser og hans ære. Mange forlader vore sanatorier med nye hjerter. Forandringen er åbenbar. Når disse vender tilbage til deres hjem, er de som lys i verden. Herren gør dem til sine vidner. Deres vidnesbyrd er: »Jeg har set hans storhed, jeg har smagt hans godhed.« »Kom og hør (227) og lad mig fortælle jer alle, som frygter Gud, hvad han har gjort for min sjæl!« Sl. 66,16.

Ved Guds ånds bistand har vore sanatorier således været et middel til at udrette meget godt. Og de skal nå endnu højere. Gud vil arbejde sammen med det folk, der vil ære ham.

Underfuld er den gerning, Gud har til hensigt at udføre gennem sine tjenere, for at hans navn kan blive herliggjort. Gud gjorde Josef til en livets kilde for den ægyptiske nation. Ved Josef blev hele dette folks liv bevaret. Ved Daniel frelste han alle de vise mænds liv i Babylon. Og disse befrielse var som en anskuelsesundervisning; de var for folket en illustration af de åndelige velsignelser, der blev

dem tilbudt gennem forbindelse med den Gud, Josef og Daniel tilbad. Således ønsker Gud gennem sit folk i dag at bringe velsignelse til verden. Enhver arbejder, i hvis hjerte Kristus bor, enhver som vil vise verden hans kærlighed, er en Guds medarbejder til velsignelse for menneskeheden. Når han af Frelseren modtager nåde at meddele til andre, udvælder der fra hele hans væsen en strøm af åndeligt liv. Kristus kom som den store Læge for at hele de sår, synden har frembragt hos menneskeslægten og hans ånd, der virker gennem hans tjenere, meddeler syndbetyngede, lidende mennesker en mægtig lægende kraft, som virker både på legeme og sjæl. »På hin dag,« siger skriften, »skal en kilde vælde frem for Davids hus og Jerusalems indbyggere mod synd og urenhed.« Zak. 13,1. Vandene i denne kilde indeholder lægende egenskaber, der vil helbrede både fysiske og åndelige skrøbeligheder.

Fra denne kilde udgår den mægtige flod, som viste sig i Ezekiels syn. »Dette vand løber ud i Østerkredsen og ned i Araba og når det falder ud i havet, Salthavet, bliver vandet (228) der sundt; alle de levende væsener, hvoraf det vrimler, skal leve, overalt hvor strømmen kommer hen. På begge flodens bredder skal der vokse alle hånde frugttræer, hvis blade ikke falder af og hvis frugter aldrig får ende; hver måned bærer de nye frugter; thi dets vand udspringer i helligdomme. Frugterne skal tjene til føde og bladene til lægedom.« Ez. 47,8-12.

En sådan flod med liv og lægedom er det Guds hensigt, at vore sanatorier skal være derved, at hans kraft virker igennem dem.

Vore sanatorier skal åbenbare himmelens velvilje for verden; og selv om Kristi synlige nærværelse ikke ses i bygningen, kan arbejderne dog tilegne sig løftet: »Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Matt 28,20 *Vejlf menigh* bd. 2 side 392-398]

Guds løfter til Israel er også til de institutioner, som nu er oprettet til hans navns ære: »Så siger Herren, som skabte jorden og dannede den, idet han grundfæstede den, han hvis navn er Herren: Kald på mig, så vil jeg svare dig og kundgøre dig store og lønlige ting, du ikke kender. Thi så siger Herren, Israels Gud, om denne by: Se, jeg vil lade byens sår heles og læges og jeg helbreder dem og oplader for dem en rigdom af fred og sandhed. Jeg renser dem for al deres brøde, ... og tilgiver alle deres misgerninger, med hvilke de syndede og forbrød sig imod mig.« »I hine dage skal Juda Frelses og Jerusalem bo trygt og man skal kalde det: Herren vor retfærdighed.« Jer.33,2-9.

Lægens arbejde for sjæle

(229) [Enhver praktiserende læge kan ved troen på Kristus være i besiddelse af et kurmiddel af den allerhøjeste værdi

en lægedom for den syndbetyngede sjæl. En læge, der er omvendt og helliget ved sandheden, er optegnet i himmelen som en Guds medarbejder, en Jesu Kristi efterfølger. Ved sandhedens helliggørelse giver Gud læger og dem, der plejer de syge, visdom og dygtighed til at behandle de lidende og denne gerning åbner de tæt tillukkede døre til mange hjerter. Menneskene ledes til at forstå den sandhed, som er nødvendig til sjælens såvel som legemets frelse.

Dette er en faktor, der sætter præg på værket for denne tid. Sundhedsmissionen er ligesom den højre hånd i den tredje engels budskab, der må kundgøres for en falden verden og ved en trofast udførelse af deres del, udfører læger, bestyrere og arbejdere i hvilken som helst stilling budskabets gerning. Således vil sandhedens røst nå ud til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk. I dette værk har himmelske engle en del at udføre. De vækker åndelig glæde og lovsang i deres hjerter, som er blevet befriet for lidelse og taknemmelighed til Gud opstiger fra manges læber, der har modtaget den dyrebare sandhed.

Hver eneste læge inden for vore rækker skulle være en kristen. Kun de læger, som er sande bibelkristne, kan på den rette måde udføre de høje pligter i deres kald.

En læge, der forstår sin stillings ansvar og skyldighed, vil erkende nødvendigheden af, at Kristus er nærværende hos ham i hans arbejde for dem, for hvem et så stort offer blev gjort. Han vil lade alt være underordnet de højere interesser, der angår det liv, som vil kunne fortsætte i et evigt liv. Han vil gøre alt, hvad der står i hans magt for at frelse både legemet og sjælen. Han (230) vil søge at gøre netop det arbejde, som Kristus ville gøre i hans sted. Den læge, som elsker Kristus og de sjæle han døde for, vil med alvor søge at bringe et blad af livets træ ind i sygeværelset. Han vil søge at bryde livets brød til den lidende. Trods de hindringer og vanskeligheder, han måtte møde, er dette den højtidelige, hellige gerning i lægens kald.

Det arbejde, hvori Frelserens gerning bedst kommer til syne, hvori hans metoder mest nøje bliver efterlignet og hans ære bedst fremmes, er sandt missionsarbejde. Missionsarbejde, som ikke når op til dette ideal, nedtegnes i himmelen som mangelfuldt. Det bliver vejret i helligdommens vægtskål og fundet for let.

Læger bør søge at lede deres patienters tanker til Kristus, som er legemets og sjælens læge. Hvad lægerne kun kan forsøge at udrette, fuldfører Kristus. Det menneskelige redskab forsøger at forlænge livet; Kristus er livet selv. Han, som gik igennem døden for at tilintetgøre den, der havde dødens vælde, er kilden til alt liv. Der er balsam i Gilead; en Læge findes der. Kristus tålte en kvalfuld død under de mest ydmygende forhold, for at vi kunne leve. Han gav afkald på sit dyrebare liv, for at han kunne sejre over døden. Men han opstod af graven og de myriader af engle, der kom for at se ham genoptage det liv, han havde nedlagt, hørte hans triumferende glædesord, da han stod over Josefs revnede grav og forkyndte: »Jeg er opstandelsen og livet.«

Spørgsmålet: "Når en mand dør, mon han da skal leve op igen?" er blevet besvaret. Ved at bære syndens straf, ved at gå ned i graven, har Jesus gjort graven lys for alle, som dør

i tro. I menneskelig skikkelse har Gud bragt liv og uforkrænkelighed for dagen ved (231) evangeliet. Ved at dø sikrede Kristus liv til alle, der tror på ham. Ved at dø fordømte han syndens og ulydighedens ophavsmand til at lide syndens straf, en evig død.

Som den, der besidder og giver evigt liv, var Kristus den eneste, der kunne besejre døden. Han er vor Genløser; og lykkelig er enhver læge, som i ordets rette forstand er en missionær, en redningsmand for sjæle, for hvem Kristus gav sit liv. Dag efter dag vil en sådan læge lære af den Store Læge, hvordan han skal våge og virke for at frelse menneskers sjæle og legemer. Frelseren er til stede i sygeværelset, i operationsstuen; og til hans navns ære udretter hans magt store ting.

Lægen kan udrette en ædel gerning, hvis han er forenet med den Store Læge. Til den syges slægtninge, der er fulde af medfølelse med patienten, vil han måske få anledning til at tale livets ord; og han kan lindre og opløfte den syges sind ved at lede ham til at se hen til ham, som til fuldkommenhed kan frelse alle, der kommer til ham for at finde frelse.

Når Guds Ånd virker på den lidendes sind og leder ham til at spørge efter sandhed, lad så lægen arbejde for den dyrebare sjæl, som Kristus ville arbejde for den. Pres ham ikke til nogen speciel læresætning men henvis ham til Jesus, som den syndstilgivende Frelser. Guds engle vil indvirke på sindet. Nogle vil nægte at lade sig bestråle af det lys, Gud ønsker skulle skinne ind i åndens kamre og i sjælens tempel; men mange vil tage imod lyset og fra disse hjerter vil bedrag og vildfarelse i de forskellige former blive fordrevet.

Enhver anledning til at virke, som Kristus virkede, bør omhyggeligt udnyttes. Lægen bør tale om de helbredelsesgerninger, Kristus udførte, om hans omhed og kærlighed. Han bør tro, at Jesus er hans ledsager, som er ved (232) hans side. Vi er »Guds medarbejdere«. 1.Kor. 3,9. Aldrig skulle lægen forsømme at lede sine patienters tanker hen til Kristus, den guddommelige Overlæge. Hvis han har Frelseren boende i sit eget hjerte, vil hans tanker altid være rettet mod ham, som er sjælens og legemets læge. Han vil lede de syges sind hen til ham, som kan helbrede, til ham som under sit ophold på jorden gengav de syge sundhed og helbredte sjælen såvel som legemet, idet han sagde: »Søn! dine synder forlades dig.« Mark. 2,5.

Aldrig bør fortrolighed med lidelse medføre, at lægen bliver ligegyldig eller blottet for medfølelse. I farlige sygdomstilfælde føler patienten sig overladt til lægens nåde. I denne læge ser han sit eneste jordiske håb og lægen bør altid henvise den bævende sjæl til én, der er større end ham, til Guds Søn, som gav sit liv for at frelse ham fra døden, som har medynk med den lidende og som ved sin guddommelige kraft vil give dygtighed og visdom til alle, der beder ham derom.

Når patienten ikke ved, hvilket udfald sygdommen kan få, er tiden kommet, da lægen kan påvirke hans sind. Dette bør han ikke gøre ud fra et ønske om at fremhæve sig selv, men for at kunne henvise sjælen til Kristus, som en personlig Frelser. Hvis livet bliver sparet, er der en sjæl, som

denne læge bør våge over. Patienten føler, at lægen er selve livet i hans liv. Og til hvilket formål bør denne store tillid benyttes? Altid til at vinde en sjæl for Kristus og til at opøje Guds magt.

Når krisen er overstået og der øjensynlig er fremgang, tilbring så nogle øjeblikke i bøn sammen med patienten, uanset om denne er troende eller ikke-troende. Giv udtryk for din taknemmelighed for det liv, der blev sparet. Den læge, der følger en sådan fremgangsmåde, leder sin patient hen til én, af hvem hans liv er afhængigt. Patienten vil måske udtale sin taknemmelighed til lægen, for gennem Gud har denne læge knyttet vedkommendes liv til sit eget; (233) men lad prisen og takken tilfalde Gud som den, der er nærværende, skønt han er usynlig.

På sygelejet sker det tit, at man modtager og bekender Kristus og dette vil forekomme oftere i fremtiden, end hvad der tidligere har fundet sted; for Herren vil udføre et hastigt værk her i verden. Lægen skal have forstandige ord på sine læber og Kristus vil vande den sæd, der bliver sået og bringe den til at bære frugt til evigt liv.

Vi forspilder de mest dyrebare anledninger ved at undlade at tale et ord i rette tid. Alt for ofte bliver et kosteligt talent, der burde bære hundred fold, ladet ubenyttet. Hvis man ikke er på vagt over for det gyldne privilegium, vil det gå forbi. Et eller andet fik lov til at afholde lægen fra at udføre sin anviste gerning som en retfærdighedens tjener.

Der er aldeles ikke for mange gudfrygtige læger til at gøre tjeneste i deres kald. Der er meget, som skal gøres og prædikanter og læger skal virke i fuldkommen forening. Lukas, som har forfattet det evangelium, der bærer hans navn, kaldes »den elskede læge« og de, som gør en gerning, svarende til den han udførte, efterlever evangeliet.

Utallige er en læges anledninger til at advare de ubodfærdige, opmuntre de trøstesløse og de håbløse og til at give forskrifter vedrørende sindets og legemets sundhed. Når han således underviser folk om grundsætningerne for sandt afhold og som en sjælens vogter giver råd til dem, der er åndeligt og legemligt syge, udfører han sin del i den store opgave at berede Herren et velskikket folk. Dette er, hvad arbejdet i sundhedsmissionen skal udrette i sit forhold til den tredje engels budskab.

Prædikanter og læger skal arbejde harmonisk sammen og virke med alvor for at frelse sjæle, der er blevet indviklet i Satans snarer. De skal henvise menneskene til Jesus, som er deres retfærdighed, deres styrke og deres »åsyns sundhed« Sl. 42,12, eng. bibel. De skal uafsladeligt være på vagt efter (234) sjæle. Der er nogle, som kæmper mod stærke fristelser og står i fare for at blive overvundet i striden mod Satans redskaber. Vil du gå disse forbi uden at tilbyde dem bistand? Hvis du ser en sjæl, som behøver hjælp, så giv dig i samtale med ham, selv om du ikke kender ham. Bed med ham. Henvi ham til Jesus.

Dette er visselig lægens arbejde lige så meget som prædikantens. Ved offentlig og privat bestræbelse skulle lægen søge at vinde sjæle for Kristus.

I alle vore foretagender og i alle vore institutioner skal Gud åbenbares som den Store Arbejdsgiver. Lægerne skal stå som hans repræsentanter. Lægestanden har gjort mange reformer og den skal vedblivende gå fremad. De, der holder menneskers liv i deres hænder, bør være dannede, være kultiverede og helligede. Da vil Herren virke kraftigt med dem for at herliggøre sit navn.

Kristi gerning for den værkbrudne belyser, hvordan vi skal virke. Gennem sine venner havde denne mand hørt tale om Jesus og bad om at blive bragt hen til den Mægtige Læge. Frelseren vidste, at den værkbrudne havde lidt under præsternes antydninger om, at Gud havde forkastet ham på grund af hans synder. Det første, han gjorde, var derfor at give ham fred i sindet. "Søn!" sagde han, "dine synder forlades dig." Denne forsikring fyldte hans hjerte med fred og glæde. Men nogle af de tilstedeværende begyndte at knurre og sagde i deres hjerter: "Hvem kan forlade synder uden én, nemlig Gud?" For at de skulle kunne vide, at Menneskesønnen havde magt til at forlade synder, sagde Kristus til den syge mand: "Stå op, tag din seng og gå hjem!" Mark 2,5.7.11. Dette viser, hvordan Frelseren forenede arbejdet med at forkynde sandheden og at helbrede de syge. *Vejl f menigh* bd. 2 side 399-403]

Enighed i vort arbejde

(235) Idet sundhedsvirksomheden bliver mere udbredt, vil man fristes til at gøre det uafhængigt af vore konferenser. Men det er blevet fremstillet for mig at denne plan ikke er rigtig. Vort arbejdes forskellige linjer er kun dele af en stor helhed. De har ét center.

I kolossenserbrevet læser vi: »Sagen selv kom med Kristus. Lad jer ikke frakende sejrspisen af nogen, hvis lyst står til »ydmyghed« og engledyrkelse og som fordyber sig i, hvad han har set i syner, uden grund oplæst af sit kødelige sind og som ikke holder fast ved hovedet, nemlig ham, ud af hvem hele legemet vokser Guds vækst.« Kol.2,17-19. Vort arbejde skal i alle dets linjer vise korsets indflydelse. Guds arbejde med frelsesplanen, skal ikke gøres på nogen usammenhængende måde. Det er ikke til at arbejde på må og få. Den plan, der tilvejebragte korsets indflydelse, tilvejebragte også metoder til at sprede denne indflydelse. Denne metode er enkel i sin substans og vidtfavnende i dens klare og tydelige linjer. Del er sammenknyttet med del, i fuldkommen orden og tæt forbindelse.

Gud har bragt sit folk sammen i menighedsfællesskab, for at de, for verden, må åbenbare hans visdom, som dannede denne organisation. Han vidste hvilke planer der skulle lægges for sit folks virkeevne og lykke. Troskab mod disse planer vil få dem til at vidne om det guddommelige forfatterskab, som ligger i Guds store genopbygningsplan af verden.

Dem, som tager del i Guds arbejde skal ledes og føres af ham. Alle menneskelige mål skal forbindes hos Kristus, som er hovedet over alle de institutioner, som Gud har oprettet. Han ved hvordan han sætter sine egne agenter i gang og holder dem i gang. Han ved at (236) korset må have en central plads, fordi det er middel for menneskets udsoning og fordi det har en indflydelse over alle dele i den guddommelige styrelse. Herren Jesus, som har været hele vor verdens historie igennem, forstår de metoder der burde kraftigt indskræpes i menneskesind. Han kender betydningen af hver enkelt organ og forstår hvordan de forskellige organer bør relatere til hinanden.

»Thi ingen af os lever for sig selv.« Rom.14,7. Det er Guds lov i himlen og på jorden. Gud er det store center. Fra ham kommer al liv. Ham tilkommer al tjeneste, hyldelse og lydighed. For alle skabte væsener er der ét stort livsprincip: afhængighed af og samarbejde med Gud. Det forhold der var i Guds rene familie i himlen, skulle være i Guds familie på jorden. Adam skulle stå, under Gud, som hovedet for den jordiske familie og opretholde den himmelske families principper. Dette ville have bragt fred og lykke. Men loven at »ingen ... lever for sig selv,« var Satan opsat på at modarbejde. Han ønskede at leve for selvet. Han søgte at gøre sig selv til et center for indflydelse. Det var dét, der ansporede til oprør i himlen og det var menneskets accept af dette princip der bragte synd til jorden. Da Adam syndede, brød mennesket med det himmelsk forordnede center. En dæmon blev den centrale magt i verden. Hvor Guds trone burde have været, har Satan sat sin trone. Verden har lagt sin hyldelse for fjendens fødder, som et villigt offer.

Hvem kunne få de principper, Gud har forordnet i sit herredømme og styrelse, til at modarbejde Satans planer og bringe verden tilbage sin loyalitet? Gud sagde: Jeg vil sende min Søn: »Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« (237) Joh.3,16. Dette er syndens lægemiddel. Kristus siger: "Dér, hvor Satan har sat sin trone, skal mit kors stå. Satan skal smides ud og jeg vil opløftes til at drage alle mennesker til mig. Jeg vil blive center for den genløste verden. Herren Gud skal blive ophøjet. Dem, som nu styres af menneskelig ærgerrighed, menneskelige lidenskaber, skal blive mine arbejdere. Ond indflydelse har virket sammen for at modarbejde alt godt. Den er i sammensværgelse, for at mennesker må anse det for rigtigt at modsætte sig Jehovas lov. Men min hær skal mødes i kamp mod den sataniske styrke. Min Ånd skal forene sig med enhver himmelsk agent i at modsætte dem. Jeg vil inddrage enhver helliget menneskelig agent i universet. Ingen af mine agenter må være borte. Jeg har arbejdet til alle, som elsker mig, beskæftigelse til alle sjæle som vil arbejde under min ledelse. Aktiviteten i Satans hær, den fare der omgiver menneskesjælen, fordrer energi i alle arbejderne. Men der skal ikke bruges nogen tvang. Menneskers fordærvelse skal vi møde med Guds kærlighed, tålmodighed og langmodighed. Min gerning skal være at frelse dem, som er under Satans herredømme."

Gennem Kristus, arbejder Gud på at bringe mennesker tilbage til dets første forhold til sin Skaber og rette den uordenlige indflydelse Satan bragte ind. Kristus alene stod uoplettet i en selvskabt verden, hvor mennesker ville nedbryde

den eller bror for at fuldføre en plan, Satan har lagt i deres hænder. Kristus kom til vor verden, iklædt sin guddommelighed med menneskelighed, så det menneskelige kunne berøre det menneskelige og det guddommelige gribe det guddommelige. Midt iblandt selvskabets larm kunne, han sige til menneskene: Vend tilbage til jeres center - Gud. Han selv gør det muligt, så mennesker kan gøre dette, ved at de fører himlens principper ud i denne verden. Han efterlevede Guds lov. Han vil give himlens udvalgte gaver til mennesker i alle nationer, alle lande og under alle himmelstrøg, hvis de (238) vil acceptere Gud som deres Skaber og Kristus som deres Forløser.

Kristus alene kan gøre dette. Hans evangelium i hans efterfølgeres hjerner og hænder er en kraft som skal udrette dette store værk. »O, dyb af rigdom og visdom og indsigt hos Gud! Ved at han selv blev genstand for Satans fordrejelse, gør Kristus det muligt at fuldende genløsningen. Således skulle Satan vise at han selv er årsag til illoyalitet i Guds univers. Således skulle den store strid mellem Kristus og Satan afgøres for evigt.

Satan styrker menneskenaturens nedbrydende tendenser. Han bringer misundelse, jalousi, selvskhed, begærlighed, kappelyst og strid ind på det højeste sted. Onde agenter gør deres del ved Satans påfund. Derved bringes fjendens planer og deres ødelæggende indflydelse, ind i menigheden. Kristus kommer med sin egen forløsende påvirkning og vil give sin virkekraft til mennesker, ved sit Åndsskabelighed og vil bruge dem som sine redskaber, medarbejdere sammen med ham og forsøge at drage verden tilbage til dens loyalitet.

Mennesker er bundet i fællesskab og i afhængighed, til hinanden. Ved gyldne led i kærlighedens kæde, skal de bindes fast til Guds trone. Dette kan kun gøres ved Kristi meddelelse til det begrænsede menneske, de egenskaber som mennesket altid ville have haft, hvis det var forblevet loyalt og tro mod Gud.

Dem, som ved en forstandsmæssig forståelse af skrifterne, ser rigtigt på korset, dem som oprigtigt tror på Jesus, har en sikker grundvold for deres tro. De har den tro, som virker ved kærlighed og renser sjælen for al dets nedarvede og opdyrkede ufuldkommenheder.

Gud har forenet de troende i menighedsfællesskabet for at (239) de kan styrke hinanden i godt og retskaffen stræben. Menigheden på jorden ville i virkeligheden være et symbol på menigheden i himlen, hvis medlemmerne var af samme sind og af samme tro. Det er dem, som ikke er bevæget af Helligånden, der ødelægger Guds plan. En anden ånd tager dem i besiddelse og de hjælper til at styrke mørkets kræfter. Dem, som er helliget ved Kristi dyreblod vil ikke være middel til modarbejdelse af den store plan, som Gud har udtænkt. De vil ikke bringe menneskelig fordærvelse i de små eller store ting. De vil ikke gøre noget der bevarer spliden i menigheden.

Det er rigtigt at der er rajgræs iblandt hveden; i sabbatsholderens legeme ses der onder; men skal vi forklejne menigheden på grund af dette? Skal lederne på enhver institution, lederne i enhver menighed, ikke tage renselses-

arbejdet op, på en sådan måde, at forvandlingen i menigheden gør den til et klart lys, på et mørkt sted?

Hvad kunne én enkelt troende dog ikke udrette i gennemførelsen af rene himmelske principper, hvis han nægter at blive besmittet og hvis han vil stå ligeså fast som en klippe på et »Så siger Herren«? Guds engle vil komme ham til hjælp og berede vejen for ham.

Paulus skrev til romerne: »Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsdyrkelse. Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: Det gode, velbehagelige og fuldkomne.« Rom.12,1.2. Hele dette kapitel er en lektie, jeg beder alle studere, der hæver at være lemmer i Kristi legeme. Paulus skriver igen: »Er førstegrøden hellig, så er hele dejen det (240) også; og er roden hellig, så er grenene det også. Men om nu nogle af grenene blev brudt af og du, som hører til et vildt oliventræ, blev indpodet iblandt dem og sammen med dem fik del i oliventræets rod med dens fede saft, så skal du ikke derfor være hovmodig over for grenene; men hvis du er hovmodig, så husk på, at det ikke er dig, der bærer roden, men roden, der bærer dig. Nu vil du vel sige: »Der blev brudt grene af, for at jeg kunne blive indpodet.« Vel, de blev brudt af på grund af deres vantro og du har din plads på grund af din tro; vær ikke overmodig, men frygt! Thi når Gud ikke har skånet de naturlige grene, så vil han heller ikke skåne dig. Så se da Guds godhed og strengthed: hans strengthed mod dem, der faldt, hans godhed mod dig, hvis du bliver i hans godhed; ellers bliver du også hugget af.« Rom.11,16-22. Disse ord viser meget tydeligt at der ikke skal tales nedsættende om de agenter, som Gud har sat i menigheden.

Helliget præstetjeneste kræver selvfornægtelse. Korset må opløftes og dets placering i evangeliearbejdet skal gøres tydelig. Menneskelig indflydelse drager dens virkningsfuldhed fra ham, som kan frelse og frelser alle, som vedkender deres afhængighed af ham. Ved menighedsmedlemmers enhed med Kristus og med hinanden, bliver evangeliets forvandlerkraft spredt udover verden.

I evangeliearbejdet bruger Herren forskellige redskaber, intet får lov til at adskille disse redskaber. Et sanatorium bør aldrig oprettes som en uafhængig virksomhed fra menigheden. Vore læger skal forene sig med evangelieprædikanternes arbejde. Ved deres arbejde skal sjæle blive frelst, så Guds navn kan ophøjes.

Sundhedsarbejdet skal på ingen måder adskilles fra evangelietjenesten. Herren har bestemt at (241) de to skal være tæt knyttet sammen, som armen er til kroppen. Uden denne forening kan ingen dele af værket være fuldendt. Sundhedsarbejdet er en illustration på evangeliet.

Men Gud har ikke tænkt sig at sundhedsarbejdet skal fordunkle arbejdet med den tredje engels budskab. Armen skal ikke blive til kroppen. Den tredje engels budskab er evangeliebudskalet for disse sidste dage og skal på ingen måde overskygges af andre interesser og se ud som en uvæsentlig betragtning. Når noget, på vore institutioner,

sættes oven over den tredje engels budskab, er evangeliet ikke den ledende kraft, på det sted.

Korset er center for alle religiøse institutioner. Disse institutioner skal være under Guds Ånds kontrol; på ingen institution skal noget menneske være eneste overhoved. Det guddommelige sind har mennesker til alle steder.

Ved Helligåndens kraft, skal ethvert arbejde efter Guds bestemmelse ophøjes og forædles og gøres til vidne for Herren. Mennesket må sætte sig selv under det evige sindelags styring, hvilket befaler at det skal adlyde i enhver henseende.

Lad os forsøge at forstå vort privilegium i at vandre og arbejde med Gud. Selvom evangeliet indeholder Guds udtrykte vilje, har det ikke for mennesker, høje eller lave, rige eller fattige, hvis de ikke underlægger sig selv Gud. Han som frembærer hjælpemiddelet mod synd til sine medmennesker, må selv først bevæges af Guds Ånd. Han må ikke forsyne årerne, hvis han ikke er under guddommelig ledelse. Han kan ikke arbejde effektivt. Han kan ikke gennemføre Guds vilje i harmoni med guddommelig tankegang, hvis han ikke ved, ikke ud fra menneskelige kilder, men fra uendelig visdom, om Gud er tilfredse med hans planer.

Guds godgørehedsplaner omfatter alle grenene i hans (242) værk. Loven om gensidig afhængighed og indflydelse skal erkendes og adlydes. »Thi ingen af os lever for sig selv.« Fjenden har brugt afhængighedens kæde til at drage mennesker sammen. De har forenet sig i at ødelægge Guds billede i mennesker, modarbejde evangeliet ved at fordreje dets principper. De fremstilles i Guds ord hvor de bliver bundet sammen i bundter for at brændes. Satan samler sine kræfter til evig fortabelse. Guds udvalgte folks enhed er blevet rystet frygteligt. Gud giver et hjælpemiddel. Dette hjælpemiddel er ikke en indflydelse blandt mange andre og på samme niveau med dem. Det er en indflydelse over alle andre, på jordens overflade. Den er forbedrende, opløftende og forædlende. Dem, som arbejder i evangeliet, bør ophøjes og helliges, for de har med Guds store principper at gøre. I åg sammen med Kristus, er de medarbejdere sammen med Gud. Således ønsker Herren at binde sine efterfølgere sammen, så da må være en kraft for det gode, enhver gør sin del, alle værner dog om det hellige princip, om afhængigheden til Hovedet.

Kristus var forbundet med alle grenene i Guds værk. Han gjorde ingen adskillelse. Han følte ikke at han belastede lægens arbejde da han helbredte syge. Han forkyndte sandheden og de syge, som kom til ham for at blive helbredt, var han ligeså parat til at lægge sine hænder på dem, som han var, til at forkynde evangeliet. Han var ligeså meget hjemme i dette arbejde, som i sandhedsforkyndelsen.

Sygearbejdernes ansvar

(243) Det fjerde kapitel i Efeserbrevet indeholder lektier til os, fra Gud. I dette kapitel taler én under Guds inspiration, én som Gud, i hellige syner, har undervist. Han beskriver fordelingen af Guds gaver til sine arbejdere og siger: »Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme, indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde.« Ef.4,11-13. Her får vi vist at Gud giver hvert menneske sin gerning og gør mennesket dette arbejde, fuldfører han sin del af Guds store plan.

Denne lektie bør vore læge- og sundhedsmissionærer overveje nøje. Gud oprettede sine instrumenter hos et folk, som vedkender sig den guddommelige regerings love. Den syge skal helbredes ved menneskelige og guddommelige anstrengelser i forening. Enhver gave, enhver kraft, som Kristus har lovet sine disciple, giver han dem, som vil tjene ham trofast. Og ham, som giver åndelige evner og som betror mænd og kvinder talenter, der er hans ved skabelsen og forløsningen, forventer at disse talenter og evner vil øges ved anvendelse. Hvert talent må bruges til andres velsignelse og derved bringe Gud ære. Men læger er kommet til at tro at deres evner var deres personlige ejendom. De kræfter de fik til Guds arbejde, har de brugt på at dele ud i arbejdsområder, som Gud ikke har anvist dem.

Satan arbejder altid på, at få anledning til at (244) liste sig ind. Han fortæller lægen, at hans talenter er for værdifulde til at bindes for syvendeds adventister; og var han fri, kunne han gøre et meget stort arbejde. Lægen fristes til at tro, at han gennemføre metoder uafhængigt af det folk Gud har bearbejdet, for at Gud kan sætte det over alle andre folk på jordens overflade. Men lad ikke lægen tro at hans indflydelse bliver større, hvis han adskiller sig selv fra dette værk. Forsøger han at gennemføre sine planer, vil det ikke lykkes for ham.

Selviskhed indført i mindste grad i præste- eller lægearbejdet er en krænkelse af Guds lov. Når mennesker fryder sig ved deres evner og får menneskers ros til at flyde til begrænsede mennesker, vanærer de Gud og han vil fjerne det de ærer. Lægerne på vore sanatorier og i sundhedsarbejde er ved Guds forsyn blevet bundet til dette folk, som han har pålagt at være et lys for verden. Deres arbejde skal give alt det Herren har givet dem at give, ikke som en indflydelse blandt mange andre, men som den indflydelse Gud bruger til at gøre denne tids sandhed virkningsfuld med.

Gud har betroet os et særligt arbejde, et arbejde som ingen andre folk kan gøre. Han har lovet os sin Helligånds hjælp. Den himmelske strøm flyder mod jorden, for at udrette det arbejde, vi har fået fastsat. Lad ikke denne himmelske strøm bortvendes på grund af vore afvigelser fra den af Kristus markerede klare sti.

Læger skal ikke tro at de kan omspænde verden ved deres planer og indsats. Gud har ikke sendt dem til at favne så

meget, når de kun har det arbejde de har. Det menneske, som bruger sine kræfter i mange linjer af værket, kan ikke tage ledelsen af en helseinstitution i sine hænder og samtidig gøre det godt.

(245) Hvis Herrens arbejdere tager de arbejdslinjer op, som fortrænger det, de burde have gjort, at viderebringe lys til verden, får Gud ikke den ære, ved deres arbejde, som burde tilfalde hans hellige navn. Når Gud kalder et menneske til et bestemt arbejde i hans sag, pålægger han det ikke andre byrder, som andre mennesker kan og burde bære. Måske er det vigtige byrder. Gud tilmåler hvert menneske et arbejde, efter sin egen klogskab. Han ønsker ikke at hans ansvarsbetyngede mennesker skal belastes til det yderste, ved at de skal tage mange arbejdsområder op. Hvis arbejderen ikke tager sin fastsatte opgave op, netop den opgave som Herren ser han kan gøre, forsømmer han de pligter, som kunne føre til sandhedens forkyndelse og vil berede mennesker for den store forestående krise, hvis de blev udført rigtigt.

Gud kan hverken give fysisk eller mental kraft i noget stort omfang til dem, som samler byrder til sig selv, som han ikke har fastsat. Når mennesker påtager sig selv sådanne ansvar, uanset hvor godt arbejdet kan være, overbebyrdes deres fysiske styrke og de bliver forvirrede og de kan ikke nå den højeste succes.

Lægerne på vore institutioner bør ikke gå ind i utallige virksomheder og derved lade deres arbejde dø hen, hvor det burde stå fast på principperne og udøve en verdensopspændende indflydelse. Gud har ikke sat sine medarbejdere til at spænde sig over så mange ting og gøre så store planer, at de ikke, på deres indrettede sted, kan gøre det meget godt han forventer at de skal, ved at sprede lys til verden og drage mænd og kvinder, som han leder ved hans højeste visdom.

Fjenden har bestemt sig for at modarbejde Guds planer om at gavne menneskeheden og åbenbare for dem hvad sand sundhedsarbejde er. Så mange (246) interesser er kommet ind, at arbejderne ikke kan gøre alle ting, efter det anviste forbillede på bjerget. Jeg er blevet belært om at lægerne på vore institutioner har fået har rigeligt arbejde og hvad Herren forlanger af dem, er at kæde sig tæt sammen med evangeliemissionærerne og gøre deres arbejde trofast. Han har ikke bedt vor læger om at påtage sig så meget og vidtspændende arbejde, som de har påtaget sig. Han har ikke gjort det til vore lægers særlige gerning, at arbejde for dem i sydebuler i vore store byer. Herren kræver ikke umuligheder af sine tjenere. Det arbejde som han gav vore læger, var at symbolisere evangeliets tjeneste for verden i form af sundhedsarbejde.

Herren pålægger ikke sit folk alle de arbejdsbyrder for en så syndsforhærdet klasse, at mange af dem selv ikke vil få gavn af det, ej heller andre. Hvis der er mænd som kan tage arbejdet op for de mest nedbrudte, hvis Gud pålægger dem en arbejdsbyrde for masserne på forskellige måder, så lad disse gå ud og indsamle de nødvendige midler fra verden, til at gøre dette. Lad dem ikke være afhængige af midler, som Gud har bevilget til arbejdet af den tredje engels budskab.

Vore sanatorier behøver den hjerne- og hjertestyrke, som de er blevet berøvet af andre steder i værket. Alt hvad Satan kan gøre, vil han gøre for at mangedoble vore lægers ansvar, for han ved at det betyder svækkelse i stedet for styrke for de institutioner de er på.

Der bør udvises stor hensynsfuldhed i det arbejde som vi påtager os. Vi skal ikke påtage os store byrder, når vi tager os af små børn. Dette arbejde gør andre. Vi har et særligt arbejde med at tage os af og uddanne større børn. Lad familier som kan dette, tage sig af de små og de vil (247) få en stor velsignelse når de gør dette. Men der er et højere og mere specielt arbejde med at få vore læger til at uddanne dem, som er vokset op med en deformeret karakter. Sundhedsreformens principper må frembringes for forældrene. De må omvendes, så de kan virke som missionærer i deres egne hjem. Dette har vore læger gjort og kan stadig gøre, hvis de da ikke vil ofre sig selv ved at bære så mange og forskellige ansvar.

Overlægen på en institution har en vanskelig opgave og han bør friholde sig selv for mindre ansvar; for de vil ikke give ham tid til hvile. Han bør have tilstrækkelig troværdig hjælp, for han har en vanskelig opgave at løse. Han må bøje sig ned i bøn, sammen med de lidende og lede sine patienter til den Store Læge. Hvis han i ydmyg bøn, søger Gud for visdom, til at behandle hvert tilfælde, vil han få forøget sin styrke og indflydelse meget.

Hvad kan mennesket udrette af sig selv, i det store arbejde den evige Gud har fremlagt? Kristus siger: »Skilt fra mig kan I slet intet gøre.« Joh.15,5. Han kom til vor verden for at vise menneskene, hvordan de skulle udføre det arbejde, de havde fået af Gud og han siger til os: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.« Matt.11,28-30. Hvorfor er Kristi åg nemt og hans byrde let? Fordi han bar dens vægt på Golgatas kors.

Personlig religion er nødvendig for enhver læge, hvis hans omsorg for den syge skal lykkes. Han behøver en stærkere kraft end hans egen umiddelbare opfattelse og dygtighed. Gud ønsker at læger skal knytte sig til ham og vide at alle sjæle er dyrebare i hans øjne. Han som beror sig på (248) Gud og erkender at det er ham alene der skaber mennesket, ved hvordan det ledes, vil ikke svigte i sit bestemte arbejde som helbreder af legemlige svagheder, eller som en sjælelæge, hvem Kristus døde for.

En, som bærer lægens tunge ansvar, behøver evangelieprædikantens bønner og han burde kædes sammen med Guds sandhed i sjæl, sind og legeme. Så kan han tale i rette tid for den, som er plaget. Han kan overvåge sjæle på samme måde som ham, der skal aflægge et regnskab. Han kan viderebringe Kristus som vejen, sandheden og livet. Skriftstederne kommer klart frem for ham og han taler som én, der kender de sjæles værdi, han har med at gøre.

Tilpasning til verden

Herren Jesus har sagt: »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig.« Luk.9,23 Kristi ord gør indtryk på tilhørernes tanker.

Selvom de ikke forstod hans lære så klart, kom mange af dyb overbevisning, til at sige: »Aldrig har noget menneske talt, som dette menneske taler.« Joh.7,46. Disciplene forstår ikke altid de lektier som Kristus ønskede at bringe ved lignelser og når tilhørerskaren var gået bort, ville de bede ham forklare hans ord. Han var altid parat til at føre dem til en fuldkommen forståelse af hans ord og hans vilje; for fra dem, skulle sandheden nå ud til verden i klare og tydelige linjer.

Til tider irettesatte Kristus sine disciple for at fatte tingene for tungt. Han ilagde dem sandheder, som de var lidt mistroiske over for. Han havde været sammen med dem en lang tid og givet dem lektier i guddommelig sandhed; men deres religiøse baggrund, - den fejlagtige tolkning som de havde hørt jødiske lærere give skrifterne, - omtågede deres (249) tanker. Kristus lovede dem at han vil sende dem sin Ånd, som vil genkalde hans ord for dem, som glemte sandheder. »Han skal lære jer alle ting,« sagde Kristus, »og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer.« Joh.14,26.

Den måde de jødiske lærere forklarede skrifterne på - deres endeløse gentagelser af leveregler og opdigtelse, fremkaldte disse ord fra Kristus: »Dette folk ærer mig med læberne; men deres hjerte er fjernt fra mig.« De gik deres rundgang i tempelsalene. De ofrede ofre der afbillede det store offer og sagde ved deres ceremonier, "Kom, min Frelser," alligevel var Kristus, ham alle disse ceremonier repræsenterede, iblandt dem og de ville ikke genkende ham. Frelseren erklærede: »Det er forgæves, de dyrker mig, når de fører lærdomme, som kun er menneskebud.« Matt.15,8.9.

I dag siger Kristus til sine tjenere, ligesom han sagde til sine disciple: »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!« Men mennesker i dag er ligeså træge til at lære, som på Kristi tid. Gud har givet sit folk advarsel efter advarsel, men verdens sæder, vaner og skikke har haft så stor kraft på hans bekendende folks tanker, at hans advarsler er blevet ignoreret.

Dem som medvirker i Guds store sag, skal ikke følge verdsliges eksempel. Der skal gives agt på Guds røst. Han som beror sig på menneskelig styrke og indflydelse, læner sig op ad brudte tækkerør.

Afhængighed af mennesker har været menighedens store svaghed. Mennesker vanærede Gud da de ikke værdsatte hans mægtighed og i stedet for tragtede efter menneskelig indflydelse. På denne måde blev Israel svag. Folket ønskede at være ligesom andre folkeslag i verden og de bad om en konge. De ønskede mere at blive ledt af menneskelig kraft, som de (250) kunne se, end af den guddommelige, usynlige kraft, som til den tid havde ledt og ført dem og havde givet dem sejr i kamp. De gjorde deres eget valg og resultatet kunne ses ved Jerusalems ødelæggelse og spredningen af folket.

Vi kan ikke have tillid til noget menneske, uanset hvor lært, hvor ophøjet det end er, medmindre det fra begyndelsen fastholder sin tillid til Gud helt frem til enden. Hvad kunne have været fjendens kraft over for Salomon, mennesket som Inspirationen tre gange kaldte for den Guds-

elskede og som fik betroet det store arbejde at bygge templet! I det arbejde gjorde Salomon en alliance med hedenske nationer og han bandt sig selv til hedenske kvinder i ægteskaber med dem og gennem hvis indflydelse han i de sidste år overlod Guds tempel til gudsdyrkelse i småskove, han havde lavet for deres afguder.

Således tilsidesætter mennesker Gud, som ikke værende tilstrækkelig for dem. De tyer til verdslige mennesker efter påskønnelse og tror at de, ved indflydelse i verden, kan gøre nogle store ting. Men de går fejl. Ved at støtte sig til verdens arm i stedet for Guds arm, vender de sig bort fra det arbejde som Gud ønsker udrettet, ved sit udvalgte folk.

Når lægen bringes i kontakt med de højere samfundslag, så lad ham ikke tro at han skal skjule de særegenheder som helligelse ved sandheden giver ham. De læger, som går ind i Guds arbejde, skal samarbejde med Gud som hans fastsatte redskaber; de skal lægge alle kræfter og evner i, for at forherlige Guds lovlydige folks arbejde. Dem, som i deres menneskelige visdom forsøger at skjule de særegenheder, der adskiller Guds folk fra verden, vil miste deres åndelige liv og vil ikke længere opretholdes af hans kraft.

(251) Vore lægearbejdere bør aldrig få den idé at man skal se velhavende ud. Det vil være en stor fristelse at gøre dette, for at det skal give indflydelse. Men jeg er blevet pålagt at sige, at det har den modsatte virkning.

Alle, som søger at højne sig selv ved at tilpasse sig verden, sætter et forkert eksempel. Gud ser at kun de er hans, der udøver den selvfornægtelse og opofrelse han har påbudt. Lægerne må forstå at deres kræfter ligger i deres hjertes sagsmodighed og ydmyghed. Gud vil ære dem, som gør sig afhængige af ham.

Lægens klædestil og udstyr tæller ikke en tøddel for Gud. Han kan ikke bearbejde dem ved sin Helligånd, som forsøger at kappes med verden i klæder og udseende. Han, som følger Kristus må fornægte sig selv og tage korset op.

Den læge som elsker og frygter Gud, har ikke brug for et ydre udseende for at udskille sig selv; for Retfærdighedens Sol skinner i hans hjerte og er åbenbart i hans liv og dette udskiller ham. Dem som arbejder i Kristi linjer, vil være levende breve, kendt og læst af alle mennesker. Ved deres eksempel og indflydelse vil velhavende og talentfulde mennesker vendes fra den materialistiske billighed, til at gribe fat i evige realiteter. Den læge, som afslører at han får sine anvisninger fra Gud, vil altid nyde den største respekt. Intet vil arbejde så mægtigt for Guds virksomhed, som dem der er i den, til at stå urokkelig for sine tjenere.

Lægen vil finde at det er til hans nuværende og evige gode at følge Herrens arbejdsmetoder. Det sindelag som Gud har gjort, kan formes uden menneskers kraft, men han ærer mennesker ved at bede dem at samarbejde i hans store værk.

(252) Mange betragter deres egen visdom som tilstrækkelig og de ordner tingene efter deres egen dømmekraft og tror at de kan nå fantastiske resultater. Men hvis de beror sig på Gud og ikke på sig selv, vil de få himmelsk visdom.

Dem, som er så optaget af deres arbejde, at de ikke kan få tid til at bane sig vej til nådens trone og få råd fra Gud, vil vende arbejdet ind i forkerte kanaler. Vor styrke ligger i vor forening med Gud, gennem hans enbårne søn og i vor forening med hinanden.

Den mest succesrige kirurg er ham, som elsker Gud, som ser Gud i hans skabte værk og dyrker ham, idet han eftersporer hans viiselige orden i menneskeorganismen. Den mest succesrige lærer, er ham som frygter Gud fra sin ungdom af, ligesom Timoteus, der føler at Kristus er hans stadige ledsager, en ven man altid kan være fortrolig med. En sådan læge vil ikke bytte sin stilling med det højeste embede verden kunne give. Han er mere ivrig efter at ære Gud og få hans billigelse, end at få ære og støtte fra verdens store mænd.

Bøn

Ethvert sanatorium, som er oprettet blandt syvendags adventister, burde gøres til et missionscenter. Alle som er knyttet til den gren af værket, burde helliges til Gud. Dem som tjener syge, som gør vanskelige og alvorlige operationer, burde huske på at ét smut med kniven, én nervøs skælven, kan sende en sjæl til evigheden. De bør ikke få lov at tage så mange ansvar, så de ikke har tid til at bede. Ved alvorlig bøn bør de anerkende deres afhængighed af Gud. Kun ved en fornemmelse af at Guds rene sandhed arbejder i sind og (253) hjerte, kun ved den stilhed og styrke som han alene giver, er de udrustet til at de kritiske operationer, som er liv eller død for patienterne.

Den oprigtigt omvendte læge vil ikke samle sig ansvar, der kolliderer med hans arbejde for sjæle. Når vi uden Kristus ikke kan gøre noget, hvordan kan en læge eller sundhedsmissionær da gå så vellykket ind i hans vigtige arbejde, uden at søge Herren alvorligt i bøn? Bøn og studium af ordet bringer liv og sundhed til sjælen.

Herren venter på at vise sin nåde og kraft ved sit folk. Men han forlanger at dem, som går ind i hans tjeneste, altid skal holde deres tanker rettet mod ham. Hver dag bør de have tid til at læse Guds ord og have tid til bøn. Enhver befalingsmand og enhver soldat under Israels Guds kommando behøver tid til at rådføre sig med Gud og søge hans velsignelse. Hvis arbejderen lader sig drage bort fra dette, vil han miste sin åndelige kraft. Vi skal hver især vandre og tale med Gud; da vil den hellige indflydelse fra Kristi evangelium, al dens kostelighed, vise sig i vore liv.

Et reformarbejde skal gennemføres på vore institutioner. Læger, arbejdere og sygehjælpere skal indse at de er på prøve - på prøve i deres nuværende liv og for det liv, som måler sig med Guds liv. Vi skal anstrenge alle evner, for at gøre lidende menneskevæsener opmærksom på de frelsende sandheder. Dette må ske i forbindelse med helbredelsen af den syge. Sandhedens sag vil stå frem for verden i den styrke, som Gud har til hensigt den skal have. Ved helligedemedarbejderes indflydelse vil sandheden have betydning. Den vil sprede sig »som en lampe der brænder.«

Verdens trang

(254) [Da Kristus så skarerne, der samledes omkring ham, »ynkedes han inderligt over dem, thi de var vanrøgtede og forkomne som får, der ingen hyrde har«. Han så sygdommen, sorgen, savnet og udartelsen hos de skarer, der flokkedes omkring ham. Menneskeheden trang og smerte rundt om i verden blev fremstillet for ham. Blandt de høje og de lave, de mest hædrede og de mest udartede så han sjæle, der længtes netop efter de velsignelser, han var kommet for at bringe, sjæle, som blot behøvede kundskab om hans nåde for at blive borgere i hans rige. »Da siger han til sine disciple: »Høsten er stor, men arbejderne er få; bed derfor høstens Herre om at sende arbejdere ud til sin høst.« Matt. 9,36-38.

Den samme trang foreligger i dag. Verden behøver arbejdere, der vil virke, som Kristus virkede for de lidende og for syndere. Der er i sandhed en skare at arbejde for. Verden er fuld af sygdom, lidelse, nød og synd. Den er fuld af sådanne, som behøver at blive hjulpet - de svage, de hjælpeløse de vankundige, de udartede.

Omgivet af kirker, institutioner og hjem, der ifølge bekendelsen er kristne, vælger mange af de unge i denne generation den sti, der fører til fortabelse. Som følge af vanemæssig umådeholdenhed pådrager de sig sygdom og på grund af griskhed efter at skaffe penge til syndige nydelser henfalder de til uærlige handlinger. Helbred og karakter ødelægges. Fremmedgjorte for Gud og udstødte fra samfundet føler disse arme sjæle, at de er uden håb både for dette liv og for det tilkommende. Forældres hjerter sønderknyttes. Menneskene taler om disse vildfarende som (255) håbløse; men Gud ser på dem med øm medlidenhed. Han forstår alle de omstændigheder, der førte til, at de faldt under fristelse. Dette er en klasse mennesker, som trænger til, at der bliver arbejdet for dem.

Nær og fjern er der sjæle, ikke blot unge, men mennesker i alle aldre, som befinder sig i fattigdom og nød, nedsunkne i synd og betyngede af skyldfølelse. Det er Guds tjeneres gerning at søge efter disse sjæle, at bede med dem og for dem og skridt for skridt lede dem til Frelseren.

Men de, der ikke indser Guds krav, er ikke de eneste, som er i nød og behøver hjælp. I verden i dag, hvor egoisme, griskhed og undertrykkelse råder, befinder mange af Guds sande børn sig i nød og kummer. På usle og elendige steder, omgivet af fattigdom, sygdom og brøde, er der mange, som tålmodigt bærer deres egen byrde af lidelse og søger at trøste de håbløse og syndbetyngede i deres nærhed. Mange af dem er næsten ukendte for menighederne eller for prædikanterne; men de er Herrens lys, som skinner i mørket. For disse har Herren en særlig omhu og han opfordrer sit folk til at være hans hjælpende hånd til at lindre deres trang. Overalt hvor der er en menighed, bør man specielt tænke på at opsøge denne klasse mennesker og bringe dem hjælp.

Og medens vi virker for de fattige, bør vi også tænke på de rige, hvis sjæle er lige så dyrebare i Guds øjne. Kristus virkede for alle, der ville høre hans ord. Han opsøgte ikke blot toldereren og den udstødte, men også den rige og kultiverede farisæer, den jødiske adelsmand og den romerske

høvedsmand. Den rige behøver, at man i Guds kærlighed og frygt gør noget for ham. Alt for ofte forlader han sig på sin rigdom og mærker ikke, at han er i fare. Den timelige ejendom, Herren har betroet menneskene, er (256) tit en kilde til stor fristelse. Tusinder forledes således til syndig tilfredsstillelse, der befæster dem i vanemæssig uafholden og last. Blandt de ulykkelige ofre for savn og synd er der mange, som engang var i besiddelse af rigdom. Ved brugen af stærk drik og ved tilfredsstillelse af kødets lyster er mænd i forskellige beskæftigelser og i forskellige stillinger i livet bukket under for verdens besittelser og er faldet i fristelse. Medens disse faldne mennesker vækker vor medynk og kræver vor hjælp, bør vi da ikke tillige tænke lidt på dem, som endnu ikke er sunket ned til disse dybder, men som alligevel sætter deres fødder på den samme sti? Tusinder af mænd, der beklæder hædrede og nyttige stillinger, hengiver sig til vaner, som betyder ruin for sjæl og legeme. Skulle man ikke gøre de alvorligste bestræbelser for at oplyse disse?

Evangeliets forkyndere, statsmænd, forfattere, mænd med rigdom og begavelse og mænd med store forretningstalenter svæver i en dødelig fare, fordi de ikke indser nødvendigheden af streng afholdenhed i alle ting. De trænger til at blive gjort opmærksomme på afholdenhedens principper, ikke på en snæversynet eller vilkårlig måde, men i lyset af Guds store forsæt med menneskene. Hvis principperne for sand afholdenhed således kunne blive fremlagt for dem, er der mange i de højere samfundsklasser, som ville indse deres værdi og give dem en hjertelig modtagelse.

Der er en anden fare, som de rige klasser særlig er udsatte for og også her er der et virkefelt for lægemissionæren. Mange, som har fremgang i verden og som aldrig nedlader sig til last i almindelig forstand, ledes alligevel til fordærvelse som følge af lyst til rigdom. Optaget som de er med deres timelige skatte, er de ufølsomme over for Guds krav og deres medmenneskers trang. I stedet for at betragte deres rigdom som et talent, der skulle bruges til Guds ære og (257) til menneskeheden højnelse, ser de på den som et middel til selvtilfredsstillelse og selvforherligelse. De føjer hus til hus og landejendom til landejendom og fylder deres hjem med luksus, medens trangen går rundt på gaderne og der overalt omkring dem er mennesker, som lever i elendighed og forbrydelse, er syge og døende. De, der således lever livet for at tjene sig selv, udvikler ikke Guds, men Satans egenskaber.

Disse mænd behøver evangeliet. De trænger til at få øjnene vendt bort fra de forfængelige materielle ting for at betragte de kostelige varige rigdomme. De behøver at lære, hvilken glæde det er at vide, hvor velsignet det er at være Guds medarbejdere.

Folk tilhørende denne klasse er ofte yderst vanskelige at komme i forbindelse med, men Kristus vil åbne udveje, så man kan få adgang til dem. Lad de forstandige, de mest pålidelige, de mest håbefulde arbejdere søge efter disse sjæle. Med den visdom og takt, som guddommelig kærlighed afføder og med den dannelse og høflighed, som alene er en følge af Kristi nærværelse i sjælen, bør de arbejde for disse, som ikke ser herligheden af den himmelske skat, fordi glansen af jordisk rigdom har blændet dem.

Lad arbejderne studere bibelen sammen med dem og påvirke deres hjerter med sandheden. Læs disse Guds ord for dem: »Men han skyldes det, at I er i Kristus Jesus, som er blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning.« »Så siger Herren: Den vise rose sig ikke af sin visdom, den stærke ikke af sin styrke, den rige ikke af sin rigdom; men den, som vil rose sig, skal rose sig af, at han har forstand til at kende mig, at jeg, Herren, øver miskundhed, ret og retfærdighed på jorden; thi i sådanne ting har jeg behag, lyder det fra Herren.« »I ham har vi forløsning ved hans blod, syndernes forladelse, så rig som Guds nåde er.« »Så skal da min Gud, rig som han er, herligt i Kristus Jesus fuldt ud give jer alt, (258) hvad I trænger til.« 1Kor. 1,30 Jer. 9,23.24; Ef. 1,7; Fil. 4,19.

En sådan appel, fremsat i Kristi Ånd, vil ikke blive betragtet som betydningsløs. Den vil gøre indtryk på mange inden for de højere klasser.

Ved kloge og kærlige bestræbelser vil mangan rig mand måske kunne vækkes til forståelse af sit ansvar og sin pligt over for Gud. Når det gøres klart, at Herren forventer, at de som hans repræsentanter, skal lindre iblandt menneskene, vil mange give deres samtykke og yde af deres midler og deres sympati til gavn for de fattige. Når sindet således er blevet bortvendt fra deres egne selviske interesser, vil mange ledes til at overgive sig til Kristus. Ved deres talenter i form af indflydelse og deres midler vil de med glæde forene sig med den beskedne missionsarbejder, som var Guds redskab til deres omvendelse. Ved en rigtig brug af deres jordiske skat vil de samle sig »en uudtømmelig skat i Himlene, hvor ingen tyv kommer nær og intet møl ødelægger«. Luk. 12,33. »De vil sikre sig den skat, som visdommen tilbyder, nemlig »varigt gods og retfærdighed«. Ordsp. 8,18.

Ved at iagttage vort liv danner menneskene i verden sig deres mening om Gud og om Kristi religion. Alle, der ikke kender Kristus, behøver til stadighed at kunne beskue hans karakters principper i deres liv, som kender ham, at fylde dette behov, at bringe Kristi kærligheds lys ind i de højes og de laves, de riges og de fattiges hjem, er lægemissionærens ophøjede pligt og dyrebare forret.

»I er jordens salt,« sagde Kristus til sine disciple og disse ord udtalte han til dem, som er hans arbejdere (259) i dag. Dersom I er salt, er der frelsende egenskaber i jer og kraften i jeres karakter vil øve en frelsende indflydelse.

Selv om en mand kan være sunket ned i syndens største dybder, er der mulighed for at redde ham. Mange har mistet sansen for evige realiteter, tabt Guds lignelse og de ved næppe, hvor vidt de har en sjæl at frelse eller ikke. De har hverken tro på Gud eller tillid til mennesker. Men de kan forstå og værdsætte handlinger, der skyldes praktisk sympati og hjælpsomhed. Når de ser nogen, der uden at være tilskyndet af jordisk ros eller belønning, kommer ind i deres hjem og hjælper de syge, mætter de sultne, klæder de nøgne og mildt henviser alle til ham, om hvis kærlighed og medynk det menneskelige redskab kun er budbringer

for - når de ser dette, rører det deres hjerter. Taknemmeligheden vågner. Troen tændes. De ser, at Gud har omhu for dem og de er villige til at høre, når hans ord bliver opladt.

I dette genoprettelsesarbejde kræves der megen møjsommeligt anstrengelse. Ingen opsigtsvækkende udtalelser om ukendte lærdomme bør fremsættes over for disse sjæle; men idet de modtager hjælp i fysisk henseende, bør sandheden for denne tid fremholdes. Mænd og kvinder og unge mennesker trænger til at få Guds lov med dens vidtrækkende krav at se. Det er ikke genvordigheder, møje eller fattigdom, der nedværdiger menneskeheden; det er synden, overtrædelsen af Guds liv. De anstrengelser, der gøres for at redde de udstødte og faldne, vil være forgæves, medmindre Guds lovs krav og nødvendigheden af lydighed mod ham bliver indprentet i sind og hjerte. Gud har ikke påbudt noget, der ej er påkrævet for at knytte menneskene til ham. »Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen.... Herrens bud er purt, giver øjet glans.« »Ved dine læbers ord,« siger (260) salmisten, »vogted jeg mig for voldsmands veje.« Sl. 19,8-9; 17,4.

Engle hjælper til i denne gerning for at genrejse de faldne og føre dem tilbage til én, som har givet sit liv for at genløse dem og Helligånden arbejder sammen med menneskelige redskaber i deres tjeneste for at vække de moralske kræfter ved at påvirke hjertet og overbevise om synd, om retfærdighed og om dom.

Når Guds børn helliger sig til denne gerning, vil mange gribe den hånd, der er udstrakt for at frelse dem. De tilskyndes til at vende om fra deres onde veje. Nogle af de reddede vil, ved tro på Kristus, kunne hæve sig op til høje stillinger i tjenesten og blive betroet ansvar i arbejdet for at frelse sjæle. De kender af erfaring hvad disse, som de virker for, behøver og de ved hvordan de kan hjælpe dem; de ved, hvilke midler de bedst kan anvendes til redning for de fortabte. De er fulde af taknemmelighed til Gud for de velsignelser, de har modtaget; kærlighed opliver deres hjerter og de styrkes med kraft til at opløfte andre, som aldrig vil kunne rejse sig uden hjælp. Med bibelen som deres vejleder og med Helligånden som hjælper og trøstermand finder de, at der åbner sig et nyt livsløb for dem. Enhver af disse sjæle, der føjes til arbejderens rækker, udrustet med hjælpemidler og med oplysning om, hvordan man skal frelse sjæle for Kristus, bliver en medarbejder for dem, der bragte ham sandhedens lys. Således bliver Gud æret og hans sandhed fremmet.

Verden vil blive overbevist, ikke så meget ved, hvad der læres fra prædikestolen, som ved det liv, menigheden lever. Prædikanten forkynder sandhedens teori, men menighedens praktiske gudsfrygt demonstrerer dens kraft.

Menighedens behov

(261) Medens verden behøver sympati, medens den trænger til Guds folks bønner og medens den er i behov af at

kunne se Kristus i hans efterfølgeres liv, er Guds folk i lige så stor trang til anledninger, der vækker deres medfølelse, giver deres bønner virkekraft og udvikler hos dem, en karakter i lighed med den, som det guddommelige mønster åbenbarede.

Det er for at tilvejebringe disse anledninger, Gud har sat de fattige, de ulykkelige, de syge og de lidende iblandt os. De er Kristi arv til hans menighed og der skal sørges for dem, ligesom han ville have gjort. På denne måde fjerner Gud det værdiløse, lutrer guldets og giver os den hjertets karakterens dannelse, som vi behøver.

Herren kunne udføre sit værk uden vort samarbejde. Han er ikke afhængig af os med vore penge, vor tid eller vort arbejde. Men menigheden er meget dyrebar i hans øjne. Den er det skrin, som indeholder hans juveler, den fold, der omhegner hans hjord og han længes efter at se den uden plet eller rynke eller noget sådant. Han længes efter den med en usigelig kærlighed. Dette er grunden til, at han har givet os anledninger til at virke for ham og han tager imod vort arbejde som tegn på vor kærlighed og troskab.

Ved at sætte de fattige og de lidende iblandt os prøver Herren os for at åbenbare for os, hvad der bor i vore hjerter. Vi kan ikke uden fare afvige fra principper; vi kan ikke krænke retfærdighed; vi kan ikke forsømme barmhjertighed. Når vi ser, at det går tilbage med en broder, skal vi ikke gå ham forbi på den anden side af vejen, men gøre bestemte og øjeblikkelige anstrengelser for at opfylde Guds ord ved at hjælpe ham. Vi kan ikke arbejde i modstrid med Guds særskilte anvisninger, uden at følgen af vor gerning falder tilbage på os. Den sandhed bør (262) være fast afgjort, rodfæstet og grundfæstet i vor samvittighed, at intet i vor handlemåde, der vanærer Gud, kan tjene os til gavn.

Det bør indrives i samvittigheden som med en jerngriffel på en klippe, at den, der sætter sig ud over barmhjertighed, medlidenhed og retfærdighed, den, som forsømmer de fattige, som overser lidende menneskers trang og som ikke er venlig og høflig, opfører sig på en sådan måde, at Gud ikke kan samarbejde med ham i karakterens udvikling. Sindets og hjertets dannelse foregår lettere, når vi nærer en sådan medfølelse med andre, at vi benytter vore fordele og privilegier til at lindre deres trang. At samle og selv beholde alt, hvad vi kan, fører til armod i sjælen. Men alle Kristi egenskaber venter på at blive vedtaget af dem, der vil udføre netop den gerning, Gud har bestemt til dem, idet de virker efter Kristi eksempel.

Vor Genløser udsender sine sendebud, for at de skal bære et vidnesbyrd til hans folk. Han siger: »Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig.« Åb. 3,20. Men mange nægter at modtage ham. Helligånden venter på at kunne mildne og betvinge hjerterne; men de er ikke villige til at åbne døren og slippe Frelseren ind af frygt for, at han vil kræve noget af dem. Og så går Jesus fra Nazaret forbi. Han længes efter at skænke dem sin nådes rige velsignelser, men de afslår at modtage dem. Hvilken frygtelig sag er det ikke at lukke Kristus ude fra hans eget tempel! Hvilket tab for menigheden!

Gode gerninger koster os et offer; men det er netop dette offer, der bringer disciplin. Disse forpligtelser stiller os i modstrid med naturlige følelser og tilbøjeligheder, (263) og ved at opfylde dem, vinder vi sejr på sejr over de forkastelige træk i vor karakter. Striden føres videre og derved vokser vi i nåden. Således genspejler vi Kristi lignelse og beredes til en plads i Guds salige rige.

Velsignelser, både timelige og åndelige, vil ledsage dem, der giver til de trængende, hvad de modtager af Mesteren. Jesus gjorde et under for at mætte de fem tusind, en træt, hungriq skare. Han valgte et behageligt sted, hvor der var plads til folket og bød dem sætte sig. Derpå tog han de fem brød og de to små fisk. Uden tvivl faldt der mange bemærkninger om umuligheden af at mætte fem tusind sultne mænd foruden kvinder og børn med dette knappe forråd. Men Jesus takkede og lagde føden i disciplenes hænder til fordeling. De serverede til folkemængden og føden forøgedes i deres hænder. Og efter at mængden var blevet mættet, satte disciplene sig og spiste af forsyningen fra himmelen sammen med Kristus. Dette er en dyrebar lærdom for enhver Kristi efterfølger.

En ren og ubesmittet gudsdyrkelse »er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden«. Jak. 1,27. Vore menighedsmedlemmer trænger hårdt til at kende praktisk gudsfrygt. De trænger til at øve selvfornægtelse og selvopofrelse. De trænger til at give verden et synligt bevis på, at de ligner Kristus. Derfor skal det arbejde. Kristus kræver af dem, at det ikke overlades til andre, at den byrde, de selv skulle bære, lægges på en anden komité eller institution. De skal blive delagtige i Kristi (264) karakter ved at yde af deres midler og deres tid, deres sympati og personlige arbejde, for at hjælpe de syge, trøste de sørgende, støtte de fattige, opmuntre de modløse, oplyse sjæle i mørke, henvise syndere til Kristus og indprente i menneskenes hjerter, at Guds lov er bindende.

Menneskene iagttager og vejer dem, der bekender sig til at tro på de særskilte sandheder for denne tid. De giver agt for at se, hvori deres liv og vandel er en fremstilling af Kristus. Når Guds folk i ydmyghed og med alvor beskæftiger sig med at gøre godt mod alle, vil det øve en indflydelse, der vil gøre sig gældende i enhver by og på ethvert sted, hvor sandheden er trængt ind. Hvis alle, der kender sandheden, vil tage fat på denne gerning, efter som lejlighed tilbyder sig og dag for dag udfører små kærlige handlinger i nabolaget, hvor de bor, vil dette åbenbare Kristus for deres naboer. Evangeliet vil åbenbare sig som en levende kraft og ikke som kløgtigt udtænkte eventyr eller som tomme spekulationer. Det vil åbenbare sig som en virkelighed, ikke som en frugt af fantasi eller begejstring. Dette vil få større betydning end prædikener eller bekendelse eller trosartikler.

Satan deltager i spillet om livet for hver eneste sjæl. Han ved, at praktisk sympati er prøven på hjertets renhed og uegennytte og han vil gøre enhver mulig anstrengelse for at tillukke vore hjerter for andres trang, således at synet af lidelse til sidst ikke rører os. Han vil indføre mange ting for at hindre, at kærlighed og sympati kommer til udtryk. Det var på denne måde, han ødelagde Judas. Judas tænkte stadig på at gavne sig selv, I denne henseende fremstiller han en stor klasse bekendende kristne i dag. Derfor trænger vi til at betragte hans færd. Vi er Kristus lige så nær, som han var. Men dersom vi ligner Judas således, at samfundet med Kristus ikke gør os til ét med ham, dersom det ikke frembringer oprigtig medlidenhed i vore hjerter med dem, for hvem (265) Kristus gav sit liv, står vi ligesom Judas i fare for at være uden Kristus, et bytte for Satans fristelser.

Vi behøver at være på vagt imod den første afvigelse fra retfærdighed; for én overtrædelse, én undladelse af at lægge Kristi Ånd for dagen, åbner vejen for en anden og så for en tredje, indtil sindet beherskes af fjendens principper. Hvis egoismens ånd næres, bliver den en fortærende lidenskab, som Kristi magt alene kan underkue.

Budskabet i Esajas det 58. kapitel

Jeg kan ikke stærkt nok opfordre alle menighedsmedlemmer, alle, som er sande missionærer, alle, som tror den tredje engels budskab, enhver, som varer sin fod på sabbatten, til at betragte budskabet i det 58. kapitel hos Esajas. Det velfærdsarbejde, der påbydes i dette kapitel, er den gerning, Gud kræver, at hans folk skal udføre i denne tid. Det er en gerning efter hans egen anvisning. Vi lades ikke i tvivl om, hvor budskabet har sin anvendelse og om tiden for dets tydelige opfyldelse, for vi læser: "Da bygges på ældgamle tomter, du rejser længst faldne mure; da kaldes du "murbrudsbøder", "genskaber af farbare veje". Guds mindesmærke, den syvende dag, sabbatten, tegnet på hans gerning, da han skabte verden, er blevet fjernet af syndens menneske. Guds folk har et særskilt arbejde at udføre med at udbedre det brud, der er gjort i Guds lov; og jo mere vi nærmer os enden, desto mere påtrængende nødvendigt bliver dette arbejde.

Alle, som elsker Gud, vil vise, at de bærer hans tegn, ved at holde hans befalinger. De er genskabere af farbare veje. Herren siger: »Varer du din fod på sabbatten, så du ej driver handel på min helligdag, kalder du sabbatten en fryd, (266) da skal du frydes over Herren; jeg lader dig færdes over landets høje.« Es. 58,12-14. Således er sandt sundhedsmissionsarbejde uadskilleligt knyttet til overholdelsen af Guds befalinger, hvoraf sabbatten specielt omtales, fordi den er det særskilte minde om Guds skabermagt. Dens helligholdelse hører sammen med den gerning at genoprette Guds moralske billede i mennesket. Dette er den tjeneste, Guds folk skal udrette i denne tid. Udført på den rette måde vil denne tjeneste bringe menigheden rige velsignelser.

Som dem, der tror på Kristus, behøver vi større tro. Vi trænger til at blive mere inderlige i bønner. Mange undrer sig over, hvorfor deres bønner er så blottede for liv, deres tro så svag og vaklende, deres kristelige erfaring så mørk og uvis. »Har vi ikke fastet,« siger de, »og gået sørgeklædte for Hærskarers Herres åsyn?« Mal. 3,14. I det 58. kapi-

tel hos Esajas har Kristus vist, hvorledes dette forhold kan ændres. Han siger: »Nej, faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker, at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg, at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd.« Es. 58,6-7. Dette er den recept, Kristus har foreskrevet for den forsagte, tvivlende, bævende sjæl. Lad de sorgfulde, der går i sørgeklæder for Herrens åsyn, stå op og hjælpe en eller anden, som behøver hjælp.

Enhver menighed behøver Helligåndens beherskende kraft og nu er tiden til at bede derom. Men i al Guds gerning med mennesket er det hans plan, at mennesket skal samarbejde ved ham. I denne hensigt opfordrer Herren menigheden til at opnå en højere grad af fromhed, en rigtigere forståelse af pligten, en klarere opfattelse af deres skyldighed over for Skaberen. (267) Han opfordrer den til at være et rent, helliget, virksomt folk; og kristeligt hjælpearbejde er et af midlerne til opnåelse deraf, idet Helligånden meddeler sig til alle, der udfører Guds tjeneste.

Til dem, der har beskæftiget sig med dette arbejde, ønsker jeg at sige: Fortsæt gerningen med takt og dygtighed. Interesser jeres omgivelser i at virke i en eller anden forening, hvor de kan organiseres til at arbejde i fællesskab og enighed. Få de unge mænd og kvinder i menighederne til at arbejde. Forén virksomhed i sundhedsmissionen med forkyndelsen af den tredje engels budskab. Gør regelmæssige, organiserede bestræbelser for at løfte menighedsmedlemmerne ud af det dødvande, hvor de i årevis har befundet sig. Send menighederne sådanne arbejdere, som vil efterleve sundhedsreformens principper. Uddan sådanne, som kan indse nødvendigheden af selvfornægtelse med hensyn til appetitten; ellers vil de blive en snare for menigheden. Forsøg, om ikke livets ånd da vil komme ind i vore menigheder. Der er trang til, at et nyt element indføres i arbejdet. Guds folk må indse deres store trang og fare og tage fat på det arbejde, der ligger det nærmest.

Hos dem, som beskæftiger sig med denne gerning, som taler et ord i tide og i utide og som hjælper de trængende og fortæller dem om Kristi underfulde kærlighed til dem, er Frelseren altid nærværende og gør indtryk på de fattiges, de elendiges og de ulykkeliges hjerter. Når menigheden optager det arbejde, Gud har givet den, lyder dette løfte: »Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget.« Es. 58,8. Kristus er vor retfærdighed; han skal gå foran os i denne gerning og Herrens herlighed følger efter.

Alt, hvad himmelen rummer, venter på at blive krævet af enhver, som vil virke efter de retningslinjer, Kristus fulgte. Når menighedens medlemmer enkeltvis optager deres anviste gerning, vil de være omgivet af en ganske anden (268) atmosfære. En velsignelse og en kraft vil ledsage deres arbejde. De vil opnå en højere dannelse i sind og hjerte. Den egenkærlighed, der har bundet deres sjæle, vil blive overvundet. Deres tro vil være et levende princip. Deres bønner vil blive mere inderlige. Helligåndens livgivende, helliggørende indflydelse vil blive udgydt over dem og de vil komme himmeriget nærmere.

Frelseren lader både rang og kaste, verdslig ære og rigdom ude af betragtning. Det, som han tillægger stor værdi, er karakter og et opofrende forsæt. Han stiller sig ikke på de stærkes og verdsligt begunstigedes side. Han, den levende Guds Søn, bøjer sig ned for at opløfte de faldne. Ved løfter og forsikringer søger han at vinde den vildfarende, fortabte sjæl. Engle fra Gud giver agt for at se, hvem af hans efterfølgere vil vise kærlig medynk og sympati. De giver agt for at se, hvem af Guds børn vil lægge Jesus kærlighed for dagen.

De, der indser syndens usselhed og Kristi guddommelige medlidenhed i hans grænseløse opofrelse for faldne mennesker, vil have samfund med Kristus. Deres hjerter vil være fulde af ømhed; ansigtsudtrykket og stemmens klang vil fortælle om medfølelse; deres bestræbelser vil udmærke sig ved alvorlig omhu, kærlighed og energi og ved Guds bistand vil de være en kraft til at vinde sjæle for Kristus.

Vi behøver alle at udså tålmodighedens, medlidenhedens og kærlighedens sæd. Vi vil komme til at høste, hvad vi sår. Vore karakterer tildannes nu for evigheden. Her på jorden oplæres vi for himmelen. Nåden, uforskyldt nåde, den mægtige nåde skylder vi alt. Det var nåden i pagten, som forordnede vort barnekår. Nåden i Frelseren udvirkede vor forløsning, vor genfødelse og ved den har vi arveret sammen med Kristus. Lad denne nåde blive åbenbaret for andre.

Vor pligt mod troens husholdning

Nye sabbathholdere

(269) Der er to klasser fattige, vi altid har inden for vore rækker, nemlig sådanne, som ødelægger sig selv ved deres egen selvstændige handlemåde og vedbliver i deres overtrædelse og dernæst sådanne, som for sandhedens skyld er kommet i trange forhold. Vi skal elske vor næste som os selv og så skal vi, vejlede og rådet af sand visdom, gøre det rigtige for begge disse klasser.

Hvad Herrens fattige angår, er der ingen tvivl. De skal hjælpes i ethvert tilfælde, hvor det vil være til deres gavn.

Gud ønsker, at hans folk skal vise en syndig verden, at han ikke har overladt dem til at omkomme. Man bør gøre sig særskilt flid for at hjælpe sådanne, som for sandhedens skyld bliver udstødt fra deres hjem og må lide. Mere og mere vil der blive behov for store, åbne, højsindede hjerter, sådanne, som vil fornægte selvet og netop tage sig af disse, som Herren elsker. De fattige iblandt Guds folk må ikke overlades til sig selv, uden at man sørger for deres tarv. Der må findes en eller anden udvej for dem til at skaffe sig et udkomme. Nogle vil behøve at lære at arbejde. Andre, der arbejder hårdt og af yderste evne anstrenger sig for at underholde deres familier, behøver særskilt støtte. Vi bør tage os af disse tilfælde og hjælpe dem til at finde beskæf-

tigelse. Der bør være et fond til hjælp for sådanne værdige familier, som elsker Gud og holder hans bud.

Man må se til, at de midler, som trænges til dette øjemed, ikke bliver brugt til andre formål. Der er forskel på, om vi hjælper de fattige, der ved at holde Guds bud påføres savn og (270) lidelse, eller om vi forsømmer disse for at kunne hjælpe bespottede, som træder Guds bud under fødder. Og Gud mærker sig forskellen. De, der holder sabbatten, bør ikke forbigå Herrens lidende, trængende børn for at påtage sig den byrde at forsørge sådanne, som fortsætter i overtrædelse af Guds lov, sådanne, som er oplærte til at forvente hjælp af hvem som helst der vil underholde dem. Dette er ikke den rette slags missionsarbejde. Det er ikke i overensstemmelse med Herrens plan.

Hvor som helst en menighed oprettes, skal dens medlemmer gøre et samvittighedsfuldt arbejde for de troende, som er i nød. Men de skal ikke nøjes dermed. De skal også hjælpe andre uden hensyn til deres tro. Som følge af en sådan bestræbelse vil nogle af disse tage imod de særskilte sandheder for denne tid.

De fattige, de syge og de gamle

»Når der findes en fattig hos dig, en af dine brødre inden dine porte et sted i dit land, som Herren din Gud vil give dig, må du ikke være hårdhjertet og lukke din hånd for din fattige broder; men du skal lukke din hånd op for ham og låne ham, hvad han savner og trænger til. Vogt dig for, at ikke sådan nedrig tanke kommer op i dig: »Der er ikke længe til det syvende år, friåret!« så du ser med onde øjne på din fattige broder og ikke giver ham noget; thi da vil han råbe til Herren over dig og du vil pådrage dig synd. Men du skal give ham villigt uden at være fortrydelig i dit hjerte over at skulle give ham; thi for den sags skyld vil Herren din Gud velsigne dig i alt dit virke, i alt hvad du tager dig for. Thi der vil aldrig mangle fattige i landet; derfor byder jeg dig: Du skal villigt lukke din hånd op for din nødlidende og fattige broder i dit land.« 5.Mos. 15,7-11.

(271) Nogle, der elsker og lyder Gud, vil på grund af visse omstændigheder blive fattige. Nogle er ikke påpasselige; de forstår ikke at styre. Andre er fattige på grund af sygdom eller uheld. Hvad årsagen end måtte være, er de trængende og at hjælpe dem er en vigtig del af missionsarbejdet

Alle vore menigheder bør have omsorg for deres egne fattige. Vor kærlighed til Gud skal give sig udtryk i godgørenhed mod de trængende og lidende blandt troens egne, hvis behov kommer til vor kundskab og kræver vor omsorg. Enhver står under særlig forpligtelse over for Gud til at vise særskilt medlidenhed med hans værdige fattige. Under ingen omstændigheder må disse blive forbigået.

Paulus skrev til menigheden i Korinth: »Vi kan fortælle jer, brødre, om den Guds nåde, som er givet Makedoniens menigheder, at samtidig med, at de stod deres prøve i megen trængsel, er der af deres overvældende glæde og deres dybe fattigdom vældet frem en rigdom af gavmildhed. Thi det kan jeg vidne: de gav efter evne, ja over evne og det uopfordret. Indtrængende bad de os om den nåde at måtte være med i hjælpen til de hellige og de gav ikke blot, som

vi havde håbet, men drevne af Guds vilje gav de sig selv, først og fremmest til Herren og dernæst til os. Dette har fået os til at bede Titus om nu at bringe også indsamlingen af denne kærlighedsgave hos jer til afslutning, ligesom han før havde begyndt på den.« 2.Kor. 8,1-6

Der havde været en hungersnød i Jerusalem og Paulus vidste, at mange af de kristne var blevet spredt viden om og at de, der blev igen, sandsynligvis ville være berøvet menneskelig sympati og være udsatte for religiøst fjendskab. Derfor opmuntrede han menighederne til at sende økonomisk hjælp til brødrene i Jerusalem. Det beløb, menighederne indsamlede, oversteg apostlenes forventning. Drevne af Kristi kærlighed gav de troende rigeligt og de var fulde af glæde over således at kunne give udtryk for deres taknemmelighed til (272) Genløseren og deres kærlighed til brødrene. Dette er det sande grundlag for godgørenhed ifølge Guds ord.

Spørgsmålet om omsorg for vore aldrende brødre og søstre, der intet hjem har, bliver stadig fremhævet. Hvad kan der gøres for dem? Det lys, Herren har givet mig, er blevet gentaget: Det er ikke bedst at oprette institutioner til at tage sig af de gamle, hvor de kan være samlede i en gruppe. Ej heller bør de sendes bort fra hjemmet for at blive taget vare på. Lad medlemmerne i hver familie hjælpe deres egne slægtninge. Hvor dette ikke er muligt, tilfalder arbejdet menigheden, der bør tage imod det både som en pligt og som et privilegium. Alle, som har Kristi Ånd, vil betragte de svage og aldrende med særskilt agtelse og omhed.

Gud tillader, at der inden for hver menighed findes nogle af hans fattige. De vil altid være iblandt os og Herren pålægger medlemmerne i hver menighed som et personligt ansvar at sørge for dem. Vi skal ikke lægge vort ansvar over på andre. For dem, der befinder sig inden for vore egne rækker, skal vi vise den samme kærlighed og sympati, som Kristus ville lægge for dagen, om han var i vort sted. Således skal vi oplæres, for at vi må beredes til at virke efter de samme retningslinjer som Kristus.

Prædikanten bør oplære de forskellige familier og styrke menigheden til at tage sig af deres egne syge og fattige. De evner, Gud har givet folket, bør han sætte i virksomhed og hvis én menighed bliver overbebyrdet på dette område, bør andre menigheder komme den til hjælp. Lad menighedsmedlemmerne vise takt og opfindsomhed i deres omsorg for disse, som er Guds børn. Lad den fornægte sig luksus og unødige prydelser for at kunne gøre det bekvemt for de lidende og trængende. Når de gør dette, følger de den undervisning, der gives i det 58. kapitel hos Esajas og de vil få den velsignelse, som der omtales.

Vor pligt mod verden

(273) »Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne.« Han »sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham«.

Joh. 3,16-17. Guds kærlighed omfatter hele menneskeslægten. Da Kristus gav disciplene missionsbefalingen, sagde han: »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!« Mark. 16-15.

Kristus havde til hensigt, at der skulle udføres et større arbejde for menneskene, end vi endnu har set. Det var ikke hans hensigt, at så store mængder skulle vælge at stå under Satans banner og stille sig som oprørere imod Guds herredømme. Verdens Genløser havde ikke til hensigt, at hans købte arv skulle leve og dø i deres synder. Hvorfor er der da så få, som bliver påvirket og frelst? Det skyldes, at så mange af dem, der bekender sig til at være kristne, arbejder efter de samme linjer som den store oprører. Tusinder af mennesker, som ikke kender Gud, kunne i dag have glædet sig i hans kærlighed, hvis de, der bekender sig til at tjene ham, ville virke, som Kristus virkede.

Frelsens velsignelser, timelige såvel som åndelige, er for alle mennesker. Der er mange, som klager over Gud, fordi verden er så fuld af savn og lidelse; men det var aldrig Guds mening, at elendighed skulle eksistere. Det var aldrig hans mening, at det ene menneske skulle have en overflod af livets luksus, medens andres børn råber efter brød. Herren er en godgørenhedens Gud. Han har gjort rigelige foranstaltninger for alles behov og gennem hans repræsentanter, som han har betroet sit gods, er det hans plan, at alle hans skabningers nød skal afhjælpes.

Lad dem, der tror Herrens ord, læse den undervisning, der findes i tredje og femte Mosebog. (274) Der vil de se, hvilken undervisning familierne i Israel fik. Medens Guds udvalgte folk skulle stå adskilt og være helligt, skilt fra de folkeslag, der ikke kendte ham, skulle de behandle den fremmede med venlighed. Man skulle ikke se ned på ham, fordi han ikke tilhørte Israel. Israelitterne skulle elske den fremmede, fordi Kristus lige så vist døde for at frelse ham som for at frelse Israel. Når de ved deres taksigelseshøjtidder omtalte Guds velgerninger, skulle den fremmede bydes velkommen. Under høsten skulle de lade en del af markens afgrøde blive liggende til den fremmede og den fattige. Således skulle de fremmede også have del i Guds åndelige velsignelser. Herren Israels Gud påbød, at man skulle tage imod dem, hvis de valgte at være sammen med dem, der kendte og anerkendte ham. På denne måde ville de få kendskab til Jehovas lov og herliggøre ham ved deres lydighed.

Således ønsker Gud i dag, at hans børn både i åndelig og timelig henseende skal uddele velsignelser til verden. Til enhver Kristi discipel i enhver tidsalder blev disse dyrebar ord af vor Frelser udtalt: »Fra hans indre skal der rinde strømme af levende vand.« Joh. 7,38.

Men i stedet for at meddele Guds gaver er mange, der bekender sig til at være kristne, optaget af deres egne snævre interesser og i egenkærlighed holder de Guds velsignelser tilbage fra deres medmennesker.

Samtidig som Gud i sit forsyn har fyldt jorden med sine nådegaver og dens forrådshuse med livets bekvemmeligheder, råder savn og elendighed til alle sider. Et gavmildt forsyn har i sine menneskelige redskabers hænder lagt en overflod til at skaffe alle, hvad de trænger til; men Guds

husholdere er utro. De midler, der indenfor den kristne verden anvendes til overdådig stads, ville være nok til at kunne afhjælpe alle de hungriges behov og til at klæde de nøgne. Mange, der har antaget (275) Kristi navn, bruger hans penge til egenkærlig fornøjelse, til tilfredsstillelse af appetitten, til stærk drik og fine lækkerier, til overdådige huse og møbler og klæder, medens de næppe skænker lidende mennesker et sympatisk blik eller et medfølelse ord.

Hvilken elendighed råder der ikke midt i vore såkaldte kristne lande! Tænk på de fattiges kår i vore store byer! I disse byer er der skarer af menneskelige væsener, der ikke nyder så megen omsorg og hensynsfuldhed, som dyrene får. Der findes tusinder af ulykkelige børn, pjaltede og forsultne, medens last og fordærvelse står skrevet i deres ansigtstræk. Familier stuves sammen i usle lejekaserner, mange af dem i mørke kældre, der er gennemtrængte af fugtighed og snavs. Børn bliver født på disse skrækkelige steder. I barndommen og ungdommen ser de intet tiltrækkende, intet af det skønne i naturen, som Gud har skabt til at fryde sanserne. Disse børn får lov til at vokse op med karakteren præget og tildannet af de slette forhold og af den elendighed og det syndige eksempel, som de er omgivet af. Guds navn hører de kun i bespottelig tale. Urene ord, dunster af brændevin og tobak og moralsk nedværdigelse af enhver slags møder øjet fordærver sanserne. Og fra disse elendighedens tilholdssteder udgår der ynkelige råb om føde og klæder fra mange, som intet kendskab har til bøn.

For vore menigheder er der et arbejde at udføre, som mange har ringe begreb om, et arbejde, som endnu henligger næsten urørt. »Jeg var sulten,« sagde Kristus, »og I gav mig at spise; jeg var tørstig og I gav mig at drikke; jeg var fremmed og I tog jer af mig; jeg var nøgen og I gav mig klæder; jeg var syg og I så til mig; jeg var i fængsel og I besøgte mig.« Matt. 25,35-36. Nogle mener, at når de giver penge til dette arbejde, så er det alt, hvad der kræves af dem; men dette er en fejltagelse. Pengegaver kan ikke erstatte personlig tjeneste. Vi gør ret, når vi giver af vore midler og mange flere skulle gøre dette; men (276) personlig tjeneste kræves af alle i forhold til deres kræfter og anledninger.

Arbejdet med at hjælpe de trængende, de lidende, de fattige er netop den gerning, enhver menighed, der tror sandheden for denne tid, for længe siden burde have beskæftiget sig med. Vi bør vise samaritanerens medfølelse ved at skaffe de trængende legemlige fornødenheder, give de sultne mad, tage de udstødte fattige ind i vore hjem og hver dag søge Gud om nåde og styrke, der vil sætte os i stand til at række ned til selve dybet af menneskelig elendighed og hjælpe dem, der umuligt kan hjælpe sig selv. Under udøvelsen af denne gerning har vi en gunstig anledning til at fremholde Kristus, den korsfæstede.

Hvert menighedsmedlem bør føle det som sin særskilte pligt at virke for dem, der bor i hans nærhed. Overvej, hvordan du bedst kan hjælpe dem, der ingen interesse har for religiøse spørgsmål. Når du besøger dine venner og naboer, så vis interesse for deres åndelige såvel som for deres timelige velfærd. Fremhold Kristus som en syndstilgivende Frelser. Indbyd dine naboer til dit hjem og læs for

dem fra den dyrebare bibel og fra bøger, der forklarer dens sandheder. I forbindelse med enkle sange og inderlige bønner vil dette røre deres hjerter. Lad menighedsmedlemmerne lære at gøre dette arbejde. Dette er af lige så stor betydning som at frelse formørkede sjæle i fremmede lande. Når nogle føler en byrde for sjæle langt borte, lad også de mange herhjemme føle byrden for dyrebare sjæle i deres nærhed og arbejde lige så flittigt for deres frelse.

De timer, der ofte bliver brugt til fornøjelse, som hverken styrker legeme eller sjæl, skulle anvendes til at besøge de fattige, de syge og de lidende eller til at søge at hjælpe en eller anden, som er i nød.

(277) Når I søger at hjælpe de fattige, de ringeagtede og de forladte, så stig ikke op på jeres værdigheds og overlegenheds høje stylder, mens I virker for dem, for på den måde kan intet udrettes. Bliv grundigt omvendt og lær af ham, som er sagtmodig og ydmyg af hjertet. Vi må altid have Herren for øje. For ikke at glemme dette må I som Kristi tjenere til stadighed sige: "Jeg er dyrt købt."

Gud stiller ikke blot krav om jeres godgørenhed, men om jeres glade ansigt, jeres håbefulde ord, jeres håndtryk. Når I besøger Herrens lidende vil I træffe nogle, fra hvem håbet er veget bort; bring solskinet tilbage til dem! Der er nogle, som behøver livets brød; læs Guds ord for dem! Andre lider af en sjælens sygdom, som ingen jordisk balsam kan påvirke, ingen læge helbrede; bed for sådanne og led dem til Jesus!

Ved særskilte anledninger hengiver nogle sig til sentimentale følelser, der fører til impulsive handlinger. De mener måske, at de på denne måde udfører en stor gerning for Kristus; men det gør de ikke. Denne nidkærhed dør snart hen og så bliver Kristi tjeneste forsømt. Det er ikke en aktivitet, vi kan gøre godt mod vore medmennesker. Periodiske bestræbelser for at gøre godt vil tit gøre mere skade end gavn.

Midler og metoder til hjælp for de trængende bør overvejes omhyggeligt og under bøn. Vi må søge Gud om visdom, for han ved bedre end kortsynede dødelige mennesker, hvordan der skal sørges for de skabninger, han har dannet. Der er nogle, som kritikløst giver enhver, som beder dem om hjælp. Deri gør de fejl. I forsøg på at hjælpe de trængende bør vi nøje se til, at vi yder dem den rette hjælp. Nogle, der bliver hjulpet, vedbliver med at gøre sig selv særskilt trængende. De vil være afhængige, så længe (278) der er noget at være afhængig af. Ved ubetimeligt at skænke sådanne mennesker tid og opmærksomhed kan vi anspore dem til dovenskab, ubehjælpelighed, overdådighed og uafholdenhed.

Når vi giver til de fattige, bør vi spørge os selv: "Opmuntrer jeg til ødselhed? Hjælper jeg dem, eller gør jeg dem skade?" Ingen, der kan tjene til sit eget udkomme, har nogen ret til at være afhængig af andre.

Ordsproget: "Verden skylder mig et levebrød," indeholder grundbestanddelen i falskhed, bedrageri og tyveri. Verden skylder ingen et levebrød, når vedkommende er i stand til at arbejde og selv skaffe sig et udkomme. Men hvis nogen

kommer til vor dør og beder om mad, bør vi ikke sende ham sulten bort. Hans fattigdom kan skyldes modgang.

Vi bør hjælpe dem, der med en stor familie at underholde, må kæmpe med svaghed og fattigdom. Mangen enke med sine faderløse børn arbejder langt over sine kræfter for at kunne holde sine børn hos sig og skaffe dem føde og klæder. Mange sådanne mødre er døde af overanstrengelse. Enhver enke behøver den trøst, som håbefulde, opmuntrende ord bringer og der er mange, som bør have materiel støtte.

Gudfrygtige mænd og kvinder, sådanne som er i besiddelse af dømmekraft og visdom, bør udpeges til at have tilsyn med de fattige og trængende, først med troens egne. De bør aflægge beretning for menigheden og give råd med hensyn til, hvad der bør gøres.

I stedet for at opmuntre de fattige til at mene, at de kan få mad og drikke gratis eller næsten gratis, bør vi lære dem at hjælpe sig selv. Vi bør søge at skaffe dem arbejde og om nødvendigt lære dem at arbejde. Lad medlemmerne i fattige familier blive oplært til at lave mad, sy og reparere deres eget tøj og at tage sig af hjemmet på den rette måde. Lad drenge og piger få grundig oplæring i et eller andet (279) nyttigt håndværk eller arbejde. Vi skal uddanne de fattige til at klare sig selv. Dette vil være virkelig hjælp, for den vil ikke alene gøre dem selvunderholdende, men også sætte dem i stand til at hjælpe andre.

Det er Guds hensigt, at de rige og de fattige skal knyttes nøje til hverandre ved medfølelsens og hjælpsomhedens bånd. Han byder os nære interesse for ethvert tilfælde af lidelse og trang, som vi måtte få kendskab til.

Tro ikke, at det forringer din værdighed at tjene lidende mennesker. Se ikke med ligegyldighed og foragt på sådanne, som har lagt sjælens tempel i ruiner. De er genstand for guddommelig medlidenhed. Han, som skabte alle, har omhu for alle. Selv ikke de dybest faldne er uden for rækkevidden af hans kærlighed og medynk. Er vi i sandhed hans disciple, vil vi lægge den samme ånd for dagen. Den kærlighed, der skyldes vor kærlighed til Jesus, vil i enhver sjæl, rig som fattig, se en værdi, der ikke kan måles ved menneskelig vurdering. Lad dit liv åbenbare en kærlighed, der er højere, end det er muligt for dig at udtrykke med ord.

Menneskenes hjerter vil ofte forhærdes under irttesættelse, men de kan ikke modstå den kærlighed, der kommer til udtryk for dem gennem Kristus. Vi bør påbyde synderen ikke at føle sig forstødt af Gud. Bed synderen om at se hen til Kristus, som alene kan helbrede den sjæl, der lider af syndens spedalskhed. Åbenbar for den fortvivlede, modløse lidende, at han er en fange, for hvem der er håb. Lad dit budskab være: »Se det Guds Lam, som bærer verdens synd!«

Jeg er blevet undervist om, at i arbejdet i sundhedsmissionen vil man på de laveste trin af nedværdigelse opdage mænd, som til trods for, at de har hengivet sig til uafholdenhed og tøjlesløse vaner, dog vil lade sig påvirke, når der virkes for dem på den rette måde. Men de trænger til at blive påagtet og opmuntret. Det vil kræve bestemt, tålmo-

dig og alvorlig anstrengelse at løfte dem op. De kan ikke bringe sig selv på fode igen. Måske hører de (280) Kristi kald, men deres øren er for sløve til at opfatte dets betydning; deres øjne er for blinde til at kunne se, at der er noget godt i vente for dem. De er døde i overtrædelser og synder. Men selv disse er ikke udelukkede fra evangeliets gæstebud. De skal høre indbydelsen: »Kom!« Skønt de måske føler sig uværdige, siger Herren: »Nød dem til at komme ind!« Hør ikke på nogen undskyldning. Grib dem fat med kærlighed og venlighed.

»Men I, mine elskede, opbyg jer selv på jeres højhellige tro, bed i Helligånden, bevar jer selv i Guds kærlighed, medens I venter på, at vor Herre Jesus Kristus i sin barmhjertighed vil føre jer til evigt liv. Der er nogle, som I skal være barmhjertige mod: dem, der tvivler; frels dem, riv dem ud af ilden!« Jud. 20-23. Klargør for samvittigheden de frygtelige følger af Guds lovs overtrædelse. Påvis, at det ikke er Gud, som forårsager smerte og lidelse, men at mennesket ved sin egen vankundighed og synd har bragt sig selv i denne tilstand.

Ledet på den rette måde vil dette arbejde redde mangelarme synder som menighederne har forsømt. Mange, der ikke tilhører vor tro, længes netop efter den hjælp, som det påhviler kristne som en menighed at yde. Dersom Guds folk ville vise sand interesse for deres naboer, ville man kunne nå mange med de specielle sandheder for denne tid. Intet kan eller vil nogensinde sætte et sådant præg på værket som dette at hjælpe folk, netop hvor de er. Tusinder kunne i dag glæde sig i budskabet, hvis de, der bekender sig til at elske Gud og holde hans bud, ville virke, som Kristus virkede.

Når arbejdet i sundhedsmissionen således leder mænd og kvinder til en frelsende kundskab om Kristus og hans sandhed, kan man trygt lægge penge og alvorligt arbejde deri; for det er et arbejde, som vil bestå.

Omsorg for forældrelose

(281) Af alle, hvis trang påkalder vor interesse, har enker og faderløse det stærkeste krav på vor ømme medfølelse. De er genstand for Herrens særskilte omhu. De er et lån, som Gud betror til kristne mennesker. »En ren og ubesmitet gudsyndelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uoplettet af verden.« Jak. 1,27.

Mangen fader, som er død i troen, hvilende på Guds evige løfte, har efterladt sine kære i fuld fortrøstning til, at Herren ville drage omsorg for dem. Og hvordan sørger Herren for disse efterladte? Han gør ikke et under ved at sende manna fra himmelen; han sender ikke ravne til at bringe dem føde; men han udretter et under på menneskelige hjerter, fordriver egoisme fra sjælen og oplukker godgørenhedens kilder. Han prøver sine bekendende efterfølgeres hjerter ved at betro de hjemsogte og de sørgende til deres barmhjertighed.

Lad sådanne, som har Guds kærlighed, oplade deres hjerter og deres hjem og tage disse børn til sig. At forsørge forældrelose børn på store institutioner er ikke den bedste plan. Hvis de ikke har slægtninge, som er i stand til at sørge for dem, bør medlemmerne i vore menigheder enten optage disse små i deres familier eller finde passende hjem for dem hos andre familier.

Disse børn er i en særlig forstand dem, Kristus agter på og hvis forsømmelse er ham til anstød. Enhver venlig handling gjort mod dem i Jesu navn bliver af ham betragtet som gjort mod ham selv.

Men som på nogen måde berøver dem de midler, de skulle have og som betragter deres behov med ligegyldighed, (282) vil al jordens Dommer tage sig af. Skulle Gud »ikke skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat og skulle han ikke være langmodig over for dem? Jeg siger jer: Han skal skaffe dem ret i hast«. »Dommen er ubarmhjertig mod dem, der ikke har øvet barmhjertighed.« Luk. 18,7-8; Jak. 2,13. Herren byder os »bringe hjemløse stakler i hus«. Es. 58,7. Kristenheden må skaffe fædre og mødre og hjem til disse fattige børn. Medlidenhed med enken og den faderløse, tilkendegivet ved bønner og tilsvarende handlinger, vil blive bragt frem til ihukommelse hos Gud og engang få sin belønning.

Der er et stort og nyttigt virkefelt for alle, som vil arbejde for Mesteren ved at drage omsorg for disse børn og unge, som er blevet berøvet forældrenes årvågne vejledning og den mildnende indflydelse i et kristeligt hjem. Mange af dem har arvet dårlige karaktertræk og dersom de bliver overladt til at vokse op i uvidenhed, vil de komme i selskab, der leder dem til last og forbrydelse. Disse lidet lovende børn trænger til at komme i en stilling, som er gunstig for dannelsen af en rigtig karakter, så de må kunne blive Guds børn.

Udfører I, som bekender jer til at være Guds børn, jeres del for at oplære dem, der så hårdt behøver, at man med tålmodighed lærer dem, hvordan de kan komme til Frelseren? Udfører I jeres del som trofaste Kristi tjenere? Bliver disse utildannede og måske uligevægtige sind plejet med den kærlighed, Kristus har vist mod os? Børnenes og de unges sjæle er i dødelig fare, hvis de bliver overladt til sig selv. De behøver tålmodig undervisning, kærlighed og øm kristelig omsorg.

Hvis der ingen åbenbaring var, der påpegede vor pligt, skulle selv det, vi ser med vore øjne og hvad vi ved om det selvfølgelig forhold mellem årsag og virkning, anspore os til at redde disse ulykkelige. Dersom menighedens (283) medlemmer ville anvende lige så megen energi, takt og dygtighed i dette arbejde som i livets almindelige forretningsforhold og dersom de ville søge visdom fra Gud og alvorligt overveje, hvorledes man skal blande disse udisciplinerede sind, ville mange, der er ved at gå til grunde, kunne reddes.

Hvis forældre ville føle den omsorg for deres egne børns frelse, som de burde føle og hvis de ville bære dem frem for nådens trone og efterleve deres bønner i bevidstheden om, at Gud ville samarbejde med dem, ville de kunne have lykke med sig i arbejdet for børn uden for deres egen fami-

lie, navnlig for sådanne, som ikke har forældrenes råd og vejledning. Herren opfordrer hvert medlem i menigheden til at gøre sin pligt mod disse forældrelose børn.

En gerning efter Kristi mønster

I omsorgen for børn bør vi ikke handle ud fra pligtens standpunkt alene, men af kærlighed, fordi Kristus døde for deres frelse. Kristus har købt disse sjæle, der behøver vor omsorg og han venter, at vi skal elske dem, ligesom han har elsket os i vore synder og vor genstridighed. Kærlighed er det middel, hvorigennem Gud virker for at drage hjerterne til sig; for »Gud er kærlighed«. I ethvert barmhjertighedens foretagende er denne det eneste princip, der har virkende kraft; det menneskelige må forene sig med den guddommelige.

Dette arbejde for andre vil kræve bestræbelse, selvfornægtelse og selvopofrelse. Men hvad betyder den lille opofrelse, vi kan gøre, i sammenligning med den opofrelse, Gud har gjort for os ved at give sin enbårne Søn?

Gud meddeler os sin velsignelse, for at vi må kunne meddele til andre. Når vi beder ham om vort daglige brød, skuer han ind i vore hjerter for at se om vi vil dele det med dem, som er mere trængende, end vi er. Når vi beder: »Gud, vær mig synder nådig,« giver han agt for at se, (284) om vi vil vise medlidenhed med dem, vi omgås. Dette er det synlige bevis på vor forbindelse med Gud, at vi er barmhjertige, ligesom vor Fader i himmelen er barmhjertig.

Gud er stadig i færd med at give; og til hvem er det, han skænker sine gaver? Til dem, der har en fejlfri karakter? »Han lader sin sol stå op både over onde og gode og lader det regne både over retfærdige og uretfærdige.« Matt. 5,45. Trods menneskets syndighed og til trods for, at vi ofte bedrøver Kristi hjerte og viser os i højeste grad uværdige, bortviser han os dog ikke, når vi beder om hans tilgivelse. Hans kærlighed tildeles os uforskyldt og han byder os: Elsk hinanden, ligesom jeg har elsket jer! Joh. 13,34.

Brødre og søstre, jeg beder jer om at overveje denne sag nøje Betænk de faderløses og moderløses trang. Rører det ikke jeres hjerter, når I er vidne til deres lidelser? Se, om der ikke kan gøres noget for at forsørge disse hjælpeløse børn. Giv disse hjemløse et hjem, så vidt som det står i jeres magt. Lad enhver være parat til at gøre sit til at fremme dette arbejde. Herren sagde til Peter: »Vogt mine lam!« Joh. 21,15. Denne befaling gælder os og ved at åbne vore hjem for de forældrelose bidrager vi til dens opfylder. Lad ikke Jesus blive skuffet over jer.

Tag disse børn og fremstil dem for Gud som et vellugtende offer. Bed om hans velsignelse over dem og oplær og tildan så i overensstemmelse med Kristi befaling. Vil vort folk tage imod dette hellige hverv? Skal de, for hvem Kristus døde, overlades til at måtte lide på grund af vor overfladiske Gudsfrygt og vor verdslige higen og til at vandre på forkerte stier?

Guds ord indeholder rigelig undervisning om, hvordan vi skal behandle enken, de faderløse og de trængende, lidende fattige. Hvis alle ville følge denne undervisning, ville enkens hjerte synge af fryd: små sultne børn (285) ville

blive mættet; de nøgne ville få klæder og de, der er ved at gå til grunde, ville oplives. Himmelske væsener er tilskuer og når vi, gennemtrængte af nidkærhed for Kristi ære, stiller os på Guds forsøns vej, vil disse himmelske væsener meddele os en ny åndelig kraft, således at vi vil være i stand til at bekæmpe vanskeligheder og overvinde hindringer.

Og hvilken velsignelse vil arbejderne ikke få som løn! For mange, der nu er dorske og egoistiske og optaget af sig selv, ville det være som liv af døde. Der ville ske en genopvækkelser af himmelsk godgørelse og visdom og nidkærhed iblandt os.

Bør prædikanters hustruer adoptere børn?

Spørgsmålet er blevet stillet, hvorvidt en prædikants hustru skulle adoptere små børn. Mit svar er: Hvis hun ikke føler sig tilskyndet eller skikket til at udføre missionsarbejde uden for hjemmet og hun føler det som sin pligt at tage små børn og drage omsorg for dem, vil hun kunne gøre en god gerning. Men lad valget af børn først falde på sådanne, som er blevet efterladt af forældre, der holdt sabbatten. Gud vil velsigne de mænd og kvinder, som med villige hjerter deler deres hjem med disse hjælpeløse børn. Men kan prædikantens hustru selv tage del i den gerning at undervise andre, bør hun hellige Gud sine kræfter, som en kristelig arbejder. Hun bør være sin mand en tro medhjælper, bistå ham i hans arbejde, benytte sine åndsevner og hjælpe til med at fremholde budskabet. For ydmyge, gudhengivne kvinder, som er gjort værdige ved Kristi nåde, er vejen åben til at besøge sådanne, som behøver hjælp og bringe lys til modløse sjæle. De kan opløfte de nedbøjede ved at bede med dem og henvise dem til Kristus. Sådanne skulle ikke hellige deres tid og kræfter til ét hjælpeløst lille væsen, der kræver stadig pleje og tilsyn. De bør ikke således frivilligt binde deres hænder.

Børnehjem

(286) Når man har gjort alt, hvad der kan gøres for forældreløse børns pleje i vore egne hjem, vil der ude i verden fremdeles være mange trængende, som der bør sørges for. De er måske pjaltede, besynderlige og tilsyneladende utiltalende; men de er dyrt købt og er lige så dyrebare i Guds øjne som vore egne små. De er Guds ejendom, som de kristne er ansvarlige for. "Deres sjæle," siger Gud, "vil jeg kræve af din hånd."

At sørge for disse trængende er en god gerning; men i denne tid giver Herren os som et folk ikke pålæg om at oprette store og kostbare institutioner til dette formål. Hvis der imidlertid findes sådanne, som føler sig kaldet af Gud til at oprette hjem til forsorg for forældreløse børn, så lad dem følge deres overbevisning om, hvad der er deres pligt. Men i omsorgen for de fattige i verden bør de henvende sig til verden om støtte. De må ikke hente midlet hos det folk, til hvem Herren har overladt den vigtigste gerning, mennesker nogensinde har fået, nemlig den opgave at bringe det sidste nådebudskab ud til alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. I Herrens skatkammer bør der være et overskud til støtte for evangeliets værk i »landene hinsides«.

Lad dem, der føler en byrde for oprettelsen af disse institutioner, få forstandige indsamlere til at fremholde deres

trang og skaffe midler. Lad folk ude i verden blive vækket op; lad kirkesamfundets menigheder blive gennemarbejdet af mænd, som indser nødvendigheden af, at der gøres noget for de fattige og forældreløse. I ethvert samfund findes der sådanne, som frygter Gud. Ret en appel til disse, for til dem har Gud givet denne gerning.

De institutioner, vort folk har oprettet til (287) hjælp for de forældreløse, de svage og gamle iblandt os, bør understøttes. Lad ikke disse blive forsømt og bringe skam over Guds sag. At hjælpe til med at underholde disse institutioner bør ikke betragtes blot som en pligt, men som en dyrebart forret. Lad os skænke vore gaver til hinanden. Når Gud ser, at vi gør vort bedste for at hjælpe disse trængende, vil han påvirke andre til at bistå i dette gode arbejde.

Hensigten ved et børnehjem skulle ikke blot være at skaffe børnene føde og klæder men at stille dem under tilsyn af kristne lærere, der vil opdrage dem i kundskaben om Gud og hans Søn. De, der virker i denne gerning, bør være højsindede mænd og kvinder, som inspireres med begejstring ved Golgatas kors. De bør være dannede og selvopofrende mænd og kvinder, der vil virke, som Kristus virkede, for Guds sag og for menneskehedens sag.

Når disse hjælpeløse anbringes, hvor de kan opnå kundskab og lykke og tilegne sig dyd og blive den himmelske konges sønner og døtre, vil de beredes til at udføre en Kristus-præget gerning i samfundet. De skal opdrages på en sådan måde, at de igen kan hjælpe andre. Således vil det gode arbejde udvides og forplantes.

Hvilken moder har nogensinde elsket sit barn, som Kristus elsker sine børn? Han betragter den fordærvede karakter med en sorg, som er dybere og mere bitter end nogen moders sorg. Han ser den straf, der vil følge en ond handle-måde. Lad derfor alt blive gjort, som gøres kan for den forsømte sjæl.

Sundhedsvirksomheden og den tredje engels budskab.

(288) Igen og igen er jeg blevet undervist om, at sundhedsvirksomheden skal stå i det samme forhold til den tredje engels budskab som armen og hånden til legemet. Under ledelse af ham, som er det guddommelige hoved, skal de arbejde i forening for at berede vejen for Kristi komme. Den højre hånd på sandhedens legeme skal stadig være aktiv, stadig være i virksomhed, så vil Gud styrke den. Men man må ikke gøre den til legemet. På samme tid må legemet ikke sige til armen: "Dig har jeg ikke brug for." Legemet har brug for armen for at kunne udføre aktivt, fremgangsrigt arbejde. Begge har deres bestemte gerning og hver af dem vil lide stort tab ved at blive anvendt uafhængigt af den anden.

Den gerning at forkynde den tredje engels budskab er af nogle ikke blevet agtet, som den skulle ifølge Guds plan. Den er blevet betragtet som et underordnet arbejde, mens den skulle indtage en betydningsfuld plads blandt de menneskelige midler til menneskets frelse. Menneskenes sind må henledes til Skriften som det mest virksomme middel til sjæles frelse og ordets tjeneste er den store opdragende kraft til at frembringe dette resultat. De, der nedsætter prædikegerningen og forsøger at lede arbejdet i sundhedsvirksomheden uafhængigt deraf, søger at skille armen fra legemet. Hvad ville følgen blive, hvis dette lykkedes dem? Vi ville komme til at se hænder og arme fare omkring og uddele midler uden hovedets ledelse. Virksomheden ville blive uden forhold og ligevægt. Det, som ifølge Guds plan skulle være hånden og armen, ville indtage hele legemets plads og forkyndelsen ville blive forklejnet eller helt forsømt. (289) Dette ville gøre begreberne uklare og bringe forvirring og mange dele af Herrens vingård ville komme til at henligge urørte.

Sundhedsvirksomheden bør udgøre en del af arbejdet i hver menighed i vort land. Adskilt fra menigheden ville den snart blive en mærkelig blanding af uorganiserede kræfter. Den ville tære, men intet frembringe. I stedet for at virke som Guds hjælpende hånd til at fremme hans sandhed ville den udsuge menighedens liv og kraft og svække budskabet. Ledet uafhængig ville den ikke alene forbruge talenter og midler, som behøves på andre områder, men netop ved bestræbelsen for at hjælpe de, de hjælpelese uden ordets forkyndelse ville man bringe mennesker i en stilling, hvor de ville drive spot med den bibelske sandhed.

Evangeliets forkyndelse er nødvendig for at gøre sundhedsvirksomheden permanent og give den stabilitet; og prædikegerningen behøver sundhedsvirksomheden for at demonstrere evangeliets praktiske virke. Ingen af disse dele af virksomheden er fuldstændig uden den anden.

Budskabet om Frelserens snare komme må bringes ud til alle dele af verden og enhver gren deraf skulle være præget af en højtidelig værdighed. En stor vingård skal oparbejdes og den kloge husbond vil bearbejde den på en sådan måde, at hver del frembringer frugt. Dersom sandhedens levende principper bevares rene i sundhedsvirksomheden, ubesmittede af alt, hvad der kunne fordunkle deres glans, vil Herren lede arbejdet. Hvis de, der bærer de tunge byrder, med troskab og fasthed vil holde sig til sandhedens principper, vil Herren opholde og støtte dem.

Den enhed, der skulle bestå mellem sundhedsvirksomheden og prædikegerningen, fremholdes klart i det 58. kapitel hos Esajas. Der er visdom og velsignelse for dem, der vil udføre arbejdet sådan, som det her fremholdes. Dette kapitel er tydeligt og det indeholder (290) tilstrækkelig oplysning for enhver, som ønsker at gøre Guds vilje. Det påviser rigelige anledninger til at tjene lidende mennesker og til samtidig at være et redskab i Guds hænder til at bringe sandhedens lys frem for en fortabt verden. Dersom arbejdet i den tredje engels budskab følger de rigtige linjer, vil forkyndergerningen ikke få en underordnet plads, ej heller vil de fattige og syge blive forsømt. I sit ord har Gud forenet disse to virkegrene og intet menneske bør skille dem ad.

Der kan være og der er fare for, at man taber sandhedens store principper af syne, når man udfører det arbejde for de fattige, som det er berettiget at udføre; men vi må altid erindre, at under udførelsen af denne gerning skal sjælens åndelige tarv holdes i forgrunden. I vore bestræbelser for at lindre temmelig trang står vi i fare for at skille det sidste evangeliske budskab fra dets ledende og mest nødvendige træk. Sådan som arbejdet i sundhedsmissionen har været udført på nogle steder, har det lagt beslag på talenter og midler, der tilhører andre virksomheder og bestræbelser i mere direkte åndelige retninger er blevet forsømt.

Som følge af stadig tiltagende anledninger til at afhjælpe temmelig trang inden for alle klasser, er der fare for, at dette arbejde vil overskygge det budskab, Gud har givet os at forkynde i enhver by - forkyndelsen af Kristi snare komme, nødvendigheden af lydighed mod Guds befalinger og Jesu vidnesbyrd. Dette budskab er hovedsagen i vor virksomhed. Det skal forkyndes med et højt råb og det skal bringes ud til hele verden. Både herhjemme og i fremmede lande må forkyndelsen af sundhedsprincipperne forenes med det, men ikke gøres uafhængig deraf eller på nogen måde indtage dets plads; ej heller bør dette arbejde lægge så meget beslag på opmærksomheden, at det forklejer andre grene. Herren har pålagt os at tage hensyn til værket i alle dets grene, for at det må få en vel afmålt, symmetrisk og ligevægtig udvikling.

(291) Sandheden for denne tid omfatter hele evangeliet i mennesket, som vil gøre Guds nådes kraft på hjertet indlysende. Det vil udføre en fuldstændig gerning og udvikle et fuldstændigt menneske. Lad derfor ingen skillelinje blive trukket mellem en ægte sundhedsvirksomhed og evangeliets forkyndelse. Lad disse to stå samlet om at give indbydelsen: »Kom! for nu er det rede.« Luk. 14,17. Lad dem være knyttet sammen i en uadskillelig forening, ligesom armen er knyttet til legemet.

Arbejdere i sundhedsvirksomheden

Herren har brug for dygtige arbejdere af enhver slags. »Han gav os nogle som apostle andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme, indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde.« Ef. 4,11-13.

Ethvert Guds barn bør have et helligt skøn og kunne betragte sagen som et hele og se den ene del i forholdet til enhver anden del, således at ingen del mangler. Virkefeltet er omfattende og der er et stort reformarbejde, der skal udføres, ikke på ét eller to områder, men på ethvert område. Sundhedsvirksomheden udgør en del af dette reformarbejde, men den bør aldrig blive et middel til at skille arbejderne i prædikevirksomheden fra deres virkefelt. Uddannelsen af elever til arbejde i lægemissionen er ikke fuldstændig, medmindre de oplæres til at virke i forbindelse med menigheden og prædikanten og deres dygtighed, der forbereder sig til forkyndergerningen, ville i høj grad forøges, hvis de ville tilegne sig kundskab om det store og betydningsfulde sundhedsspørgsmål. Helligåndens indflydelse er påkrævet, for at arbejdet kan blive velafbalanceret og kunne have stadig fremgang på alle områder.

"Slut jer sammen!"

(292) Herrens værk er ét og hans folk skal være ét. Han har ikke forordnet, at nogen enkelt side af budskabet skulle fremmes som selvstændig eller blive den altopslugende. I al sin virksomhed forenede han sundhedsvirksomheden med ordets forkyndelse. Han udsendte tolv apostle og derefter de halvfjerdsindstyve til at prædike evangeliet for folket og han gav dem også magt til at helbrede de syge og uddrive djævlene i hans navn. Således skulle Herrens budbærere optage deres gerning i dag. I dag kommer budskabet til os: »Ligesom Faderen har udsendt mig, således sender jeg også jer.« Og da han havde sagt dette, åndede han på dem og siger: »Modtag Helligånden!« Joh. 20,21-22.

Satan vil udtænke enhver mulig plan for at skille dem, som Gud søger at forene til ét. Men vi må ikke lade os vildlede af hans anslag. Hvis sundhedsvirksomheden udføres som en del af evangeliet, vil verdslige mennesker se det gode, som bliver udrettet; de vil blive overbevist om dets ægthed og give det deres støtte.

Vi nærmer os afslutningen af jordens historie og Gud opfordrer alle til at løfte det banner, der bærer indskriften: »Her er de, som bevarer Guds befalinger og Jesus tro.« Han opfordrer sit folk til at virke i fuldkommen endrægtighed. Han opfordrer dem, der er beskæftigede i vor sundhedsvirksomhed, til at slutte sig sammen med prædikanterne; han opfordrer prædikanterne til at samarbejde med dem, der virker i sundhedsmissionen og han opfordrer menigheden til at tage fat på dens foreskrevne pligt, nemlig at holde den sande reforms banner op på sin egen egn og overlade det til uddannede og erfarne arbejdere at trænge ind på nye steder. Intet bør siges, som kan gøre nogen modløs, for dette bedrøver Kristi hjerte og behager modstanderen i høj grad. Alle (293) behøver Helligåndens dåb; alle bør afholde sig fra bebrejdende og nedsættende bemærkninger og komme Kristus nær, for at de må kunne påskønne de tunge ansvar, hans medarbejdere bærer. "Slut jer sammen, slut jer sammen!" lyder vor guddommelige Lærers ord. Enighed er styrke; splittelse er svaghed og nederlag.

I vort arbejde for de fattige og ulykkelige har vi nødig at være forsigtige at vi ikke påtager os ansvar, som vi ikke formår at bære. Inden vi undersøger, om de bærer den guddommelige påskrift. Gud bifalder ikke, at man fremskynder én gren af virksomheden uden hensyn til andre grene. Hans hensigt er, at sundhedsvirksomheden skal berede vejen for fremholdelsen af den frelsende sandhed for denne tid - forkyndelsen af den tredje engels budskab. Hvis denne hensigt bliver opfyldt, vil budskabet ikke blive fordunklet eller dets fremgang forhindret.

Det er ikke talrige institutioners, store bygninger eller det, som er stort for øjet Gud kræver, men samdrægtig handling af et særskilt folk, som er dyrebart og udvalgt af Gud. Enhver skal stå i sin lod og på sin plads, tænke, tale og handle i overensstemmelse med Guds Ånd. Da, men ikke før, vil værket være et fuldstændigt, symmetrisk hele. *Vejl f menigh* bd. 2 side 404-436]

Menigheden og præstetjensten forsømmes

I sin indbydelse til evangeliets nadver, fortalte Herren Jesus nærmere om det forestående arbejde - det arbejde som menighederne i alle lokaliteter, nord, syd, øst og vest skal gøre.

[Menighederne trænger til at få deres øjne salvet med den himmelske øjensalve, så de kan se de mange anledninger, de har til at tjene Gud. Gud har gentagne gange opfordret sit folk til at gå ud på vejene og ved gårdene og nøde folk til at gå ind, så hans hus kan blive fuldt, men lige ved siden af vor egen dør bor der mennesker, som vi ikke har vist så megen interesse, at de kan mærke, vi tænker på deres sjæls vel. Det er den gerning, der ligger nærmest for, som Herren nu kalder sin menighed til at tage op. Vi skal ikke stå og sige: "Hvem er så min næste?" Vi skal tænke på, at vor næste er den, der behøver vor sympati og hjælp. Vor næste er enhver, som er såret og slået af modstanderen. Vor næste er enhver, som tilhører Gud. De skel, som jøderne havde rejst for at betegne, hvem der var deres næste, bliver fjernet i Kristus. Der er der ingen territoriale grænser, ingen kunstige skillelinjer, ingen kaster eller klasser. *I Mesterens Tjeneste* side 49]

Forsømte anledninger

Den gode samaritaners ånd er ikke så udbredt i vore menigheder. Mange, som er i nød, er blevet forbigået, ligesom præsten og levitten gik forbi den sårede og forslåede fremmede mand, der var efterladt døende i vejkanten. Netop dem, som behøvede den guddommelige Helbreders kraft til at behandle deres sår, var efterladt (295) uden bekymring og uden nogen havde lagt mærke til dem. Mange har handlet som om det var nok til at vide at Satan havde haft lagt sin fælde ud for en sjæl og de kunne gå hjem og ikke bekymre sig for det tabte får. Det er tydeligt at dem, som viser en sådan ånd, ikke har haft del i guddommelig natur, men har Guds fjendes egenskaber.

[Nogen skulle udføre Kristi missionsbefaling, nogen skulle føre det værk videre, han havde sat i gang. Det privilegium fik menigheden. I den hensigt blev den organiseret. Hvorfor har dens medlemmer så ikke påtaget sig ansvaret?] Der er dem, som har set denne store forsømmelse. De har set mange lidende og nødende menneskers behov og har genkendt dem, Kristus gav sit liv for, i disse stakkels sjæle. Således er deres hjerter er blevet oprørt af medynk, alle kræfter er blevet vækket til handling. De har organiseret sig med dem, som vil være med i udbredelsen af evangeliet til de mange sjæle som nu er i moralsk fordærv og synd, for at de kan tilbagekøbes fra et liv i udsejler og synd. [Personer, som har været engageret i dette kristelige hjælpearbejde, har gjort, hvad Herren ønskede, skulle gøres og han har anerkendt deres arbejde. Hvad der er blevet udrettet i den henseende, er noget, som enhver syvende-dags adventist af ganske hjerte skulle støtte og vise forståelse for og tage op med begejstring. Menigheden går glip af meget ved at forsømme dette arbejde, som ligger inden for dens eget område og ved ikke at ville bære disse byrder. Hvis menigheden havde påtaget sig dette arbejde,

hvad den burde have gjort, så ville den have været medvirkende til at frelse mange mennesker.] [*I Mesterens Tjeneste* side 18 og 224]

På grund af deres forsømmelighed har Herren set med mishag på menigheden. Mange har udvist en kærlighed til magelighed og selvoverbærenhed. Nogle som havde privilegiet at kende bibelsandheden, har ikke bragt den med ind i (296) sjælens inderste helligdom. Gud drager alle disse til ansvar for de talenter, de ikke har givet ham tilbage i ærlig og redelig tjeneste og alle mulige anstrengelser for at op-søge og redde dem som er mistet. Disse dovne tjenere fremstilles ved at de kommer til bryllupsmåltidet uden at have bryllupsklædningen - Kristi retfærdighedsklædning - på. Af navn har de antaget sandheden, men de praktiserer den ikke. Efter bekendelse er de omskåret, men i virkeligheden er de blandt uomskårene.

[Hvorfor lader vi os ikke begejstre af Kristi Ånd? Hvorfor lader vi os ikke bevæge af en lidende verdens jammer-krig? Forstår vi rigtig, hvilket ophøjet privilegium det er at kunne indfatte endnu en stjerne i Kristi krone, en sjæl gjort fri af de lænker, hvormed Satan holdt den bundet, en sjæl frelst ind i Guds rige? Menigheden må kende sin pligt til at forkynde evangeliet om den nærværende sandhed for al skabningen. Jeg beder jer indstændigt om at læse det tredje og fjerde kapitel hos Zakarias. Hvis disse kapitler blev forstået og man tog dem til sig, ville der blive gjort noget for dem, som hungrer og tørster efter retfærdighed, en gerning, som for menigheden ville være ensbetydende med et "Gå fremad og opad!" *samme* 132]

Resultatet af forsømmelighed

Hvor der end er en menighed, bør alle medlemmerne gå aktivt ind i missionsarbejde. De bør besøge alle familier i nabolaget og kende deres åndelige tilstand. Hvis beken-dende kristne var gået i gang med dette, lige fra de har skrevet deres navne i menighedsprotokollerne første gang, ville vantroen, en så dyb uretfærdighed og en så uforlignelig ondskab ikke være så udbredt, som det ses i verden nu. Hvis hver enkelt menighedsmedlem havde forsøgt at oplyse andre, ville der i dag stå tusindvis på tusindvis sammen med Guds lovlydige folk.

[Resultatet af, at menigheden ikke har arbejdet (297) efter Kristi retningslinjer, ses ikke bare i verden. Menigheden er derved bragt i en tilstand, hvor de høje og hellige interesser for Guds sag er dæmpet ned. Kritik og bitterhed er trængt ind i menigheden og mange har fået deres åndelige dømmekraft svækket. Som en følge af alt dette har Kristi sag lidt et stort tab. Den himmelske intelligens har ventet på at kunne samarbejde med menneskelige redskaber, men vi har ikke anerkendt deres nærværelse. *samme* 48]

Behov for omvendelse

Det er nu på høje tide at vi omvender os. Hele Guds folk bør selv, interessere sig for at gøre godt. De burde lægge sjæl og hjerte i at opløfte og oplyse deres medmennesker. De bør tage den bryllupsklædning på som Kristus har tilvejebragt, så de beredes på at arbejde i hans linjer. De skal ikke have Guds nåde forgæves. Med ydmyg helliget ærbødighed bør de arbejde til højre og til venstre og hellige hele deres tjeneste og evner til Gud.

[Det er nødvendigt at der sker en vækkelse blandt Guds folk. Hele menigheder vil blive prøvet. En klog mand i verdslig henseende, som spekulerer og planlægger og altid har sin forretning i tanke, burde søge at blive klog i henseende til evige interesser. Hvis han ville bruge lige så megen energi på at sikre sig den himmelske skat og livet, der kan måle sig med Guds liv, som han bruger på at skaffe sig verdslig vinding, hvad kunne han da ikke udrette? *samme* 126]

Den utrofaste forvalter berigede ikke sig selv med sin mesters goder; han bortødslede dem bare. Han lod dovenskaben tage pladsen for oprigtig, helhjertet arbejde. Han var anvendt sin herres goder på en upålidelig måde. Utrofaste forvalter, ser du ikke at du vil miste din sjæl hvis du ikke vil samarbejde med Gud og få (298) det meste ud af dine talenter for Mesteren? Du har fået din tankevirksomhed for at du kan forstå at arbejde. Du har fået dine øjne for at være skarpsynet til at finde dine gudsgivne anledninger. Dine ører skal lytte til Guds befalinger. Dine knæ skal bøjes tre gange om dagen i hjertelig bøn. Dine fødder skal gå på Guds buds vej. Tanker, bestræbelser, talenter bør bruges, før at du må kunne få adgang til skolen deroppe og høre ordene fra hans læber, som har overvundet alle fristelser for vor skyld: »Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone.« »Så siger Hærskares Herre: Hvis du vandrer på mine veje og holder mine forskrifter, skal du både råde i mit hus og vogte mine forgårde og jeg giver dig gang og sæde blandt dem, som står her« Åb.3,21. Zak.3,7. Hvis du ikke samarbejder med Herren og overgiver dig selv til ham og går hans ærinder, vil du blive dømt uegnet som borger i hans rene, himmelske rige.

Forsømmelighed i embedet

Selvom jeg var blevet betroet til at udpege faren ved at influere tingene for meget i sundhedsarbejdet og forsømme de andre linjer, undskylder det ikke dem, som har holdt sig selv væk fra sundhedsarbejdet. Dem som ikke har vist forståelse for dette arbejde bør nu være meget forsigtige med hvad de siger, for de har ikke forstand på dette emne. Uanset deres embede i konferensen, bør de være meget påpasselige med at udtale sig om synspunkter, der ikke vil hjælpe nogen. Den ligegyldighed og modstand som nogen har udvist mod dette emne, vil gøre det ulogisk om deres ord (299) skulle have en stor indflydelse. De har ikke klar-syn.

Nogle er bekymrede og rådvilde fordi de ser at sundhedsarbejdet bliver uforholdsmæssigt, det får så mange dygtige mennesker og penge, dette arbejde overgår langt hvad der gøres i de andre linjer. Hvad er der galt? Er det fordi lederne i sundhedsarbejdet arbejder for meget, eller fordi lederne i de andre områder gør for lidt? Det er blevet vist mig at vi på mange andre områder kun gør en lille del af det der burde gøres. Der udvises ikke den tro, iver og kraft der burde i forkyndelsesarbejdet. Manges bestræbelser er matte og åndsløse. Det er tydeligt at der ikke er reageret på det lys vi har fået af Gud om vore pligter og privilegier. Mennesker har suppleret Guds planer med deres egne planer. Jeg er sat til at sige at sundhedsvirksomhedens fremgang er efter Guds orden. Dette arbejde må gøres; sandheden må føres til hovedveje og sideveje. Og prædi-

kanter og menighedsmedlemmer bør vågne op og se det nødvendige i at samarbejde i denne opgave.

Dem, som har følt en byrde for kristent hjælpearbejde, har med alvorlig og utrættelig energi bevidnet ved deres arbejde, at de ikke er tilfredse med at blot tro teorien. De har prøvet at vandre i lyset. De har brugt deres tro i praksis. De har kombineret tro og gerninger. De har gjort det arbejde, som Herren har anført skal gøres og mange sjæle er blevet oplyste, overbeviste og hjulpe.

Den ligegyldighed, der er blandt vore prædikanter om helsereformen og sundhedsmissionsarbejdet, er overraskende. Endog dem som ikke bekender at være kristne, behandler dette emne med større respekt, end nogle af vore egne folk gør og disse kommer længere frem end os.

Så spørger jeg da, hvorfor, er nogle af vore præstelige brødre da så langt bag ud med at forkynde afholdenhedens ophøjede emner? (300) Mine brødre, de ord I får er: "Tag fat i helsereforms arbejdet; og gå frem." Hvis I tror at sundhedsarbejdet optager en for stor del, så tag mennesker som har arbejdet på dette område med jer til jeres arbejdsmarker, - to her og to der. Modtag disse sundhedsmissionærer som I vil modtage Kristus og se hvad de kan gøre. I vil ikke finde dem svækkede i religiøs henseende. Se om I på den måde ikke kan bringe mere af himlens vitale strømme ind i menighederne. Se om der ikke er nogle, som vil gribe fat i den uddannelse, de behøver så meget og frembære vidnesbyrdet: »Men Gud, som er rig på barmhjertighed, har på grund af den store kærlighed, hvormed han elskede os, gjort os levende med Kristus, (af nåde er I frelst;) os, som var døde på grund af vore overtrædelser af nåde er I frelst! Ja, han har opvakt os med ham og givet os plads med ham i den himmelske verden, i Kristus Jesus.« Vort store behov er enighed, fuldkommen enhed med Guds værk.

Dem, som ikke kan se betydningen af sundhedsmissionsarbejdet skal ikke tro at de har ret til at kontrollere noget i det. De behøver at blive rensset, helliget og forædlet. De må formes og dannes efter den guddommelige lighed. Da vil de se at sundhedsmissionsarbejdet er en del af Guds værk. Grunden til at så mange menighedsmedlemmer ikke forstår den del af værket, er at de ikke følger deres Leder skridt for skridt i selvfornægtelse og selvopofrelse. Sundhedsmissionsarbejdet er Guds værk og bærer hans signatur og så længe der ikke bruges midler på denne ene gren, der forhindrer og lemlæster arbejdet på nye marker, bør det ikke betragtes som uvæsentligt.

Evangelietjenesten er en sandhedsforkyndende (301) virksomhed, for såvel syge som for raske. Den forener sundhedsmissionsarbejdet med ordets tjeneste. Sammen sættes disse redskaber fås der anledninger til at viderebringe lys og overbringe evangeliet til alle samfundets klasser og grader. Gud ønsker at prædikanter og menighedsmedlemmer skal have en bestemt og aktiv interesse for sundhedsmissionsarbejdet.

Det er evangelisk arbejde at tage folk lige hvor de er, uanset deres stilling eller tilstand og hjælpe dem på enhver tænkelig måde. Dem, som er syge i legeme er næsten altid syge i sind og når sjælen er syg, påvirkes legemet også.

Prædikanter anser det for en del af deres arbejde at sørge for de syge og fortrængte, hvor en anledning byder sig. Evangelieprædikanten skal overbringe et budskab, som skal antages, hvis folk skal helliges og gøres rede til Herrens komme. Dette omfatter alle som er i Kristi tjeneste.

Hvorfor samarbejder da vore prædikanter ikke så hjerteligt med dem, som fremfører sundhedsvirksomheden. Hvorfor studerer de ikke Kristi liv omhyggeligt, så de kan vide hvordan han arbejdede og da følge hans eksempel? Er det op til jer, Kristi udpegede tjenere, som har hans eksempel for sig, at stå frem og kritisere det arbejde han kom blandt mennesker for at gøre? Det arbejde der nu gøres i sundhedsvirksomheden burde være gjort for år siden og ville have været gjort, hvis Guds folk var blevet rigtig omvendt til sandheden, hvis de havde studeret ordet med ydmyge hjerter, hvis de havde ærbødighed for universets Gud og studeret hans vilje, i stedet for at behage sig selv. Havde vore folk gjort dette, ville mange dygtige og indflydelsesrige mennesker være blevet omvendte og sluttet sig til os i at give budskabet om Kristi snarlige komme.

(302) Dem som forstår fysiologi og hygiejne vil, i deres embede, finde det som et middel hvorved de kan oplyse andre om ordentlig og forstandsmæssig omgang med fysiske, mentale og moralske kræfter. Derfor bør dem som forbereder sig for prædikantgerninger studere menneskeorganismen omhyggeligt, så de ved hvordan de skal sørge for kroppen, ikke ved hjælp af stimulanser, men fra naturens egen laboratorium. Herren vil velsigne dem, som gør alt for at holde sig selv frie fra sygdomme og få andre til at tage sig ligeså meget af legemets sundhed som af sjælens sundhed.

Kristi ambassadører, dem som er blevet betroet Guds levende orakler, kan være dobbelt så nyttige, hvis de ved hvordan den syge hjælpes. Et praktisk kendskab til helsereformen vil bedre udruste mænd og kvinder til at forkynde nådes- og gengældelsesbudskabet for verden.

Prædikanter bør være undervisere som forstår og påskønner menneskenes behov. De bør opmuntre menighedsmedlemmerne til at få et praktisk kendskab til alle missionsarbejdets dele, så de kan være til velsignelse for alle folkeklasser. De bør være hurtige til at se dem, som påskønner spørgsmål om åndeligt liv, som har taktfølelse og evner til at spejle efter og sørge for sjæle, som dem der må aflægge regnskab. De bør hjælpe dem til at organisere menighedens arbejdsstyrke, så at mænd, kvinder og unge med forskellige temperamenter, i forskellige kald og stillinger, vil tage vare på det arbejde der må gøres. De skal bringe deres gudsgivne talenter i den mest højtidelige tjeneste for Mesteren.

Vore tanker om kristen godgørelse må gennemføres, hvis vi vil udvikle dem. Praktisk arbejde vil udrette langt mere end prædikener. Vore prædikanters tanker må udvikles og fra en alvorlig personlig erfaring må de kunne sige ord, der vil vække (303) folks slumrende kræfter. Ved en daglig forbindelse med Gud vil de få en dybere indsigt i deres egne liv og andres liv og derved udvide deres virkekreds. På den måde vil de være Kristi medarbejdere, i stand til at oplyse andre fordi de selv er lyskanaler.

Som menighedsmedlemmer, grav dybere og gør fundamentet sikkert, fasthold deres sjæle til den evige Klippe, idet de lærer at elske Gud højest, vil de lære at elske deres næste som sig selv.

Herrens kraft ophøjes når menneskehjertet er ømt og medfølelse for hverandres vel og medynkende for de lidende. Guds engle er parat til at samarbejde med menneskeskaber i at tjene sjæle. Når Helligånden arbejder på vore hjerter og sind, skal vi ikke undgå pligter og ansvar, krybe uden om og overlade den sårede og hjælpeløse sjæl til lidelse.

Som vederlag for den værdi Kristus tillægger sit blods ejendom, antager han menneskene som sine børn og gør dem til genstand for hans ømme omsorg. For at de kan få deres timelige og åndelige fornødenheder dækket, betror han dem til sin kirke og siger: Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.

Dette skal være vort feltråb: »Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.« Og hvis vi nøje tager os det med os i vor dagligdag, vil vi høre velsignelsen: »Vel, du gode og tro tjener, gå ind til din herres glæde.« Betaler det sig at holde Guds forsøg prøvelser ud, som en kristen?

(304) Under vore egne sjæles renselse, vil vi, i vort inderlige ønske om at gøre vor egen kaldelse og udvælgelse urokkelig, inderligt længes efter andre trængte sjæle. Den samme kraft og eftertanke som vi tidligere har brugt i verdslige anliggender, vil bruges i hans tjeneste, som vi skylder alt. Vi skal gøre det som Kristus gjorde, gribe enhver anledning til at arbejde for dem, som uden hjælp vil gå tabt i deres fordærv. Vi skal række en hjælpende hånd til andre. Da skal vi med sang, pris og taksigelse glæde os med Gud og himmelske engle, når vi ser syndsbetynge sjæle opløftet og hjulpet, når vi ser den vildfarne og sindssyge, beklædt og i deres rette sind siddende ved Jesu fødder og lære af ham. Når vi gør dette, får vi det af Gud og tilbageleverer ham det, som han i tillid har lånt os til forvaltning i hans navns ære og så vil hans velsignelse hvile over os. Lad da fattige, modløse syndsbetynge sjæle vide, at holder de hans bud, »er der en stor løn« og ved egen erfaring vil vi vise andre, at velsignelse og tjeneste er kædet sammen.

Selvom der er brugt kostbar tid og talenter på at sørge for og behage os selv, er Herrens hånd stadig strakt ud; og hvis vi stadig vil arbejde med ham i hans vingård og sprede hans nådes indbydelse bredt ud over verden, vil han tage imod vor tjeneste. Hvor mange vil du arbejde for, så de når hvilens himmel og dele anbefalingen: »Vel, du gode og tro tjener?« Hvor mange vil du hjælpe til herlighedens og ærens krone og evigt liv? Frelseren kalder på medarbejdere. Vil du tilbyde dig?

Belønningen for tjeneste

(305) [»Når du indbyder til middag eller til aften,« sagde Kristus, »så undlad at indbyde dine venner, dine brødre, dine slægtninge eller dine rige naboer, for at de ikke skal indbyde dig igen og gøre gengæld. Nej, når du vil holde en fest, så indbyd fattige, vanføre, lamme og blinde. Da skal du være lykkelig, for de har ikke noget at give dig til gengæld. Men det vil blive gengældt dig ved de retfærdiges opstandelse.« Luk 14,12-14.

Med disse ord påpeger Kristus modsætningen mellem verdens selviske skikke og den uegennyttige tjeneste som han har givet et eksempel på i sit eget liv. For en sådan tjeneste tilbyder han ingen verdslig vinding eller anerkendelse som løn. "Du skal få det igen i de retfærdiges opstandelse," siger han. Da vil frugterne af enhvers liv vise sig og enhver vil høste det han har sået. *Evangeliets tjener* side 378]

[For enhver Guds arbejder skulle denne tanke være en tilskyndelse og en opmuntring. Her i livet ser det ofte ud, som om vort arbejde for Gud er næsten frugtesløst. Vore anstrengelser for at gøre godt kan være alvorlige og ihærdige, men alligevel bliver det måske ikke tilladt os at se følgerne deraf. For os kan det se ud, som om anstrengelsen har været spildt. Men Frelseren forsikrer os, at vort arbejde bliver bemærket i himmelen og at lønnen ikke kan slå fejl.] Apostlen Paulus siger, idet han skriver ved Helligånden: »Da lad os ikke blive trætte, thi vi skal høste til sin tid, såfremt vi ikke giver tabt.« Og hos salmisten læser vi: »De går deres gang med gråd, når de udstrør sæden, med frydesang kommer de hjem, bærende deres neg.« Gal.6,9. Sal 126,6 [*I Mesterens Tjeneste* side 318]

[Mens den store og endelige belønning bliver givet ved Kristi (306) komme, vil udelt tjeneste for Gud bringe en belønning allerede her i livet. Arbejderen vil komme til at møde hindringer og modstand og bitter, sønderknusende modløshed. Han opnår måske ikke at se frugten af sin anstrengelse. Men trods alt dette finder han i sin gerning en salig belønning. Alle, som overgiver sig til Gud i uegennyttig tjeneste for menneskeheden, samarbejder med herlighedens Herre. Denne tanke forsøder al møje, den stalsætter viljen og styrker ånden, til hvad der end må ske.] [Idet de arbejder af et uegennyttig hjerte, forædlet ved at have del i Kristi lidelser og deltager i hans medfølelse, hjælper de til med at forøge hans glædes fylde og bringe hans ophøjede navn ære og pris. I fællesskabet med Gud, med Kristus og med hellige engle omgives de af en himmelsk atmosfære, en atmosfære som bringer helse til legemet, styrker forstanden og giver glæde i sjælen.] *imt* 322, *evt* 378]

[Alle som helliger legeme, sjæl og ånd til Guds tjeneste, vil stadig få et nyt forråd af legemlig, sjælelig og åndelig kraft. Himmels udtømmelige forsyning står til deres rådighed. Kristus indblæser i dem sin egen ånd, liv af sit

liv. Den Hellige Ånd udfolder sine højeste kræfter for at virke i hjerte og sind.

»Da skal dit lys bryde frem som morgenrøden og dit sår skal hurtigt læges; din retfærdighed går i spidsen for dig og Herrens herlighed er bag dig. Da kalder du og Herren vil svare, da råber du om hjælp og han siger: Her er jeg! Hvis du fjerner åget og holder op at pege fingre og tale ondt, rækker den sultne dit brød og mætter den forkuede, så skal dit lys bryde frem i mørket og dit muld blive til højlys dag. Herren vil altid lede dig, selv i øde egne vil han mætte dig. Han vil styrke din krop, så du bliver som en frodig have som et kildevæld, hvis vand ikke svigter.« Es. 58,8-11.

Mange er Guds løfter til dem som tjener de plagede. Han siger: »Lykkelig den, der har omsorg for (307) den svage, på ulykkens dag redder Herren ham. Herren beskytter ham og giver ham liv, han prises lykkelig i landet. Giv ham ikke i hans fjenders vold! Herren støtter ham på sygelejet, hver gang han ligger syg, gør du ham rask.« »Stol på Herren og gør det gode så kan du bo trygt i landet.« Sl 41,2-4; 37,3; »Du skal ære Herren med din rigdom, med det første af al din afgrøde; så fyldes dine forrådskamre til overflod, dine persekar løber over med vin.« »Den ene strør ud og får stadig mere, den anden er urimeligt sparsommelig, det fører kun til mangel.« »Den, der forbarmer sig over den svage, giver et lån til Herren og Herren gengælder ham hans gerning.« »Den gavmilde får selv, stiller sin sult; den, der giver andre at drikke, får selv stillet sin tørst.« Ordsp 3,9-10; 11,24; 19,17; 11,25.

Mens frugten af deres arbejde for en stor del ikke viser sig i dette liv, så har Guds arbejdere hans sikre løfte om endelig sejr. Det ser ud som om, han kun får udført lidt af det som han længtes efter at udrette for at opløfte og frelse. Satans redskaber arbejder uafbrudt for at lægge hindringer i vejen for ham. Men han ville ikke være modløs. Foran sig så han altid frugten af sin mission. Han vidste at sandheden til sidst ville sejre i kampen mod det onde og til sine disciple sagde han: »Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.« Joh. 16,33. Kristi disciples liv skal være ligesom hans: en række uafbrudte sejre - som vel ikke ser sådan ud her, men vil blive anerkendt som sådanne i det store hinsidige.

De som arbejder for andres velfærd, virker (308) i sandhed med de himmelske engle, som stadig ledsager dem og uafbrudt yder dem sin tjeneste. Lysets og kraftens engle er altid nær for at beskytte, trøste, helbrede, undervise og opmuntre. Dem tilhører den højeste uddannelse, den sande kultur og den mest ophøjede tjenestegerning som er mulig for mennesket i denne verden.

Vor barmhjertige Fader opmuntrer ofte sine børn og styrker deres tro ved at tillade dem at se beviser på hans nådes kraft i Deres hjerte og liv for hvem de arbejder. »For jeres planer er ikke mine planer og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren; for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer. For som regnen og sneen falder fra himlen og ikke vender tilbage dertil, men væder jorden, befrugter den og får den til at spire og giver udsæd til den, der vil så og brød til den, der vil spise, sådan er mit ord, som udgår af min

mund; det vender ikke virkningsløst tilbage til mig, men det gør min vilje og udfører mit ærinde. I glæde skal I drage ud og i fred skal I føres af sted. Bjerge og høje bryder ud i jubel foran jer, alle markens træer klapper i hænderne. I stedet for tjørnekrat vokser enebær op, myrter i stedet for nælder. Det skal blive til ry for Herren, et evigt minde, der ikke slettes.« Es 55,8-13.

I karakterens forvandling, i uddrivelsen af onde lidenskaber og i udviklingen af Guds Hellige Ånds liflige dyder, ser vi opfyldelsen af løftet: »I stedet for tjørnekrat vokser enebær op, myrter i stedet for nælder. »Ørkenen og det tørre land skal glæde sig, ødemarken skal juble og blomstre, den skal blomstre som rosen."

Kristus fryder sig ved at tage tilsyneladende håbløs materie, (309) sådanne som Satan har nedværdiget og gennem hvem han har arbejdet og gøre dem til nådens undersåtter. Han glæder sig over at befri den for lidelse og for den vrede som vil ramme de ulydige. Han gør sine børn til sine redskaber i gennemførelsen af dette værk og i dets fremgang finder de allerede her i livet en dyrebar belønning.

Men hvad er dette i sammenligning med den glæde som de vil opnå på den sidste, store åbenbarelsens dag? »Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Nu erkender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg selv er kendt fuldt ud.« 1Kor 13,12.

Lønnen for Kristi arbejdere bliver at gå ind til hans glæde. Den fryd som Kristus selv ser frem til med ivrig længsel, fremgår af hans bøn til Faderen: »Jeg vil, at hvor jeg er, der skal også de som du har givet mig, være hos mig.« Joh 17,24.

Englene ventede på at kunne byde Jesus velkommen da han steg op efter sin opstandelse. Den himmelske hærske længtes efter at hilse på sin elskede anfører som vendte tilbage til dem fra dødens fangehus. Med iver trængte de sig omkring ham da han trådte ind gennem himmelens porte. Men han vinkede dem tilbage. Hans hjerte var hos den ensomme, sørgende discipelflok som han havde efterladt på Oljebjerget; det er endnu hos hans stridende børn på jorden, de som fremdeles må kæmpe mod ødelæggeren. "Fader!" siger han, "jeg vil at hvor jeg er, der skal også de som du har givet mig, være hos mig."

Kristi genløste er hans juveler, hans dyrebare ejendomsfolk. »De er som ædelstene i en krone,« hans arvs herlige rigdom »iblandt de hellige.« Zak 9,16; Ef 1,18 I dem skal han se det som »hans sjæl har haft møje« for, »og mættes«. Es 53,11.

Og vil hans arbejdere ikke fryde sig når også (310) de får frugten af deres gerninger at se? Idet Paulus skriver til de omvendte i Tessalonika, siger han: »For hvem er vort håb eller vor glæde eller vor hæderskrans over for Jesus, vor Herre, når han kommer, om ikke netop I? I er jo vor ære og glæde,« og han formaner brødrene i Filippi til at være »uangribelige og uden svig,« og til at vise at »I stråler som himmellys i verden og holder fast ved livets ord, til den stolthed for mig på Kristi dag, at jeg ikke har løbet forgæves eller slidt forgæves«. 1.Tess 2,19-20; Fil 2,15-16. *Evangeliets tjenere* side 379-381]

[Enhver indskydelse ved Helligånden, som leder menneskene til godhed og til Gud, bliver skrevet i himmelens bøger og på Guds dag vil enhver, som har givet sig hen som et redskab for Helligånden, få at se, hvad hans liv har udrettet. *I Mesterens Tjeneste* side 324]

[Den fattige enke, som gav sine to småmonter til Herrens skatkammer, vidste næppe, hvad hun gjorde. Hendes eksempel på selvopofrelse har virket igen og igen på tusinder af hjerter i ethvert land og til alle tider. Det har tilført Guds skatkammer gaver fra høj og lav, fra rig og fattig. Det har bidraget til at underholde missioner, oprette hospitaler, mætte de sultne, klæde de nøgne, helbrede de syge og forkynde evangeliet for de fattige. Mange, mange mennesker er blevet velsignet som følge af hendes uselviske handlinger. Og resultatet af denne indflydelse vil hun få lov til at se på Herrens dag. Det samme var tilfældet med Marias kostbare gave til Frelseren. Hvor mange er ikke blevet inspireret til kærlighedstjenester ved tanken om den brudte alabastkrukke! Og hvor vil hun fryde sig, når hun ser alt dette! *Herren kommer* 17.dec.]

[Vidunderlig vil åbenbaringen blive når de forskellige udslag af hellig indflydelse med deres herlige resultater kommer til syne. Hvilken taknemmelighed vil ikke fylde de sjæle som mødes i de himmelske boliger, når de forstår den medfølelse, kærlige interesse som andre har næret for deres frelse! (311) Al pris, ære og herlighed vil blive tilskrevet Gud og Lammet for vor genløsning; men det vil ikke forringe Guds ære at taknemmeligheden til de redskaber som han har brugt til fortabte sjæles frelse, kommer til udtryk. *Evangeliets tjenere* side 382]

[De frelste vil møde og genkende dem, hvis opmærksomhed de har henledt til den ophøjede Frelser. Hvilken velsignet samtale de vil få med disse sjæle! "Jeg var en synde," vil en sige, "uden Gud og uden håb i verden og du kom til mig og viste mig hen til den dyrebare Frelser som mit eneste håb. Og jeg troede på ham. Jeg angrede mine synder og der blev givet mig plads med ham og hans hellige i den himmelske verden, i Kristus Jesus." Andre vil sige: "Jeg var en hedning i et hedensk land. Du forlod dine venner og dit hyggelige hjem og kom ud for at lære mig, hvordan jeg kunne finde Jesus og komme til at tro på ham som den eneste sande Gud. Jeg ødelagde mine afguder og tilbad Gud og nu ser jeg ham ansigt til ansigt. Jeg er frelst, evigt frelst, for altid at skue ham, som jeg elsker. Dengang så jeg ham kun med troens øje, men nu ser jeg ham, som han er. Over for ham, som elskede mig og har løst mig fra mine synder med sit blod, kan jeg nu udtrykke min taknemmelighed for hans frelsende nåde."

Andre vil give udtryk for deres taknemmelighed til dem, der gav de sultne at spise og de nøgne klæder. "Da fortvivlelse holdt min sjæl bundet i vantro, sendte Herren dig for at opmuntre og trøste mig," siger de. "Du gav mig mad for at stille mit fysiske behov og du oplod Guds ord for mig og skabte et åndeligt behov. Du behandlede mig som en brøder. Du viste mig medfølelse i mine sorger og helbrede min sønderknuste, sårede sjæl, så jeg kunne gribe Kristi hånd, der var udrakt for at frelse mig. Jeg levede i uvidenhed, men du underviste mig tålmodigt om, at jeg havde en Fader i himmelen, som havde omsorg for mig. Du læste de dyrebare løfter i Guds ord for mig. (312) Du vækkede

troen i mig på, at han ville frelse mig. Mit hjerte blev blødgjort, bøjet og brudt, når jeg tænkte på det offer, Kristus havde bragt for mig. Jeg begyndte at hungrer efter livets brød og sandheden var dyrebar for min sjæl. Nu er jeg her, frelst, evigt frelst, for altid at leve i hans nærhed og lovprise ham, som gav sit liv for mig."

Hvilken jubel der vil blive, når disse genløste mødes med dem, der har haft en byrde for dem! Og de, som har levet, ikke for at behage sig selv, men for at være til velsignelse for de ulykkelige, der nyder så få velsignelser hvor vil deres hjerter banke af glæde! De vil se det løfte opfyldt: "Da skal du være salig; tiden har intet at gengælde dig med; men det skal blive gengældt dig ved de retfærdiges opstandelse." *I Mesterens Tjeneste* side 325-326]

»Så skal du glæde dig over lykken hos Herren. Jeg vil føre dig frem over landets høje og lade dig nyde godt af din fader Jakobs ejendom. Herren selv har talt.« Es 58,14.

»Frygt ikke, jeg er dit skjold; din løn skal blive såre stor!« 1.Mos.15,1

»Jeg selv er din arvelod og del.« 4.Mos.18,20.

»Hvor jeg er, der skal også min tjener være« Joh.12,26.

Sektion fem - Kolportage Korporørarbejdets betydning

(313) [Når kolportørgerningen bliver ledet og udført på rette måde, er den et missionsarbejde af højeste rang, en god og hensigtsmæssig metode til at bringe folket de betydningsfulde sandheder for denne tid. Prædikegerningens betydning er ikke til at tage fejl af; men mange, der hungre efter livets brød, har ikke lejlighed til at høre ordet fremholdt af Guds beskikkede prædikanter. Derfor er det af væsentlig betydning, at vore skrifter får en stor udbredelse. På denne måde vil budskabet nå derhen, hvor den levende forkynder ikke kan komme og mange vil blive gjort opmærksom på de vigtige begivenheder, der vil finde sted ved afslutningen af denne verdens historie.

Gud har forordnet kolportørarbejdet som et middel til at bringe menneskene det lys vore bøger indeholder og man bør understrege for kolportørerne, hvor vigtigt det er så hurtigt som muligt at skaffe verden de bøger, der er nødvendige for dens åndelige undervisning og oplysning. Dette er netop den gerning Herren ønsker at hans folk skal udføre i denne tid. Alle, der helliger sig til Gud for at arbejde som kolportører, hjælper til med at give det sidste advarselsbudskab til verden. Vi kan ikke værdsætte denne gerning for højt, for uden kolportørens bestræbelser ville mange aldrig få advarselen at høre.

Det er sandt at nogle af dem, der køber bøgerne, vil lægge dem på hylden eller anbringe dem på bordet i dagligstuen og sjældent (314) se på dem. Gud har dog omsorg for sin

sandhed og den tid vil komme, da disse bøger bliver fundet frem og læst. Sygdom eller ulykke kan ramme hjemmet og ved hjælp af den sandhed, bøgerne indeholder, sender Gud bekymrede hjerter fred og håb og hvile. Hans kærlighed åbenbares for dem og de forstår, hvor dyrebar deres synders forladelse er. Således virker Herren sammen med sine selvopofrende arbejdere.

Der findes mange, som på grund af fordom aldrig vil få kundskab om sandheden, medmindre den bringes dem i deres hjem. Kolportøren vil måske finde disse sjæle og kunne yde dem åndelig hjælp. Det arbejde at gå fra hus til hus er en gerning, som han kan udføre med bedre held, end andre kan. Han kan lære mennesker at kende og forstå deres virkelige behov; han kan bede med dem og han kan vise dem hen til Guds Lam, som bærer verdens synd. Således vil vejen åbnes, så at det særskilte budskab for denne tid kan finde adgang til deres hjerter.

Et stort ansvar hviler på kolportøren, når han går til sin gerning, bør han være forberedt på at kunne forklare skriften. Hvis han på sin vandring fra sted til sted sætter sin lid til Herren, vil engle fra Gud omgive ham og give ham at kunne tale ord, der vil bringe lys og håb og frimodighed til mange sjæle.]

Et stort ansvar påhviler kolportøren. Han bør forberede sit arbejde ved at forklare skrifterne. Hvis han lægger sin lid til Herren, når han rejser fra sted til sted, vil Guds engle være omkring ham og lægge ham ord i munden, så han vil bringe lys, håb og opmuntring til mange sjæle.

[Kolportøren bør komme i hu, at han har rig anledning til at så ved alle vande. Når han sælger de bøger, der bringer kundskab om sandheden, så lad ham huske, at han udfører Guds gerning og at hvert talent skal bruges til Guds navns ære. Gud vil være med enhver, som søger at forstå sandheden for at kunne fremholde den klart for andre. Gud har talt tydeligt og klart. »Ånden og bruden siger: »Kom!« Og dem, som hører, siger: »Kom!« Åb. 22,17. Vi må ikke tøve med at undervise dem, der behøver det, for at de måtte komme til kundskab om sandheden, som (315) den er i Jesus.

De tabte får fra Guds fold findes overalt og det arbejde, der skulle udføres for dem, bliver forsømt. På grund af det lys, jeg har fået, ved jeg, at hvor der er en kolportør på virkefeltet, burde der være et hundrede. Kolportører bør opmuntres til at optage dette arbejde, ikke for at kolportere med rent underholdende litteratur, men for at skaffe verden de bøger, der indeholder sandheder af væsentlig betydning for denne tid.

Lad kolportører gå ud og huske på, at de, der adlyder budene og lærer andre at adlyde dem, vil blive belønnet ved at se sjæle omvende sig og en virkelig omvendt sjæl vil lede andre til Kristus. Således vil arbejdet skride frem til nye felter.

Tiden er kommet, da et stort arbejde bør udføres af kolportørerne. Verden sover og som vægtene skal de lade advarselens klokke lyde for at vække de sovende op til forståelse af den fare, de befinder sig i. Kirkesamfundene kender ikke deres besøgstid. Ofte kan de bedst lære

sandheden at kende ved kolportørens bestræbelser. De, der går ud i Herrens navn, er hans sendebud, som bringer de skarer, der befinder sig i mørke og vildfarelse, det glade budskab om frelse gennem Kristus ved lydighed mod Guds bud.

Jeg er blevet undervist om, at endog hvor folket hører budskabet gennem den levende forkynder, bør kolportøren fortsætte sin gerning i samarbejde med prædikanten; for selv om prædikanten med troskab fremholder budskabet, er folk ikke i stand til at huske alt. Det trykte ord er derfor af væsentlig betydning, ikke blot for at gøre betydningen af sandheden for denne tid klart for dem, men for at rodfæste og grundfæste dem i sandheden og befæste dem imod forførende vildfarelse. Blade og bøger er de redskaber, (316) Gud vil benytte til stadig at bringe budskabet for denne tid til menneskene. Ved at oplyse og befæste sjæle i sandheden vil skrifterne gøre en langt større gerning end dem, der kan udrettes ved ordets forkyndelse alene. De tavse budbærere, som ved kolportørens arbejde anbringes i hjemmene, vil i enhver henseende styrke den evangeliske forkyndelse; for Helligånden vil gøre indtryk på menneskers sind, når de læser bøgerne, ligesom den gør indtryk på deres sind, der lytter til ordets prædiken. Den samme tjeneste, som engle udfører gennem prædikantens gerning, ledsager de bøger, der indeholder sandheden.

Beretningen om hver frugtbringende bestræbelse fra vor side for at fordrive mørket og udbrede lys og kundskab om Gud og om Jesus Kristus, som han har sendt, bliver båret op til det høje. Handlingen bliver fremholdt for himmelens beboere, virker betagende på alle "magter og myndigheder" og vækker sympati hos alle himmelske væsener. *Vejlf menigh* bd. 2 side 437-439]

»Men Gud ske tak, som altid fører os i sejrstog i Kristus og ved os alle vegne åbenbarer kundskaben om ham som en liflig duft! Thi en Kristi vellugt er vi for Gud blandt dem, der frelses og blandt dem, der fortabes. For disse sidste bliver vi en duft af død til død, for de første en duft af liv til liv. Og hvem er duelig hertil?« 2.Kor.2,14-16.

Kolportørens kvalifikationer

(317) [Eftersom kolportage med vor litteratur er et missionsarbejde, bør den ledes på missionsbasis. De, der vælges til kolportører, bør være mænd og kvinder, som føler trang til at yde tjeneste og hvis formål ikke er fortjeneste, men at bringe sandhedens lys til andre. Al vor tjeneste skal udføres til Guds ære, for at de, der er i mørke må se lyset. Egoistiske principper, lyst til vinding, anseelse eller en stilling bør ikke engang nævnes iblandt os.

Kolportører behøver daglig at omvende sig til Gud, for at deres ord og handlinger må kunne være en duft af liv, så

de kan øve en frelsende indflydelse. Grunden til, at mange ikke har haft held med sig i kolportørarbejdet, er, at de ikke var sande kristne; de kendte ikke omvendelsens ånd. De havde en teori med hensyn til, hvorledes arbejdet skulle udføres, men de følte ikke deres afhængighed af Gud.

Kolportører, husk, at i de bøger I handler med, frembyder I ikke det bæger, som indeholder Babylons vin, vildfarelsens lærdomme, der uddeles til jordens konger, men det bæger, som er fyldt med genløsningens kostelige sandheder. Vil I selv drikke deraf? Jeres sind kan blive taget til fange under Kristi vilje og han kan sætte sit eget præg på jer. Ved beskuelse vil I blive forvandlet fra herlighed til herlighed, fra karakter til karakter. Gud ønsker, at I skal træde frem til fronten og tale de ord, han vil give jer. Han ønsker, I skal vise, at I sætter menneskene højt, mennesker, der blev købt med Frelserens dyrebare blod. Når I falder på klippen og såres, vil I erfare Kristi kraft og andre (318) vil erkende sandhedens magt over jeres hjerter.

Til dem, der går i skole for at lære hvordan de kan gøre Guds gerning mere fuldkommet, ønsker jeg at sige: Husk, at det kun er ved en daglig helligelse til Gud, I kan blive sjælevindere. Mange har ikke kunnet gå i skole, fordi de var for fattige til at betale skolepenge. Men når de blev Guds sønner og døtre, tog de fat på arbejdet, hvor de var og virkede for deres omgivelser. Skønt de var blottede for den kundskab, man erhverver i skolen, helligede de sig til Gud og Gud virkede gennem dem. Ligesom disciplene, der blev kaldet fra deres garn for at følge Kristus, modtog de dyrebare lærdomme af Frelseren. De forenede sig med den Store Lærer og den kundskab de hentede fra skriften, gjorde dem skikkede til at tale til andre om Kristus. Således blev de i sandhed vise, fordi de ikke var for vise i deres egne tanker til at modtage undervisning fra det høje. Helligåndens fornyende kraft gav dem praktisk, frelsende energi.

Hvor der er tale om at lede sjæle til Kristus, er den lærdeste mands viden kun dårskab, hvis han ikke har lært i Kristi skole. Gud kan kun virke gennem dem, der vil modtage indbydelsen: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.« Matt. 11,28-30.

Hos mange af vore kolportører har der været en afvigelse fra rigtige principper. Som følge af et ønske om at høste timelig fordel er deres sind blevet vendt bort fra arbejdets virkelige ånd og hensigt. Lad ingen tro, at selvhævdelse gør et godt indtryk på andre; på den måde får man aldrig de bedste eller varigste resultater. (319) Vor opgave er at lede tanker ind på de alvorlige sandheder for denne tid. Kun når vor hjerter er gennemtrængt af ånden i de sandheder, som indeholdes i den bog, vi sælger og når vi i ydmyghed henleder folkets opmærksomhed på disse sandheder, vil vi have virkelig fremgang i vore anstrengelser; for kun da vil Helligånden, som overbeviser os om synd, om retfærdighed og om dom, være til stede for at gøre indtryk på hjerter.

Vore bøger bør udbredes af Gudhengivne arbejdere, som Helligånden kan bruge som sine redskaber. Kristus er vor

fyldt og vi skal fremholde sandheden i beskeden enfoldighed, så vi lader den give sin egen duft af liv til liv.

Ydmyg, brændende bøn vil udrette mere til gavn for udbredelsen af vore bøger end alt kostbart udstyr i verden. Hvis arbejderne vil fæste deres opmærksomhed ved det, som er sandt og levende og virkeligt og hvis de vil bede om tro på og fortrøste sig til den Hellige Ånd, vil hans styrke blive udgydt over dem i kraftfulde, himmelske strømme og da vil menneskehjerter modtage rigtige og varige indtryk. Derfor bed og arbejd, arbejd og bed, så vil Herren virke sammen med jer.

Hver eneste kolportør er til enhver tid helt afhængige af englens medvirken; for han har en vigtig gerning at gøre, en gerning, som han ikke kan gøre i sin egen styrke. De, som er født på ny, som er villige til at lade sig lede af Helligånden og i Kristi Ånd gør, hvad de formår at gøre og som vil arbejde, som om de kunne se den himmelske verden overvåge dem, vil blive ledsaget og undervist af hellige engle, der vil gå foran dem til folkets boliger og berede vejen for dem. En sådan hjælp overgår langt alle de fordele, som kostbart udstyr menes at kunne bringe.

Når menneskene får en levende forestilling om de tider vi lever i, (320) vil de arbejde som i himmelens påsyn. Kolportøren vil udbrede de bøger, der bringer sjælen lys og styrke. Han vil opsuge ånden i disse bøger og lægge hele sin sjæl i arbejdet med at bringe dem til sine medmennesker. Hans styrke, hans frimodighed og hans fremgang vil være afhængig af, hvor fuldstændig den sandhed, der fremholdes i bøgerne, er indflettet i hans egen erfaring og udviklet i hans karakter. Når hans eget liv er således til-dannet, kan han gå ud og bringe andre den hellige sandhed han repræsenterer. Gennemtrængt af Guds Ånd vil han få en dyb, rig erfaring og himmelske engle vil give ham fremgang i arbejdet.

Til vore kolportører, til alle Gud har betroet talenter, for at de må kunne samarbejde med ham, ønsker jeg at sige: Bed, oh bed om en dybere erfaring! Gå ud med hjerter, som er mildnet og besejret under granskningen af de dyrebare sandheder, Gud har givet os for denne tid! Drik dybt af frelsens vand, for at det i jeres hjerter må være som en levende kilde, der udvælder til vederkvægelse for sjæle, som er i færd med at omkomme. Da vil Gud give visdom, der sætter dig i stand til at tale på den rette måde. Han vil hjælpe jer til at åbenbare hans egenskaber, ved at meddele andre den visdom og forstand, som han har meddelt jer.

Jeg beder Herren om, at I må forstå dette emne i dets længde og bredde og dybde og at I må føle jeres ansvar med hensyn til at repræsentere Kristi karakter ved tålmodighed, ved frimodighed og ved trofast retskaffenhed. »Så skal Guds fred, som overgår al forstand, bevare jeres hjerter og jeres tanker i Kristus Jesus.« Fil. 4,7.

Kolportøren er en evangelisk arbejder

(321) Den forstandige, gudfrygtige, sandhedskærlige kolportør bør respekteres, for han beklæder en lignende stilling som en evangeliets forkynder. Mange af vore unge prædikanter og de, der bereder sig til prædikegerningen, ville, om de var virkelig omvendte, udrette meget godt ved at arbejde i kolportagen. Og ved at opsøge mennesker og vise dem vore skrifter ville de få en erfaring, som de ikke kan opnå blot ved at prædike. Når de gik fra hus til hus, kunne de samtale med folk og sprede Kristi livs vellugt. Ved således at søge at bringe velsignelsen til andre ville de selv blive velsignet. De ville opnå en erfaring i tro, deres kendskab til skriften ville i høj grad forøges og de ville stadig lære, hvorledes de kunne vinde sjæle for Kristus.

Alle vore prædikanter burde vænne sig til at medbringe bøger, som de kunne afhænde, hvor som helst de færdes. Overalt, hvor en prædikant kommer, kan han efterlade en bog hos den familie, han bor hos, enten ved at sælge eller forære dem en. Meget sådant arbejde blev udført i budskabets første tid. Prædikanter virkede som kolportører og de midler, som de erhvervede ved salg af disse bøger anvendte de til sagens fremme på steder, hvor der trængtes til hjælp. Disse arbejdere kan tale med indsigt og erfaring om denne arbejdsmetode.

Lad ingen tænke, at det er nedsættende for en prædikant at beskæftige sig med kolportage som et middel til at bringe sandheden ud til folket. Ved at udføre denne gerning arbejder han på samme måde som apostelen Paulus, der siger: »I ved selv, hvordan min færd iblandt jer var hele tiden lige fra den første dag, jeg kom her til provinsen Asien: hvordan jeg har tjent Herren i al ydmyghed og under tårer og (322) prøvelser, som jødernes efterstræbelser har voldt mig. I ved, hvordan jeg ikke har undladt at forkynde jer og at lære både offentligt og i hjemmene alt, hvad der kunne være jer til gavn; både for jøder og grækere har jeg vidnet om omvendelsen til Gud og troen på vor Herre Jesus.« Apg. 20,18-21. Den veltalende Paulus, for hvem Gud åbenbarede sig på en så underfuld måde, gik fra hjem til hjem i al åndens ydmyghed og under mange tårer og prøvelser.

Alle, som ønsker en anledning til at udføre virkeligt missionsarbejde og som uden forbehold overgiver sig til Gud, vil i kolportørgerningen finde anledning til at tale om mange ting vedrørende det tilkommende evige liv. Den erfaring, de således vinder, vil være af den største værdi for dem, der bereder sig til prædikegerningen. Det er Guds hellige Ånds ledsagelse, der bereder arbejdere, både mænd og kvinder, til at blive hyrder for Guds hjord. Når de fastholder den tanke, at Kristus er deres ledsager, vil de føle en hellig ærefrygt, en helligt glæde midt under alle deres tunge erfaringer og prøvelser. Mens de arbejder, vil de lære at bede. De vil oplæres i tålmodighed, godhed, venlighed og hjælpsomhed. De vil udvise sand kristelig høflighed, idet de erindrer at Kristus, deres ledsager, ikke kan bifalde hårde, uvenlige ord eller følelser. Deres ord vil være rene. Talens gave vil blive betragtet som et kosteligt talent, der er overdraget dem som et lån til udførelse af en høj og hellig gerning. Den menneskelige medarbejder vil lære, hvorledes han skal være en fremstilling af den guddommelige Ledsager, der er hos ham. For det usynlige,

hellige væsen vil han udvise agtelse og ærbødighed, fordi han bærer hans åg og bliver undervist om hans hellige, rene veje. De vil blive udrustet med kraft til at iklæde sandhedens budskab en helligt skønhed.

(323) Nogle egner sig til en kolportørs gerning og kan udrette mere ved dette arbejde end ved at prædike. Dersom Kristi Ånd bor i deres hjerter, vil de finde anledning til at fremholde hans ord for andre og lede tanker hen til de særskilte sandheder for denne tid. Mænd, som er skikkede dertil, optager dette arbejde; men en eller anden uforstandig prædikant smigrer dem med, at deres evner burde anvendes i prædikegerningen i stedet for i kolportørarbejdet. Således påvirkes de til at skaffe sig bevilling til at prædike og ofte ledes de, der kunne være blevet uddannet til netop dette gode missionsarbejde at besøge hjemmene, tale med familierne og bede sammen med dem, bort fra deres gerning, som de særlig egnede sig til, for at blive dårlige prædikanter og det felt, hvor så meget arbejde er påkrævet og hvor så meget godt kunne udrettes, bliver forsømt.

Ordets forkyndelse er det middel, ved hvilket Herren har bestemt, at hans advarende budskab skal lyde til verden. I skriften fremstilles den trofaste lærer som en hyrde for Guds hjord. Han skal respekteres og hans arbejde påskønnes. Det sande sundhedsarbejde er fast knyttet til prædikegerningen og kolportørarbejdet skal være en del af både sundheds-, missions- og prædikegerningen. Til dem, der beskæftiger sig med dette arbejde, ønsker jeg at sige. Når du besøger folk, så fortæl dem, at du er en evangelisk arbejder og at du elsker Herren.

Tag ikke ind på et hotel, men søg logi i et privat hjem og stift bekendtskab med familien. Kristus såede sandhedens sæd overalt hvor han var og som hans efterfølger kan du vidne for Mesteren og udføre en højst dyrebar gerning ved arnen. Ved således at komme i nær berøring med dine medmennesker vil du ofte træffe nogle, som er syge og modløse. Hvis du holder dig nær til Kristus og bærer hans åg, vil du hos ham daglig lære, hvordan du kan bringe fredens og trøstens (324) budskab til de sørgende og skuffede, de bedrøvede og dybt nedbøjede. Du kan henvise de modløse til Guds ord og lægge de syge frem for Herren i bøn. Tal til Kristus i dine bønner, som du ville tale til en betroet, højt elsket ven. Bevar en stiltfærdig, værdig og venlig optræden som et Guds barn. Dette vil blive påskønnet.

Kolportører burde være i stand til at give undervisning angående syges behandling. De burde kende de enkle metoder for fysiske behandlinger. Derved vil de kunne virke som lægemissionærer og hjælpe lidende både legemligt og sjæleligt. Et sådant arbejde bør nu udføres i alle dele af verden. Så ville skarer af mennesker kunne få velsignelse ved Guds tjeneres bønner og undervisning.

Vi trænger til at indse kolportørgerningens betydning som ét af de store midler til at finde dem, som er i fare og føre dem til Kristus. Man bør aldrig forbyde kolportører at tale om Kristi kærlighed, at fortælle om deres erfaringer i Mesterens tjeneste. De bør have frihed til at tale eller bede med dem, der vækkes. Den enkle beretning om Kristi kærlighed til menneskene vil åbne døre for dem endog i ikke-troendes hjem.

Når kolportøren besøger folk i deres hjem, vil han ofte have anledning til at læse for dem fra bibelen eller fra bøger, der fremholder sandheden. Når han træffer mennesker, som søger efter sandhed, kan han holde bibellæsninger med dem. Disse bibellæsninger er netop hvad folk behøver. I sin tjeneste vil Gud bruge dem, der viser en dyb interesse for fortabte sjæle. Gennem dem vil han skænke lys til andre, som er rede til at tage imod undervisning.

En kolportør kan være nidkær, men uden forståelse. Som følge af mangel på kundskaber (325) og på grund af stærk tilbøjelighed til at optræde som prædikanter og teologer, har det undertiden været nødvendigt at bede kolportører om at holde sig inden for visse grænser. Når Herrens røst kalder: »Hvem skal jeg sende, hvem vil gå bud for os?« påvirker Helligånden hjerter til at svare: »Her er jeg, send mig!« Es.6,8. Men husk, at det glødende kul fra alteret, først må berøre jeres læber. Da vil de ord, I taler, være kloge og hellige ord. Da vil I få visdom til at vide, hvad I skal sige og hvad I skal lade være usagt. I vil ikke prøve på at give det udseende af, at I er teologer. I må være forsigtige for ikke at opvække en stridslyst eller fremkalde fordom ved at bringe omstridte lærdomspunkter på bane. I vil finde nok at tale om, som ikke vil vække modstand, men som vil oplade hjertet for at ønske en dybere kundskab om Guds ord.

Herren ønsker, at I skal være sjælevindere. Selv om I ikke skal påtvinge folk lærdomspunkter, bør I dog altid være rede til at forsvare jer »over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer, dog med sagtomdighed og frygt«. 1.Pet. 3,15. Hvorfor frygt? Frygt for, at jeres ord skulle smage af selvgodhed, at der skulle blive sagt ubetænksomme ord, at ord og opførsel ikke skulle være efter Kristi lignelse. Vær fast forenet med Kristus og fremhold sandheden, som den er i ham. Beretningen om forsoningen kan ikke undgå at røre hjerter. Når I lærer Kristi sagtomdighed og ydmyghed, vil I vide, hvad I skal sige til folk; for Helligånden vil fortælle jer, hvilke ord I skal tale. De, der indser nødvendigheden af at holde hjertet under Helligåndens kontrol, vil kunne så den sæd, der spirer til evigt liv. Dette er kolportør-evangelistens gerning. *Vejl f menigh* bd. 2 side 440-446]

Forenede bestræbelser i kolportage

(326) [Der bør være fuldkommen enighed mellem de forskellige arbejdere, der sælger vore bøger, som skal oplyse hele verden. Overalt hvor kolportørarbejdet foregår blandt vort folk, bør både sundhedsbøger og religiøse bøger udbredes sammen som dele af et forenet hele. Forholdet mellem religiøse bøger og sundhedsbøger er blevet fremstillet for mig ved billedet af islæt og rendegarn i en væv, der fremstiller et smukt mønster og et fuldkomment stykke arbejde.

I fortiden er sundhedsbøgerne ikke blevet varetaget med den interesse, som deres betydning kræver. Selv om en stor klasse mennesker har sat stor pris på dem, har mange

ikke ment, at det var nødvendigt at udbrede dem i verden. Men hvad kan vel give en bedre beredelse for Herrens komme og til modtagelse af andre sandheder, som er nødvendige for at berede et folk for hans komme, end at vække menneskene op til at se ondskaben i denne tid og til at formå dem til at afstå fra selvtilfredsstillende og usunde vaner? Trænger verden ikke til at vågne op og få forståelse af spørgsmålet om en sundhedsreform? En anden opfattelse angående sundhedsvirksomheden, end den, der hidtil har rådet, bør gøre sig gældende hos mange af vore kolportører i deres arbejde.

Splittelser og særskilte partier bør ikke forekomme blandt vore kolportører og hovedagenter. Alle bør nære interesse for salget af bøger, der behandler sundhedsspørgsmål, såvel som for salget af de specielt religiøse værker. Man bør ikke gøre den forskel, at kun visse bøger lægger beslag på kolportørernes opmærksomhed. Der må være fuldkommen enighed, en vel afvejet harmonisk udvikling af virksomheden i alle dens dele.

(327) Den ligegyldighed mange har udvist over for sundhedsbøgerne, er en krænkelser mod Gud. At skille sundhedsarbejdet fra virksomhedens store legeme er mod hans forordning. Den nærværende sandhed er indbefattet i sundhedsreformens gerning lige så vist som i andre sider af evangelisk virksomhed. Skilt fra de andre kan ingen gren udgøre et fuldkomment hele.

Sundhedens evangelium har dygtige talsmænd, men deres arbejde er blevet meget vanskeliggjort, fordi så mange prædikanter, konferensformænd og andre i indflydelsesrige stillinger har forsømt at skænke spørgsmålet om sundhedsreformen tilbørlig opmærksomhed. De har ikke set det i dets forhold til budskabets virksomhed som den højre arm på legemet. Medens mange i menigheden og nogle af prædikanterne har vist denne gren meget lidt respekt, har Herren vist sin agtelse for den ved at give den rigelig fremgang. Når sundhedsvirksomheden ledes på den rette måde, udgør den en banebrydende kile og bereder vejen for at andre sandheder kan påvirke hjertet. Når den tredje engels budskab bliver modtaget i sin fylde, vil sundhedsreformen få sin plads i konferensens rådslagninger, i menighedens arbejde, i hjemmet, ved bordet og i alt, som vedrører familien. Da vil den højre arm tjene og beskytte legemet.

Men medens sundhedsvirksomheden har sin plads i forkyndelsen af den tredje engels budskab, må dens talsmænd på ingen måde stræbe efter at få den til at indtage budskabets plads. Sundhedsbøger bør fylde deres rette plads, men udbredelsen af disse bøger er kun én af de mange linjer af det store værk, der skal udføres. Den begejstring, man undertiden skaber hos kolportøren for sundhedsbøgerne, må ikke føre til, at andre vigtige bøger, der også bør komme mennesker i hænde, holdes tilbage fra virkefeltet. De, der forstår kolportørarbejdet, bør være mænd, som kan indse, i hvilket forhold den enkelte del står til det samlede hele. De bør skænke udbredelsen af sundhedsbøger tilbørlig opmærksomhed, men ikke gøre denne side af arbejdet så fremtrædende, at den leder menneskene bort fra andre grene af vital interesse og derved udelukker de bøger, der bringer det særskilte sandhedsbudskab ud til verden.

Der kræves lige så megen uddannelse til at arbejde med de religiøse bøger, som til at arbejde med bøger, der handler om spørgsmål vedrørende sundhed og afhold. Der bør tales lige så meget om kolportage med bøger, der indeholder åndelig føde og der bør gøres lige så megen anstrengelse for at opmuntre og uddanne arbejdere til at udbrede bøger, der indeholder den tredje engels budskab, som der tales og gøres for at uddanne arbejdere med sundhedsbøgerne.

Bøger af den ene klasse vil altid bane vej for den anden. Begge er af væsentlig betydning og begge bør udbredes samtidig i distriktet. Den ene udfylder den anden og kan på ingen måde indtage den andens plads. Begge behandler emner af den største værdi og begge må udføre deres del i Guds folks beredelse i disse sidste dage. Begge bør stå som nærværende sandhed i den hensigt at oplyse, vække og overbevise. Begge bør samvirke i den opgave at helliggøre og rense de menigheder, der imødeser og forventer Guds Søns komme med kraft og megen herlighed.

Enhver forlagsleder og hovedagent bør arbejde med begejstring for at opmuntre de agenter, som nu er på feltet og for at opsoge og uddanne nye arbejdere. Enhver bør styrke og opbygge virksomheden mest muligt uden at svække andres arbejde. Lad alt blive gjort i broderlig kærlighed og uden egoisme. *Kolportørevangelisten* side 85-89]

En genoplivelse af kolportørvirksomheden

(329) [Kolportørgerningens betydning står altid for mig. Der har i den senere tid ikke været lagt den energi i dette arbejde, som de kolportører, der gjorde det til deres specialitet. Kolportører er blevet kaldet bort fra deres evangeliske virksomhed for at optage andet arbejde. Dette er ikke som det burde være. Mange af vore kolportører kan, hvis de i sandhed er omvendte og gudhengivne, udrette mere i denne arbejdsgrænse end i nogen anden for at bringe sandheden for denne tid ud til menneskene.

Guds ord viser at enden er nær. Verden skal advares og vi skal som aldrig før være Kristi medarbejdere. Den opgave at advare er blevet overladt til os. Vi skal være lysbærere i verden og bringe andre det lys, vi modtager fra Den store Lysbærer. Alle menneskers ord og gerninger skal prøves. Lad os ikke nu sakke bagud. Hvad der skal gøres for at advare verden må gøres ufortøvet. Lad ikke kolportørvirksomheden sygne hen. Lad de bøger, der indeholder lyset vedrørende den nærværende sandhed, blive bragt ud til så mange som muligt.

Formanden i vore konferencer og andre i ansvarsfulde stillinger har en pligt at varetage i denne sag, for at de forskellige grene af vor virksomhed bliver skænket lige stor opmærksomhed. Kolportører bør uddannes og oplæres til at udføre dette arbejde, der kræves for at kunne sælge de bøger om den nærværende sandhed, som verden behøver. Der er brug for mænd med en dyb kristelig erfaring, mænd med et ligevægtigt sind, stærke, godt uddannede mænd, til

at optage denne gerning. Til at tage fat på kolportørarbejdet ønsker Herren mænd, som er duelige til at oplære andre og som kan vække unge mænd og kvinder til at fatte interesse for denne (330) sag og få dem til at tage fat på arbejdet med bøger og udføre det med held. Nogle har det talent og den uddannelse og erfaring, der ville dygtiggøre dem til at oplære de unge i kolportørvirksomheden på en sådan måde, at der kunne udrettes langt mere end der nu bliver gjort.

De, der har opnået en erfaring i dette arbejde, har en særlig pligt at udføre med at undervise andre. Uddan, uddan, uddan unge mænd og kvinder til at sælge de bøger, som Herren ved sin Hellige Ånd har bevæget sine tjenere til at skrive. Gud ønsker, at vi med troskab uddanner dem der antager sandheden, så at der må være en hensigt med deres tro og at de må kunne arbejde forstandigt på Herrens måde. Lad de uerfarne komme i forbindelse med erfarne arbejdere, så de må kunne lære hvordan man skal arbejde. Lad dem alvorligt søge Gud. Sådanne kan gøre en god gerning i kolportagen, hvis de vil adlyde disse ord: »Giv agt på dig selv og på undervisningen.« 1.Tim.4,16. De, som i deres liv viser, at de i sandhed er omvendte og som optager kolportørgerningen, vil få at se, at den er den bedste forberedelse til andre grene af missionsarbejdet.

Hvis de, der kender sandheden, ville efterleve den, ville der blive fundet metoder til at nå menneskene, hvor de er. Det var Guds forsyn, der i den kristne menigheds første tid spredte de hellige og sendte dem bort fra Jerusalem ud til mange dele af verden. Kristi disciple forblev ikke i Jerusalem eller i de nærliggende byer, men de drog ud uden for deres eget lands grænser til de stærkt befærdede steder, hvor de søgte efter de fortabte for at kunne lede dem til Gud. I dag ønsker Gud at se sit værk udført på mange steder.

Vi må ikke gøre vore brødre modløse og svække deres hænder, således at det arbejde, Gud ønsker at udføre (331) gennem dem, ikke bliver gjort. Lad ikke for megen tid blive anvendt til at udruste mænd til at gøre missionsarbejde. Undervisning er nødvendig, men lad alle huske, at Kristus er den store lærer og kilden til al sand visdom. Lad unge og gamle hellige sig til Gud, tage fat på arbejdet, gå fremad og vokse i ydmyghed under Helligåndens ledelse. Lad dem, der har været i skole, drage ud på feltet og gøre en praktisk anvendelse af de kundskaber, de har tilegnet sig. Dersom kolportører vil gøre dette og gøre brug af den duelighed Gud har givet dem, medens de søger råd hos ham og forener bogsalget med personligt arbejde for mennesker, vil deres evner vokse ved øvelse og de vil få mange praktiske erfaringer, som det ikke var muligt for dem at få i skolen. Den uddannelse, man tilegner sig på denne praktiske måde, kan med rette kaldes den højere uddannelse.

Der gives ingen større gerning end evangelisk kolportørarbejde; for den indbefatter udførelsen af de højeste moralske pligter. De, der beskæftiger sig med denne gerning, trænger altid til at være under Guds Ånds ledelse. Der må ingen selvophøjelse være. Hvad har nogen af os, som vi ikke modtog fra Kristus? Vi må elske som brødre og åbenbare vor kærlighed ved at hjælpe hinanden. Vi må være medlidende og høflige. Vi må slutte os sammen og handle

i samdrægtighed. Kun de, der efterlever Kristi bøn og gennemfører den i det praktiske liv, vil bestå i den prøve, der skal komme over hele verden. De, som ophøjer selvet, stiller sig under Satans magt og bereder sig til at antage hans forførelser. Herrens ord til sit folk er, at vi skal løfte banneret højere og højere. Dersom vi lyder hans stemme, vil han samarbejde med os og vore bestræbelser vil krones med held. I vort arbejde vil vi få rige velsignelser fra det høje og samle os skatte ved Guds trone.

Om vi blot vidste, hvad vi har i vente, ville vi ikke være så (332) nølende i Herrens gerning. Vi lever i rystelsens tid, den tid, da alt, som kan rystes, vil blive rystet. Herren vil ikke undskylde dem, der kender sandheden, hvis de ikke i ord og gerning adlyder hans befalinger. Hvis vi ikke gør nogen bestræbelse for at vinde sjæle til Kristus vil vi blive holdt ansvarlige for det arbejde, vi kunne have gjort, men ikke gjorde på grund af vor åndelige træghed. De, der tilhører Herrens rige, må arbejde alvorligt for sjæles frelse. De må gøre deres del for at binde vidnesbyrdet til og forsegle loven hos disciplene.

Herren har til hensigt, at det lys han har givet om skriften, skal skinne med klare, lysende stråler og det er vore kolportørers pligt, at gøre en kraftig og forenet anstrengelse for, at Guds hensigt kan blive fuldbyrdet. Et stort og betydningsfuldt arbejde ligger foran os. Sjælefjenden forstår dette og han bruger ethvert middel som han råder over, for at overtale kolportøren til at gå over til et andet arbejde. Dette forhold bør ændres. Gud kalder kolportørerne tilbage til deres arbejde. Han kalder på frivillige, som vil sætte alle deres kræfter og al deres oplysning ind i virksomheden og hjælpe til, hvor som helst der er anledning. Mesteren opfordrer enhver til at udføre den del, der er ham betroet i overensstemmelse med hans evner. Hvem vil efterkomme kaldet? Hvem vil gå ud og i Kristi visdom og nåde og kærlighed arbejde for dem, som er nær ved og for dem, som er langt borte? Hvem vil opofre magelighed og fornøjelser for at drage ud til steder, hvor vildfarelse, overtro og mørke råder, arbejde alvorligt og ihærdigt, tale sandheden i enfoldighed og bede i tro og udføre arbejde fra hjem til hjem? Hvem vil i denne tid gå uden for lejren, gennemtrængte af Helligåndens kraft, bære forsmædelser for Kristi skyld, oplade skriften for folk og kalde dem til omvendelse?

Gud sine arbejdere i alle aldre. Tidens krav besvares derved, at den rette mand fremstår. Når derfor (333) den guddommelige stemme råber: »Hvem skal jeg sende, hvem vil gå bud for os?» vil svaret komme: "Her er jeg, send mig!" Es.6,8. Lad alle, der udfører et virkningsfuldt arbejde på kolportørfeltet, føle i deres hjerter, at de udretter Herrens gerning ved at virke for sjæle, som ikke kender sandheden for denne tid. De lader advarselsens toner lyde på gader og stræder for at berede et folk for Herrens store dag, som så snart vil komme til vor verden.

Vi har ingen tid at spille. Vi må opmuntre til dette arbejde. Hvem vil nu gå ud med vore skrifter? Herren gør hver mand og kvinde, som vil samarbejde med guddomskræfter, skikket til gerningen. Alt, hvad der kræves af talent, frimodighed, udholdenhed, tro og taktfuldhed, vil komme til den, der tager rustningen på. Et stort arbejde skal udføres i verden og menneskelige redskaber vil visselig imøde-

komme kravet. Verden skal høre advarselen. Når kaldet kommer: »Hvem skal jeg sende og hvem vil gå bud for os?» Send så svaret tilbage, klart og tydeligt: »Her er jeg, send mig!« *Vejl f menigh* bd. 2 side 447-450]

»Så din sæd ved gry og lad hånden ej hvile ved kvæld; thi du ved ej, om dette eller hint vil lykkes, eller begge dele er lige gode.« Prædik.11,6.

[*Valg af kolportører* Nogle egner sig bedre end andre til at udføre et bestemt arbejde; derfor er det ikke rigtigt at mene, at enhver kan blive kolportør. Nogle har ingen betingelse for denne gerning; men de skal ikke derfor betragtes som troløse eller uvillige. Herren er ikke urimelig i sine krav. Menigheden er som en have, hvor der er en mangfoldighed af forskellige blomster, (334) hver med sine ejendommeligheder. Skønt de alle måske adskiller sig fra hinanden i mange henseender, har dog enhver sin egen værdi.

Gud venter ikke, at enhver iblandt hans folk med deres forskelligartede natur skal være skikket til enhver og hvilken som helst plads. Vi må ikke glemme, at der er forskellige hverv. Det er intet menneskes opgave at foreskrive et andet menneske dets arbejde i strid med dets egen overbevisning om pligt. Det kan være berettiget at give råd og foreslå planer; men det bør stå enhver frit at søge vejledning hos Gud, som han tilhører og som han tjener.

En forberedelse til prædikegerningen Nogle mænd, som Gud kaldte til prædikevirksomheden, er først gået ud som kolportører. Jeg er blevet underrettet om, at dette er en fortrinlig forberedelse, dersom det er deres hensigt at sprede lys og bringe Guds ords sandheder umiddelbart ind i hjemmets kreds. Under samtale vil der ofte åbne sig udvej for dem til at tale om bibelens religion. Hvis arbejdet bliver optaget, som det bør, vil familier blive besøgt, arbejderne vil vise forståelse og kærlig omsorg for sjæle og meget godt vil blive følgen deraf. Dette vil være en ypperlig erfaring for enhver, der har prædikegerningen som mål.

De, der forbereder sig til en prædikants tjeneste, kan ikke optage nogen anden beskæftigelse, der vil give dem en så stor erfaring, som tilfældet er med arbejde i kolportagen.

Om at tåle genvordigheder Den, der i sit arbejde møder prøver og fristelser, bør høste gavn af disse erfaringer og lære at forlade sig mere bestemt på Gud. Han bør føle sin afhængighed hvert eneste øjeblik.

Ingen klage bør næres i hans hjerte eller (335) lyde fra hans læber. Når han har fremgang skyldes det Guds engles virke på menneskehjerner. Og han må huske, at både i

opmuntrende og i nedslående stunder er himmelske sendebud altid ved hans side. Han bør anerkende Herrens godhed og prise ham med glæde.

Kristus lagde sin herlighed til side og kom til denne jord for at lide for syndere. Møder vi genvordigheder i vort arbejde, så lad os se hen til ham, som er vor tros begynder og fuldender. Da vil vi ikke blive trætte - ej heller modløse. Vi vil tåle ondt som gode Jesus Kristi stridsmænd. Husk, hvad han siger om alle sande troende: »Guds medarbejdere er vi; Guds ager, Guds bygning er I.« 1.Kor. 3,9.

En dyrebare erfaring Den, der optager arbejde i kolportagen på rette måde, må være både en lærer og en lærling. Medens han søger at undervise andre, må han selv lære at gøre en evangelists gerning. Når kolportører går ud i arbejdet med ydmyge hjerter, fulde af alvor og arbejdslyst, vil de finde mange anledninger til at tale et ord i rette tid til sjæle, der er ved at gå til grunde i modløshed. Efter at have arbejdet for disse trængende vil I kunne sige: »I var forhen mørke, men nu er I lys i Herren.« Ef. 5,8. Når de ser andres syndige færd, kan de sige: »Sådan har nogle af jer været; men I lod jer aftvætte, ja I blev helligede, ja I blev retfærdiggjorte ved Herren Jesu Kristi navn og ved vor Guds Ånd.« 1.Kor. 6,11.

De, som arbejder for Gud, vil opleve modløshed, men forjættelsen hører dem altid til: »Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Matt. 28,20. Gud vil give dem den mest underfulde erfaring, (336) der siger: "Jeg tror på dit løfte; jeg vil ikke blive træt, ej heller modløs."

Rapportering De, der opnår en sådan erfaring i arbejdet for Herren, bør skrive en beretning derom i vore blade til opmuntring for andre. Lad kolportøren få lejlighed til at fortælle om den glæde og velsignelse, han har fundet i sin tjeneste som evangelist. Disse rapporter bør optages i vore blade; for de har en vidtrækkende indflydelse. De vil være som en liflig vellugt i menigheden, en duft af liv til liv. Således viser det sig, at Gud virker med dem, der samarbejder med ham.

Efterlev helsereformen Tillad ikke jer selv, i jeres omgang med ikke-troende, at blive ledet bort fra rigtige principper. Hvis I sidder ved deres bord, spis med måde og kun sådan føde, som ikke vil virke forstyrrende på tankerne. Opgiv umådehold. I har ikke råd til at svække jeres åndelige ting. Bevar jeres sind i en sådan tilstand, at Gud kan gøre indtryk på jer ved sit ords dyrebare sandheder.

Således vil I øve en indflydelse over andre. Mange forsøger at korrigeres andres liv, ved at angribe hvad de betragter som urigtige vaner. De går til dem som, de mener, tager fejl og påpeger mangler, men gør ingen alvorlig, taktfuld bestræbelse for at henlede deres opmærksomhed på sande principper. Ved en sådan fremgangsmåde opnår man i regelen ikke de ønskede resultater. Under forsøg på at

tilrettevise andre vækker vi alt for ofte deres stridslyst og gør dem derved mere skade end gavn. Hold ikke øje med andre for at påpege deres fejl eller vildfarelser. Undervis ved jeres eksempel. Lad jeres selvfornægtelse og jeres selvbeherskelse være et billede på lydighed mod (337) rigtige principper. Lad jeres liv bære vidnesbyrd om sandhedens helliggørende, forædlende indflydelse.

Af alle de gaver, Gud har skænket menneskene, er ingen mere dyrebare end talens gave. Når den er helliggjort ved Helligånden, er den en kraft til det gode. Det er med tunge, vi overbeviser og overtaler; med den opsender vi bøn og tak til Gud; og med den meddeler vi rige tanker om Genløserens kærlighed. Ved en rigtig brug af talens gave kan kolportøren så sandhedens dyrebare sædekorn i mange hjerter.

Retskaffenhed i pengesager Virksomheden hæmmes, fordi de, der bekender sig til at følge Kristus, ikke viser lydighed mod evangeliets principper. Den slappe måde, hvorpå nogle kolportører, både gamle og unge, har udført deres arbejde, viser, at de har vigtige lektier at lære. Meget tilfældigt arbejde på må og få er blevet fremstillet for mig. Nogle har vænnet sig til ligegyldighed med deres økonomi og denne ligegyldighed er blevet indført i Guds værk. Hjemmemissionsforeninger og forlag er blevet dybt indviklet i gæld, fordi kolportører har undladt at betale deres gæld. Kolportører har følt sig urigtigt behandlet, når de blev anmodet om punktlig betaling for de bøger, de fik fra forlagene. Men at kræve punktlig indbetaling er den eneste måde, hvorpå en forretning kan drives.

Forholdene bør lægges således til rette, at kolportører har tilstrækkeligt at leve af uden at måtte overskride deres kredit. Døren til denne fristelse må lukkes og låses. Hvor ærlig en kolportør end måtte være, vil der i hans arbejde let indtræffe situationer, som vil blive en stor fristelse for ham.

Dovenskab og magelighed er ikke frugter på kristentræet. Ingen kan øve utroskab (338) eller uærlighed i behandlingen af Herrens midler og stå uden skyld for Gud. Alle, der gør dette, fornægter Kristus i handling. Skønt de bekender sig til at holde og lære Guds lov, forsømmer de at hævde og efterleve dens principper.

Herrens materielle værdier bør behandles med troskab. Herren har betroet menneskene liv og sundhed og tænkeevner. Han har skænket dem fysisk og åndelig styrke, som de skal gøre brug af og burde ikke disse gaver benyttes med troskab og flid til hans navns ære? Har vore brødre betænkt, at de må aflægge regnskab for alle de talenter de har fået i eje? Har de købslået klogelig med deres Herres gods, eller har de skødesløst ødslet med hans midler og er de nedtegnet i himmelen som utro tjenere? Mange bruger deres Herres penge til at gøre sig livet behageligt for; de opnår ingen erfaring i selvfornægtelse, men giver penge ud til forfængelige ting og forsømmer at bære korset efter Jesus. Mange, Gud gav særlige og dyrebare anledninger, har forspildt deres liv og befinder sig nu i lidelse og savn.

Gud opfordrer til, at der indføres afgjorte forandringer i de forskellige grene af virksomheden. Det forretningsmæssige i forbindelse med Guds sag bør være præget af større præcision og nøjagtighed. Man har end ikke forsøgt en virkelig anstrengelse for at gennemføre en nødvendig reform.

Et kendskab til deres bøger Kolportører bør sætte sig grundigt ind i den bog, de arbejder med og med lethed kunne henvise til særlig betydningsfulde afsnit.

Kolportørarbejdet Kolportøren bør medbringe traktater, brochurer og små bøger, som han giver til dem, der ikke kan købe. På denne måde kan sandheden bringes ind i mange hjem.

(339) *Flid* Når kolportøren begynder sit arbejde, bør han ikke lade sig forstyrre, men på en fornuftig måde med al flid holde sig til gerningen. Dog bør han i sit kolportørarbejde ikke stille sig ligegyldig over for anledninger til at hjælpe sjæle, som søger efter lys og som behøver den trøst, skriften giver. Dersom kolportøren vandrer med Gud og dersom han beder om himmelsk visdom til i sit arbejde at gøre godt, intet andet end godt, vil han blive i stand til at opdage de gunstige anledninger og se trangen hos de sjæle, han kommer i berøring med. Han vil til det yderste udnytte enhver lejlighed, til at lede sjæle til Kristus. I Kristi Ånd vil han forstå at tale et ord til den, som er træt og modløs.

Ved flid i kolportagen og ved trofast at fremholde Goltas kors for folk fordobler kolportøren sin evne til at gøre nytte. Men medens vi anviser arbejdsmetoder, kan vi ikke afmærke en ufravigelig bane, som enhver skal følge; for forskellige omstændigheder ændrer forholdene. Gud vil virke på dem, hvis hjerter er opladt for sandheden og som længes efter vejledning. Han vil sige til sit menneskelige redskab: "Tal til denne eller til hin om Jesus kærlighed." Så snart Jesu navn nævnes i kærlighed og ærbødighed, kommer Guds engle nær for at påvirke og røre hjertet.

Kolportørerne bør være trofaste disciple, villige til at lære hvorledes man bedst kan gøre fremgang. De, der er beskæftiget med dette arbejde, må holde deres øjne, øren og forstand åbne, så de må kunne modtage visdom fra Gud til at hjælpe dem, som bukker under af mangel på kundskab om Kristus. Enhver arbejder bør sætte al sin energi ind i den højeste tjeneste: at redde mennesker fra Satans snare, forene dem med Gud og ved Jesus Kristus (340) knytte dem til Guds trone, som er omgivet af forjættelsens regnbue.

Forsikring om fremgang Et stort og godt arbejde kan udrettes ved evangelisk kolportage. Herren har udrustet menneskene med takt og evner. De, der bruger disse betrodte talenter til hans ære og omsætter de bibelske principper i praktisk handling vil han give fremgang. Vi skal

arbejde og bede, idet vi sætter al vor lid til ham, som aldrig svigter.

Evangeliske kolportører bør stille sig under Helligåndens vejledning. Ved udholdende bøn må de gribe den kraft, som kommer fra Gud, idet de sætter al deres tillid til ham. Hans stærke og virkningsfulde indflydelse vil være med enhver sand og trofast arbejder.

Ligesom Gud velsigner prædikanten og evangelisten, i deres alvorlige bestræbelser for at bringe sandheden til folket, således vil han velsigne den trofaste kolportør.

Den ydmyge, virksomme arbejder, som lydigt følger Guds kald, kan være sikker på guddommelig bistand. Følelsen af et så stort og helligt ansvar virker i sig selv opløftende på karakteren. Det sætter de højeste åndelige evner i virksomhed og deres stadige anvendelse styrker og renser hjerte og sind. Indflydelsen deraf på ens eget liv såvel som på andres lader sig ikke beregne.

LigeGYldige tilskuere vil måske ikke påskønne dit arbejde eller indse dets betydning. De mener måske, at det er en beskæftigelse, der betyder tab, et liv i utaknemmeligt arbejde og selvopofrelse. Men Jesu tjener ser det i lyset, der skinner fra korset. Hans opofrelser synes små i sammenligning med den velsignede mesters og han glæder sig over at følge i hans fodspor. Hans fremgang i arbejdet bringer ham den rene glæde og er den rigeste belønning for et liv i tålmodigt slid. *Vejlf menigh* bd. 2 side 450-456]

Sektion seks - Advarsler og råd Om at vise gæstfrihed

(341) [Bibelen lægger megen vægt på udøvelse af gæstfrihed. Ikke alene påbyder den gæstfrihed som en pligt, men den fremholder mange smukke eksempler på udøvelsen af denne dyd og på de velsignelser, som den medfører. I første række blandt disse har vi Abrahams erfaring.

I beretningen i første Mosebog ser vi patriarken en hed sommerdag sidde ved middagstid i sin teltdør for at hvile i skyggen af egetræerne i Mamre lund. Tre vandringsmænd passerer forbi i nærheden. De fremkommer ikke med nogen anmodning om gæstfrihed, søger ingen gunstbevisning; men Abraham tillader dem ikke at fortsætte vandringsen uden opvartning. Han er en mand med værdighed og rigdom, højt agtet, vant til at byde; men så snart han så disse fremmede, »løb han dem i møde fra teltdøren« og »bøjede sig til jorden«. Henvendt til den ledende sagde han: »Herre, hvis jeg har fundet nåde for dine øjne, så gå ikke din træl forbi!« 1.Mos. 18,2-3. Med sine egne hænder skaffede han vand, så de kunne tvætte støvet af deres fødder efter vandringen. Han udsøgte selv deres mad; medens de hvilede i den svalende skygge, gjorde hans hustru Sara forberedelser til deres bespisning og Abraham viste sin agtelse ved at stå hos dem, medens de gjorde sig til gode af hans gæstfrihed. Denne venlighed viste han dem blot som vandringsmænd, forbifarende fremmede, som måske aldrig

ville se ham igen. Men da opvartningen var besørget, viste det sig, hvem hans gæster var. Han havde ikke alene betjent (342) himmelske engle, men deres herlige anfører, hans Skaber, Genløser og Konge. Og for Abraham blev himmelens rådslagninger åbenbaret og han blev kaldt »Guds ven«.

Lot, Abrahams brodersøn, var besjælet af patriarkens venlige og gæstfri ånd, skønt han havde gjort Sodoma til sit hjem. Da han ved aftenstid fik øje på to fremmede i byporten og vidste, hvilken fare de visselig befandt sig i, i den ugudelige stad, bad han dem indtrængende om at tage ind i hans hus. Hvilken fare dette måske kunne medføre for hans egen familie, skænkede han ingen tanke. Det var en del af hans livsgerning at beskærme dem, der var i fare og at drage omsorg for de hjemløse; og hans venlige handling mod disse to ukendte vandringsmænd førte engle til hans hjem. De, som han søgte at beskytte, beskyttede ham. Ved aftenstid havde han ført dem til sin dør for at bringe dem i sikkerhed; ved dag gry førte de ham og hans familie i sikkerhed gennem porten i den by, som var dømt til undergang. (1.Mos.19,1)

Gud anså disse venlige handlinger for at være af tilstrækkelig betydning til at blive omtalt i hans ord; og over et tusind år senere henviser en inspireret apostel til dem: »Glem ikke gæstfriheden; thi ved den har nogle, uden at vide det, haft engle til gæster.« Hebr. 13,2.

Det privilegium, der blev tilstået Abraham og Lot, er ikke blevet os nægtet. Ved at vise gæstfrihed mod Guds børn kan også vi modtage hans engle i vore boliger. Også i vor tid kommer engle i menneskelig skikkelse ind i menneskers hjem og opvartes af dem. De kristne, der lever i Guds åsyns lys, ledsages altid af usynlige engle og disse hellige væsener efterlader sig en velsignelse i vore hjem.

At være »gæstfri« hører med til de egenskaber Helligånden påpeger som et træk hos den, der skal bære ansvar i menigheden. Og til hele menigheden (343) gives dette pålæg: »Vær gæstfri mod hverandre uden knurren. Som gode husholdere over Guds mangfoldige nåde skal I tjene hverandre, hver med den nådegave, han har fået.« 1.Pet. 4,9-10.

Disse formaninger er i en særlig grad blevet forsømt. Selv blandt dem, der bekender sig til at være kristne, vises der liden sand gæstfrihed. Iblandt vort eget folk bliver anledningen til at øve gæstfrihed ikke påagtet, som den skulle: som et privilegium og en velsignelse. Der er alt for lidt gæstfrihed, for lidt tilbøjelighed til uformelt og uden stads at give plads til to eller tre mere ved familiens bord. Nogle påberåber sig, at "det er for megen ulejlighed". Det ville det ikke være, hvis du ikke tilbereder noget særskilt, men indbyder de besøgende til at spise af, hvad I har. Den uventede gæst sætter langt større pris på et "velkommen" end på de mest raffinerede retter.

At man af hensyn til besøgende gør forberedelser, der kræver tid, som egentlig hører Herren til, er en fornægtelse af Kristus. Derved begår vi tyveri over for Gud, ligesom vi også foruretter andre. Ved at tilberede et overdådigt måltid for besøgende, berøver mange deres egne familier den

nødvendige opvartning og deres eksempel leder andre til at følge den samme fremgangsmåde.

Ønsket om at kunne stille noget til skue under bespisning af besøgende skaber mange unødige bekymringer og byrder. Husmoderen overanstrenger sig ved tilberedelse af en masse retter til at sætte på bordet. Som følge af de mange retter, der tilberedes, forspiser gæsterne sig og resultatet bliver sygdom og lidelse på den ene side og forspisning på den anden. Disse overdådige retter er en byrde og volder skade.

Men det er Herrens hensigt, at vi skal have omsorg for vore brødres og søstres interesser. Apostelen Paulus har givet et eksempel på dette. Til menigheden i Rom siger han: »Jeg anbefaler jer Føbe, vor søster, der er menigheds-tjenerinde i Kenkreæ, for at I (344) må tage imod hende i Herren, som det sømmer sig for de hellige og hjælpe hende med alt, hvori hun kommer til at trænge til jer; thi hun har været en hjælp for mange og for mig med.« Rom. 16,1-2. Føbe opvartede apostelen og hun var i udpræget grad en værtinde for fremmede, der behøvede hjælp. Hendes eksempel bør efterfølges i menighederne i dag.

Den selviske interesse, som så ofte lægges for dagen for "mig og min familie", mishager Gud. Hver familie, der nærer denne ånd, trænger til omvendelse ved de rene principper, som Kristi liv var et eksempel på. De, som lukker sig inde i sig selv, som er uvillige til at lade sig besvære med at skulle opvarte besøgende, går glip af mange velsignelser.

Nogle af vore arbejdere har stillinger, som gør det nødvendigt for dem tit at måtte tage imod gæster, enten deres egne brødre eller fremmede. Nogle hævder, at dette bør føres på konferensens regning, at de i tillæg til deres regulære løn bør tilstås et tilstrækkeligt beløb til at dække denne ekstra udgift. Men den opgave at vise gæstfrihed har Herren givet til hele sit folk. Det er ikke Guds forordning, at én eller to skal øve gæstfrihed for en konferens eller en menighed, eller at arbejdere skal have betaling for at bespise deres brødre. Dette er et påfund, der skyldes egoisme og Guds engle mærker sig disse ting.

De, der rejser fra sted til sted som evangelister eller missionærer i en eller anden gren, bør modtage gæstfrihed hos medlemmerne i de menigheder, hvor de måtte virke. Brødre og søstre, skab et hjem for disse arbejdere, selv om det sker med betydelig personlig opofrelse.

Kristus fører regnskab over enhver udgift, nogen pådrager sig ved at vise gæstfrihed for hans skyld. Han tilvejebringer alt, hvad der kræves til denne gerning. De, der for Kristi skyld underholder deres brødre og yder deres bedste for ved besøget at (345) gavne både deres gæster og sig selv, nedtegnes i himmelen som værdige til særskilte velsignelser.

Kristus har i sit eget liv givet os en lærdom om gæstfrihed. Da han var omgivet af den hungrige menneskemængde ved søen, sendte han dem ikke tilbage til deres hjem uden at stille deres sult. Han sagde til sine disciple: »Giv I dem noget at spise!« Matt. 14,16. Ved en skaberhandling skaffede han dem føde nok til at tilfredsstille deres trang.

Men hvor enkel var dog ikke den mad, han tilvebragte! Der var ingen overdådighed. Han, som havde alle himmels hjælpkilder til sin rådighed, kunne have skaffet folket et rigt måltid. Men han gav dem kun, hvad der ville være tilstrækkeligt til deres behov, det, som udgjorde den daglige kost blandt fiskerbefolkningen ved søen.

Hvis menneskene i dag var enkle i deres vaner og levede i overensstemmelse med naturens love, ville der være et rigeligt forråd til at skaffe alt, hvad menneskefamilien behøver. Der ville være færre indbildte fornødheder og større anledninger til at arbejde på Guds vis.

Kristus søgte ikke at drage menneskene til sig ved at tilfredsstille ønsket om overdådighed. Den enkle ret han fremskaffede, var ikke blot en forsikring om hans pagt, men om hans ømme omsorg for dem med hensyn til livets almindelige fornødheder. Og medens han bespiste dem med bybrødene, gav han dem også at æde af livets brød. Dette er et eksempel for os. Vor kost kan være enkel, eller endog knap. Vor lod kan måske være indskrænket som følge af fattigdom. Vore hjælpkilder er måske ikke større, end disciplenes var med de fem brød og de to fisk. Men når vi kommer i berøring med de trængende, byder Kristus os: »Giv I dem noget at spise!« Vi skal give af, hvad vi har og når vi giver, vil Kristus sørge for, at vor mangel bliver afhjulpet.

Læs i denne forbindelse beretningen om enken i Sarepta. Til denne kvinde i et hedensk land sendte Gud sin tjener i hungersnødens tid for at bede om føde. »Men hun svarede: »Så sandt Herren din Gud lever, jeg ejer ikke brød, men kun en (346) håndfuld mel i krukken og lidt olie i dunken; jeg var netop ved at sanke et par stykker brænde for at gå hjem og tillave det til mig og min søn; og når vi har spist det, må vi dø« Da sagde Elias til hende: »Frygt ikke! Gå hjem og gør, som du siger; men lav først et lille brød deraf til mig og bring mig det; siden kan du lave noget til dig selv og din søn! Thi så siger Herren, Israels Gud: »Melkrukken skal ikke blive tom og olien i dunken skal ikke slippe op, før den dag Herren sender regn over jorden!« Da gik hun og gjorde, som Elias sagde.« 1.Kong. 17,12-15.

Forunderlig var den gæstfrihed, denne fønikiske kvinde viste over for Guds profet og på forunderlig vis blev hendes tro og gavmildhed belønnet. "Både hun og han og hendes søn havde noget at spise en tid lang. Melkrukken blev ikke tom og olien i dunken slap ikke op, efter det ord Herren havde talt ved Elias. Men nogen tid efter blev kvindens, husets ejerindes, søn syg og hans sygdom tog heftigt til, så der til sidst ikke mere var liv i ham. Da sagde hun til Elias: »Hvad har jeg med dig at gøre, du Guds mand! Er du kommet for at bringe min synd i erindring og volde min søns død?« Men han svarede hende: »Lad mig få din søn!« Og han tog ham fra hendes skød og har ham op i stuen på taget og lagde ham på sin seng. Derpå strakte han sig tre gange hen over drengen og råbte til Herren. Og Herren hørte Elias's røst; drengens sjæl vendte tilbage, så han blev levende. Så tog Elias drengen og bragte ham fra stuen på taget ned i huset og gav hans moder ham, idet han sagde: »Se, din søn lever!« Da sagde kvinden til Elias: »Nu ved jeg vist, at du er en Guds mand

og at Herrens ord i din mund er sandhed.« 1.Kong. 17,15-24.

Gud har ikke forandret sig. Hans magt er ikke mindre nu end i Elias's dage. Og det løfte, Kristus har givet, (347) er ikke mindre sikkert nu, end da Frelseren gav det: »Den, som tager imod en profet, fordi han er en profet, skal få en profets løn.« Matt.10,41.

For hans trofaste tjenere i dag lige så vel som for hans første disciple gælder Kristi ord: »Den, som tager imod jer, tager imod mig; og den, som tager imod mig, tager imod ham, som udsendte mig.« Alle venlige handlinger udført i hans navn, vil blive påskønnet og belønnet. Og i den samme ømme påskønnelse indbefatter Kristus selv den svageste og ringeste i Guds familie. Han siger: »Den, som giver en af disse små« - dem, der er som børn i deres tro og deres kundskab om Kristus - »blot et bæger koldt vand at drikke, fordi han er en discipel, sandelig siger jeg eder: han skal ingenlunde gå glip af sin løn.« Matt. 10,40 og 42.

Fattigdom behøver ikke at udelukke os fra at vise gæstfrihed. Vi skal give af det, vi har. Der findes sådanne, som kæmper for deres udkomme og som med deres indtægt har meget vanskeligt for at skaffe det fornødne; men de elsker Jesus i hans hellige skikkelse og er rede til at vise gæstfrihed mod troende og ikke? troende og prøver på at gøre deres besøg gavnlige. Ved familiebordet og ved familiealteret bydes gæsterne velkommen. Bedestunden gør sit indtryk på dem, der nyder gæstfrihed og endog blot ét besøg kan betyde en sjæls frelse fra døden. Herren holder regnskab med denne gerning og siger: "Jeg skal betale."

Brødre og søstre, indbyd sådanne til jeres hjem, som trænger til gæstfrihed og venlig opmærksomhed. Gør ingen stads af det, men tag dem til jer, når I ser deres trang og vis dem kristelig gæstfrihed. Selskabelig omgang rummer dyrebare privilegier.

»Mennesket lever ikke af brød alene,« men ligesom vi deler vor timelige føde med andre, således skal vi også meddele håb og frimodighed og kristelig kærlighed. Vi skal »trøstes af Gud«. 2.Kor.1,4. Og denne forsikring tilhører os: »Gud har magt til i rigt mål at give jer al nåde, så I altid og under alle forhold har alt, hvad I trænger til, (348) og endda rigeligt til al god gerning.« 2.Kor. 9,8.

Vi befinder os i en syndens og fristelsens verden; overalt omkring os er der sjæle, som går til grunde uden Kristus og Gud ønsker, at vi skal virke for dem på enhver mulig måde. Hvis I har et hyggeligt hjem, så indbyd de unge, som intet hjem har, sådanne, som behøver hjælp og som længes efter sympati og venlige ord, efter agtelse og høflighed. Hvis I ønsker at lede dem til Kristus, må I vise dem kærlighed og agtelse som dem, der er købt med hans blod.

Ved Guds forsyn færdes vi blandt sådanne, som er uerfarne og blandt mange, som behøver medynk og medlidenhed. De behøver hjælp, for de er svage. Unge mænd trænger til støtte. I hans kraft, som er kærlig og venlig mod de hjælpeløse, de vankundige og dem, der anses for at være de mindste af hans små, skal vi arbejde for deres fremtidige velfærd, for tildannelsen af en kristelig karakter. Netop

de, der mest behøver hjælp, vil undertiden stille vor tålmodighed på en hård prøve. »Se til, at I ikke ringeagter en af disse små,« siger Kristus: »thi jeg siger jer: Deres engle i himmelen ser altid min himmelske Faders ansigt.« Og til dem, der tjener disse sjæle, udtaler Frelseren: »Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.« Matt. 18,10; 25,40.

De, der udfører denne gerning, vil bære opofrelsens krans på deres pander. Men de vil få deres løn. I himmelen skal vi se de unge, som vi hjalp, dem, vi indbød til vore hjem og som vi ledte bort fra fristelse. Vi skal se deres ansigter stråle af Guds herligheds glans. »De skal se hans ansigt og hans navn skal stå på deres pander.« Åb. 22,4. *Vejl f menigh* bd. 2 side 466-472]

Sabbatens helligholdelse

(349) [Der følger store velsignelser med at holde sabbatten hellig og Gud ønsker, at sabbatsdagen skal være en glædesdag for os. Der var glæde, da sabbatten blev indstiftet. Gud betragtede med tilfredshed sine hænders gerning. Han erklærede alt, hvad han havde udført, for at være »såre godt«. 1.Mos. 1,31. Himmel og Jord var fyldt med glæde. »Mens morgenstjernerne jubled til hobe og alle gudssønner råbte af glæde.« Job 38,7. Selv om synden er kommet ind i verden og har skæmmet Guds fuldkomne gerning, giver han os fremdeles sabbatten som et vidnesbyrd om, at han, som er almægtig, uendelig i godhed og barmhjertighed, skabte alle ting. Det er vor himmelske Faders ønske, at menneskene ved at holde sabbatten skal bevare kundskaben om ham. Han ønsker, at sabbatten skal lede vore tanker til ham som den sande og levende Gud og at vi ved at kende ham kan få liv og fred.

Da Herren udfriede sit folk Israel fra Ægypten og gav dem sin lov, lærte han dem, at de netop ved at holde sabbatten skulle kunne skelnes fra afgudsdyrkerne. Det var dette, som dannede forskellen mellem dem, der anerkendte Guds overhøjhed og dem, der nægtede at anerkende ham som deres Skaber og Konge. »Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israelitterne,« sagde Herren, »israelitterne skal holde sabbatten, så at de fejrer sabbatten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt.« 2.Mos. 31,17-16.

På samme måde som sabbatten var det tegn, som særprægede Israel, da de kom ud af Ægypten for at drage ind i det jordiske Kanaan, således er den også det tegn, som nu kendetegner Guds folk, når de kommer ud fra verden for at drage ind til den himmelske hvile. Sabbatten er et tegn på det forhold, som eksisterer (350) mellem Gud og hans folk, et tegn på, at de ærer hans lov. Den drager en skillelinje mellem hans lydige undersåtter og overtræderne.

Fra skystøtten erklærede Kristus angående sabbatten: »Fremfor alt skal I holde mine sabbatter, thi sabbatten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder« 2.Mos. 31,13.

Sabbatten, som blev givet til verden som et tegn på at Gud er Skaberen, er også tegnet på at det er ham, som herliggør. Den kraft, som skabte alle ting, genskaber også sjælen, så den kommer til at ligne ham. Sabbatten er et tegn på helliggørelse for dem, som holder den hellig. Sand helliggørelse er overensstemmelse med Gud, lighed med ham i karakter. Man kommer i besiddelse af den, når man er lydig imod de principper, som er et udtryk for hans karakter. Sabbatten er et tegn på lydighed. Det menneske, som af hele sit hjerte adlyder det fjerde bud, vil adlyde hele loven. Det bliver helligt ved lydighed.

Både for os og for Israel er sabbatten »en evig gyldig pagt«. For de mennesker, som har ærefrygt for Guds hellige dag, er sabbatten et tegn på, at Gud anerkender dem som sit udvalgte folk. Det er et pant på, at han vil holde sin pagt med dem. Enhver sjæl, som tager imod tegnet på Guds herredømme, stiller sig under den guddommelige evige pagt. Han fæstner sig til lydighedens gyldne kæde, på hvilken hvert led er et løfte.

Det fjerde bud er det eneste af de ti bud, som indeholder den store Lovgivers, himmelens og jordens Skabers segl. De, som adlyder dette bud, tager hans navn på sig og får del i alle de velsignelser, som dette indbefatter. "Herren talte fremdeles til Moses og sagde: Tal til Aron og hans sønner og sig: Når I velsigner israelitterne, skal I sige til dem:

»Herren velsigne dig og bevare dig,
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig,

Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred!
Således skal de lægge mit navn på Israelitterne,
og jeg vil velsigne dem.« 4.Mos. 6,22-27.

Gennem Moses blev dette højtidelige løfte givet: »Herren skal gøre dig til sit hellige folk, som han tilsvor dig, når du holder Herren din Guds bud og vandrer på hans veje. Og alle jordens folk skal se, at Herrens navn er nævnet over dig. Herren skal gøre dig til hoved ikke til hale og det skal stadig gå opad for dig og ikke nedad, når du lytter til Herren din Guds bud, som jeg i dag pålægger dig og omhyggeligt handler efter dem.« 5.Mos. 28,9-13.

Drevet af Helligånden sagde salmisten:

»Kom, lad os juble for Herren,
råbe af fryd for vor frelses klippe.
Thi Herren er en vældig Gud,
en konge stor over alle guder;
i hans hånd er jordens dybder,
bjergenes tinder er hans;
havet er hans, han har skabt det,
det tørre land har hans hænder dannet.
Kom, lad os bøje os, kaste os ned,
knæle for Herren, vor Skaber!
Thi han er vor Gud."
»Han skabte os, vi er hans,
hans folk og den hjord, han vogter."
Sl. 95,1-7; 100,3.

Disse løfter, som blev givet til Israel, gælder også Guds folk i dag. Det er disse budskaber, sabbatten bringer os.

En reform med hensyn til sabbatshelligholdelse

Sabbatten er det gyldne spænde, som forener Gud og hans folk. Men sabbatsbuddet er blevet overtrådt. Guds hellige dag er blevet vanhelliget. "Syndens menneske" har revet (352) sabbatten bort fra dens plads og har ophøjet en almindelig arbejdsdag i dens sted. Der er blevet et brud i loven og dette brud skal restaureres. Den sande sabbat skal ophøjes og atter have sin retmæssige stilling som Guds hviledag. I det 58. kap. i Esajas' bog findes en skildring af det arbejde, som Guds folk skal udføre. De skal gøre loven stor og herlig, genopbygge de gamle, ødelagte steder og genrejse de grundvolde, som har ligget øde fra slægt til slægt. Gud siger til dem, som udfører dette arbejde: »Da kaldes du murbrudsbøder, genskaber af farbare veje. Varer du din fod på sabbatten, så du ej driver handel på min helligdag, kalder du sabbatten en fryd, Herrens helligdag ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde, holder dig fra handel og unyttig snak, da skal du frydes over Herren; jeg lader dig færdes over landets høje og nyde din fader Jakobs eje. Thi Herrens mund har talt.« Es. 58,12-14.

Den sidste store strid, som hele verden skal tage del i, kommer til at dreje sig om sabbatsspørgsmålet. Mennesker har æret Satans principper frem for de principper, som gælder i Himlene. De har anerkendt den falske sabbat, som Satan har ophøjet som tegn på sin myndighed. Men Gud har sat sit segl på sit kongelige krav. Begge disse helligdage bærer navne på sin ophavsmand et uudsletteligt mærke, som viser, hvilken autoritet de begge har. Det er vor opgave at få menneskene til at indse dette. Vi skal vise dem, at det har livsvigtige konsekvenser, om de bærer tegnet på Guds rige eller tegnet på oprørsriget, for de anser sig for at være undersåtter i det rige, hvis mærke de bærer. Gud har valgt os til at holde hans nedtrådte sabbats banner højt hævet. Det er derfor af yderste vigtighed, at vi viser det (353) rette eksempel på sabbatshelligholdelse.

Når der stiftes nye menigheder, bør prædikanterne under vise grundigt i den rette form for sabbatshelligholdelse. Vi skal passe på, at de slappe vaner, som findes hos dem, som holder søndagen, ikke skal finde indpas blandt dem, som bekender sig til at holde Guds hellige hviledag. Der må være en klar og tydelig skillelinje mellem dem, der bærer Guds riges mærke og dem, som bærer oprørsrigets mærke.

Der er knyttet en langt større hellighed til sabbatten, end mange bekendende sabbatsholdere omgiver den med. Herren er i høj grad blevet vanæret af sådanne, som ikke har holdt sabbatten i overensstemmelse med buddet, enten med hensyn til bogstaven eller ånden. Han kræver en reform med hensyn til sabbatshelligholdelse.

Forberedelse til sabbatten

I selve indledningen til det fjerde bud sagde Herren: »Kom i hu.« Han vidste, at menneskene midt i alle deres bekymringer og problemer ville blive fristet til at undlade at opfylde lovens fulde krav, eller at de ville glemme sabbattens hellige betydning. Derfor sagde han: »Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!« 2.Mos. 20,8.

Gennem hele ugen skal vi tænke på sabbatten og træffe forberedelser til at holde den efter budet. Vi skal ikke blot holde sabbatten, fordi det nu engang står i loven. Vi skal forstå dens åndelige forhold til alle livets gøremål. Alle de mennesker, som betragter sabbatten som et tegn mellem dem og Gud, som viser, at han er den Gud, som helliger dem, er repræsentanter for hans regerings principper. De vil i deres daglige liv holde hans riges love. De vil daglig bede om, at sabbattens helligelse må hvile over dem. De vil have (354) Kristus med sig hver dag og de vil være eksempler på hans fuldkomne karakter. Deres lys vil daglig skinne for andre, i form af gode gerninger.

Når der skal ske fremgang inden for Guds værk, skal de første sejre vindes i hjemmet. Det er her forberedelsen til sabbatten skal begynde. Gennem ugen bør forældrene huske på, at deres hjem skal være en skole, hvor børnene skal forberedes til de himmelske boliger. De bør tale de rette ord. De bør ikke udtale ord, som børnene ikke må høre. De bør aldrig blive irriteret. Forældre, I bør leve sådan gennem ugen, som om I levede for en hellig Guds ansigt. Han har givet jer børn, for at I skal opdrage dem for ham. Opdrag den lille menighed i jeres hjem for ham på en sådan måde, at alle kan være beredt til at tilbede i Herrens helligdom om sabbatten. Hver morgen og aften bør I fremstille børnene for Gud som en arv, han har erhvervet sig med sit blod. Lær dem, at det er deres højeste pligt og forret at elske og tjene Gud.

Forældrene bør sørge for, at tilbedelsen af Gud bliver en anskuelsesundervisning for børnene. De bør oftere citere skriftsteder, især sådanne vers, som bereder hjertet for gudstjeneste. Disse dyrebare ord bør ofte gentages: »Vær stille hos Gud alene, min sjæl, thi fra ham kommer mit håb.« Sl. 62,6.

Når vi kommer sabbatten i hu på denne måde, vil det timelige ikke få lov til at gribe ind i det åndelige. Ingen pligt, som hører til de seks arbejdsdage, vil blive udført om sabbatten. Vi vil ikke lade vort timelige arbejde tære så meget på vore kræfter i ugens løb, at vi er for trætte til at tage del i gudstjenesten på den dag, da Herren hvilede og blev vederkvæget.

Selv om vi skal træffe forberedelser til sabbatten gennem hele ugen, skal fredag være den særskilte beredelsesdag. Herren sagde til israelitterne gennem (355) Moses: »I morgen er det hviledag, en hellig sabbat for Herren. Bag, hvad I vil bage og kog, hvad I vil koge, men læg det tiloversblevne til side for at gemme det til i morgen!« »Folket gik rundt og sankede den op: derpå maledede de den i håndkværne eller stødte den i mortere; så kogte de den i gryder og lavede kager deraf.« 2.Mos. 16,23; 4.Mos. 11,8. Der skulle udføres et arbejde for at tilberede det brød, som var blevet sendt fra himmelen til Israels børn. Herren sagde til dem, at dette skulle gøres om fredagen, beredelsesdagen. Dette var en prøve for dem. Gud ønskede at se, om de ville holde sabbatten hellig.

Disse ord fra Jehovas mund er skrevet til vejledning for os. Bibelen er en fuldkommen vejleder og hvis dens blade bliver gransket under bøn og med hjerter, som er villige til at forstå, behøver ingen at tage fejl af dette spørgsmål.

Mange trænger til at undervises om, hvordan de bør være klædt, når de kommer til gudstjeneste om sabbatten. De bør ikke komme frem for Guds ansigt i almindelige klæder, som de har gået med hele ugen. Alle bør have særlige sabbatsklæder, som de bør have på, når de går til gudstjeneste i Guds hus. Selv om vi ikke bør følge verdens mode, skal vi ikke være ligegyldige med vort udseende. Vi bør være velsoignerede, men bør ikke pynte os. Guds børn bør være rene både indvendig og udvendig.

Alle forberedelser til sabbatten bør gøres færdige om fredagen. Sørg for, at tøjet er i orden og at al maden er lavet. Puds fodtøjet og tag bad om fredagen. Dette kan lade sig gøre. Hvis vi blot gør det til en regel, kan vi gøre det. Vi må ikke bruge sabbatten til at reparere tøj, lave mad, søge fornøjelser eller andre verdslige ting. Før solen går ned, bør alt timeligt arbejde være lagt til side og alle verdslige blade være fjernet. Forældre, (356) forklar jeres børn, hvad det er for et arbejde I udfører og hensigten med det og lad dem hjælpe til med forberedelserne, så I kan holde sabbat efter buddet.

Vi bør være særlig omhyggelige med at overvåge sabbattens begyndelse og slutning. Husk på, at hvert øjeblik er indviet, hellig tid. Når det er muligt, bør arbejdsgiverne give arbejderne fri i tiden fra fredag middag til sabbattens begyndelse. Lad dem få tid til at forberede sig, så de kan byde Herrens sabbat velkommen med fred i sindet. De vil ikke lide noget tab derved, ikke engang i timelig henseende.

Der er også noget andet, som vi bør være opmærksomme på, når det er beredelsesdag. På denne dag bør alle uoverensstemmelser mellem brødre fjernes, enten det er i familien eller i menigheden. Al bitterhed, vrede og ondskab bør drives bort fra sjælen. Bekend med et ydmygt sind »jeres synder for hverandre og bed for hverandre, for at I må blive helbredt«. Jak. 5,16.

Før sabbatten begynder, bør både sindet og legemet ophøre med verdsligt arbejde. Gud har anbragt sin sabbat ved slutningen af de seks arbejdsdage, for at menneskene kan standse og tænke over, hvad de har opnået i ugens løb i forberedelserne til det renhedens rige, hvor ingen overtræder får adgang. Hver sabbat bør vi holde regnskab med vore sjæle for at se, om den svundne uge har bragt åndelig vinding eller åndeligt tab.

Det betyder evig frelse at holde sabbatten hellig for Herren. Gud siger: »Dem, som ærer mig, vil jeg ære.« 1.Sam. 2,30.

Sabbatten i hjemmet

Før solen går ned, bør familiens medlemmer samles for at læse Guds ord, synge og bede. Her er det nødvendigt med en reform, da der er mange, som har været eftergivende. Vi trænger til at aflægge bekendelse for Gud og for hverandre. (357) Vi bør begynde på ny og træffe særlige forberedelser, for at hvert medlem af familien kan være beredt til at ære den dag, Gud har velsignet og helliget.

Sabbattens dyrebare timer bør ikke spildes i sengen. Sabbats morgen bør familien være tidligt oppe. Hvis de står sent op, bliver der forvirring og de må jage for at nå at

spise morgenmad og komme i sabbatsskole. Der bliver hastværk, man puffer til hinanden og bliver utålmodige. På denne måde kommer der vanhellige følelser ind i hjemmet. Når sabbatten bliver vanhelliget på denne måde, bliver den til en plage og man kommer til at hade den i stedet for at elske den.

Maden om sabbatten bør ikke være rigere eller mere afvekslende end de øvrige dage. Den bør snarere være mere enkel og man bør spise mindre, så at tankerne kan være klare og modtagelige for åndelige ting. Forspisning gør hjernen omtåget. Man kan høre de mest dyrebare ord uden at sætte pris på dem, fordi sindet er blevet omtåget af en uheldig kost. Mange har vanæret Gud mere, end de tror, på grund af forspisning om sabbatten.

Selv om vi bør undgå at lave mad om sabbatten, behøver vi ikke at spise kold mad. I koldt vejr kan vi varme den mad, som blev lavet dagen før. Vi kan gøre måltiderne velsmagende og tiltalende, selv om de er enkle. Lav noget som familien kan lide, noget som de ikke får hver dag.

Lad børnene tage del i familieandagten. Alle bør tage deres bibel frem og læse et vers eller to. Syng en eller anden kendt sang og hold bøn bagefter. Kristus har vist os, hvorledes vi bør bede. Det er ikke meningen, at Herrens bøn kun skal gentages som en formsag, men den er et eksempel på, hvordan vore bønner bør være enkle, alvorlige og omfattende. I en enkel bøn kan I fortælle Herren om jeres trang og give udtryk for jeres taknemmelighed for hans nåde. På denne måde indbyder I Jesus som en velkommen gæst i jeres hjem (358) og hjerte. I familien er det ikke på sin plads at bede lange bønner om fjertnliggende emner. Så bliver bønnestunden trættende. Den bør betragtes som en forret og en velsignelse. Gør den til en interessant og glad stund.

Sabbatsskolen og gudstjenesten lægger kun beslag på en del af sabbatten. Resten af dagen kan for familien blive den herligste og dyrebareste del af sabbattens timer. Forældrene bør tilbringe en stor del af denne tid sammen med børnene. I mange familier bliver de mindre børn overladt til sig selv for at få tiden til at gå, som de bedst kan. Når børnene er overladt til sig selv, bliver de snart urolige og begynder at lege eller at gøre et eller andet forkert. På denne måde får sabbatten ingen hellig betydning for dem.

Når vejret er godt, bør forældrene gå ud at spadseresammen med børnene i mark og skov. Ude i den smukke natur kan de fortælle dem, hvorfor sabbatten er blevet indstiftet. Beskriv Guds store skaberværk for dem. Fortæl dem, at jorden var hellig og smuk, da den kom fra Skaberenes hånd. Hver blomst, hver busk og hvert træ, var, som Skaberen ønskede det. Alt, hvad øjet hvilede på, var smukt og fyldte sindet med tanker om Guds kærlighed. Enhver lyd var musik, som var i harmoni med Guds stemme. Vis, at det var synden, som vansirede Guds fuldkomne værk, at torne og tidsler, sorg, smerte og død alt sammen er en følge af ulydighed imod Gud. Bed dem om at lægge mærke til, hvordan jorden til trods for syndens forbandelse endnu åbenbarer Guds godhed. De grønne marker, de høje træer, det dejlige solskin, skyerne, duggen, nattens højtidelige stilhed, stjernehimmels pragt og Månen i dens skønhed vidner alt sammen om Skaberen. Der falder ikke

en eneste regndråbe og der skinner ikke en eneste lysstråle på vor utaknemmelige verden, uden at den vidner om Guds overbærenhed og kærlighed.

Fortæl dem om frelsesplanen at »således elskede Gud (359) verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv«. Joh. 3,16. Gentag den dejlige beretning fra Betlehem. Fortæl børnene om Jesus. Fortæl dem, hvorledes han var lydig imod sine forældre som barn, hvorledes han var trofast og flittig som ung og hjælp til med at underholde familien. På denne måde kan I få dem til at forstå, at Frelseren kender de unges prøvelser, vanskeligheder og fristelser, deres forhåbninger og glæder og at han kan vise dem medfølelse og hjælpe dem. Læs af og til de interessante beretninger i bibelhistorien sammen med dem. Stil dem spørgsmål om, hvad de har lært i sabbatsskolen og gennemgå lektien for næste sabbat sammen med dem,

Når solen går ned, bør lyden af bøn og lovsang markere afslutningen på de hellige timer og indbyde Gud til at være med gennem arbejdsugens bekymringer.

På denne måde kan forældrene gøre sabbatten til det, som den bør være: den bedste dag i ugen. De kan få børnene til at betragte den som en fryd, som den bedste af alle dage, som Herrens hellige, ærværdige dag.

Jeg vil give jer et råd, mine brødre og søstre: "Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!" Hvis I ønsker, at jeres børn skal holde sabbatten efter budet, må I undervise dem både ved påbud og eksempel. Hvis sandheden bliver præget dybt i hjertet, vil den aldrig helt kunne udslættes. Den kan fordunkles, men aldrig helt fjernes. De indtryk, som bliver gjort i de unge år, vil gøre sig gældende senere i livet. Der kan komme forhold, som bevirker, at børnene bliver skilt fra forældrene og hjemmet, men så længe de lever, vil den undervisning, som de har fået i barndommen, være en velsignelse.

Rejser om sabbatten

Hvis vi ønsker at få den velsignelse, som er lovet de lydige, må vi holde sabbatten mere omhyggeligt. Jeg er bange for, at vi (360) ofte rejser på denne dag, selv om det kunne undgås. Ifølge det lys, Herren har givet mig med hensyn til sabbatshelligholdelse, bør vi være mere forsigtige med at rejse med skib og tog på denne dag. På dette punkt bør vi vise vore børn og unge det rette eksempel. For at nå frem til de menigheder, som behøver vor hjælp og for at bringe dem det budskab, som Gud ønsker, at de skal høre, kan det til tider være nødvendigt for os at rejse om sabbatten. Men vi bør så vidt muligt købe billetter og træffe andre nødvendige forberedelser en anden dag. Når vi påbegynder en rejse, bør vi gøre alt, hvad vi kan, for at lægge det sådan til rette, at vi ikke ankommer til bestemmelsesstedet om sabbatten.

Når vi er nødt til at rejse om sabbatten, bør vi bestræbe os på at undgå at være sammen med sådanne, som leder vore tanker ind på verdslige emner. Vi bør holde sindet fæstet ved Gud og samtale med ham. Når som helst vi får anledning til det, bør vi tale med andre om sandheden. Vi bør altid være parat til at lindre lidelse og hjælpe dem, som er i nød. I sådanne tilfælde vil Gud, at vi skal benytte den

kundskab og visdom, han har givet os. Men vi bør ikke tale om forretningsanliggender eller tage del i almindelige samtaler om verdslige emner. Til alle tider og på alle steder kræver Gud, at vi skal vise lydighed mod ham ved at ære sabbatten.

Sabbatsmøder

Kristus har sagt: »Hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, der er jeg midt iblandt dem.« Matt. 18,20. Hvor som helst der er mindst to eller tre trossøskende, bør de mødes på sabbatten og gøre krav på Herrens løfte.

De små grupper, som samles for at tilbede Gud på hans hellige dag, har ret til at gøre krav på Jehovas rige velsignelse. De bør tro, at Herren Jesus er (361) en æret gæst i deres forsamling. Enhver sand tilbeder, som holder sabbatten hellig, kan gøre krav på dette løfte: »For at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder.« 2.Mos. 31,13.

Prædikenen til vore sabbatsmøder bør i almindelighed være kort. De, som elsker Gud, bør have anledning til at give udtryk for deres taknemmelighed og trang til at tilbede. Når menigheden ikke har nogen prædikant, bør der vælges en eller anden til at lede mødet. Det er ikke nødvendigt, at han holder en prædiken eller bruger en stor del af tiden under gudstjenesten. En kort, interessant bibellæsning kan ofte være til større gavn end en prædiken. Denne kan da efterfølges af et møde med bøn og vidnesbyrd.

De personer, som har en ledende stilling i menigheden, bør ikke tære så meget på deres fysiske og åndelige kræfter gennem ugen, at de ikke er i stand til at bringe Kristi evangeliums livgivende indflydelse med til mødet. Udfør hellere mindre timeligt arbejde på hverdagene, men stjæl ikke noget fra Gud ved at yde ham en tjeneste om sabbatten, som han ikke kan godkende. I bør ikke være som mennesker, der ikke har noget åndeligt liv. Folket trænger til jeres hjælp om sabbatten. Giv dem føde fra ordet, giv Gud jeres dyrebareste gaver på hans hellige dag. Giv ham sjælens dyrebare liv i hellig tjeneste.

Ingen bør komme til gudstjenesten for at tage sig et blund. Ingen bør sove i Guds hus. I falder ikke i søvn, når I er optaget af jeres timelige arbejde, fordi I er interesseret i jeres arbejde. Bør vi tillade, at den tjeneste, som indbefatter evige interesser, bliver stillet på et lavere trin end livets timelige anliggender?

Hvis vi gør det, går vi glip af den velsignelse, som Herren har til hensigt at give os. Sabbatten skal ikke tilbringes med unyttig lediggang. Både i hjemmet og i menigheden bør vi lægge (362) en tjenestens ånd for dagen. Han, som gav os seks dage til vort timelige arbejde, har velsignet og helliget den syvende dag og forbeholdt sig den som sin egen. På denne dag vil han på en særlig måde velsigne alle dem, som helliger sig til hans tjeneste.

Hele himmelen holder sabbatten, men ikke på en ligegyldig, passiv måde. På denne dag bør alle sjælens evner være vågne, for skal vi ikke mødes med Gud og med Kristus vor Frelser? Vi kan se ham med troens øje. Han længes efter at vederkvæge og velsigne hver eneste sjæl.

Alle bør føle, at de bør yde deres bidrag til at gøre sabbatsmøderne interessante. Når I samles, bør det ikke blot være for formens skyld, men for at udveksle tanker, for at fortælle om jeres daglige erfaringer, for at give udtryk for taknemmelighed og for at udtrykke jeres oprigtige ønske om guddommelig oplysning, så at I kan komme til at kende Gud og Jesus Kristus, som han har udsendt. Ved at tale sammen om Kristus vil sjælen blive styrket til livets prøvelser og kampe. Tro aldrig at I kan være kristne og samtidig isolere jer. Det enkelte menneske udgør en del af menneskehedens store væv og det enkelte menneskes erfaringer vil i høj grad være bestemt af dets medmenneskers erfaringer.

Vi får ikke en hundrededel af den velsignelse, vi kunne få, når vi samles for at tilbede Gud. Det er nødvendigt, at vore opfattelsesevner bliver skærpet. Det burde gøre os glade, at vi kan samles. Hvorfor gløder vore hjerter ikke af kærlighed til Gud, når vi har et sådant håb?

Til enhver religiøs sammenkomst bør vi have en levende-gjort åndelig bevidsthed om, at Gud og hans engle er til stede og at de samarbejder med alle sande tilbedere. Bed Herren om at tage alt ondt bort fra dit hjerte, når du går ind i det lokale, hvor gudstjenesten holdes. Tag kun det som han kan velsigne, med ind i hans hus. Knæl for Gud i hans tempel og hellig det, (363) som tilhører ham, det, som han har købt med Kristi blod. Bed for taleren, eller den som leder mødet. Bed om, at den, som skal fremholde livets ord, må blive et redskab til at bringe en stor velsignelse. Bestræb jer alvorligt på at få en velsignelse selv.

Gud vil velsigne alle, som bereder sig til hans tjeneste på denne måde. De vil forstå, hvad det betyder at have Åndens forvisning, fordi de selv har taget imod Kristus.

Det sted, hvor gudstjenesten bliver holdt, er måske meget beskedent, men Gud anerkender det ikke mindre af den grund. Det er som himmelens port for dem, som tilbeder Gud i ånd og sandhed og i hellig prydelse. De troendes antal er måske ikke ret stort, men i Guds øjne er de meget dyrebare. Med sandhedens kile er de taget ud af verdens stenbrud som grove sten og bragt ind i Guds værksted for at blive tilhugget og formet. Men selv i denne grove tilstand er de kostelige i Guds øjne. Prøvelsens økse, hammer og mejsel er i en guddommelig kunstners hænder og bliver ikke brugt til at ødelægge, men til at gøre hver eneste sjæl fuldkommen. Gud ønsker, at vi som kostelige stene, som er tilhugget efter paladsets stil, skal finde en plads i det himmelske tempel.

Guds planer med os og Guds gaver til os kender ingen grænser. Nådens trone øver den største tiltrækning, fordi han, som sidder på den, tillader os at kalde ham fader. Men Gud anså ikke frelsens princip for at være fuldstændigt, så længe den kun var iklædt hans kærlighed. Han har bestemt, at der ved hans alter skal stå en talsmand, som er iklædt vor natur. I sin egenskab af vor forbedrer, er det hans opgave at fremstille os for Gud, som sine sønner og døtre. Kristus går i forbøn for dem, som har taget imod ham. Ved sin egen fortjeneste giver han dem kraft til at blive medlemmer af den kongelige familie, (364) til at blive den himmelske Konges børn. Faderen åbenbarer sin uendelige kærlighed til Kristus, som betalte vor genløsning

med sit blod, ved at tage imod Kristi venner som sine venner og byde dem velkommen. Han er tilfreds med den forsoning, som er sket, Han bliver herliggjort ved sin Søns menneskevorden, ved hans liv, død og midlertjeneste.

Lige så snart Guds barn nærmer sig nådestolen, påtager den store Talsmand sig at føre hans sag. Ved det første udtryk for anger og bøn om tilgivelse overtager Kristus vedkommendes sag og gør den til sin. Han kommer frem for Faderen med denne bøn, som om det var hans egen bøn.

Når Kristus går i forbøn for os, lægger Faderen sin nådes skatte frem for os, for at vi skal tilegne os dem, glæde os over dem og give dem til andre. Bed i mit navn, siger Kristus. Jeg siger ikke, at jeg vil gå i forbøn for jer hos Faderen, for Faderen elsker jer, fordi I har elsket mig. Men gør brug af mit navn. Dette vil give jeres bønner kraft og Faderen vil give jer af sin nådes rigdom. Derfor »bed, så skal I få, for at jeres glæde må blive fuldkommen.« Joh. 16,24.

Gud ønsker, at hans lydige børn skal gøre krav på hans velsignelse og komme frem for ham med pris og taksigelse. Gud er kilden til liv og kraft. Han kan gøre ørkenen til en frugtbar mark for det folk, som holder hans bud, for dette er til ære for hans navn. Det, som han har gjort for sit udvalgte folk, bør fylde hvert hjerte med tak. Det gør ham ondt, at der bliver opsendt så lidt tak og pris. Han ønsker, at hans folk i stærkere grad skal give udtryk for, hvad de føler, for at vise, at de er klar over, at de har grund til at fryde og glæde sig.

Vi burde ofte fortælle om, hvordan Gud behandler sit folk. Gud rejste ofte vejmærker i sin handlemåde med Israel fordom. For at de ikke skulle glemme, hvad der var sket i fortiden, bød han Moses at indflette disse begivenheder i sang, så at forældrene kunne (365) lære deres børn dem. De skulle oprette mindesmærker og anbringe dem på et synligt sted. Man gjorde sig megen umage for at bevare disse, så at hele begivenheden kunne gentages, når børnene spurgte. På denne måde blev forsynets handlinger og Guds iøjnefaldende godhed og miskundhed opbevaret i sindet. Vi har fået denne formaning: »Men kom den første tid i hu, da I, efter at være blevet oplyst, udholdt mangan en lidelsesfuld kamp.« Hebr. 10,32. Gud har gjort større underer for sit folk i denne slægt. Det er nødvendigt, at Guds folk ofte bliver mindet om hans værks historie i fortiden. Både unge og gamle skal mindes om dette. Vi trænger til ofte at gentage beretningen om Guds godhed og til at love ham for hans underfulde gerninger.

Vi har fået den formaning, at vi ikke må undlade at samles, men disse sammenkomster skal ikke blot være til vederkvægelser for os selv. Vi skal fyldes med en større nidkærhed efter at gøre andre delagtige i den trøst, som vi selv har fået. Vi har pligt til at være meget nidkære for Guds ære og vi må ikke give et forkert indtryk, ikke engang ved et bedrøvet ansigtsudtryk eller ubetænksomme ord, som om Guds krav begrænsede vor frihed. Selv i denne verden, som er fuld af sorger, skuffelser og synder, ønsker Herren, at vi skal være frimodige og stærke i hans styrke. Hele menneskets person har den forret at kunne aflægge et ganske bestemt vidnesbyrd i alle henseender. I vore handlinger, i vort sindelag, i tale og i karakter skal vi aflægge

vidnesbyrd om, at det er godt at være i Guds tjeneste. Her ved forkynder vi, at »Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen.« Sl. 19,8.

Alle de, som til daglig helliger sig til Gud, vil åbenbare den lyse og glade side af vor religion. Vi bør ikke vanære Gud med en sørgmodig omtale af prøvelser, som kan forekomme os ubehagelige. Alle prøvelser, som vi tager ved lære af, vil frembringe glæde. Hele vort religiøse liv vil da (366) blive opløftende, højnende, forædlende og være forenet med en vellugt af gode ord og gode gerninger. Fjenden glæder sig, når han ser sjæle, som er nedtrykte og nedbøjede og som klager og sukker. Han ønsker netop, at man skal få et sådant indtryk af vor tro. Men det er ikke Guds hensigt, at vort sind skal dvæle nede i dybet. Han ønsker, at enhver sjæl skal sejre ved hjælp af Genløserens bevarende kraft. Salmisten siger: »Giv Herren, I Guds sønner, giv Herren ære og pris, giv Herren hans navns ære; tilbed Herren i helligt skrud.« »Herre, jeg ophøjer dig, thi du bjærgede mig, lod ej mine fjender glæde sig over mig; Herre min Gud, jeg råbte til dig og du helbredte mig. Lovsyng Herren, I hans fromme, pris hans hellige navn!« Sl. 29,1-2; 30,2-5.

Guds menighed på jorden er et med Guds menighed i himmelen. De troende på jorden og de himmelske væsener, som aldrig er faldet udgør en menighed. Ethvert himmelsk væsen er interesseret i de helliges forsamling, når de mødes for at tilbede Gud. I den indre forgård i himmelen lytter de til de vidnesbyrd, som aflægges af Kristi vidner i den ydre forgård på jorden og prisen og takken fra dem, som tilbeder hernede, bliver flettet ind i den himmelske lovsang. Der lyder pris og glæde i de himmelske sale, fordi Kristus ikke er død forgæves for Adams faldne sønner. Mens engle drikker af kilden ved dens udspring, drikker de hellige på jorden af de rene strømme, som vælder ud fra tronen, de strømme, som glæder Guds stad. Blot vi dog kunne forstå, hvor nær himmelen er ved jorden! De børn, som er født på jorden, har uden at vide det lysets engle som ledsagere. Et tavst vidne våger over enhver sjæl, som lever og prøver at drage denne sjæl til Kristus. Så længe der er håb, lige til menneskene til (367) deres evige fortællelse står Helligånden imod, bliver de bevogtet af himmelske væsener. Lad os alle huske på, at engle fra Gud er til stede i enhver forsamling af troende hernede. De lytter til vidnesbyrdene, sangene og bønnerne. Lad os huske, at engleskarens kor i det høje stemmer i, når vi synger lovsange.

Når I kommer sammen sabbat efter sabbat, bør I syng lovsange til ham, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys. Hjertets tilbedelse bør stige op til »ham, som elsker os og har løst os af vore synder med sit blod«. Åb. 1,5. Kristi kærlighed må være hovedindholdet i talerens vidnesbyrd. Lad dette komme til udtryk i enkle ord og i enhver lovsang. Lad inspirationen fra Guds ånd diktere jeres bønner. Når livets ord bliver talt, må jeres hjertelige svar vidne om, at I tager imod budskabet, som om de kom fra himmelen. Jeg ved godt, at dette er meget gammeldags, men det vil være et takoffer til Gud for det livets brød, som bliver rakt den sultne sjæl. Dette svar på Helligåndens inspiration vil styrke din egen sjæl og være til opmuntring for andre. Det vil være et bevis på, at der i Guds bygning findes sten som udsender lys.

Når vi ser tilbage på åbenbarelsene af Guds store mis-kundhed og usvigelige kærlighed i stedet for at dvæle ved de mørke kapitler i vort liv, vil vi takke mere, end vi vil beklage os. Da vil vi tale om Guds kærlige trofasthed. Han er den sande, blide, medlidende hyrde for sin hjord. Han har sagt om denne hjord, at ingen skal rive den ud af hans hånd. Da vil hjertets sprog ikke blive egoistisk knurren og klage. De, som i sandhed tror på Gud, vil lovprise og det vil blive en lovprisning, der vælder frem som klare, rindende strømme. »Kun godhed og miskundhed følger mig alle mine dage og i Herrens hus skal jeg bo gennem lange tider.« »Du leder mig med dit råd og tager mig siden bort i herlighed. Hvem har jeg i himmelen? Og har (368) jeg blot dig, da attrår jeg intet på jorden!« Sl. 23,6; 73,24-25.

Hvorfor ikke lade vore åndelige sange lyde på vor pilgrimsrejse? Hvorfor ikke vende tilbage til et liv i enkelthed og inderlighed? Grunden til, at vi ikke er mere fyldt med glæde, er, at vi har mistet vor første kærlighed. Lad os derfor være nidkære og omvende os, for at lystestagen ikke skal blive flyttet fra sit sted.

Guds tempel i himmelen er åbent og indgangen er oplyst af den herlighed, som tilhører enhver menighed, som elsker Gud og holder hans bud. Vi har behov for at studere, meditere og bede. Så får vi åndelig indsigt, så vi kan se ind i det allerhelligste i det himmelske tempel. Da vil vi kunne opfatte emnerne i den sang og taksigelse, som lyder fra det himmelske kor omkring tronen. Når Zion gør sig rede og bliver lys, vil dens lys blive meget stærkt og der vil lyde lov og takkesange i de helliges forsamling. Da vil knurren og klage over små skuffelser forstumme. Når vi gør brug af den gyldne øjensalve, vil vi komme til at se den hinsidige herlighed. Da vil troen bane vej gennem Satans tætte skygge og vi vil komme til at se vor Talsmand ofre sine egne fortjenesters røgelse til gavn for os. Når vi ser det, som det er og som Herren ønsker, at vi skal se det, bliver vi fyldt med en erkendelse af uendeligheden og mangfoldigheden i Guds kærlighed.

Gud underviser os om, at vi bør samles i hans hus for at opdyrke den fuldkomne kærligheds egenskaber. Da vil jordens beboere blive beredt til at overtage de boliger, som Kristus er gået bort for at berede til alle dem, som elsker ham. Der vil de samles i helligdommen sabbat efter sabbat, fra nymåne til nymåne, for at tage del i den mest ophøjede sang, pris og tak til ham, som sidder på tronen og til Lammet i evighedernes evigheder. *Vejl f menigh* bd. 3 side 15-30]

Sundhedsreformen genoplives

Lydighed mod fysiske love

(369) Eftersom naturens love er Guds love, er det klart vor pligt at studere disse love omhyggeligt. Vi bør studere deres betingelser for vore egne legemer og indrette os efter dem. Uvidenhed til disse ting, er synd.

»Ved I ikke, at jeres legemer er Kristi lemmer?« Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer og som I har fra Gud og at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« 1.Kor.6,15.19.20. Vore legemer er Kristi købte ejendom og vi er ikke fri til at gøre med dem som vi vil. Dette har mennesket gjort. Det har behandlet sit legeme som om overtrædelse af dets love ikke blev straffet. På grund af en forvansket appetit er dets organer og kræfter blevet svækket, sygeliggjort og forkrøbet. Og disse resultater, som Satan har fremkaldt ved sine egne besnærende fristelser, bruger han til at håne Gud med. Han bringer det menneskelegeme som Kristus har købt til ejendom, frem for Gud og hvilken grim fremstilling af sin Skaber, er mennesket dog ikke blevet til?! Fordi mennesket har syndet mod sit legeme og har fordærvet hans veje, er Gud vanæret.

Oprigtigt omvendte mænd og kvinder, vil samvittighedsfuldt vise hensyn til livets love, som Gud har oprettet i deres væsen og derved undgå fysisk, mental og moralsk svaghed. Lydighed mod disse love må være en personlig opgave. Vi må selv lide for den overtrådte lovs onde følger. Vi må svare over for Gud, for vore vaner og skikke. Derfor er spørgsmålet (370) til os ikke: "Hvad vil verden sige?" men, "Hvordan skal jeg, der hævder at være en kristen, behandle den bolig, som Gud har givet mig? Skal jeg arbejde for mit højeste timelige og åndelig gode, ved at holde mit legeme som et tempel for Helligåndens iboen, eller skal jeg ofre mig selv til verdens idéer og skikke?"

[Sund levevis bør gøres til et familieanliggende. Forældrene bør få øjnene op for de ansvar, Gud har givet dem. De bør sætte sig ind i sundhedsreformens grundsætninger og lære deres børn, at selvfornægtelsens vej er den eneste trygge vej. Ved deres tilsidesættelse af de fysiske love ødelægger hovedparten af jordens beboere evnen til selvbeherskelse og gør sig uskikkede til at værdsætte de evige værdier. Idet de med vilje er uvidende om deres legemes opbygning, leder de deres børn ind på selvtilfredsstillelsens vej og bereder således vejen for dem til at lide straffen for overtrædelsen af naturens love.] Det er ikke at vise skønson interesse for deres familiers velfærd. [*Barnet i hjemmet* side 99]

Menigheden og helsereformen

Der er et budskab om helsereformen der skal fremlægges for alle menigheder. Der er et arbejde at gøre i enhver skole. Hverken forstander eller lærere bør betros undervisning af unge, før de har praktisk kundskab til dette emne. Nogle har tilladt sig at kritisere, betvivle og kværule over de helsereformprincipper, de har så lidt erfaring om. De bør stå skulder ved skulder, hjerte til hjerte, sammen med dem der arbejder på rette måde.

[Helsereformen er blevet fremstillet i menighederne; men lyset er ikke blevet modtaget helhertet. De egoistiske sundhedsnedbrydende vaner har modarbejdet det budskab, som skal berede et folk for Herrens store dag. Hvis menighederne forventer at blive stærke, må de leve den sandhed, (371) som Gud har givet dem. Hvis vore medlemmer ringeagter lyset angående dette emne, vil de høste de sikre følger heraf både i åndelig og fysisk henseende. Og indflydelsen fra dem, der har været medlemmer længe, vil påvirke dem, som nylig er kommet til troen. Herren arbejder

ikke for at bringe mange til at forstå sandheden på grund af de menighedsmedlemmer, som aldrig er blevet omvendt og de, som en gang er blevet omvendt, men er faldet fra. Hvilken indflydelse ville disse have på nyomvendte? Ville de ikke gøre det budskab, som Gud har givet os for at vi skulle bringe det til andre, til intet? *Tank o åb* side 180-181]

Lad alle ransage deres egne metoder for at se om de ikke følger sig i det, der er tydelig skadeligt for dem. Lad dem klare sig uden nogen usunde fornøjelser i spise og drikke. Nogle tager til fjerne lande, for et bedre klima; hvor de end er, skaber maven en marlarisk atmosfære for dem. De pådrager sig selv en lidelse, som ingen kan lindre. Lad dem få deres daglige livsvane, bragt i harmoni med naturens love; og ved at handle, såvel som tro, kan der skabes en atmosfære omkring sjæl og legeme, som vil være en duft af liv til liv.

Brødre vi er langt bagud. Mange af de ting som menigheden burde gøre, for at være en levende menighed, er ikke blevet gjort. På grund af en forvansket appetit, bringer mange sig selv i den sundhedstilstand hvor sjælens højeste interesser bekriges ustandseligt. Selvom sandheden overbringes i klare linjer, antages den ikke. Jeg ville ønske jeg kunne gøre dette klart for alle medlemmerne i vore menigheder. Vore vaner må bringes i overensstemmelse med Guds vilje. Vi har forvisningen: »Gud er den, som virker i jer,« men mennesket må gøre sin del for at styre appetitten og lidenskabene. Det religiøse liv kræver tanke- og hjertevirksomheden i overensstemmelse de guddommelige (372) kræfter. Intet menneske kan selv arbejde til sin frelse og Gud kan ikke gøre dette for mennesket, uden dets medvirken. Men når mennesket arbejder alvorligt, arbejder Gud sammen med ham og giver ham styrke til at blive en Guds søn.

[Mange siger når man taler med dem om helsespørgsmål: "Vi handler nok ofte mod bedre vidende." Men de indser ikke at de er ansvarlige for hver eneste stråle af lys, som de har fået om sin fysiske tilstand. De tænker ikke på at hver eneste vane ligger åben for Guds undersøgende øje. Vort fysiske liv må ikke behandles på en vilkårlig måde. Hvert organ, hver fiber i vor krop må beskyttes mod skadelige vaner og handlinger. *Råd og vink* side 15]

Kost

[Vore spise- og drikkevaner viser om vi er verdslige, eller om Herrens klare sandhed har skilt os fra verden. De som er udskilt, er hans særprægede folk som er nidkær til gode gerninger. Gud har talt i sit ord. I historien om Daniel og hans medbrødre findes der prædikener om helsereformen. Gud har talt i historien om Israels folk, som ikke fik kød, fordi han så at dette var det bedste for dem. Gud gav dem brød fra himmelen. »Mennesker spiste englebrød.« Sal 78,25 Men de opelskede deres jordiske appetit. Og jo mere de har samlet deres tanker om kødgryderne i Ægypten, desto mere hadede de den mad som Gud havde givet dem, for at de skulle holde sig friske både fysisk, moralsk og mentalt. De længtes efter kødgryderne, akkurat som mange i vore dage gør. *samme* s 304]

[Mange lider og mange går i graven på grund af manglende kontrol over appetitten. De spiser det som passer for deres forvente smag og derved svækker de deres fordøjelsesorganer (373) og skader evnen til at assimilere næringen, som skulle opholde livet. Men ved dette pådrager de sig akutte sygdomme, som alt for ofte ender med døden. Kroppens sarte organer bliver ofte udslidt ved selvødelæggende vaner og det hos mennesker som burde vide bedre.

Menighederne burde være trofaste og oprigtige overfor det lys som Gud har givet dem. Hvert enkelt medlem i menigheden burde lade fornuften råde og lægge bånd på appetitten. *samme s 97-98*]

Undgå yderligheder til begge sider

[Jeg ved at mange af vore brødre er modstandere af helse-reformen både i deres hjerte og i deres praksis. Jeg forsvarer ikke ekstreme standpunkter. Men når jeg har set igen-nem mine manuskripter, har jeg set de bestemte vidnes-byrd og advarsler som jeg har givet om de farer som truer Guds folk, fordi de er fristet til at følge verdens skikke i at føje appetitten og vise hovmod i klædedragt. Mit hjerte er sygt og bedrøvet over at se på forholdende som de er i dag. Det siges at nogle af vore brødre har gået for vidt og lagt for stor vægt på disse spørgsmål. Men vil nogen våge at fortie sandheden om helsereformen, kun fordi enkelte har været for radikale og presset sine egne synspunkter frem om helsereformen, både i tide og utide? Verdens mennesker har i almindelighed gået meget langt til den modsatte yderlighed - at føje deres lyster og vise umådehold i mad og drikke. Resultatet af deres udskejelser ser vi overalt.

Mange som nu er under døden skygge, har forberedt sig til at gøre en gerning for Mesteren. Men de har ikke følt nogen hellig forpligtelse til at følge helsens love. De har ikke forstået at lovene for vor helse i sandhed er Guds love. de synes at have glemt dette faktum. Nogle har gået så vidt i selvforsøgelse at de forsøger at leve på en utilstrækkelig kost, som ikke kan holde sundheden ved lige. De har ikke sørget for at skaffe sig nærende kost, som kan erstatte de skadelige madvarer som de har besluttet ikke at (374) bruge. De har heller ikke vist opfindsomhed eller interesse for at tilberede maden på en sund og tiltalende måde. Men kroppen må have den nødvendige næring for at kunne udføre sine funktioner. Når man først giver afkald på en hel del usunde ting og derefter går til yderlighed med at reducere både kvalitet og kvantitet af den sunde mad, så er det ikke efter helsereformens principper. En sådan fremgangsmåde er ikke helsereform, men tvært imod sundhedsskadelig. *Råd og vink side 173*]

Sand afholdenhed

Apostlen Paulus skriver: »Ved I ikke, at de, der løber på væddeløbsbanen, ganske vist alle løber, men kun én får sejrprisen? Løb således, at I kan vinde den! Enhver, der deltager i idrætsskamp, er afholdende i alt; de andre for at få en sejrskrans, der visner, vi for at få en sejrskrans, der aldrig visner. Jeg løber derfor ikke på må og få; jeg kæmper som en nævekæmper, der ikke støder i luften, men jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet.« 1.Kor.9,24-27.

[Der findes mange som er slaver af fordærlige vaner. Appetitten er den lov som hersker over dem. På grund af de dårlige vaner bliver disse menneskers moralske sans omtåget og deres evne til at fatte hellige ting bliver delvis ødelagt. Men er det nødvendig for en kristen at være så strengt afholdende? Jo, de kristne skal løfte fanen højt. Mådehold i mad, drikke og klæder er meget vigtig. Principperne må herske i stedet for appetitten og fantasien. De som spiser for meget, eller som spiser mad af dårlig kvalitet, bliver let ledet til tøjlesløshed »og mange uforstandige og skadelige begæringer, som styrer mennesker i undergang og fortabelse«. 1.Tim.6,9 Guds medarbejdere burde bruge hver eneste trævl af sin indflydelse til at virke for udbredelsen af rigtige helseprincipper.

Det betyder meget at være tro mod (375) Gud. Han har krav på alle som er optaget i hans tjeneste. Gud ønsker at både sind og legeme skal holdes i den bedst mulige form og at alle evner og anlæg skal være under guddommelig kontrol. De skal være så friske og stærke som det er muligt at blive ved hjælp af omhyggelige og faste principper. Vi er forpligtet overfor Gud til at hellige os selv til ham uden forbehold, med sjæl og legeme og med alle evner og kræfter som han har givet os. Vi skal tjene ham med alt vi er og har. Al vor energi og dygtighed må stadig vokse i styrke og udvikles så længe nådens dag varer. Kun de som forstår at sætte pris på disse principper og som er opdraget til at tage vare på sit legeme på en fornuftig måde og med ærefrygt for Gud, bør vælges til at bære ansvar i dette værk. De som har været længe i sandheden og som alligevel ikke kan skelne mellem retfærdighedens principper og de onde principper og som kun har en tåget forestilling om Guds retfærdighed, nåde og kærlighed, burde blive fritaget for ansvar. Enhver menighed behøver et skarpt og tydeligt vidnesbyrd. Basunen må have en klar lyd.

Hvis vi kunne vække vort folks moralske følsomhed overfor spørgsmålet om helsereformen, ville en stor sejr være vundet. Mådehold i alle ting her i livet må blive gennemført både i teori og praksis. Mådehold i mad og drikke, klædedragt og søvn hører med til det religiøse livs principper. Når sandheden kommer ind i sjælens helligdom, vil den give vejledning om behandlingen af kroppen. Det som har med menneskenes helse at gøre, må ikke betragtes på en ligegyldig måde. Vor evige skæbne vil være afhængig af den måde vi bruger vor tid, styrke og indflydelse på her i livet. *samme s 124-125*]

David erklærede »Jeg er underfuld skabt.« Når Gud har givet os en sådan bolig, hvorfor (376) skal enhver afdeling da ikke undersøges nøje? Sindets og hjertets kamre er de vigtigste. Hvorfor åbner vi da ikke disse skønne kamre og indbyder Herren Jesus til at komme ind og bo hos os, i stedet for at bo i husets kælderetage og nyde sanselige og forringende fornøjelser?

Undervisning om helsereformen

[Vore prædikanter bør tilegne sig kundskab om helsereformen. De har brug for at blive bekendt med fysiologi og hygiejne; de bør forstå de love som behersker det fysiske liv og disse loves forhold til sindets og sjælens sundhed. Tusinder og atter tusinder ved kun lidt om det vidunderlige

legeme som Gud har givet dem, eller om den pleje som det skulle have: de anser det for mere vigtigt at studere emner af langt mindre betydning. Her har prædikanterne en opgave. Når de indtager et rigtigt standpunkt i denne sag, vil meget være vundet. I deres eget liv og i deres egne hjem bør de lyde livets love, følge rigtige principper og leve sundt. De vil da være i stand til at tale om dette emne på den rette måde og lede folk længere og længere frem i reformarbejdet. Når de selv lever i lyset, kan de bringe et meget værdifuldt budskab til dem som behøver netop et sådant vidnesbyrd.

Der er dyrebare velsignelser og rige erfaringer at opnå, hvis prædikanterne vil forene fremholdelsen af helse-spørgsmålet med alt deres arbejde i menigheden. Folk må have lyset angående helsereformen. Dette arbejde er blevet forsømt og mange er nær ved at dø i deres behov for det lys som de burde have fået og som de må have før de vil opgive egenkærlige nydelser.

Formændene i vore konferencer trænger til at forstå, at det er på høje tid at de stiller sig på den rigtige (377) side i dette spørgsmål. Prædikanter og lærere skal give andre det lys de har fået. Deres arbejde på ethvert område er påkrævet. Gud vil hjælpe dem; han vil styrke sine tjenere som tager et fast standpunkt og som ikke lader sig rokke fra sandheden og retfærdigheden af hensyn til selvforherligelsen. *Evangeliets tjenere* side 172]

[En uddannelse som følger helsemissionens retningslinjer, er et skridt i den rigtige retning. Den er af den største betydning for at vække menneskene til at se deres moralske ansvar. Hvis prædikanterne havde taget fat på dette oplysningsarbejde og fulgt det lys som Gud har givet os, ville vi have set en tydelig og bestemt reformation i vort folks vaner med mad og drikke og klæder. Men nogle af prædikanterne har afgjort stået i vejen for helsereformens arbejde. De har holdt folket tilbage med deres lunkenhed, deres fordømmende bemærkninger og sine spøgefulde morsomheder. Men både prædikanter og en stor skare af andre er døde fordi de ikke fulgte lyset. Alligevel er der nogle som endnu ikke har lært visdom.

Det er kun med den største kamp og pågaaenhed at det er lykket at få fremgang. Guds folk har ikke været villige til at fornægte selvet. De har ikke bøjet deres vilje og deres sind under Guds vilje. Men både i de lidelser som de selv har haft og i den indflydelse som de har øvet over andre, har de set de sikre følger af deres genstridighed.

Menigheden er i en historisk epoke. Hver dag er den i kamp og på march. På alle kanter er vi omringet af usynlige fjender. Vi vil enten sejre ved den nåde og kraft som vi har fået fra Gud, eller vi vil blive besejret. Jeg beder indtrængende om at de som har indtaget en neutral holdning til helsereformen, må omvende sig. Dette lys er dyrebart. Herren har givet (378) mig dette budskab og jeg henstiller til alle som bærer ansvar i en eller anden gren af Guds værk, at de må give agt på sandheden og lade den råde i

hjerter og liv. Kun på denne måde kan vi møde de fristelser som vi sikkert vil møde her i verden.

Hvad er grunden til at nogle af vore prædikanter viser så lidt interesse for helsereformen? Årsagen til dette er at budskabet om at vise mådehold i alle ting, går imod deres selviske vaner og skikke. På nogle steder har dette været den store anstødssten som har hindret vore medlemmer i at studere helsereformen og leve efter den. En person som ved sin egen lære eller ved sit eksempel modsiger det vidnesbyrd som Gud har givet sine tjenere, må ikke sættes til side som en lærer af folket. En sådan lærer vil kun skabe forvirring. Hans foragt for helsereformen gør ham uskikket til at være Herrens budbringer.

Det lys som Gud har givet i sit ord om dette emne, er tydelig. Og menneskene vil blive prøvet på mange forskellige måder for at vise om de vil give agt på lyset. Hver eneste menighed og hver eneste familie behøver at få undervisning om kristelig afhold. Alle bør vide hvordan de skal spise og drikke for at bevare helsen. Vi er kommet til de sidste begivenheder i verdens historie. Der må være enighed og harmoni i rækken af sabbathholdere. De som stiller sig reserveret til oplysningsarbejdet om helsereformen, følger ikke den store Læges eksempel og ledelse. Jesus sagde: »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!« *Matt.16,24. Råd og vink* side 367-368]

[Herren har vist mig at ved helsereformens praktiske indflydelse, vil mange, mange blive reddet fra fysisk, åndelig og moralsk degeneration. (379) Der vil blive holdt sundhedsforedrag og udgivet en mangfoldighed af skrifter. Helsereformens principper vil få en velvillig modtagelse og mange vil blive oplyst. Den indflydelse som helsereformen har med sig, vil overgive sig til alle, som ønsker lys og de vil gå frem skridt for skridt for at modtage de særskilte sandheder for denne tid.] Således møder sandheden og retfærdigheden hinanden. *Evangeliets tjenere* side 181]

Livet er en hellig betroelse, som kun Gud kan sætte os i stand til at holde og bruge til hans ære. Men han som formede legemets underfulde opbygning, vil sørge specielt for at holde det i orden, hvis mennesker ikke lægger sig på tværs af ham. Ethvert talent vi har fået betroet vil han hjælpe os til at udnytte og bruge i overensstemmelse med Giverens vilje. Dage, måneder og år lægges til vort liv, så vi kan få anledninger og muligheder til at finde ud af, hvordan vi skal klare os hver især. Og arbejde i vor uselviskhed for andres velfærd. Derved kan vi opbygge Kristi rige og tydeliggøre Guds herlighed.

[Evangelisk arbejde, evangelisk virksomhed og sundhedsarbejde bør følges ad. Evangeliet bør være knyttet til principperne for en fornuftig sundhedsreform. Kristendommen skal omsættes i det praktiske liv. En ærlig og grundig re-

form bør gennemføres.] Sand bibelreligion er en strøm af Guds kærlighed til faldne det menneske. Guds folk skal vokse i ligefremme linjer, så de kan indprente deres hjerter, som søger sandheden og som ønsker at gøre deres del rigtigt, i denne voldsomt alvorlige tidsalder. [Vi skal fremholde sundhedsreformens principper for folket og gøre alt for at få vore medmennesker til at indse betimeligheden af disse principper og rette sig efter dem. *I Mesterens Tjeneste* side 161]

Stemmeudvikling for missionsarbejdere

(380) [I alle vore prædikevirksomheder bør stemmens udvikling skænkes mere opmærksomhed. Man har måske kundskaber, men dersom man ikke forstår at bruge stemmen rigtigt, så vil arbejdet mislykkes. Hvad hjælper en god uddannelse hvis man ikke kan styre sine tanker i et passende sprog? Kundskab vil være os til meget lidt hjælp dersom vi ikke udvikler evnen til at tale, men den er en vidunderlig kraft når den er forenet med evnen til at tale forstandige, gavnlige ord som bliver sagt på en sådan måde at de vækker opmærksomhed.

Elever som tænker på at blive arbejdere i Guds sag, bør oplæres i at tale tydeligt og ligefremt, for i modsat fald vil de forspilde halvdelen af den indflydelse de kunne øve til det gode. Evnen til at kunne tale klart og tydeligt og med en fyldig, vel afrundet stemme er uvurderlig i en hvilken som helst beskæftigelse. Den er uundværlig for dem som ønsker at blive prædikanter, evangelister, bibelarbejdere eller kolportører. De som har planer om at virke i disse stillinger, bør oplæres til at bruge stemmen på en sådan måde at det vil gøre et afgjort godt indtryk når de taler til folk om sandheden. Sandheden må ikke skades ved at blive fremholdt med en mangelfuld udtale.

Den kolportør som kan tale klart og tydeligt om fordelene ved den bog han ønsker at sælge, vil finde at dette er en stor hjælp i hans arbejde. Måske får han lejlighed til at læse et afsnit i sin bog og ved klangen i sin stemme og ved den vægt han lægger på ordene, kan han få det som skildres, til at træde ligeså klart og tydeligt frem i tilhørernes sind som om det virkelig kunne ses.

Den som holder bibellæsninger i forsamlingen eller i familiekredsen, bør kunne læse med et blødt, klangfuldt tonefald som vil vække tilhørerne.

(381) Evangeliets forkyndere bør kunne tale med kraft og på en udtryksfuld måde, sådan at de gør det evige livs ord så levende og udtryksfuldt at tilhørerne ikke kan undgå at føle dets værk. Det smerter mig når jeg hører den mangelfulde stemme hos mange af vore prædikanter. Disse prædikanter berøver Gud den ære han kunne have fået dersom de havde lært sig at tale ordet med kraft.

Ingen bør føle sig skikket til at begynde prædikevirksomhed før han ved ihærdig anstrengelse har overvundet enhver fejl i sin udtale. Dersom han forsøger at tale til folket

uden at vide hvordan taleevnen skal bruges, så er halvdelen af hans indflydelse forspildt, for da har han kun en lille mulighed for at holde forsamlingens opmærksomhed.

Hvilken stilling en person end indtager, bør han lære at beherske stemmen, sådan at han, hvis nogen går forkert, ikke taler på en måde som ophidser de værste lidenskaber i hjertet. Det hænder alt for ofte at den som taler og den som tiltales, udtrykker sig skarpt og hårdt. Skarpe, bydende ord, som bliver udtalt med et hårdt, irriterende tonefald, har skilt venner og haft sjæles fortabelse til følge.]

Undervisning i stemmeføring bør gives i hjemmet. Forældre bør lære deres børn at tale tydeligt, så tilhørerne kan forstå ethvert ord. De bør lære dem at læse bibel med klar og tydelig udtale, på en måde der ærer Gud. Og lad ikke dem som knæler omkring familiealteret lægge deres ansigter i deres hænder tæt ned til stolen når de henvender sig til Gud. Lad dem løfte deres hænder op og tale med hellig æresfrygt til deres himmelske fader, udtrykke deres ord i et tonefald, der kan høres.

Forældre, oplær jer selv til at tale på en måde der vil være til velsignelse for jeres børn. Kvinder behøver at blive undervist i denne henseende. Også de travle mødre kan, hvis de vil, opdyrke talens gave og lære deres børn (382) at læse og tale korrekt. Dette kan de gøre medens de arbejder. Det er aldrig for sent for os at forbedre os. Gud kalder på forældre til at få mest mulig fuldkommenhed inden for hjemmekredsen.

[Ved et vidnesbyrds møde er det særligt nødvendigt at man udtaler sig klart og tydeligt for at alle kan høre de vidnesbyrd som aflægges og høste gavn af dem. Når Guds folk ved sådanne møder beretter om deres erfaringer, bidrager det til at fjerne vanskeligheder og bringer hjælp. Men alt for ofte bliver vidnesbyrdsene givet med en så mangelfuld og utydelig udtale at det er umuligt at få en rigtig opfattelse af det som bliver sagt. Derved går man ofte glip af velsignelsen.

Lad dem som beder og dem som taler, udtale ordene rigtigt, med en klar, tydelig og jævn stemme. Bøn er en kraft til det gode når den fremsiges som den bør. Den er et af de midler som Herren benytter til at meddele folket sandhedens dyrebare skatte. Men bønnen er ikke hvad den burde være, på grund af de bedendes mangelfulde stemme. Satan fryder sig, når de bønner som opsendes til Gud, er næsten uhorlige. Lad Guds folk lære at tale og bede på en måde som vil være en rigtig fremstilling af de store sandheder som de besidder. Lad de vidnesbyrd som aflægges og de bønner som opsendes, være klare og tydelige. Derved vil Gud blive æret.

Lad alle få det bedst mulige ud af evnen til at tale. Gud kræver en højere og mere fuldkommen forkynderstand. Han vanæres ved den ufuldkomne udtale hos dem, som ved omhyggelig bestræbelse kunne blive hans brugbare talerør. Sandheden bliver alt for ofte beskæmmet af det redskab hvor igennem den meddeles.

Herren vil at alle, som er knyttet til hans tjeneste, skal skænke stemmens udvikling og opmærksomhed, for at de på en tilfredsstillende måde må kunne tale om de store og

højtidelige sandheder som han har betroet dem. Lad ingen påføre sandheden skade ved en mangelfuld udtale. Lad ikke dem som (383) har forsømt at udvikle taleevnen, mene at de er skikket til at være forkyndere; for de har endnu ikke tilegnet sig evnen til at meddele.

Når I prædiker, så giv hvert ord en tydelig og helt gennemført udtale og gør hver sætning klar og udtrykkelig lige til det allersidste ord. Mange sænker stemmen når de nærmer sig slutningen af en sætning eller en periode og taler så utydeligt at kraften i den fremholdte tanke bliver ødelagt. Ord som det overhovedet er værd at udtale, fortjener at blive fremsagt med en klar og tydelig stemme og med vægt og eftertryk. Men brug aldrig ord som vil give det indtryk, at du er lært. Jo mere enkel din tale er, desto bedre vil dine ord blive forstået.

Unge mand og kvinde, har Gud, i dit hjerte, nedlagt et ønske om at gøre tjeneste for ham? Læg i så fald an på at udvikle stemmen efter allerbedste evne, så du kan gøre den udrebare sandhed tydelig for andre. Få ikke for vanen at bede så utydeligt og med en så lav stemme, at dine bønner behøver en tolk. Bed enfoldigt, men klart og tydeligt. At tale med en så lav stemme at den ikke kan høres, er ikke noget bevis på ydmyghed.

Til dem som tænker på at gå ind i Guds tjeneste som forkynder, vil jeg sige: Stræb med beslutsomhed efter at blive fuldkommen i tale. Bed Gud om hjælp til at opnå dette store mål. Husk på, når I holder bøn i forsamlinger, at I taler til Gud og at han ønsker at I skal tale sådan at alle de tilstedeværende kan høre det og slutte sig til de bønner som I opsender. En bøn som fremsiges så hurtigt, at ordene rodes sammen i et virvar, tjener ikke til Guds ære og er til ingen nytte for tilhørerne. Lad prædikanten og alle som beder i en forsamling, bede på en sådan måde at Gud bliver æret og tilhørerne velsignet. Lad dem tale langsomt og tydeligt og med en stemme som er høj nok til at kunne høres af alle, så folket kan forene sig i at sige, amen. *Evangeliets tjenere* side 63]

Giv Gud, hvad Guds er

(384) [Herren har givet sit folk et budskab for denne tid. Det findes i det tredje kapitel hos Malakias. Hvordan skulle Herren kunne gøre sine krav gældende på en tydeligere og mere eftertrykkelig måde, end det er gjort i dette kapitel?

Alle bør huske på, at Guds krav på os udgør grundlaget for ethvert andet krav. Han giver os rigeligt og den overskud, han har indgået med menneskene, er, at en tiendedel af deres indtægter skal gives tilbage til ham. I nåde betror Herren sine skatte til sine tjenere, men om tienden siger han: Denne er min. Nøjagtigt i samme forhold, som Gud har givet menneskene sin ejendom, skal de tilbagelevere en tiendedel af alt, hvad han giver dem. Denne særlige ordning er blevet truffet af Jesus Kristus selv.

Denne handling indebærer højtidelige og evige følger og er for hellig til at blive overladt til menneskets forgodtbefindende. Vi må ikke føle os fri til at gøre, som det passer os, i dette spørgsmål. Vi bør efterkomme Guds krav og regelmæssigt sætte reserver til side og hellige dem til hans sag.

Førstefrugten

Foruden tienden forlanger Herren førstefrugten af al vor indkomst. Dette har han bestemt, for at hans værk på jorden kan få den fulde støtte. Herrens tjenere skal ikke have en utilstrækkelig løn. Hans budbærere må ikke hindres i at fremholde livets ord. Når de forkynder sandheden, skal de have midler til at fremme værket, for dette skal udføres i rette tid for at kunne øve den bedste og mest frelsende indflydelse. Der skal også gøres barmhjertighedsgerninger. De fattige og lidende skal også hjælpes. Til dette formål skal der ydes gaver (385) og ofre. Særlig på nye felter, hvor sandhedens banner endnu ikke er blevet plantet, skal dette værk udføres. Hvis alle de, som bekender sig til at være Guds folk, både gamle og unge, ville gøre deres pligt, ville der ikke være mangel på midler. Dersom alle ville betale en trofast tiende og hellige førstefrugten af deres indkomst til Gud, ville der være rigelige midler til hans værk. Men Guds lov bliver ikke respekteret eller adlydt og følgen er, at der er mangel på midler.

Tænk på de fattige

Vi bør give afkald på al luksus, for vi har kun kort tid at arbejde i. Overalt omkring os ser vi trang og lidelse. Familier trænger til mad og små børn skrider efter brød. I de fattiges huse er der mangel på møbler og sengetøj. Mange bor i rønner, hvor der slet ingen bekvemmeligheder er. De fattiges råb stiger op til himmelen. Gud ser og hører. Men mange forherliger sig selv. Mens deres medmennesker er fattige og sultne og lider af mangel på mad, bruger de mange penge på deres veldækkede borde og spiser meget mere, end de behøver. Menneskene får efterhånden et stort regnskab at aflægge på grund af den egenkærlige måde, hvorpå de har brugt Guds penge. De, som ikke bryder sig om den ordning, som Gud har truffet med hensyn til de fattige, vil komme til at indse, at de ikke blot har bedrøget deres medmennesker, men at de ved at bedrage dem har bedrøget Gud og forgrebet sig på hans ejendom.

Alt tilhører Gud

Alt det gode, som mennesket kan glæde sig over, skyldes Guds barmhjertighed. Han er den store og gavmilde giver. Han har åbenbaret sin kærlighed for alle ved den måde, hvorpå han så rigeligt sørger for menneskene. Han har givet os en prøvetid, for at vi skal danne en karakter, så vi kan få adgang til boligerne i himmelen. Når han (386) anmoder os om at give ham en del af vore midler, skyldes det ikke, at han trænger til noget.

I Eden skabte Herren ethvert træ, så det var en fryd at skue og godt til føde. Han sagde til Adam og Eva, at de frit kunne nyde hans rige gaver, men han gjorde én undtagelse. Af træet til kundskab om godt og ondt måtte de ikke spise. Gud tog dette forbehold for til stadighed at minde dem om, at han havde ejendomsretten til alt. På denne måde gav han dem en anledning til at vise deres tro og tillid til ham ved at vise fuldkommen lydighed imod hans krav.

Sådan er det med Guds krav til os. Han lægger sine skatte i menneskenes hænder, men han kræver, at de med troskab skal lægge en tiendedel til side til hans værk. Han kræver, at denne del skal lægges i hans kasse. Den skal skænkes ham som hans ejendom. Den er hellig og skal bruges til hellige formål, til at underholde dem, som bringer frelsens budskab ud til alle dele af verden. Han forbeholder sig denne del, for at der til stadighed kan strømme midler ind i hans skatkammer og for at sandhedens lys kan blive bragt ud til dem, som er nærved og dem, som er langt borte. Dersom vi er trofast og har opfyldt dette krav, erkender vi, at alt tilhører Gud.

Har Herren da ikke ret til at forlange dette af os? Gav han ikke sin enbårne Søn, fordi han elskede os og ønskede at frelse os fra døden? Skal vore takofre da ikke strømme ind i hans skatkammer for derefter at blive brugt til at fremme hans riges sag på jorden? Når nu Gud ejer alt det, vi har, skal vi da ikke lade vor taknemmelighed til ham tilskynde os til at give frivillige gaver og takofre og på den måde anerkende hans ejendomsret til legeme, sjæl, ånd og det, vi ejer? Hvis Guds plan blev fulgt, ville der strømme midler ind i hans skatkammer nu og der ville være rigelige midler, så at prædikanterne kunne optage arbejdet på nye steder, også arbejdere kunne forene sig med prædikanterne og løfte sandhedens banner på jordens mørke steder.

Uden undskyldning

(387) Det er en himmelsk plan, at menneskene skal give Herren det tilbage, som tilhører ham. Denne plan er fremholdt så tydeligt, at menneskene ikke har nogen undskyldning for at misforstå eller omgå de pligter og ansvar, som Gud har pålagt dem. De, som påstår, at de ikke kan indse, at dette er deres pligt giver til kende over for det himmelske univers, menigheden og verden, at de ikke ønsker at indse dette tydeligt udtalte krav. De mener, at de selv ville få mindre, hvis de fulgte Herrens plan. Deres selviske sjæle er så begærlige, at de selv ønsker at bruge både kaptalen og renterne til deres egen fordel.

Gud lægger sin hånd på alt, alt det mennesket ejer og siger: Jeg ejer universet og alt dette er mit. Den tiende, som I har holdt tilbage, har jeg forbeholdt mig til underhold af mine tjenere i deres arbejde med at oplade skrifterne for dem, som bor på de mørke steder og som ikke forstår min lov. Når I har brugt mit reservefond, til at tilfredsstille jeres egne ønsker, har I berøvet sjæle det lys, som jeg havde skabt udvej for at give dem. I har haft lejlighed til at vise troskab over for mig, men I har ikke gjort det. I har bedraget mig. I har stjålet mit reservefond. "I trues med forbandelse." Mal. 3,9.

En ny anledning

Herren er langmodig og nådig og han giver dem, som har gjort det onde, en ny anledning. »Vend om til mig« siger han, »så vil jeg vende om til eder.« Men de siger: »Hvorledes skal vi vende os?« Mal. 3,7. De har brugt deres midler til at tjene sig selv og forherlige sig selv, som om det, de ejer, tilhørte dem selv og ikke var lånte skatte. Deres forvante samvittighed er blevet så hård og upåvirkelig, at de ikke indser den store synd, som de har begået ved at (388) spærre vejen i en sådan grad, at sandhedens sag ikke kunne gøre fremgang.

Skønt det dødelige menneske selv har brugt de talenter, som Gud har forbeholdt sig for at forkynde frelsen og for at sende det glade budskab om en frelsers kærlighed til sjæle, som er ved at gå fortabt og skønt det har spærret vejen ved sin selvished, spørger det: »Hvorved har vi bedraget dig?« Gud svarer: »Med tienden og offerydelsen! I trues med forbandelse og bedrager dog mig, ja, alt folket gør det!« Hele verden er optaget af at bedrage Gud. Menneskene bruger de penge, som Gud har lånt dem, til at kaste sig ud i udsvævelser, forlystelser, svir, spisning og drikkeri og skændige nydelser. Men Gud siger: »Jeg nærmer mig eder til dom.« Mal. 3,8-9.5. Hele verden har et regnskab at gøre op på den store dag, da enhver vil blive dømt efter sine gerninger.

Velsignelsen

Gud forpligter sig til at velsigne dem, som lyder hans befaling. »Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål. Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger Hærskarers Herre. Og alle folkene skal love eder, fordi I har et yndigt land, siger Hærskarers Herre.« Mal. 3,10-12.

Hvor vover mennesker at se bort fra en så tydelig pligt, når de har disse lysets og sandhedens ord foran sig? Hvor vover de at være ulydige imod Gud, når lydighed mod hans krav bringer velsignelse i både timelige og åndelige anliggender, mens ulydighed nedkalder hans forbandelse? Satan er (389) ødelæggeren. Gud kan ikke velsigne dem, som nægter at være tro husholdere. Alt, hvad Gud kan gøre, er at tillade Satan at udføre sit ødelæggelsesværk. Vi ser ulykker af enhver art og i ethvert omfang komme over jorden. Hvorfor? Herren udøver ikke sin hæmmende kraft. Verden har ringeagtet Guds ord. Menneskene lever, som om der ikke var nogen Gud. Ligesom verdens indbyggere på Noas tid nægter de at tænke på Gud. Ugudelighed råder i en foruroligende udstrækning og jorden er moden til høsten.

De, der beklager sig

»I taler stærke ord imod mig, siger Herren. Og I spørger Hvad taler vi imod dig? I siger: 'Det er ørkesløst at tjene Gud; hvad vinder vi ved at opfylde hans krav og gå sørgelædte for Hærskarers Herres åsyn? Nej, vi må love de frække! De øver gudløshed og kommer til vejrs; de frister Gud og slipper godt derfra.« Mal. 3,13-15. Det er de mennesker, der holder det tilbage, som tilhører Gud, der fremkommer med disse beklagelser. Herren opfordrer dem til at sætte ham på prøve ved at bringe deres tiende til hans forrådshus og se, om han ikke vil udøse velsignelse over dem. Men de nærer oprør i hjertet og anklager Gud. På samme tid bedrager de ham og forgriber sig på det, som tilhører ham. Når de bliver mindet om deres synd, siger de: Jeg har haft modgang. Mine afgrøder er slået fejl. Men de gudløse har haft fremgang. Det kan ikke betale sig at rette sig efter Herren.

Men Gud ønsker ikke, at vi skal gå sørgende omkring. De, der anklager Gud på denne måde, er selv skyld i deres modgang. De har bedraget Gud og der er blevet lagt hin-

dringer i vejen for hans sag, fordi de penge, som skulle være strømmet ind i hans skatkammer, er blevet brugt til egenyttige formål. De viste deres ulydighed imod Gud ved at undlade at gennemføre den plan, han havde lagt. Når Gud gav dem fremgang, (390) og de blev bedt om at give ham hans del, rystede de på hovedet og kunne ikke indse, at det var deres pligt. De ville ikke forstå. De beholdt Herrens penge og hindrede det værk, som han ønskede gjort. Gud blev ikke æret ved den måde, hvorpå de brugte de midler, som var betroet dem. Derfor lod han forbandelsen ramme dem og han tillod ødelæggeren at tilintetgøre deres frugter og at bringe ulykke over dem.

»De, som frygter Herren«

Hos Mal. 3,16 skildres en hel anden slags mennesker. Man samles ikke for at kritisere Gud, men for at tale om hans herlighed og fortælle om hans velgerninger. De har været pligttro. De har givet Herren det, som tilhører ham. De aflægger sådanne vidnesbyrd, som får de himmelske engle til at synge og glæde sig. De anklager ikke Gud. Der lyder ingen knurren eller kritik fra dem, der vandrer i lyset og trofast gør deres pligt. De taler ord, som bringer opmuntning, håb og tro. Beklagelserne kommer fra dem, som søger deres eget og ikke giver Gud det, som tilhører ham.

»Da talte de, som frygter Herren, med hverandre. Og Herren lyttede og hørte efter og en bog blev skrevet for hans åsyn, for at de kunne ihukommes, som frygter Herren og slår lid til hans navn. Den dag, jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers Herre og jeg vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham. Da skal I atter kende forskel på retfærdig og gudløs, på den, som tjener Gud og den, som ikke tjener ham.« Mal. 3,16-18,

Lønnen for hjertets rundhåndethed består i, at sind og hjerte bliver ledet ind i et nærmere fællesskab med Ånden.

Den mand, som har været uheldig og er kommet i gæld, bør ikke tage Herrens del for at afvikle gælden til sine medmennesker. Han bør tænke over, at han bliver stillet på prøve i disse transaktioner og at han bedrager Giveren, når han selv bruger Herrens del. Gud har skænket ham alt, hvad han har, men hans gæld til Herren bliver dobbelt så stor, når han bruger de midler, som Herren har forbeholdt sig, til at betale sin gæld til mennesker. "Utroskab imod Gud" bliver der skrevet ud for hans navn i himmelens bøger. Han har et regnskab at gøre op med Gud, fordi han selv bruger Herrens midler. Den ryggesløshed, han lægger for dagen, når han uretmæssigt tilegner sig Guds midler, vil også gøre sig gældende i alle andre anliggender. Den vil også komme til syne i alt hans eget arbejde. Det menneske, som bedrager Gud, udvikler karaktertræk, som vil spærre adgangen for ham til Guds familie i det høje.

Når man bruger rigdom til selviske formål, viser man, at man er utro over for Gud og husholderen over sådanne midler er uskikket til himmelens højere tillidshverv.

Overalt findes der kanaler, som godgørenheden kan flyde igennem. Der opstår stadig behov og missionens arbejde bliver hæmmet af mangel på midler. Dette arbejde må

ophøre, hvis Guds folk ikke får øjnene op for tingenes virkelige tilstand. Vent ikke med at skrive testamente, til du skal dø, men brug dine midler, mens du lever.

Kristus i hele Bibelen

(392) Folket bør gøres bekendt med Kristi, den korsfæstede frelsers magt til at give evigt liv. Vi bør vise dem, at det gamle testamente med dets forbilleder og skygger i lige så høj grad er evangeliet som det nye testamente i dets åbenbarede kraft. Det nye testamente fremholder ikke en ny religion og det gamle testamente fremholder ikke en religion, som skal afløses af Det nye. Abel troede på Kristus og blev i lige så høj grad frelst ved hans kraft som Peter og Paulus. Enok var i lige så høj grad en Kristi repræsentant som den elskede discipel Johannes. Enok vandrede med Gud og han var ikke mere, thi Gud tog ham. Han fik betroet budskabet om Kristi genkomst. »Dem var det også, Enok, Adams efterkommer i syvende led, profeterede om og sagde: »Se, Herren kommer med sine hellige titusinder for at holde dom over alle.« Judas 14-15. Det budskab, som Enok forkyndte og hans bortrykning til himmelen var et overbevisende vidnesbyrd for alle, som levede på hans tid. Disse kendsgerninger var et argument, som Metusalem og Noa kunne bruge med styrke for at vise, at de retfærdige kunne forvandles.

Den Gud, som vandrede med Enok, var vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Han var verdens lys dengang som nu. De, som levede dengang, manglede ikke lærere til at undervise dem om livets vej, for Noa og Enok var kristne. Tredje Mosebog indeholder evangeliet i forbilleder. Der kræves ubetinget lydighed nu som dengang. Det er af størst vigtighed, at vi forstår betydningen af dette ord.

Nogle spørger: Hvad er årsagen til menighedens tilstand? Svaret er: Vi lader vore tanker (393) blive ledet bort fra ordet. Hvis vi indtog Guds ord som føde for sjælen og hvis det blev behandlet med agtelse og ærbødighed, ville det ikke være nødvendigt med de mange og gentagne vidnesbyrd, som fremholdes. Så ville man tage imod og efterleve Skriftens enkle udtalelser. *Vejl f menigh* bd. 3 side 31-38]

Dens levende principper er som blade på livets træ, til lægedom for folket.

Den levende Guds ord er ikke blot skrevet, men talt. Bibelen er en Guds røst til os, lige så sikkert som om vi kunne høre det med vore ører. Hvis vi erkendte dette, med hvilken ærbødighed ville vi da ikke åbne Guds ord med og med hvilken alvor ville vi ikke søge dets forskrifter. Op-læsningen og holdningen til skriften ville være som om den Uendelige Person lyttede.

 Når Satan presser vore tanker med sine antydninger, kan vi, hvis vi har et »Så siger Herren,« drages ind i den Allershøjstes skjulte telt.

 Mange efterligner ikke vort hellige Forbillede, fordi de ikke studerer de bestemte karaktertræk så meget. Så mange er fulde af travle planer og er altid aktive. Der er ikke tid eller plads til, at den dyrebare Jesus kan være en nær og kær ven. De retter ikke alle tanker og handlinger til ham og spørger: "Er dette Herrens vej?" Hvis de gjorde dette, ville de vandre med Gud, ligesom Enok gjorde.

Vor holdning over for de civile myndigheder

(394) [Nogle af vore brødre har sagt og skrevet meget, som bliver opfattet som et udtryk for modstand mod myndighederne. Det er forkert, at vi på den måde giver anledning til misforståelse. Det er ikke klogt at blive ved med at kritisere det myndighederne gør. Det er ikke vor opgave at angribe enkeltpersoner eller institutioner. Vi bør vise stor forsigtighed, for at man ikke skal få det indtryk, at vi er i opposition til de borgerlige myndigheder. Det er sandt, at vi fører en aggressiv kamp, men vi skal finde vore våben i et tydeligt "Så siger Herren". Det er vor opgave at berede et folk til at bestå på Guds store dag. Vi skal ikke dreje ind på spor, så vi vækker strid eller modstand hos mennesker, som ikke hylder vor tro.

Vi bør ikke arbejde på en måde, som giver det udseende af, at vi samtykker i forræderi. I vore skrifter og i vore taler bør vi undgå ethvert udtryk, som løsreven fra sin sammenhæng kan opfattes således, at det ser ud til at være i strid med lov og orden. Vi bør omhyggeligt overveje alt, så man ikke skal få det indtryk af vore skrifter, at vi opfordrer til at være ulydig over for landet og dets love. Det kræves ikke af os, at vi skal trodse myndighederne. Der kommer en tid, hvor vi vil blive behandlet som forrædere, fordi vi holder os til bibelens sandhed, men vi skal ikke selv fremkalde disse tilstande ved ukloge handlinger, som vækker modstand og strid.

Den time kommer, hvor ubeherskede og fordømmende udtryk, som vore brødre i uforsigtighed har benyttet i tale eller skrift, vil blive brugt af vore fjender for at fordømme os. De vil ikke blot blive brugt til at fordømme dem, som har fremsat disse udtalelser, men anklagen vil blive rettet (395) mod hele adventistsamfundet. Vore anklagere vil sige, at på den eller den dag udtalte en af vore ledende mænd sig sådan angående de love, som myndighederne havde udstedt. Mange vil blive overrasket over, hvor meget der er blevet opbevaret og husket, som kan give vore modstanderes argumenter vægt. Mange vil blive overrasket, når de hører, hvordan deres egne ord er blevet forvrænget, så meningen er blevet en helt anden end den tilsigtede. Vore arbejdere bør derfor være forsigtige med,

hvad de siger, til alle tider og under alle omstændigheder. De bør være på vagt, så at de ikke ved uoverlagte ord fremkalder en trængselstid før den store krise, som skal prøve menneskesjæle.

Jo færre direkte angreb vi retter mod myndigheder og magter, desto større arbejde vil vi kunne udføre både i Amerika og i andre lande. Fremmede nationer vil følge De forenede Staters eksempel. Selv om Amerika går i spidsen, vil den samme krise ramme vort folk i alle dele af verden.

Det er vor opgave at ophøje Guds lov og gøre den stor. Sandheden i Guds hellige ord skal åbenbares. Vi skal fremholde skriften som rettesnoren for vor vandel. I al beskedenhed, med en taktfuld ånd og i Guds kærlighed skal vi gøre det klart for menneskene, at Gud Herren har skabt himmelen og jorden og at den syvende dag er Herrens sabbat.

Vi skal gå frem i Herrens navn. Vi skal folde hans banner ud og fremholde hans ord. Når myndighederne nægter os at gøre dette, når de forbyder os at forkynde Guds bud og Jesu tro, da er vi nødt til at sige som apostlene: »Døm selv, om det i Guds øjne er ret at lyde jer mere end Gud; for vi kan ikke lade være at tale om det, vi har set og hørt.« Apg. 4,19-20.

(396) Sandheden skal fremholdes i Helligåndens kraft. Kun derved kan vore ord blive virkningsfulde. Kun ved Åndens kraft kan vi vinde sejr. Det menneskelige redskab må være drevet af Guds Ånd. Ved tro og frelse må arbejderne bevares ved Guds kraft. De må have Guds visdom, for at der ikke skal blive sagt noget, som kan ophidse mennesker til at spærre vejen for os. Ved at indprente åndelig sandhed skal vi berede et folk, som i ydmyghed og frygt kan gøre regnskab for deres tro over for de højeste myndigheder i verden.

Det er nødvendigt, at vi fremholder sandheden i al dens enkelthed og forkynder praktisk gudsfrygt. Dette bør vi gøre i Kristi ånd. Når vi lægger et sådant sindelag for dagen, vil det øve en god indflydelse på vore egne sjæle og dette vil virke overbevisende på andre. Giv Herren anledning til at arbejde gennem sine redskaber. Lad være med at mene, at du kan lægge planer for fremtiden. Vi bør erkende, at Gud står ved roret til enhver tid og under alle forhold. Han vil tage passende midler i anvendelse og opholde, forøge og opbygge sit folk.

Herrens tjenere bør have en hellig iver, en nidkærhed, som er fuldstændig under hans herredømme. Der kan hurtigt nok komme stormfulde tider over os og vi bør ikke på egen hånd foretage os noget, som vil fremskynde dem. Der vil komme trængsler af en sådan art, at alle, som ønsker at tilhøre Gud og ham alene, vil blive drevet til ham. Før vi er blevet prøvet og lutret i prøvelsens ildovn, kender vi ikke os selv og det sømmer sig ikke for os at bedømme andres karakter eller at fordømme dem, som endnu ikke har fået den tredje engels budskabs lys.

Hvis vi ønsker, at mennesker skal blive overbevist om at den sandhed, som vi tror på, helliggør sjælen og forvandler karakteren, (397) må vi ikke blive ved med at rette voldsomme anklager imod dem. På den måde tvinger vi dem til

at drage den slutning, at den lære, vi bekender os til, ikke kan være den kristne lære, fordi den ikke gør os venlige, høflige og hensynsfulde. Kristendommen giver sig ikke til kende ved heftige fordømmelser og anklager.

Mange iblandt os står i fare for at søge at få magten over andre og at vise hårdhed over for deres medmennesker. Der er fare for, at de, som har fået betroet et ansvar, kun vil anerkende én magt, nemlig en vanhellig viljes magt. Nogle har brugt denne magt på en samvittighedsløs måde og har skuffet dem dybt, som Herren bruger. En af de største forbandelser i denne verden og den viser sig overalt i menigheder og i samfundslivet. Menneskenes stræben efter overherredømmet. Menneskene er optaget af at sikre sig magt og anseelse. Til vor sorg og skam har denne ånd også gjort sig gældende inden for sabbatsholdernes rækker. Men det er kun de mennesker, som har lært sagtmodighed og ydmyghed i Kristi skole, der opnår åndelig fremgang.

Vi bør huske, at verden vil dømme os efter, hvad vi ser ud til at være, De, som søger at repræsentere Kristus, bør være forsigtige med ikke at lægge ukristelige karaktertræk for dagen. Inden vi går helt frem til fronten, bør vi sikre os, at Helligånden er blevet udøst over os fra det høje. Når dette sker, vil vi forkynde et bestemt budskab, men det bliver af langt mindre dømmende karakter end det, nogle iblandt os har forkyndt. Da vil alle de, som tror, blive langt mere ivrige efter, at vore modstandere skal blive frelst. Læg spørgsmålet om at dømme myndigheder og regeringer i Guds hånd. Lad os som trofaste vægttere i sagtmodighed og kærlighed forsvare sandhedens principper, som den er i Jesus. *Vejlfmenigh* bd. 3 side 39-41]

Kærlighed blandt brødre

(398) De karaktertræk Guds lovlige folk må have er tålmodighed, langmodighed, fred og kærlighed. Når kærligheden mangler, sker der et uopretteligt tab; for sjæle drives bort fra sandheden, også efter at de har været i forbindelse med Guds sag. Vore brødre i ansvarsfulde stillinger, som har indflydelse, bør erindre Paulus' ord, talt ved Helligånden: »Men vi, som er stærke, er skyldige at bære de svages skrøbeligheder og ikke gøre, hvad der er os selv til behag. Enhver af os skal gøre, hvad der behager hans næste og er til gavn og opbyggelse. Thi Kristus gjorde heller ikke, hvad der var ham selv til behag; men som der står skrevet: »Spotten fra dem, der spotter dig, er faldet på mig.« Rom.15,1-3. Han siger også: »Brødre, om nogen skulle blive overrasket af en synd, da hjælp et sådant menneske til rette, I åndelige, med sagtmodig ånd og se du selv til, at ikke også du bliver fristet. Bær hverandres byrder; således opfylder I Kristi lov.« Gal.6,1-2.

Hav i tanke at helberedelsesarbejdet skal være vor byrde. Dette skal ikke gøres på en hovmodig, overlegen og mesterlig måde. Sig ikke ved jeres arbejdsmetoder, "Jeg har styrken, jeg vil bruge den," og udøse anklager over den fejlende. Gør jeres genoprettelse i »med sagtmodig ånd og se du selv til, at ikke også du bliver fristet.« Det arbejde vi har for os, at gøre for vore brødre, er ikke at skubbe dem til side, ikke gøre dem modløse og fortvivlede ved at sige: "Du har skuffet mig og jeg vil ikke forsøge at hjælpe dig." Han som sætter sig selv op, som fuld af visdom og styrke og betvinger en nedtrykt og fortvivlet sjæl, viser farisæisk ånd og indhyller sig i sin egen selvgjorte værdighedsklæd-

ning. I sin egen ånd (399) takker han Gud for at han ikke er ligesom andre mennesker og tror at hans handlemåde er prisværdig og at han er for stærk til at blive fristet. Men »mener nogen, at han er noget, skønt han intet er, da be- drager han jo sig selv. Vers 3. Han er selv i konstant fare. Han som ignorerer sin broders alvorlige fornødenheder, vil i Guds forsyn blive bragt over den samme grund som hans bror har rejst over i prøvelser og sorg og ved bitter erfaring, vil det vise sig for ham, at han er ligeså hjælpeløs og trængende som den lidende han har afvist. »Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.« Vers 7.

»Hvis da formaning i Kristus betyder noget, hvis opmun-tring i kærlighed, hvis Åndens fællesskab, hvis inderlig kærlighed og barmhjertighed betyder noget, så gør min glæde fuldkommen ved alle at være enige, ved at have den samme kærlighed, samme sjæl, samme sind. Gør intet af egen nytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hver- andre højere end jer selv og se ikke hver på sit eget, men også på de andres. Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus.« Fil.2,1-5.

Jo tættere vi holder os til Kristus, jo mere sagtmodige, ydmyge og mistroiske over for os selv vi er, des fastere vil vort greb være om Kristus og jo større vil vor kraft, gennem Kristus, være til at omvende syndere; for det er ikke det menneskelige der bevæger sjælen. Himmelske for- standsvæsener vil samarbejde med mennesket og indprente sandheden i hjertet. Blivende i Kristus er vi i stand til at udøve indflydelse på andre; men det er på grund af hans nærvær som siger: »Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Matt.28,20. Den kraft vi skal overvinde Satan med, er resultatet af Kristi virke, både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.

Den nærværende sandhed, på en venlig måde

(400) [Sandheden må fremholdes med guddommelig takt, venlighed og mildhed. Den må komme fra et hjerte, som er blevet blødgjort og medfølende.] Vi behøver at have et nært samfund med Gud, så selv et ikke rejser sig op, som det gjorde for Jehu og vi vil udøse en strøm af upassende ord, der ikke er som dug eller den stille regn der genopli- ver hændende planter. [Vore ord må være milde, når vi søger at vinde sjæle. Gud bliver visdom for den, der søger visdom fra en guddommelig kilde. Lad os være opmærk- somme på muligheder overalt. Vi må våge i bøn og være rede til i ydmyghed og frygt at give en begrundelse for det håb vi har. For at vi ikke skal give et menneske, for hvem Kristus døde, et uheldigt indtryk, må vi stadig opløfte vore hjerter til Gud, så vi kan tale de rette ord i rette øjeblik. Guds Ånd er din vejleder når du går ind for at virke for Gud. Helligånden lader det talte ord virke i kærlighed for mennesket. Når sandheden forkyndes under indflydelse af Kristi nåde, har den en livgivende kraft.

Guds plan er at nå hjertet først. Lad Gud frembringe den forvandlende kraft, når du forkynder sandheden. Fremfør kun sandheden og undgå henvisninger til modstanderens synspunkter. Sandheden kan skære dybt. Fremhold ordet i al enkelhed, så det udfolder sig klart og virkningsfuldt.

Idet trængslerne tager til omkring os, vil der ske både en adskillelse og en forening inden for vore rækker. Nogle, som nu er parate til at gribe til våben, vil, når der virkelig er fare på færde, åbenbare, at de ikke har bygget på den faste klippe; de vil give efter for fristelsen. De, der har haft stort lys og herlige privilegier, men ikke har benyttet sig af det, vil forlade os under et eller andet påskud. (401) De tog ikke imod kærlighed til sandheden, derfor vil de blive hyldet i fjendens bedrag; de vil lytte til forførende ånder og dæmoners lærdomme og falde fra troen. Men når forfølgelsens storme virkelig bryder løs, vil de gode får høre den gode hyrdes røst. Selvfornægtende bestræbelser vil blive udfoldet for at frelse de fortabte og mange, som er kommet bort fra folden, vil vende tilbage og følge den store hyrde. Guds folk vil slutte sig sammen og vise fjenden fælles front. I betragtning af den fælles fare vil kampen om overhøjheden ophøre; der vil ikke blive nogen diskussion om, hvem der skal regnes for den største. Ingen af de sande troende vil sige: "Jeg er tilhænger af Paulus, jeg af Apollos, jeg af Kefas." Alle vil aflægge det samme vidnesbyrd: "Jeg klynger mig til Kristus; jeg fryder mig i ham som min personlige Frelser." *Kristus alene* side 209-210]

[Sådan vil sandheden blive bragt ind i det praktiske liv og forme svaret på Kristi bøn som han har lovet før sin ydmygelse og død: »at alle må være et, ligesom du, Fader, i mig og jeg i dig, at også de må være et i os, for at verden skal tro at du har udsendt mig.« Joh. 17.21. Kærlighed til Kristus og brødrene vil være et vidne til verden om at vi har været hos Jesus og lært af ham. Da vil det tredje englebuds-kab vokse til et højt råb og hele verden vil blive oplyst af Herrens herlighed. *Den sidste krise* side 4]

Vor overbevisning behøver daglig at blive forstærket af ydmyg og oprigtig bøn og læsning af ordet. Medens vi hver har en individualitet, mens vi hver især bør stå fast ved vor overbevisning, må vi stå ved vor overbevisning som Guds sandhed og i den styrke som Gud giver. Hvis vi ikke gør det, vil de vristes ud af vort greb.

Guds ord sættes højest

(402) Guds folk vil genkende menneskelig styring som en guddommelig bestemt forordning og vil lære lydighed mod den som en hellig pligt, inden for dens legitime virkefelt. Men når dens krav konflikter med Guds krav, må Guds ord anerkendes som over al menneskelig lovgivning. Et »så siger Herren« må ikke lægges til side frem for et "så siger menigheden eller staten". Kristi krone skal løftes oven over jordiske magthaveres diademer.

Det princip vi skal fremholde i denne tid, er det samme som tilhængerne af evangeliet under den store reformation holdt sig til. Da fyrsterne samlede sig ved Speyer rigsdagen i 1529, var det som om at håbet for verden var ved at svinde bort. Forsamlingen fik kejserens dekret om begrænsninger i religionsfrihed og forbud mod yderligere

udbredelse af reformlære. Ville Tysklands fyrster acceptere dette dekret? Skulle evangeliets lys slukkes for de skarer, der stadig var i mørke? Mægtige problemer for verden stod på spil. Dem, som havde antaget reformlæren, samledes og de besluttede sig enstemmigt: "Lad os forkaste dette dekret. I samvittighedsanliggender har flertallet ingen kraft."

Sandhedens og religionsfrihedens banner, som disse reformatorer havde holdt højt, er blevet overdraget os i denne sidste kamp. Ansvar for denne store gave, påhviler dem, som du har velsignet med kundskab om hans ord. Vi skal tage imod Guds ord som den højeste autoritet. Vi må selv tage imod dets sandheder. Og vi kan kun påskønne disse sandheder når vi søger dem i personligt studium. Da er Kristi bøn besvaret for os, idet vi gør Guds ord til vor livsfører: (403) »Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.« Joh.17,17. Vor trosbekendelse er anerkendelse af sandheden i ord og handling. Kun derved kan andre vide at vi tror bibelen.

De reformatorere, hvis protest gav os navnet Protestant, følte at Gud havde kaldet dem til at give evangeliet til verden, om det så ville koste deres ejendomme, frihed og deres liv. Er vi, i den sidste kamp af den store strid, ligeså trofaste for vort tillidshverv, som de tidlige reformatorere var for deres?

Midt i forfølgelse og død, blev den tids sandhed, spredt fjern og nær. Guds ord kom ud til folk af alle klasser, høje og lave, rige og fattige, lærte og ulærte og det blev studeret ivrigt. Og dem som modtog lyset, blev dets budbringere. I de dage blev sandheden bragt ud til folk, ved tryksager. Luthers pen var en kraft og hans skrifter, spredte sig vidt ud og oprørte verden. Vi har de samme redskaber til rådighed, med hundrede gange så mange muligheder. Vi har bibler og mangesprogede tryksager med denne tids sandhed i vore hænder og det kan hurtigt bringes ud til hele verden. Vi skal give Guds sidste advarsel til mennesker og hvor alvorligt burde vi ikke studere bibelen og alvorlig i vor iver for at sprede lyset!

Forberedelse til den sidste krise

(404) [Den store krise er lige foran os. Det vil kræve en urokkelig tro at bestå under dens prøvelser og fristelser og at udføre de pligter, som den medfører. Men vi kan vinde en herlig sejr. Ikke en eneste årvågen, bedende, troende sjæl vil blive fjendens bytte.

I den prøvetid, som ligger foran os, vil Gud holde sit løfte om at beskytte dem, som har holdt fast ved hans ord om udholdenhed. Kristus vil sige til sine trofaste: "Mit folk, gå ind i dit kammer og luk dine døre bag dig; hold dig skjult en liden stund, til vreden er draget over " Es. 26,20. Løven af Judas stamme, der er så frygtelig for dem, som forkaster hans nåde, vil være Guds Lam for de lydige og trofaste. Den skystøtte, som varsler vrede og rædsel for den, som overtræder Guds lov, er lys og nåde og befrielse for dem, som har holdt hans bud. Den arm, som vil slå oprørerne ned, har styrke til at udfri de lydige. Enhver, som er tro-

fast, vil blive taget med. »Og han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himmelens yderste grænser.« Matt. 24,31.

Brødre, som Guds ords sandheder er blevet åbenbaret for, hvilken rolle vil I spille under de sidste begivenheder i denne verdens historie? Er I opmærksomme på disse alvorlige realiteter? Forstår I det ophøjede beredelsesværk, som foregår i himmelen og på jorden? Lad alle dem, der har taget imod lyset og haft anledning til at læse og høre profetien, give agt på det, som er skrevet der, »thi tiden er nær«. Ingen bør befatte sig med synden nu. Den er kilden til al elendigheden i vor verden. I bør ikke fortsat leve i døsig-hed og sløv (405) ligegyldighed. Der bør ikke være nogen usikkerhed med hensyn til jeres sjæles skæbne. Overbevis jer om, at I står helt på Herrens side. Lad oprigtige hjerter og skælvende læber spørge: "Hvem kan da bestå?" Har I brugt det allerbedste materiale til jeres karakterbygning i disse sidste dyrebare timer af prøvetiden? Har I lutret jeres sjæle for enhver form for urenhed? Har I fulgt lyset? Svarer jeres handlinger til jeres bekendelse?

Har Guds nådes mildnende, betvingende indflydelse en god virkning på jer? Har I hjerter, som kan føle, øjne, som kan se, ører, som kan høre? Har det været forgæves, at der er blevet forkyndt evig sandhed om jordens nationer? De er fordømt og bereder sig til straffedomme fra Gud. På denne tid, hvor der foregår begivenheder, som vil få evige konsekvenser, burde det folk, som har fået betroet vigtige sandheder, blive i Kristus. Lad jeres lys skinne, så det kan lyse for folkeslagene, som er ved at omkomme i deres synder! Indser I, at I er sat til at forsvare Guds bud over for dem, som træder dem under fødder?

Det er muligt at være en formel troende, som har taget delvis imod troen og alligevel blive fundet for let og gå glip af det evige liv. Det er muligt at praktisere nogle af bibelens påbud og blive betragtet som en kristen og alligevel gå fortabt, fordi man mangler de egenskaber, som har afgørende betydning for en kristen karakter. Hvis I ikke tager hensyn til de advarsler, som Gud har givet, eller hvis I behandler dem med ligegyldighed, eller hvis I nærer eller undskylder synd, er I med til at besegle jeres egen skæbne. I vil blive vejret på vægten og fundet for lette. Nåde, fred og tilgivelse vil for evigt blive trukket tilbage. Så er Jesus gået forbi for aldrig mere at komme inden for rækkevidde af jeres bønner og påkaldelser. Mens nåden endnu varer og Frelseren går i forbøn for os, må vi gøre et grundigt arbejde med evigheden for øje.

(406) Kristi genkomst til vor Jord vil ikke blive udsat ret længe. Dette må være grundtonen i ethvert budskab.

Det salige håb om Kristi andet komme med dets højtidelige realiteter må ofte fremholdes for folket. Forventningen om vor Herres åbenbaring, som snart skal finde sted, vil få os til at betragte jordiske ting som tomme og værdiløse.

Slaget ved Harmagedon vil snart blive udkæmpet. Han, som har navnet "Kongernes Konge og Herrernes Herre" skrevet på sin kappe, vil snart anføre himmelens hære.

Herrens tjenere kan ikke sige det samme i dag, som profeten Daniel sagde: »Den fastsatte tid var lang.« Det vil ikke vare længe, før Guds vidner har fuldført deres opgave og beredt Herrens vej.

Vi må lægge vore smålige, egoistiske planer til side og huske på, at vi har et arbejde, som er meget ophøjet og meget betydningsfuldt. Når vi udfører dette arbejde, lader vi den første, anden og tredje engels budskab lyde og bereder os på den måde for den anden engels komme fra himmelen. Denne engel skal oplyse jorden med sin herlighed.

Herrens dag sniger sig gradvis ind på os, men de, som anser sig for at være store og vise, kender ikke tegnene på Kristi komme eller på verdens ende. Lovløsheden tager overhånd og kærligheden er blevet kold hos de fleste.

Der er tusinder og atter tusinder, millioner og atter millioner, som nu træffer deres afgørelse for evigt liv eller evig død. Den mand, som er fuldstændig optaget (407) på sit kontor, den, som finder fornøjelse ved spillebordet, den, som ved velbehag giver efter for en fordærvet appetit, den forlystelsessyge, den, som går i teater og besøger balsalen, bekymrer sig ikke om evigheden. De er kun optaget af dette: Hvad skal vi spise? Hvad skal vi drikke? Hvad skal vi klæde os med? De er ikke med i den procession, som er på vej mod himmelen. De bliver anført af den store oprører og vil blive tilintetgjort sammen med ham.

Hvis vi ikke forstår betydningen af de øjeblikke, som hastigt går over i evigheden og bereder os til at bestå på Guds store dag, er vi utro husholdere. Vægteren må vide, hvilken nattevagt han befinder sig i. Alt omkring os er nu præget af en alvor, som alle de, der tror på sandheden for denne tid, bør lægge mærke til. Deres handlinger bør være præget af, at de har Guds dag for øje. Guds straffedomme er ved at falde over verden og vi trænger til at berede os til denne store dag.

Vor tid er kostbar. Vi har kun en kort, ja, en meget kort prøvetid til at berede os for det kommende, evige liv. Vi har ingen tid at spille på tilfældige ting. Vi bør vogte os for at læse Guds ord overfladisk.

Det er lige så sandt nu, som da Kristus var på jorden, at hver gang evangeliet foretager et indgreb i fjendens herredømme, møder man kraftig modstand fra hans vældige hære. Den kamp, som vi står lige over for, vil blive den frygteligste, som nogensinde har været udkæmpet. Men selv om Satan bliver fremstillet som en stærk kriger i fuld

udrustning, vil hans fald alligevel blive fuldstændigt og alle, som slutter sig til ham og vælger oprøret i stedet for lovlydighed, vil blive tilintetgjort sammen med ham.

(408) Guds betvingende Ånd er allerede nu ved at blive draget bort fra verden. Orkaner, uvejr, storme, ildebrande og flodbølger, ulykker på hav og land forekommer hurtigt efter hinanden. Videnskaben forsøger at forklare alt dette. De tegn, som i stigende antal sker rundt omkring os og vidner om Guds Søns nært forestående komme, bliver tilskrevet alle mulige andre årsager end den rigtige. Menneskene kan ikke se de vagthavende engle, som holder de fire vinde tilbage, for at de ikke skal blæse, før Guds tjenere er blevet beseglet. Men når Gud byder sine engle at løse vindene, vil der blive en kamp, som ingen pen kan beskrive.

Kristi advarsel lyder til dem, som er ligegyldige i denne tid: »Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund.« Åb. 3,16. Det billede, som er benyttet her - at udspy af munden - betyder, at han ikke kan opsende jeres bønner eller jeres tilkendegivelse af jeres kærlighed til Gud. Han kan ikke på nogen måde godkende jeres undervisning i hans ord eller jeres åndelige arbejde. Han kan ikke henvise til jeres religiøse øvelser og bede om, at der må blive skænket jer nåde.

Hvis sløret kunne blive trukket til side og hvis I kunne se Guds forsæt og de straffedomme, som snart skal falde over en domfældt verden og hvis I kunne se jeres egen stilling, ville I frygte og bæve for jeres egne og jeres medmenneskers sjæle. Da ville der stige alvorlige bønner og hjerteskrærende angstråb op til himmelen. I ville græde mellem forhal og alter og bekende jeres åndelige blindhed og frafald. *Vejl f menigh* bd. 3 side 11-14]

»Stød i horn på Zion, helliger faste, udråb festlig samling, kald folket sammen, helliger et stævne, lad de gamle samles, kald børnene sammen; lad (409) brudgom gå ud af sit kammer, brud af sit telt! Imellem forhal og alter skal præsterne, Herrens tjenere, græde og sige: »Herre, spar dog dit folk! Overgiv ej din arv til skændsel, til hedningers spot!« Joel.2,15-17.

»Vend om til mig af ganske hjerte, med faste og gråd og klage! Sønderriv hjerterne, ej eders klæder, vend om til Herren eders Gud! Thi nådig og barmhjertig er han, langmodig og rig på miskundhed, han angrer det onde. Måske slår han om og angrer og levner velsignelse efter sig.« Vers 12-14.

Efter Israels frafald og bitre straf, var Guds nådesbudskab til det angrende folk således: »Se, derfor vil jeg lokke og føre hende ud i ørkenen og tale hende kærligt til. Så giver

jeg hende hendes vingårde der og Akors dal til en håbets dør. Der skal hun synge som i ungdommens dage, som da hun drog op fra Ægyptens land.« Hos.2,14-15.

»På hin dag, lyder det fra Herren, skal hun påkalde sin ægteemand og ikke mere Baalerne. Baalsnavnene fjerner jeg fra hendes mund. Jeg trolover mig med dig for evigt, jeg trolover mig med dig med retfærd og ret, med miskundhed og barmhjertighed; jeg trolover mig med dig i troskab og du skal kende Herren.« Vers 16-20

»Og I skal kende, at jeg er i Israels midte og at jeg og ingen anden er Herren eders Gud; og mit folk skal I evigthed ikke blive til skamme.« Joel.2,27.

(410) Advarsel, formaning, løfte det er alt sammen til os, til hvem verdens ende kommer. »Så lad os da ikke sove som de andre, men lad os våge og være ædru!« 1.Tess.5,6.

»Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogensinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer.« Luk.21,34.

»Våg og bed, for, at I ikke skal falde i fristelse!« Mark.14,38. Vogt jer mod fjendens hemmelige adgangsvej, vogt jer mod gamle vaner og naturlige tilbøjeligheder, så de ikke forsvarer sig selv; driv dem tilbage og vær på vagt. Pas på tankerne, pas på planerne, at de ikke kredser om selvet. Våg over de sjæle, Kristus har købt for sit eget blod. Find anledninger til at gøre godt mod dem.

»Lad ham ikke finde jer sovende, når han pludselig kommer« Mark.13,36.

Sektion syv - Kald til tjeneste Unge mænd i tjenesten

(411) [Den evangeliske virksomhed må på ingen måde forklejnes. Intet foretagende burde udføres på en sådan måde at forkyndelsen af ordet skulle blive betragtet som en underordnet sag. Det er den ikke. De, som nedvurderer prædikevirksomheden nedvurderer Kristus. Prædikevirksomheden i dens forskellige grene står højest iblandt alt arbejde og det bør fremholdes for ungdommen, at der findes ikke noget Arbejde mere velsignet af Gud, end den evangeliske Prædikevirksomhed.

Vore unge mænd bør ikke lade sig afskrække fra at træde ind i prædikevirksomheden. Der er fare for, at nogle ved indbildninger vil blive draget bort fra den sti Gud byder dem at vandre på. Nogle er blevet opmuntret til at studere medicin, som burde have beredt sig til at træde ind i prædikevirksomheden. Herren kalder flere til at arbejde som prædikanter i hans vingård. De ord blev udtalt: Styrk forposterne; sæt trofaste skildvagter i alle dele af verden. Gud kalder jer, unge mænd. Han kalder hele arméer af unge mænd, som har et varmt hjerte og et stort sind og som har en inderlig kærlighed til Kristus og sandheden. *Buds t unge side 132]*

Mængden af lærdom er af langt mindre betydning end den ånd er som du går ind i arbejdet med. Det er ikke store og lærde mænd som præstetjenesten behøver; det er ikke velformulerede talere. Gud kalder på mænd, (412) som vil give sig selv til ham, for at blive gennemsyret af hans Ånd. Kristi og menneskehedsens sag kræver helligede og selvopofrende mænd, dem som kan gå ud af lejren og bære skammen. Lad dem være stærke tapre mænd, skikkede til værdige virksomheder og lad dem gøre en pagt med Gud, ved offer.

Præstegerningen er ikke for dovne folk. Guds tjenere skal bevise deres embedsførelse til fulde. De vil ikke være dørske, men som hans ords fortolkere, de vil bruge deres bedste kræfter på at være trofaste. De bør aldrig stoppe som elever. De skal holde deres egne sjæle i live over for arbejdets hellighed og over for deres kalds store ansvar, så de ikke på noget tidspunkt eller noget sted bringer Gud et lemlæstet offer, et offer som hverken har kostet dem studie eller bøn. Herren har brug for mennesker med et inderligt åndeligt liv. Enhver arbejder kan blive begavet med styrke ovenfra og kan i tro og håb gå ud på den sti, Gud påbyder ham at vandre på. Guds ord forbliver i den unge, helligede medarbejder. Han er hurtig, alvorlig, kraftfuld og har en udtømmelig forsyningskilde i form af Guds råd.

Gud har kaldet dette folk til at give verden budskabet om Kristi snarlige genkomst. Vi skal give mennesker det sidste kald til evangeliets højtid, den sidste indbydelse til Lammets bryllupsmåltid. Der er stadig tusindvis af steder, der endnu ikke har hørt kaldet, som skal høre det. Mange som ikke har givet budskabet skal proklamere det. Jeg appellerer til vore unge mænd: Har Gud ikke kaldt jer til at udbasunere dette budskab?

Hvor mange af vore unge mænd går ikke ind i Guds gerning, ikke vor at blive betjent, men for at tjene? For nogen tid siden, var der nogle som fæstnede deres tanker på den ene sjæl efter den anden og sagde: "Herre hjælp mig til at frelse denne sjæl" Men (413) nu sker det sjældent. Hvor mange handler som om de indser syndernes fare? Hvor mange tager sig af dem, de ved er i fare og bringer dem frem for Gud i bøn og beder ham frelse dem?

Apostlen Paulus kunne sige til den første menighed: »Og de priste Gud for mig.« Gal.1,24. Skal vi ikke bestræbe os efter at det samme kan siges om os? Herren vil finde midler og metoder til dem, der søger han af hele hjertet. Han ønsker at vi skal anerkende den guddommelige ledelse,

som ses når der beredes nye arbejdsmarker; og når der banes vej, for at disse marker indtages med godt resultat.

Lad prædikanter og evangelister få mere tid til alvorlig bøn med dem, som er overbevist om sandheden. Husk på, at Kristus altid er med jer. Herren er, i sin nådes dyrebare tilkendegivelse, parat til at styrke og opmuntre den oprigtige og ydmyge arbejder. Giv da andre genskin af det lys Gud har ladet skinne på jer. dem som gør dette bringer Herren de dyrebareste ofre. Deres hjerter som bærer frelsens gode efterretninger er glødende af lovprisninger.

»Dette siger han, som holder de syv stjerner i sin højre hånd.« Åb.2,1.

Den liflige indflydelse, menigheden skal være rig på, skal være bundet til Guds prædikanter, som skal stå for Kristi dyrebare kærlighed. Himlens stjerner er under Kristi kontrol. Han fylder dem med lys. Han anviser deres bevægelser. Gør han ikke det, vil de være faldne stjerner. Sådan er det med hans prædikanter. De er kun redskaber i hans hånd og alt det gode de udretter gøres ved hans kraft. Ved dem skal hans lys skinne frem. Det er mere til Kristi ære at (414) Gud, ved Helligåndens gerninger, gør sine prædikanter til en større velsignelse for menigheden, end at han lader stjernerne tjene verden. Frelseren skal være deres tilstrækkelighed. Hvis de vil se på ham, som han så må sin Fader, vil de gøre hans gerninger. Idet de gør sig afhængige af Gud, vil han give dem klarhed til at give genskin til verden.

Lad dem, som er som stjerner i Kristi hånd, huske på at de altid skal bevare en indviet og hellig værdighed. de er Kristi repræsentanter. Enkelhed i Kristus er den sandhedens rene og hellige værdighed.

Guds tjenere skal forkynde hans ord til folk. De vil, under Helligåndens virke, bringes i orden som stjerner i Kristi hånd og skinne i hans klarhed. Lad dem, som hævder at være Kristi prædikanter rejse sig op og skinne; for deres lys er kommet og Herrens herlighed har rejst sig over dem. Lad dem forstå at Kristus vil have dem til at gøre det samme arbejde, som han har gjort. Lad dem forlade de menigheder, der kender sandheden og gå ud og oprette nye menigheder og give sandhedens ord til dem, som ikke kender til Guds advarselsbudskab.

Medarbejderantallet i præstetjenesten skal ikke blive mindre, men forøges stærkt. Hvor der nu er en prædikant på marken, skal der lægges tyve til; og hvis Guds Ånd styrer dem, vil disse tyve give sandheden på en sådan måde, at der yderligere vil komme tyve til.

[Til Kristi værdighed og embedsgerning hører, at han fremskaffer sådanne forhold som er efter hans behag. Mere og mere skal hans efterfølgere blive en kraft i sandhedens forkyndelse, efter som de nærmer sig fuldkommenhed i tro

og kærlighed (415) til deres brødre. Herren har sørget for guddommelig bistand i alle kritiske tilfælde hvor vore menneskelige hjælpemidler er utilstrækkelige. Han giver Den Hellige Ånd til hjælp i enhver vanskelighed for at styrke vort håb og vor forvisning og for at oplyse vort sind og rense vore hjerter. Det er hans hensigt at der skal skaffes tilstrækkelige hjælpemidler til veje til gennemførelse af hans planer. Jeg vil opfordre jer til at søge råd hos Gud. Søg ham af et helt hjerte og »Gør, hvad han siger til jer.« Joh. 2,5 *Evangeliets tjenere* side 46]

Herren har ikke kaldet unge mænd til at arbejde blandt menighederne. De er ikke kaldet til at tale til et publikum som ikke har brug for deres umodne arbejde, som godt er klar over hvordan tingene er og som ikke mærker åndens dragen under deres arbejde. Lad unge dygtige mænd være sammen med erfarne arbejdere i den store høstmark. Rigtig mange vil få den bedste begyndelse i kolportagearbejdet og udnytte anledningerne de får til evangelisk arbejde.

Men lad ingen blive andre menneskers skygger. Lad dem ikke blot være maskiner, der fremtvinger visse spørgsmål, på kommando. De skal ikke få fremstillet prædikener, som de kan bruge hvor de kommer hen. Lad dem søge at blive belært af Gud, gennem Helligånden. Lad dem søge hjælp, ved bøn og ihærdigt studium af Guds ord. Gør de det, vil han, som kalder dem til at arbejde med evangeliet, gøre det tydeligt at de er udvalgte kar. Han vil give dem ord at sige til folk.

Deres første opgave er at lære forskellige lektier fra den Store Lærer. Der er ét mål i Guds ord, der er sat frem for alt andet: at være som han, der »gik omkring og udrettede godt.«

Vil nogen tjene mig,« siger Kristus, »da skal han følge mig.« (416) Joh.12,26. Lad medarbejderne lære hvordan Kristus levede og arbejdede, ved at de studerer hans liv. Lad dem hver dag stræbe efter at leve hans liv.

[Jag efter at kende Herren, I unge, da skal I kende, at som »morgenrøden er hans opgang vis.« Hos.6,3 Stræb efter at dygtiggøre jer mere og mere. Søg alvorligt at blive et med Frelseren. Lev af tro på Kristus. Virk som han. Vie jeres liv til at frelse sjæle, som han gav sit liv for. Gør, hvad I kan, for at hjælpe dem, I kommer i berøring med.] Bestræb jer hele tiden for at blive bedre. Lad jeres liv opfylde ordene: »Dit bud har gjort mig visere end mine fjender.« Sal.119,98. [Tal med jeres ældre broder, som vil fuldende jeres uddannelse, bud på bud, regel på regel, lidt her, lidt der. Ved at holde jer nær knyttet til ham, der gav sig selv som et offer for at frelse en fortabt verden, vil I blive anerkendt som arbejdere.] Når I kan lægge jeres hånd på sandheden og påskønne den, idet I kan sige: "Min Herre og min Gud", vil nåde, fred og glæde være jeres i rigt mål. [*Mesterens Tjeneste* side 42]

Åben nye marker, er ordene fra Herren og læg til jeres medarbejdere. Uddan unge mænd til at arbejde og tøv ikke. Uddan, uddan, uddan.

»Siger I ikke: »Der er endnu fire måneder, til høsten kommer?« Se, jeg siger jer: opløft jeres øjne og se, at markerne er hvide til høsten. Allerede nu får den, der høster, løn og samler frugt til evigt liv, så de kan glæde sig sammen, både den, som sår og den, som høster.« Joh.4,35.36.

Menigheden og prædikanterne

(417) [Det er på høje tid, at medlemmerne i vore menigheder gør mere bestemte anstrengelser for at underholde de mænd, som bringer nådens sidste budskab ud til verden. Medlemmerne i menigheden må ved at lægge en praktisk guds frygt for dagen give det advarselsbudskab kraft, som Guds budbærere forkynder for verden. Udsigterne i verden vækker ængstelse hos intelligente mennesker. Hvis de, som kender sandheden, vil leve efter bibelens principper og vise, at de er blevet helliget ved sandheden og at de er efterfølgere af den sagtmødige og ydmyge Frelser, vil de komme til at øve en indflydelse, som vil vinde sjæle for Kristus.

At yde mindre end en aktiv, alvorlig tjeneste for Mesteren er at fornægte den tro, vi bekender os til. Kun den kristendom, som viser sig ved alvorligt, praktisk arbejde, kan gøre indtryk på dem, som er døde i overtrædelse og synd. Kristne mennesker, som beder og som er ydmyge troende og viser i handling, at det er deres største ønske at sprede kundskab om den frelsende sandhed, som skal stille alle mennesker på prøve, vil komme til at indsamle en rig høst af sjæle til Mesteren.

Vi bør bryde ensformigheden i vort religiøse arbejde. Vi har en opgave at udføre i verden, men vi viser ikke tilstrækkelig aktivitet og nidkærhed. Hvis vi lagde større alvor for dagen, ville mennesker blive overbevist om sandheden i vort budskab. Lunkenheden og ensformigheden i vor tjeneste for Gud virker frastødende på mange i de højere kredse, som trænger til at se en dyb, alvorlig, helliget nidkærhed. En lovmæssig kristendom er ikke tilstrækkelig i denne tid. Vi kan udføre alle de ydre handlinger i tjenesten og alligevel være lige så blottet for Helligåndens livgivende indflydelse, som Gilboas bjerge var blottet for dug og regn. Vi behøver alle sammen åndelig væde og vi trænger også til de klare stråler fra Retfærdighedens Sol, (418) for at vore hjerter kan blive blødgjort. Vi bør altid stå urokkeligt fast på principperne. De bibelske principper skal forkyndes og holdes ved lige ved hellig praksis.

De, som er i Guds tjeneste, må være fulde af liv og vise beslutsomhed i arbejdet for at vinde sjæle. Husk på, at der findes mennesker, som vil gå fortabt, hvis ikke vi som Guds redskaber arbejder med en fasthed, som ikke giver

op eller mister modet. Nådens trone må være vor stadige støtte.

Der findes ingen undskyldning for, at menighederne er så ligegyldige og svage. »Hjem til borgen, I fanger med håb!« Zak. 9,12. Vi kan få styrke hos Kristus. Han er vor Talsmand hos Faderen. Han sender sine sendebud ud til hver eneste del af sit rige for at meddele sit folk sin vilje. Han vandrer midt iblandt sine menigheder. Han ønsker at helliggøre, opløfte og forædle sine efterfølgere. De, som i sandhed tror på ham, vil øve en indflydelse, som vil være en duft af liv i verden. Han holder stjernerne i sin højre hånd og det er hans hensigt at lade sit lys skinne for verden gennem dem. På denne måde ønsker han at berede sit folk til en højere tjeneste i menigheden hinsides. Han har pålagt os en stor opgave. Lad os udføre den med nøjagtighed og beslutsomhed. Lad os vise i vort liv, hvad sandheden har gjort for os.

»Som vandrer midt imellem de syv guldlysestager.« Åb. 2,1. Dette skriftsted viser Kristi forhold til menighederne. Gennem hele jordens længde og bredde vandrer han midt imellem sine menigheder. Med spændt opmærksomhed giver han agt på dem for at se, om de befinder sig i en sådan åndelig tilstand, at de kan fremme hans rige. Kristus er til stede overalt, hvor menigheden samles. Han kender hver enkelt, som er knyttet (419) til hans tjeneste. Han kender dem, hvis hjerte han kan fylde med hellig olie, som de kan bringe videre til andre. De, som med troskab fremmer Kristi værk her i verden, de, som i ord og gerninger repræsenterer Guds karakter og fuldbyrder Guds forsæt med dem, er meget dyrebare i hans øjne. Kristus finder behag i dem på samme måde, som en mand finder behag i en velholdt have og i duften af de blomster, han har plantet.

Det har kostet selvfornægtelse, selvopofrelse, ubøjet energi og megen bøn at bringe vore forskellige missionsforetagender derhen, hvor de nu befinder sig. Der er fare for, at nogle af dem, som nu kommer frem på handlingens skueplads, vil være tilfredse med at forholde sig passive, fordi de synes, at der ikke længere behøves så megen selvfornægtelse og flid og så hårdt og ubehageligt arbejde, som lederne i dette budskab havde. De mener, at tiderne har forandret sig og at det ikke er nødvendigt for dem at leve under så prøvende forhold, som mange blev kaldet til at leve under i budskabets første tid, fordi Guds værk nu råder over flere midler.

Men hvis der på det nuværende stadium af Guds værk var blevet vist den samme flid og selvopofrelse som i begyndelsen, ville der være blevet udrettet hundrede gange så meget, som der er i dag.

Hvis værket skal gå fremad under udfoldelse af den samme store energi, hvormed det begyndte, må de moralske ressourcer ikke begrænses. Der må stadig være tilgang af moralsk kraft. Hvis de, der melder sig til tjeneste nu, føler, at de ikke behøver at anstrenge sig så meget og at det ikke er så nødvendigt nu at vise selvfornægtelse og at være

økonomisk ikke blot med hensyn til midler, men også med hensyn til tid, vil værket gå tilbage. Arbejderne i denne tid må være i besiddelse af den samme grad af guds frygt, energi og udholdenhed, som lederne havde.

(420) Virksomheden er blevet udvidet således, at det nu strækker sig over et stort område og tallet på de troende er blevet forøget. Alligevel er der stor mangel, for der kunne have været udrettet mere, hvis der blev lagt den samme missionsånd for dagen som tidligere. Uden denne ånd vil arbejderne blot skade og vanære Guds sag. Værket går i virkeligheden tilbage i stedet for frem, som det var Guds hensigt, at det skulle gøre. Vi må ikke sammenligne vort nuværende medlemstal og omfanget af vor virksomhed med forholdene i begyndelsen. Vi bør snarere tænke på, hvad der kunne være blevet udrettet, hvis hver eneste arbejder havde helliget sig til Gud med legeme, sjæl og ånd, som han burde have gjort. *Vejl f menigh* bd. 3 side 43-45]

[Vore menigheder skal samarbejde i bearbejdelsen af den åndelige ager i håb om at få en høst senere. jorden er hård, men brakjorden må brydes og retfærdighedens sæd sås. Stands ikke, I af Gud elskede lærere, som om I var i tvivl, om I skal fortsætte med et arbejde, der vil vokse, blot det bliver gjort.] Svigt ikke, heller ikke hvis I bliver modløse. »Thi Guds medarbejdere er vi; Guds ager, Guds bygning er I.« 1.Kor.3,9. Husk på at I ikke kan stole på selvet. [*I Mesterens Tjeneste* side 19]

[Som aldrig før bør vi ikke blot bede om, at der må blive sendt arbejdere ud til den store høst, men at vi må få en klar opfattelse af sandheden, således at vi, når sandhedens budbærere kommer, kan tage imod budskabet og vise agtelse for budbringeren. *Vejl f menigh* bd. 3 side 45]

Hjemmmissionsarbejdet

En advarsel fra Efesermenigheden

(421) [Det sanddru vidne skriver til menigheden i Efesus og siger: »Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.« Åb. 2,4-5.

Til at begynde med havde efesermenigheden udmærket sig ved en barnlig enfoldighed og varme. En levende, alvorlig, hjertelig kærlighed til Kristus var kommet til udtryk. De troende glædede sig i Guds kærlighed, fordi Kristus var i deres hjerte ved sin iboende nærværelse. Pris til Gud var på deres læber og deres taknemmelige sindelag stod i samklang med den himmelske families taksigelse.

Verden kunne se, at de havde været sammen med Jesus. Syndige, bodfærdige mennesker, som havde fået tilgivelse og var blevet rensset og helliggjort, kom til at leve i samfund med Gud ved hans Søn. De troende søgte med alvor at tage imod og adlyde ethvert Guds ord. De var fyldt med kærlighed til Genløseren og det var deres højeste mål at vinde sjæle for ham. Det faldt dem ikke ind at ophobe Kristi nådes dyrebare skat. De følte betydningen af deres kald og drevet af budskabet om, fred på jorden, i menneskers velbehag, brændte de af længsel efter at bringe det glade budskab til jordens yderste grænser.

Menighedens medlemmer var et i sind og handling. Kærlighed til Kristus var den gyldne kæde, som knyttede dem sammen. De higede efter at komme til at kende Herren mere fuldkomment, mens lys og (422) glæde og fred kom til syne i deres liv. De besøgte faderløse og enker i deres trængsel og bevarede sig selv uplekkede af verden. Dersom de undlod at gøre dette, ville der efter deres mening have været en selvmodsigtelse i deres bekendelse og de ville have fornægtet deres Genløser.

I hver eneste by gik arbejdet fremad. Sjæle blev omvendt og de omvendte følte, at de måtte fortælle andre om den uvurderlige skat. De undte sig ikke hvile, før de stråler, som havde oplyst deres eget sind, skinnede på andre. I skarevis af vantrø mennesker blev gjort bekendt med grundlaget for det kristne håb. Varme, inspirerede, personlige henvendelser blev rettet til de syndige og vildfarne, til de udstødte og til sådanne, som bekendte sig til at kende sandheden, men elskede vellyst mere end de elskede Gud.

Men efter en tids forløb begyndte de troendes iver, deres kærlighed til Gud og til hinanden at aftage. Kulde sneg sig ind i menigheden. Der opstod uoverensstemmelser og mange tog blikket bort fra Jesus som deres tros banebryder og fuldender. De skarer, som kunne være blevet overbevist og omvendt, hvis de troende havde efterlevet sandheden, blev ikke advaret. Da var det, at det sanddru vidne sendte budskabet til menigheden i Efesus. Deres manglende interesse for sjæles frelse var et tegn på, at de havde mistet den første kærlighed, for ingen kan elske Gud af hele sit hjerte og sind og af hele sin sjæl og styrke uden at elske dem, som Kristus er død for. Gud opfordrede dem til at omvende sig og gøre de første gerninger. I modsat fald ville lysestagen blive flyttet fra sit sted.

Bliver efesermenighedens erfaring ikke gentaget i menighedens erfaring i denne slægt? Hvilken brug gør menigheden i vor tid af den kundskab, den har fået om Guds sandhed? Da dens medlemmer fik øjnene op for Guds udsigelige barmhjertighed mod den faldne slægt, (423) kunne de ikke være tavse. De var fulde af iver efter at samarbejde med Gud og bringe andre de velsignelser, som de selv havde modtaget. Efterhånden som de gav, modtog de stadig mere. De voksede i nåde og i erkendelsen af Herren Jesus Kristus.

Brødre og søstre, som længe har påstået, at I tror på sandheden, jeg vil stille hver enkelt af jer dette spørgsmål: Har din handlemåde været i overensstemmelse med det lys, de privilegier og de anledninger, du har modtaget fra himmelen? Dette er et alvorligt spørgsmål. Retfærdighedens Sol er gået op over menigheden og det er menighedens pligt at

skinne. Det er enhver sjæls forret at kunne gå fremad. De, som er forenet med Kristus, bliver udviklet i nåde og i kundskab om Guds Søn, indtil de bliver fuldvoksne mænd og kvinder. Hvis alle, som påstår, at de tror på sandheden, til fulde havde udnyttet deres evner og deres anledninger til at lære og til at handle, ville de være blevet stærke i Kristus. Uden hensyn til deres arbejde hvad enten de var landmænd, håndværkere, lærere eller prædikanter ville de være blevet dygtige arbejdere for den himmelske Mester, hvis de havde helliget sig helt til Gud.

Men hvad gør menighedens medlemmer for at blive værdige til betegnelsen »Guds medarbejdere«? 1.Kor. 3,9. Hvor ser vi en byrde for sjæle? Hvor ser vi menighedens medlemmer optaget af religiøse emner og af at overgive selvet til Guds vilje? Hvor ser vi kristne, som betragter det som deres ansvar at gøre menigheden rig på fremgang, gøre den til et årvågent, lysbærende folk? Hvor er de, som ikke er smålige, når det gælder om at udføre deres kærlighedsgerning for Mesteren? Vor Genløser skal se det, hvorved han skal mættes, fordi hans sjæl har haft møje. Hvordan forholder det sig med dem, som bekender sig til at være hans efterfølgere? Vil de blive mætte, når de ser frugten af deres arbejde?

Hvad er grunden til, at der er så lidt tro, så lidt åndelig (424) kraft? Hvorfor er der så få, som tager åget på sig og bærer Kristi byrde? Hvorfor skal mennesker overtales til at arbejde for Kristus? Hvorfor er der så få, som kan gøre rede for genløsningens hemmeligheder? Hvad er grunden til, at den retfærdighed, Kristus tildeler, ikke skinner som et lys for verden gennem dem, som bekender sig til at være hans efterfølgere?

Følgen af uvirksomhed

Når menneskene bruger deres kræfter, sådan som Gud ønsker det, vil deres talenter blive forøget, deres evner udviklet og de vil få himmelsk visdom til at søge at frelse de fortabte. Men hvordan kan menighedens medlemmer vente at få den himmelske skat, når de er ligegyldige og forsømmer deres ansvar med hensyn til at dele ud til andre? Når de som bekender sig til at være kristne, ikke har nogen byrde for at oplyse dem, som lever i mørke og når de ikke længere bringer nåde og kundskab til andre, bliver deres indsigt svækket og de sætter ikke mere pris på den rige gave fra himmelen. Når de ikke selv sætter pris på den, indser de heller ikke nødvendigheden af at fremholde den for andre.

Vi ser store menigheder samlet på forskellige steder. Deres medlemmer har tilegnet sig kundskab om sandheden og mange lader sig nøje med at høre livets ord uden at søge at bringe lyset til andre. De føler kun et ringe ansvar for værket fremgang og kun lidt interesse for sjæles frelse. De er fulde af nidkærhed i timelige anliggender, men de tager ikke deres religion med ind i deres arbejde. De siger: "Religion er religion og forretning er forretning." De mener, at hver ting har sin plads, men de siger: "Lad dem være adskilt."

På grund af forsømte anledninger og misbrugte privilegier vokser medlemmerne i disse menigheder ikke »i vor Herres og frelsers Jesu Kristi nåde«. 2.Pet. 3,18. Derfor er de så svage i (425) troen, mangelfulde i kundskab og som

børn i erfaring. Fortsætter de på denne måde, vil de blive ført vild af de mange forførelser i de sidste dage, for de vil ikke være i besiddelse af åndelig indsigt, så de kan skelne sandhed fra vildfarelse.

Gud har pålagt sine tjenere at forkynde sandhedens budskab. Dette skal menighederne tage imod og på enhver mulig måde bringe til andre. De skal opfange de første lysstråler og sprede dem. Her er vor store synd. Vi er mange år bagefter. Prædikanterne har søgt efter den skjulte skat, de har åbnet skrinet og ladet sandhedens perle stråle, men menighedens medlemmer har ikke gjort en hundrede-del af det, Gud kræver af dem. Hvad andet kan vi vente end svækkelse i det religiøse liv, når folket hører prædiken efter prædiken, men ikke praktiserer den givne undervisning? Hvis vi ikke gør brug af de evner, som Gud har givet os, vil de degenerere. Ja, det vil gå endnu værre. Når menighederne er uvirksomme, vil Satan sørge for, at de får noget at bestille. Han overtager marken og sætter medlemmerne i gang med arbejde, som lægger beslag på deres energi, ødelægger deres åndelighed og bliver en dødvægt for menigheden.

Der findes nogle iblandt os, som ville betragte deres passivitet som en syndig forsømmelse af at bruge de talenter, som Gud har givet dem, hvis de tog tid til at overveje sagen. Brødre og søstre, jeres Genløser og alle de hellige engle sørger over jeres hjertes hårdhed. Kristus gav sit liv for at frelse sjæle og alligevel gør I, som har lært hans kærlighed at kende så små anstrengelser for at bringe hans nådes velsignelser ud til dem, som han døde for. En sådan ligegyldighed og pligtforsømmelse forbavser englens. I dommen vil I komme til at møde de sjæle, som I har forsømt. På den store dag kommer I til at føle jer strafskyldige og fordømte. Måtte Herren lede jer til omvendelse nu. (426) Måtte han tilgive sit folk, at de har forsømt at udføre den opgave, som han havde pålagt dem at udføre i sin vingård.

»Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.« Åb. 2,5.

Hvor er der få, som kender deres besøgelsestid! Hvor er der få, selv blandt dem, som bekender sig til at tro på den nærværende sandhed, som forstår tidernes tegn eller ved, hvad vi vil komme til at opleve inden afslutningen. Det skyldes Guds langmodighed, at vi lever i dag. Hvor længe vil Guds engle blive ved med at holde vindene tilbage, for at de ikke skal blæse?

Hvor er der få i vore menigheder, som virkelig er ydmyge, hengivne, gudfrygtige Kristi tjenere, til trods for at Gud har været så usigelig nådig imod os. Hvor er der få hjerter, som er fulde af taknemmelighed og pris, fordi de har fået det kald og den ære at få del i Guds værk og at blive delagtige med Kristus i hans lidelser.

Et stort antal af dem, som udgør vore menigheder i dag, er døde i overtrædelser og synder. De kommer og går, som en dør, der svinger på sine hængsler. I årevis har de med selvtilfredshed lyttet til de højtideligste og mest gribende sandheder, men de har ikke rettet sig efter dem. Følgen er,

at de bliver mindre og mindre modtagelige for sandhedens dyrebare skatte. De gribende vidnesbyrd med irttesættelse og advarsel får dem ikke til at omvende sig. De herligste toner, som kommer fra Gud gennem menneskers læber, retfærdiggørelse ved tro og Kristi retfærdighed finder ikke genklang hos dem i form af kærlighed og taknemmelighed. Skønt den himmelske købmand lægger troens og kærlighedens kosteligste klenodier frem for dem og til trods for at han indbyder dem til at købe "guld, lutret i ild" og "hvide klæder" at iføre sig og "øjensalve" så de kan komme til at se, forhærdet de deres hjerter over for ham og undlader at ombytte deres lunkenhed med kærlighed og iver. Hvis (427) de fortsætter på denne måde, vil Gud forkaste dem. De gør sig selv uskikket til at være medlemmer af hans familie.

Det vigtigste er at vinde sjæle

Vi må ikke se sådan på det, at det evangeliske arbejde hovedsagelig påhviler prædikanten. Gud har givet den enkelte et arbejde at udføre i forbindelse med hans rige. Enhver, som bekender Kristi navn, må være en alvorlig, uegennyttig arbejder, som er rede til at forsvare retfærdighedens principper. Enhver sjæl bør gøre en aktiv indsats for at fremme Guds sag. Uden hensyn til hvad vort kald måtte være, har vi som kristne en opgave at udføre, nemlig at gøre verden bekendt med Kristus. Vi skal være missionærer, hvis hovedformål er at vinde sjæle for Kristus.

Gud har betroet sin menighed den opgave at sprede lys og at forkynde budskabet om hans kærlighed. Det er ikke vor opgave at fordømme, ikke at tale nedsættende, men at samarbejde med Kristus og trygle mennesker om at blive forligte med Gud. Vi skal opmuntre sjæle, drage dem til os og på den måde vinde dem for Frelseren. Hvis det ikke interesserer os og hvis vi ikke tjener Gud med vort hjerte og vort liv, berøver vi ham vor indflydelse, vor tid, vore penge og vor arbejdskraft. Når vi undlader at gavne vore medmennesker, berøver vi Gud den ære, som han ville få, hvis der blev omvendt sjæle.

Begynd med de nærmeste

Der findes mennesker, som har bekendt sig til at være kristne gennem lang tid. Skønt de ikke har følt noget ansvar for de sjæle, som er ved at gå fortabt inden for deres eget hjem vægge, føler de måske, at de har en opgave at udføre i fremmede lande. Men hvor er beviset for, at de er skikket til en sådan gerning? Hvorledes har de vist, at de har en byrde for sjæle? Disse mennesker trænger først og fremmest til at blive undervist og oplært hjemme. Sand tro og kærlighed (428) til Kristus ville skabe et alvorligt ønske hos dem om at frelse sjæle i deres hjem. De ville tage enhver åndelig evne i anvendelse for at samarbejde med Kristus og for at lære hans sagtmødighed og ydmyghed at kende. Hvis Gud så ønskede, at de skulle rejse til fremmede lande, ville de være forberedt til det.

De, som ønsker at arbejde for Gud bør begynde hjemme, i deres egen familie, i deres eget nabolag, blandt deres egne venner. Der kan de finde en passende missionsmark. Dette arbejde i hjemmet er en prøve, som åbenbarer deres evne eller mangel på evne til at arbejde på et mere vidtstrakt felt.

Filips og Natanaels eksempel

Filip og Natanael er eksempler på ægte missionsarbejde i hjemmet. Filip havde set Jesus og var overbevist om, at han var Messias. I sin glæde ønskede han også, at hans venner skulle få kendskab til denne glædelige nyhed. Han ønskede, at Natanael skulle få del i den sandhed, som havde været til så stor trøst for ham. Når den sande nåde findes i hjertet, vil det altid komme til udtryk. Filip gik ud for at finde Natanael og da han kaldte på ham, svarede Natanael, som holdt bøn under figentræet. Natanael havde ikke haft den forret at lytte til Jesu ord, men han følte sig draget til ham i ånden. Han længtes efter lys og var netop ved at bede alvorligt om det i dette øjeblik. Filip udbød med glæde: »Ham, som Moses i loven og ligeså profeterne har skrevet om, ham har vi fundet, Jesus, Josefs søn, fra Nazaret.« Joh. 1,45. Tilskyndet af Filip søgte Natanael efter Frelseren og fandt ham og nu gav han sig også til at vinde sjæle for Kristus.

En af de mest virkningsfulde måder, man kan bringe lyset ud på, er ved private, personlige bestræbelser. I hjemmets kreds, i naboens hjem eller ved sygesengen (429) kan du på en stille måde læse skriften og tale et ord for Jesus og sandheden. På denne måde kan du så en dyrebar sæd, som vil spire og bære frugt.

Familien som missionsmark

Vort arbejde for Kristus skal begynde med familien i hjemmet. De unge bør uddannes og opdrages på en helt anden måde end før i tiden. Der skal arbejdes meget mere for dem, end der er blevet gjort hidtil, hvis det skal gå dem godt. Ingen missionsmark er vigtigere end denne. Ved forskrift og eksempel bør forældre lære deres børn at arbejde for de uomvendte. Børnene bør opdrages på en sådan måde, at de viser medfølelse med de gamle og forkomne og søger at lindre lidelserne hos de fattige og sørgende. De bør lære at gøre flittigt missionsarbejde og fra deres tidligste år bør man indprente dem, at de bør vise selvfornægtelse og bringe ofre for andres skyld og for at fremme Kristi sag, så at de kan blive Guds medarbejdere.

Men hvis de nogensinde skal lære at udføre virkeligt missionsarbejde for andre, må de først lære at arbejde for dem, som er i hjemmet og som har en naturlig ret til deres kærlighedshandlinger. Hvert barn bør lære at gøre sin del af arbejdet i hjemmet. Det bør aldrig skamme sig over at bruge hænderne til at løfte byrderne i hjemmet eller over at bruge fødderne til at gå ærinder. Når det er beskæftiget på denne måde, vil det ikke blive ligegyldigt eller gå ind på syndens vej. Børnene og de unge spilder mange timer, som de kunne have brugt til at tage familiens byrder på deres stærke unge skuldre og hjælpe til med at bære dem for nogen skal jo bære dem og derved vise deres far og mor kærlig interesse. De skal også have et grundigt kendskab til sundhedsreformens sande principper og lære at vise omsorg for deres legeme.

Hvor ville jeg ønske, at forældrene ville tage sig (430) af deres børns evige vel og at de ville påtage sig denne opgave under bøn med omhu. De bør spørge sig selv: Har vi været ligegyldige? Har vi forsømt denne højtidelige opgave? Har vi tilladt, at vore børn er blevet et bytte for Satans fristelser? Har vi ikke et alvorligt regnskab at gøre op med Gud, fordi vi har tilladt vore børn at bruge deres talenter,

deres tid og deres indflydelse til at modarbejde sandheden og Kristus? Har vi ikke forsømt vor pligt som forældre og bidraget til, at tallet på Satans undersætter er blevet forøget?

Missionsmarken i hjemmet er i sørgelig grad blevet forsømt af mange og det er på tide, at guddommelige hjælpemidler og midler til at råde bod på situationen bliver taget i brug, så der kan blive rettet på dette onde. Hvilken undskyldning kan de, som bekender sig til at følge Kristus, give. Fordi de har forsømt at opdrage deres børn til at arbejde for ham?

Gud ønsker, at familierne på jorden skal være et symbol på familien i himmelen. Kristelige hjem, som er grundlagt og ledet i overensstemmelse med Guds plan, hører til de mest virkningsfulde midler, når det gælder om at danne en kristen karakter og at fremme hans værk.

Hvis forældrene ønsker, at der skal ske en forandring med deres familie, bør de selv hellige sig helt til Gud og samarbejde med ham i den gerning, som skal udføres, for at der kan ske en forandring i deres familie.

Når vore hjem er, som de bør være, vil børnene ikke få lov til at vokse op i lediggang og de vil ikke få lov til at vise ligegyldighed over for Guds Krav med hensyn til de trængende omkring dem. Som Herrens arv vil de blive oplært til at påtage sig arbejde, hvor de er. Fra sådanne hjem vil der skinne et lys, som vil være til hjælp for de uvidende og lede dem til al kundskabs Kilde. Der vil blive øvet en indflydelse, som vil være en kraft for Gud og hans sandhed.

Lær menigheden at gøre missionsarbejde

(431) »Vægter, hvordan skrider natten?« Es. 21,11. Er de vægtere, som dette spørgsmål bliver rettet til, i stand til at give basunen en bestemt lyd? Tager hyrderne sig trofast af hjorden, så de kan aflægge regnskab? Tager Guds tjenere vare på sjæle og forstår de, at de, som står under deres omsorg, er købt med Kristi blod? Der skal udføres et stort arbejde i verden og hvilke anstrengelser gør vi for at fuldbyrde det? Der er blevet prædikeret for meget for folket, men er de blevet undervist om, hvordan de skal arbejde for dem, som Kristus døde for? Er der blevet udarbejdet en arbejdsmetode og er den blevet forelagt dem på en sådan måde, at den enkelte har indset nødvendigheden af at tage del i arbejdet?

Det er let at se, at alle de prædikener, som er blevet holdt, ikke har oplært en stor skare selvfornægtende arbejdere. Dette bør betragtes som en sag, der har de alvorligste følger menighederne visner, fordi de ikke har brugt deres talenter til at bringe lyset ud. Der bør gives en grundig undervisning og det skal være som lærdomme fra Mesteren selv, så at alle kan tage deres lys i brug. De, som skal føre tilsyn med menighederne, bør vælge dygtige medlemmer og give dem ansvar og samtidig undervise dem om, hvordan de bedst kan tjene andre og være til velsignelse for dem.

Ethvert middel bør tages i brug for at bringe kundskaben om sandheden ud til de tusinder, som vil lægge mærke til beviserne og påskønne kærligheden mellem Kristus og hans folk, hvis de får anledning til at se den. Lad der blive holdt missionsmøder for at undervise folk om, hvordan de skal udføre missionsarbejde. Gud venter, at hans menighed skal oplære sine medlemmer og gøre dem skikkede til at oplyse verden. Der burde gives en uddannelse, (432) som ville bevirke, at der meldte sig flere hundrede, som ville stille værdifulde talenter til rådighed for vekselserne. Når disse talenter blev taget i anvendelse, ville der blive uddannet mænd, som var skikkede til at varetage betroede og indflydelsesrige stillinger og til at efterleve rene, ufordærvede principper. På denne måde ville der blive udrettet meget godt for Mesteren.

Sæt menighedens medlemmer til at bestille noget

Mange, som er i besiddelse af gode evner, er ved at ruste op på grund af uvirksomhed, fordi de ikke ved, hvordan de skal gribe missionsarbejdet an. Lad personer, som har evner til det, vise disse passive mennesker, hvad de skal bestille. Der bør oprettes små missioner flere steder for at lære mænd og kvinder, hvordan de skal bruge og forøge deres talenter. Alle bør vide, hvad der ventes af dem. Da vil mange, som ikke har noget arbejde nu, blive tro tjenere.

Lignelsen om talenterne bør stå klar for alle. Medlemmerne i menighederne bør lære at forstå, at de er verdens lys og at Herren venter, at de efter deres evner skal oplyse andre og være til velsignelse for dem. Enten de er rige eller fattige, store eller små, kalder Gud dem til aktiv tjeneste for ham. Han stoler på, at menigheden vil fremme hans værk og han venter, at de, som bekender sig til at være hans efterfølgere, gør deres pligt som forstandige mennesker. Det tiltrænges i høj grad, at enhver optrænet sjælsevne, enhver opnået forstandsevne og ethvert gram af dygtighed bliver taget i brug for at frelse sjæle.

Gå ikke forbi de små ting for at søge efter et større arbejde. Du kan måske udføre det ville arbejde godt, mens du lille komme til kort, hvis du påtog dig et større arbejde og blive modløs. Tag fat, hvor som helst du ser, at der er et arbejde at udføre. Hvis du efter evne gør alt, hvad din hånd finder styrke til, vil dine talenter blive udviklet og du vil blive i stand til at udføre et større arbejde. Grunden til, at så mange ikke bærer frugt og visnes bort, er, at de ringeagter de daglige (433) anledninger og forsømmer de små ting.

Alle kan gøre et personligt arbejde for Gud. Nogle kan skrive et brev til en ven langt borte, eller de kan sende et blad til en, som søger efter sandheden. Andre kan give et råd til mennesker, som er i vanskeligheder. De, som forstår at behandle de syge, kan være til hjælp i denne gren af virksomheden. Andre, som har de nødvendige forudsætninger, kan holde bibellæsninger eller lede bibelklasser.

Man bør finde frem til de enkleste former for arbejde og sætte menighederne i gang med det. Hvis medlemmerne i fællesskab vil gå i gang med sådanne planer og gennemføre dem med udholdenhed, vil de høste en rig løn, for de vil opnå en lysere erfaring, deres evner vil blive forøget og takket være deres anstrengelser vil sjæle blive frelst.

Mennesker uden uddannelse skal hjælpes

Ingen bør føle, at de ikke kan tage del i Herrens værk, fordi de ingen uddannelse har. Gud har et arbejde til *dig*. Han har tildelt hvert enkelt menneske en opgave. I kan ransage skriften selv. »Dine ord giver lys, når de åbner sig og giver de uerfarne forstand.« Sl 119,130. Du kan bede for virksomheden. Bøn, som i tro opsendes fra et oprigtigt hjerte, bliver hørt i himmelen. Du skal arbejde i forhold til dine evner.

Enhver øver en indflydelse til godt eller ondt. Hvis sjælen er helliget til Guds tjeneste og viet til arbejdet for Kristus, vil denne indflydelse bidrage til at samle med Kristus.

Hele himmelen er i virksomhed og Guds engle venter på at samarbejde med alle, som vil lægge planer for at bringe det glade budskab om frelse til sjæle, som Kristus døde for. Engle, som hjælper dem, der skal arve frelse, siger til enhver sand troende: (434) "Der er en opgave for dig at gøre." »Gå hen og trød frem på tempelpladsen og forkynd for folket alle dette livs ord!« Apg. 5,20. Hvis de mennesker, som der bliver talt til, ville rette sig efter denne opfordring, vil Herren berede vejen for dem og give dem midler til at gå.

Væk de ledige op

Sjæle er ved at gå fortabt uden Kristus og de, der bekender sig til at være Kristi disciple, lader dem dø. Vore brødre har netop fået betroet talenter, fordi de skal frelse sjæle, men nogle har lagt talenterne i et klæde og begravet dem i jorden. Hvor megen lighed er der mellem disse lediggængere og den engel, som flyver midt oppe under himmelen for at forkynde Guds bud og Jesu tro? Hvilken appel skal man rette til lediggængere for at få dem til at vågne op og begynde at arbejde for Mesteren? Hvad kan vi sige til det dovne menighedsmedlem, for at få det til at indse nødvendigheden af at grave sit talent op af jorden og overgive det til vekselserne? Der bliver ingen lediggængere, ingen dovne personer, i Himmerigets rige. Oh, måtte Gud fremstille denne sag i hele dens betydningsfuldhed for de sovende menigheder! Måtte Zion stå op og iføre sig sin højtidsklædning! Oh, om den blot ville lyse!

Der er mange ordinerede prædikanter, som endnu aldrig har øvet en hyrdes omsorg for Guds hjord. De har aldrig våget over sjæle som personer, der skal aflægge regnskab. Menigheden burde udvikles, i stedet får den lov til at være et svagt, afhængigt, udygtigt udueligt legeme. Menighedens medlemmer, som er blevet oplært til at sætte deres lid til prædikener, udretter kun lidt for Kristus. De bærer ingen frugt og det er snarere deres selvskhed og utroskab, som vokser. De sætter deres lid til prædikener, udretter kun lidt for Kristus. De bærer ingen frugt og det er snarere deres selvskhed og utroskab, som vokser. De sætter deres håb til prædikanten og stoler på, at hans anstrengelser vil holde deres svage tro i live. Fordi menighedsmedlemmerne ikke har fået den rigtige undervisning af dem, som Gud har sat til at være (435) tilsynsmænd, er der mange dovne tjenere, som gemmer deres talenter i jorden og alligevel klager over den måde, Herren behandler dem på. De venter at blive plejet, som om de var syge børn.

Denne svaghedstilstand kan ikke fortsætte. Der må udføres et godt, organiseret arbejde i menigheden, så at med-

lemmerne kan lære at bringe lyset til andre og på den måde styrke deres egen tro og forøge deres kundskaber. Når de gør andre delagtige i det, som de har modtaget fra Gud, bliver de styrket i troen. En virksom menighed er en levende menighed. Vi bygges op som levende stene og hver sten skal udsende lys. Enhver kristen bliver sammenlignet med en kostelig sten, som opsuger Guds herlighed og giver genskin af det.

Den tanke, at prædikanten skal bære alle byrderne og gøre alt arbejdet, er fejlagtig. Han bliver måske lagt i graven overanstrengt og nedbrudt, mens han kunne have levet videre, hvis byrderne var blevet fordelt, som det var Herrens hensigt. For at byrderne kan blive fordelt, må menigheden undervises af sådanne, som kan lære arbejderne at følge Kristus og arbejde, som han arbejdede.

De unge som missionsarbejdere

Gå ikke de unge forbi. Lad dem få del i arbejdet og ansvaret. Lad dem få forståelsen af, at de skal være med til at hjælpe og velsigne andre. Selv børn bør lære at gøre små ærinder i kærlighed og barmhjertighed for dem, som er mindre begunstigede end de selv.

De, som har tilsyn med menigheden, bør lægge planer, så at unge mænd og kvinder kan blive oplært til at bruge de talenter, som de har fået betroet. De ældre medlemmer i menigheden bør søge at udføre et alvorligt, medfølelse arbejde for børnene og de unge. Prædikanterne bør bruge al deres opfindsomhed, for at lægge planer, som kan hjælpe de yngre medlemmer af menigheden til at samarbejde med dem (436) i missionsarbejdet. Men tro ikke, at I kan vække deres interesse blot ved at holde en lang prædiken til missionsmøderne. Find på metoder, så der kan vækkes en levende interesse. Giv alle noget at bestille. Oplær de unge til at gøre det, som bliver pålagt dem og lad dem fra uge til uge aflægge rapporter til missionsmødet og fortælle, hvad de har oplevet og hvilken fremgang de har haft ved Kristi nåde. Hvis gudhengivne arbejdere aflagde sådanne rapporter, ville missionsmøderne ikke være kedelige og trættende. De ville blive meget interessante og der ville ikke være mangel på tilslutning.

I enhver menighed bør medlemmerne læres op, så de er villige til at bruge tiden til at vinde sjæle for Kristus. Hvordan skal det kunne siges om menigheden: "I er verdens lys," hvis ikke menighedens medlemmer lyser?

De, som har tilsyn med Kristi hjord, bør lære at indse deres pligt og sætte mange sjæle i arbejde.

Menighederne må vågne op

Der vil snart ske forandringer af en ganske særlig art og de vil foregå hurtigt. Guds folk skal fyldes med Helligånden, så de kan imødegå vor tids kriser med himmelsk visdom og så vidt muligt modarbejde de demoraliserende bevægelser i verden. Hvis menigheden ikke sover og hvis Kristi efterfølgere våger og beder, vil de få lys, så de kan forstå og mærke sig fjendens bevægelser.

Enden er nær! Gud opfordrer menigheden til at styrke det, som er tilbage. Guds medarbejdere! Herren har givet jer myndighed til at bringe andre med jer ind i riget. I skal være levende redskaber for Gud, lysgivere for verden, I er

omgivet af engle fra himmelen og de har fået befaling af Kristus til at (437) understøtte, styrke og opholde jer i arbejdet for at frelse sjæle.

Jeg appellerer til menighederne i hver enkelt konferens: I skal stå frem og være skarpt adskilt fra verden. I skal være i verden, men ikke af verden. Lad de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinne ud fra jer. I skal være rene, hellige og ubesmittede og i tro bringe lyset ud på alle veje og stier på jorden.

Menighederne må vågne op, før det for evigt er for sent. Hvert medlem må tage fat på sit personlige arbejde og forsvare Herrens navn, som han er kaldet med. Lad sand tro og alvorlig gudsfrygt træde i stedet for slaphed og vantro. Når troen griber fat i Kristus, vil sandheden gøre sjælen glad og det kristelige arbejde vil ikke være kedeligt og uinteressant. Jeres vidnesbyrds møder, som nu er matte og åndløse, vil blive gjort levende af Helligånden. I vil daglig opnå en rig erfaring, når I efterlever den kristendom, som I bekender jer til. Syndere vil omvende sig. De vil blive grebet af sandhedens ord og sige som de, der hørte Kristi undervisning: "Alle blev ude af sig selv og priste Gud og fyldt af frygt sagde de: »I dag har vi set det utrolige.« Luk. 5,26.

Når medlemmerne ser, hvad der kunne udrettes, hvis menigheden påtog sig de ansvar, som Gud har pålagt den, ville de så blive ved med at sove, eller ville de vågne op og komme til at forstå den ære, som er blevet givet dem ved Guds nådige forsyn? Ville de da røgte de tillidshverv, som de har arvet, gøre brug af det lys, som skinner og indse nødvendigheden af at stå op og imødegå den krise, som vi nu er inde i? Hvor ville jeg ønske, at de alle sammen ville vågne op og vise verden, at deres tro er levende, at verden står over for en begivenhed af livsvigtig betydning og at Jesus snart kommer igen! Lad menneskene se, at vi tror, at vi er på grænsen til den evige verden.

Opbygningen af Guds rige bliver forsinket eller fremskyndet i forhold til den utroskab eller troskab, (438) som de menneskelige redskaber lægger for dagen. Værket bliver hindret, når det menneskelige ikke samarbejder med det guddommelige. Menneskene kan bede: »Komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i himmelen,« men hvis de ikke omsætter denne bøn i handling i deres liv, vil deres bønner være uden resultat.

Selv om du måske er svag, fejlende og syndig, tilbyder Herren dig fællesskab med ham. Han indbyder dig til at tage imod guddommelig undervisning. Når du slutter dig til Kristus, kan du gøre Guds gerninger. »Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre.«

Gennem profeten Esajas har vi fået dette løfte: »Da skal dit lys bryde frem som morgenrøden og dit sår skal hurtigt læges; din retfærdighed går i spidsen for dig og Herrens herlighed er bag dig.« Es. 58,5. Det er Kristi retfærdighed, som går foran os og det er Herrens herlighed, som skal slutte vort tog. Overvej dette løfte, I, den levende Guds menigheder og tænk over, hvordan jeres mangel på tro, på åndelighed og guddommelig kraft hindrer Guds rige i at komme. Hvis I vil gå ud og gøre Kristi gerning vil engle

fra Gud bane vejen for jer og berede hjerter til at tage imod evangeliet. Hvis hver enkelt af jer var en levende missionær, ville budskabet for denne tid hurtigt blive forkyndt i alle lande, for alle folkeslag, stammer og tungemål. Det er den opgave, som skal udføres, før Kristus kommer med kraft og megen herlighed. Jeg opfordrer menigheden til at bede alvorligt om, at I må forstå ansvaret. Er hver enkelt af jer en Guds medarbejder? Hvis ikke, hvad er så grunden? Hvornår har I til hensigt at udføre det arbejde, som himmelen har anvist jer? *Vejl f menigh* bd. 3 side 47-61]

Før alle som er modløse er der kun et hjælpemiddel: tro, bøn og arbejde.

(439) Vore menigheder bør ikke nære skinsyge og føle sig forsømte fordi de ikke har nogen præst. De burde snarere selv tage byrden op og arbejde alvorligt for sjæle.

Ethvert talent i vore menigheder bør bruges på at gøre godt. Naturens rå steder, de vilde steder, har Gud gjort tiltrækkende ved at sætte smukke ting blandt det grimme. Det er den gerning Gud har kaldet os til.

Vi har brug for unge i vore menigheder, som arbejder efter kristne udholdenhedsprincipper og begyndelsen må lægges der hjemme. En nøje overholdelse af hjemmepligter har en genspejlende indflydelse på karakter. Kvalifikationsbevis til menighedsarbejde er i faderens hus.

Herren dømmer os ikke efter vore forskellige arbejdsområders niveauer, men efter hvor trofast vi er imod dem.

Hvis vi kun bruger en tredjedel af det vi har talenter til, vil de andre to tredjedele arbejde imod Kristus.

Den største gerning der kan gøres i vor verden, er at forherlige Gud ved Kristi levende karakter.

Flere muligheder

(440) Et stort arbejde skal gøres over hele verden og ingen må tro at der ikke er behov for at opbygge forskellige institutioner, blot fordi enden er nær. I skal ikke kende dagen eller timen for Herrens tilsynskomst, for dette er ikke blevet åbenbaret og ingen må spekulere på noget, som

de ikke har kendskab til. Hver enkelt må arbejde på det, som er lagt i deres hænder og gøre de daglige pligter som Herren forlanger.

Når Herren påbyder os at vi ikke længere skal bygge mødehuse og oprette skoler, sanatorier og forlagsinstitutioner, er det tid til at vi folder vore hænder og lader Herren afslutte værket; men nu er det vor anledningen, at viser vor iver for Gud og vor kærlighed for menneskeheden.

[Vi skal tage del i Guds værk over hele jorden; hvor som helst der er sjæle at frelse, skal vi yde hjælp, så mange sønner og døtre kan blive ført til Gud. Enden er nær; derfor skal vi gøre mest mulig brug af hver betroet evne og enhver medvirken, der tilbydes som hjælp i arbejdet. *Herren kommer* 17.apr]

Skoler må oprettes, så de unge kan uddannes, så dem i præstegerningen kan nå højere mål i bibelkundskab og videnskaber. Institutioner med behandling af syge må oprettes i fremmede lande og lægemissionærere, som vil være selvfornægtende, som vil løfte korset, som er parat til at tage betroede stillinger og i stand til at undervise andre, må oprejses. Og udover alt dette, kalder Gud på hjemmemissionærere. Guds arbejdere, i marken eller der hjemme, (441) skal være selvfornægtende, bære korset, begrænse deres personlige ønsker, så de kan være rige på gode frugter.

En tro der omfatter mindre end dette, fornægter den kristne karakter. Troen på evangeliet har kraft og nåde fra guddommelig oprindelse. Lad os gøre det tydeligt at Kristus bor i os, idet vi ophører med at bruge penge på tøj, unødige ting, når Kristi sag forkrøbles af mangel på midler, når gæld på vore mødehuse ikke betales og kassen er tom. Opelsk ikke smag for dyre klædningsartikler eller møbler. Lad værket skide frem, som fra begyndelsen, i enkel selvfornægtelse og tro.

Brug mere jeres midler på at skabe, end at jeres indflydelse formindsker den gode kraft. Lad ingen lytte, når der siges at vi kan udøve tro og få alle vore svagheder fjernet og at der derfor ikke er brug for institutioner med sygdomsbehandling. Tro og gerninger kan ikke skilles ad. Arbejd beslutsomt og bestemt med at forøge disse færdigheder, da Herren snart kommer; så kan et stort arbejde blive gjort på kort tid.

Da Herren snart kommer, er det tid til at lægge vore penge ud til vekselererne. Det er tid til at lægge enhver dollar, vi kan undvære, ind i Herrens skatkammer, så institutioner kan oprettes til uddannelse af arbejdere, der undervises på samme måde som dem i profetskolerne. Hvis Herren kommer og finder jer i færd med dette, vil han sige: »Vel, du gode og tro tjener, gå ind til din herres glæde.«

Den tid er kommet hvor der ikke skal spildes eller misbruges nogen fysisk, mental eller moralsk kraft. Herren vil have, at hans folk i Amerika ikke længere skal (442) begrænse de store muligheder der er for moralsk og åndelig vækst i hans værk, til nogle få steder der hjemme. Dem,

han har givet meget, kalder han til at give det videre. Sæt jeres midler der hvor de vil hjælpe og give folkene i mørke og på havets øer lys.

Arbejdet skal gøres. [Hvis familier ville bosætte sig på landets mørke steder, hvor befolkningen er indhyllet i åndeligt mørke og der lade lyset fra Kristi liv skinne igennem dem, så kunne der gøres et stort arbejde. De kan begynde at virke på en stille og rolig måde og ikke trække på konferensens midler, før interessen bliver så stor, at de ikke kan klare det længere uden hjælp fra en prædikant. *I Mesterens Tjeneste* side 220]

Når der afholdes kurser og møde, så lad dem ikke være i forbindelse med vore store, etablerede menigheder. Lad dem give arbejdet karakter og sprede sandhedskundskab på lokaliteter, hvor der vides så lidt om den. Dette er ikke så behageligt; men så spørger jeg: Var det behageligt for Kristus at forlade de kongelige sale? Var det behageligt for ham at forlade hans ære, hans herlighed, hans høje rang og ydmyge sig selv og blive ét med os? Han tog ikke hen til ufaldne væsener, men til dem der havde mest brug for ham. Vi som har fået betroet hans arbejde, skal efterligne hans eksempel.

Vi skal overbringe livets ord til dem, vi kan anser for at være ligeså håbløse, som hvis de var i deres grave. Selvom de synes nok så uvillige til at høre eller modtage sandhedens lys, skal vi gøre vor del uden tvivl og vaklen.

(443) [Der er fare for, at de sjæle, du kunne have fundet, det menneske, du kunne have opladt skrifterne for, kommer uden for din rækkevidde, når du forsinker arbejdet. Satan har sat en fælde for hans fod og i morgen realiserer Guds fjende måske planer. Hvorfor vente en dag længere? Hvorfor ikke gå i gang nu? *I Mesterens Tjeneste* side 98]

[Hvad må ikke englenerne føle, når de ser enden nærme sig og at så mange, som har fået det sidste nådebudskab betroet, klumper sig sammen og overværer møder for selv at nyde godt deraf og føler sig utilfredse, hvis der ikke er mange prædikener, medens de ikke føler nogen særlig byrde for og ikke gør ret meget for andres frelse. Alle, som virkelig er forenede med Kristus i en levende tro, har fået del i guddommelig natur. De vil til stadighed modtage åndeligt liv fra ham og kan ikke være stille.

Livet ytrer sig altid i virksomhed. Hvis der er liv i hjertet, vil det sende hjertebloodet ud til alle dele af legemet. De, hvis hjerter er fyldt med åndeligt liv, behøver ikke nogen opfordring til at vise det. Det guddommelige liv vil flyde fra dem i rige nådestrømme. Gud bliver æret, når de beder, når de taler, når de arbejder.

Det er ikke altid den dygtigste eller den mest begavede, hvis arbejde giver de største og varigste resultater. Hvem er de mest effektive arbejdere? Det er dem, der tager imod tilbuddet: »Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet.«

Hvis de mennesker, som Gud har begavet med åndsevner, undlader at bruge disse nådegaver til hans ære, så vil han efter at have sat dem på prøve overlade dem til deres egne forestillinger og vælge mænd, (444) som ikke synes at være så godt begavede og ikke har så megen selvtillid og de svage vil han gøre stærke, fordi de tror på, at Gud vil gøre det for dem, som de ikke selv kan. Gud vil acceptere deres uforbeholdne tjeneste og vil selv udfylde manglerne. *Herren kommer* 17.apr.]

Herren Jesus tager dem, han finder vil lade sig forme efter hans åndelige opfattelse og bruger dem til sit navns ære. Han bruger ting som andre ville kassere og arbejder med alle, som vil lade sig bearbejde. Ved meget enkle midler, åbnes en dør i himlen og Gud bruger menneskeagentens ligefremhed til at åbenbare Gud for mennesket.

Har du smagt verdens kommende kræfter? Har du spist Guds Søns kød og drukket hans blod? Så har, - skønt embedsmændenes hænder ikke har været på dig i ordination, - så har Kristus lagt sine hænder på dig og han har sagt: »I er mine vidner.«

[De mennesker, Gud bruger som sine redskaber, bliver måske regnet for uduelige, men hvis de kan bede, hvis de i al enfoldighed kan fortælle om sandheden, fordi de elsker den, så kan de ved Helligåndens kraft nå ind til menneskers hjerter. Idet de på en jævn og ligefrem måde fremholder sandheden og læser fra bibelen eller fortæller om oplevelser, de selv har haft, gør Helligånden indtryk på sind og karakter. Viljen underlægges Guds vilje og den sandhed, de ikke har forstået før nu, virker på hjertet med overbevisende kraft og bliver en åndelig realitet. *I Mesterens Tjeneste* side 150]

Hjælp til missionsmarkerne

(445) Min sjæl har en byrde for de nødlidende missionsmarker. Der skal udfordrende arbejde at gøre på missionsmarkerne i nærheden af os. Der er stor brug for fonde der fremmer arbejdet i udenlandske marker. Vor udenlandske missioner sygner hen. Missionærerne får ikke den støtte som Gud forlanger. Fordi der ikke er fonde til det, kan arbejderne ikke indtage nye marker.

Overalt omkring os går sjæle til i deres synder. Hvert år dør tusindvis af tusindvis uden Gud og uden håb om evigt liv. Guds plager og domme gør deres værk og sjæle går i fordærv fordi sandhedens lys ikke har glimtet på deres stivej. Men hvor få er det dog ikke, der føler en byrde for deres medmenneskers tilstand. Verden går til i dens elendighed; men rører kun lidt endog på dem, som hævder at tro den højeste og mest vidtrækkende sandhed, som mennesker nogensinde har fået. Gud forlanger at hans folk skal være hans hjælpende hånd, der når de fortabende mennesker, men hvor mange er dog ikke tilfredse med at ikke gøre noget. Der er en mangel på den kærlighed som fik Kristus til at forlade sit himmelske hjem og tage menneskenes natur på sig, så det menneskelige kunne berøre det menneskelige og drage det menneskelige til det guddommelige. Der er en sløvhed og lammelse over Guds folk, som forhindrer dem i at forstå, hvad der er brug for i denne tid.

Guds folk er på prøvelse for det himmelske univers; men knapheden af deres gaver og ofringer og deres svage anstrengelser i Guds tjeneste, markerer dem som upålidelige. Hvis den smugle der blev udrettet nu, var det bedste de kunne gøre, ville de ikke være under fordømmelse; men med deres ressourcer kunne de gøre meget mere. De og verden ved, at de i (446) høj grad har mistet selvfornegetelsens og korsågets ånd.

Gud kalder mænd til at advare en sovende verden, død i overtrædelser og synder. Han kalder på frivillige gaver fra dem, som har hjerterne med i arbejde, som har en byrde for sjæle, så de ikke skal gå fortabt, men have evigt liv. Satan spiller livets spil for menneskenes sjæle. Han vil sikre sig midler han kan binde, så de ikke bruges på missionsvirksomheders fremadskriden. Skal vi være uvidende om hans bedrag? Skal vi lade ham bedøve vore sanser?

Jeg appellerer til vore brødre overalt, at vågne op, hellige sig til Gud og søge visdom fra ham. Jeg appellerer til vore konferensembedsmænd at gøre de alvorligste anstrengelser i vore menigheder. Væk dem op til at give af deres midler til udenlandske missioner. Hvis jeres hjerter ikke bliver berørt af udenlands-markernes situation, vil det sidste nådesbudskab til verden begrænses og det arbejde Gud ønsker udrettet, vil efterlades ufærdigt.

De sidste års prøvetid afslutter hurtigt. Herrens store dag er nær. Nu bør vi gøre alt for at vække vort folk op. Lad Herrens ord, ved profeten Malakias, komme ind i enhver sjæl: »Siden eders fædres dage er i afvejet fra mine bud og har ikke holdt dem. Vend om til mig, så vil jeg vende om til eder, siger Hærskares Herre. Og i spørger: »Hvorledes skal vi vende os?« Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og i spørger: »Hvorved har vi bedraget dig?« Med tienden og offerydelsen! I trues med forbandelse og bedrager dog mig, ja alt folket gør det! Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskares Herre, om jeg da ikke åbner eder (447) himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål. Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger Hærskares Herre. Og alle folkene skal love eder, fordi I har et yndigt land, siger Hærskares Herre."

Det er på tide vi giver agt på læren i Guds ord. Vi har fået alle hans formaninger for vort bedste, for at omvende sjælen fra synd til retfærdighed. Enhver sandhedsomvendt bør undervises om Herrens pålæg om tiende og gaver. Idet Menighederne oprejses, bør der beslutsomt tages fat om dette og gennemføre det i Kristi ånd. Alle hvad mennesker nyder, modtager de fra Herrens store virksomhed og han vil at hans arvinger nyder hans goder; men alle som står under Prins Immanuels blodbestænkte banner skal erkende deres afhængighed af Gud og deres ansvar for ham, ved at tilbagelevere skatkammeret en vis del, som hans eget. Dette skal investeres i missionsarbejde, til fuldbyrdelse af det hverv hans disciple fik af Guds Søn: »Mig er givet al magt i himmelen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple.« »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen.« »idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende."

De sandt omvendte kaldes til at gøre et arbejde der kræver penge og helligelse. Den forpligtelse, der får os til at sætte vore navne i menighedsbøgerne, drager os til ansvar for at arbejde efter bedste evne for Gud. Han kræver udelt tjeneste, helligelse af hele hjertet, sjælen, sindet og al styrken. Kristus har (448) bragt os ind i menighedsfællesskabet så han kan engagere og lægge beslag på alle vore evner til hellig tjeneste for sjæles frelse. Alt mindre end dette er modstand. Der er kun to steder i verden, hvor vi kan sætte vore rigdomme: i Guds forrådskammer eller i Satans og alt, hvad der ikke er helliget til Kristi tjeneste, regnes for at være på Satans side og går til at styrke hans sag.

Herren har udtænkt at de midler vi har fået betroet, skal bruges på opbyggelse af hans rige. Hans goder er blevet betroet til hans forvaltere så de kan handles omhyggeligt. De skal bringe en indtægt tilbage til ham, i sjælefrelse til evigt liv. Og disse sjæle vil for deres del blive sandhedens forvaltere, der samarbejder med den store virksomhed, i Guds riges interesser.

Hvor der end er liv, er der en forøgelse og vækst; i Guds rige sker der en stadig udveksling: tage ind, give ud; modtage og tilbagelevere Herren hans eget. Gud arbejder med enhver sand troende og det lys og de velsignelser han får, gives igen ud i det arbejde som den troende gør. Således forøges muligheden for at modtage. Når én giver af de himmelske gaver, gør han plads til at friske strømme af nåde og sandhed kan flyde ind i sjælen, fra den levende Kilde. Større lys, forøget kundskab og velsignelse er hans. I dette arbejde, som ethvert menighedsmedlem er pålagt, ligger menighedens liv og vækst. Han, hvis liv kun består i at modtage og aldrig give, mister hurtigt velsignelsen. Hvis sandheden ikke flyder frem fra ham til andre, mister han sin evne til at modtage. Vi må videregive himlens goder, hvis vi ønsker nye velsignelser.

Dette gælder i timelige som i åndelige velsignelser. Herren kommer ikke til denne verden med guld og sølv for at fremme sit værk. Han giver mennesker ressourcer, så de ved deres gaver og ofringer kan holde hans værk i gang. Det mål, som ligger over alle andre, som (449) Guds gaver skal bruges til, er at arbejdernes underhold på den store høstmark. Og hvis mænd og lige så vel kvinder, vil blive

kanaler til velsignelse for andre sjæle, vil Herren holde kanalerne forsynet. Det er ikke tilbageleveringen til Gud, af hans eget, der gør mennesker fattige; det er nægtelsen der fører til fattigdom.

Videregivelsen af det som et hvert menighedsmedlem har modtaget, vil gøre ham til en Guds medarbejder. Af jer selv kan I ikke gøre noget; men Kristus er den store arbejder. Det er ethvert menneskes privilegium, som tager imod Kristus, at være en arbejder sammen med ham.

Frelseren sagde: Og jeg når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.« Joh.12,32. For glæden ved at se genløste sjæle, kunne Kristus udholde korset. Han blev det levende offer for en falden verden. I den selvopoffrende handling blev Kristi hjerte, Guds kærlighed lagt; og gennem dette offer fik verden Helligåndens mægtige indflydelse. Det er ved offer at Guds værk må føres frem. Af ethvert Guds barn kræves selvopoffrelse. Kristus sagde: »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig;« Luk.9,23 Alle, som tror, giver Kristus en ny karakter. Denne karakter er, ved hans uendelige offer, en genskabelse af hans egen.

[Vor frelses banebryder vil blive værkets fuldender. Når én sandhed bliver modtaget i hjertet, vil den gøre plads for endnu en sandhed. Hvor som helst sandheden bliver modtaget, vækker den kræfter til live hos modtageren og sætter dem i virksomhed. Når vore menighedsmedlemmer i sandhed elsker Guds ord, vil de åbenbare de bedste og stærkeste egenskaber. Jo ædlere de er, jo mere barnlige vil de være i ånden og de vil tro på Guds ord på trods af al selvished.

Der skinner et væld af lys fra Guds ord og (450) vi må vågne op og se hvilke anledninger vi har forspildt. Når alle med troskab giver Gud det tilbage, som tilhører ham i form af tiende og offergaver, vil vejen blive åbnet, så at verden kan høre budskabet for denne tid. Hvis Guds folks hjerte var fyldt med kærlighed til Kristus, hvis hvert menighedsmedlem var fyldt med selvopoffrelsens ånd og hvis alle lagde en oprigtig alvor for dagen, ville der ikke være mangel på midler til missionen hjemme eller ude. Vore hjælpkilder ville blive mangfoldiggjort, tusinder af døre til nyttigt arbejde ville blive åbnet og vi ville blive opfordret til at komme ind. Hvis Guds folk havde gennemført hans forsæt og bragt nådens budskab ud til verden, ville Jesus allerede være kommet til jorden og de hellige ville være blevet budt velkommen i Guds stad.

Hvis der nogensinde har været en tid, hvor der skulle bringes ofre, så er det nu. De, som har penge, bør indse, at tiden nu er inde til at give Gud dem. Der bør ikke bruges penge til at udbygge værket, hvor det allerede er grundlagt. Lad være med at føje bygning til bygning på steder, hvor der allerede er koncentreret flere interesser. Brug midlerne til at oprette centre på nye steder. På den måde kan I indsamle sjæle, som vil hjælpe til med at udføre et produktivt arbejde.

Tænk på vore missioner i fremmede lande. Nogle af dem kæmper for blot at få fodfæste. De savner endog de mest nødvendige hjælpemidler. Byg virksomheden op på disse trængende felter i stedet for at opføre flere bygninger, hvor

der allerede er mange i forvejen. Herren har atter og atter talt om dette. Han kan ikke velsigne sit folk, når de ikke retter sig efter hans undervisning.

Vis sparsommelighed i jeres hjem. Der findes mange, som har afguder og tilbøder dem. Skil jer af med jeres afguder. Giv afkald på jeres selviske fornøjelser. Lad være med at bruge midler til at udsmykke jeres hjem, for det er Guds penge og de vil blive krævet af jer igen. Forældre, for Kristi (451) skyld bør I ikke bruge jeres penge til at føje jeres børn, når de har fået et eller andet indfald. I bør ikke oplære dem til at følge moden eller til at pynte sig for at opnå indflydelse i verden. Vil dette sætte dem i stand til at frelse sjæle, som Kristus er død for? Nej, det vil skabe misundelse, skinsyge og ond mistanke. På denne måde vil jeres børn komme til at konkurrere med verden om dens pragt og overdådighed og de vil bruge Herrens penge til ting, som ikke er nødvendige for deres sundhed og lykke.

Lad være med at oplære jeres børn til at mene, at jeres kærlighed til dem skal vise sig ved, at I føjer dem i deres stolthed og trang til overdådighed og praleri. Vi skal ikke bruge tid på at finde ud af, hvordan vi skal bruge penge. Brug hellere jeres opfindsomhed til at finde ud af, hvordan I kan spare. I stedet for at tilfredsstille de egenkærlige tilbøjeligheder og give penge ud til sådanne ting, som er skadelige for forstandsevnerne, bør I tænke på, hvordan I kan vise selvfornegetelse, så I kan give noget for at hejse sandhedens banner på nye steder. Forstanden er et talent. Brug den til at finde de bedste metoder til at frelse sjæle.

Lær jeres børn, at Gud har krav på alt, hvad de ejer og at dette krav aldrig bliver trukket tilbage. Alt, hvad de har, er betroet gods. Det er blevet givet dem for at stille deres lydighed på prøve. Tilskynd dem til at være ærgerrige efter at vinde stjerner i kronen ved at lede mange sjæle fra synd til retfærdighed.

Vi kan ikke undvære penge, men de skal ikke bortødsles på mennesker, som ikke trænger til dem. Der er nogle, som behøver de gaver, som I giver med glæde. De mennesker, som ejer midler, tænker ikke altid på, hvor mange der sulter og trænger til mad. De siger måske: "Jeg kan ikke mætte dem alle sammen." Men hvis I praktiserer Kristi undervisning om sparsommelighed, kan I mætte en. Ja, I kan måske mætte mange, som hungrer efter timelig mad. Og I kan mætte deres sjæle med livets brød. »Saml de tiloversblevne stykker sammen, (452) så intet går til spilde.« Joh. 6,12 Disse ord blev udtalt af ham, som havde alle universets hjælpkilder til sin rådighed. Skønt han havde magt til at bespise tusinder af mennesker, veg han ikke tilbage for at lære dem sparsommelighed.

I bør også udnytte tiden, den tilhører Herren. Dine kræfter tilhører Herren. Hvis du har ødsle vaner, så skil dig af med dem. Hvis du holder fast ved sådanne vaner, vil de ødelægge dig for evigt. Vaner som sparsommelighed, flid og afholdenhed har også større værdi for jer og jeres børn, selv her i verden, end en stor arv.

Vi er på rejse, vi er pilgrimme og fremmede på jorden. Lad os ikke bruge vore penge for at tilfredsstille ønsker, som Gud har befalet os at holde nede. Lad os hellere vise vore omgivelser et godt eksempel. Lad os repræsentere vor

tro på en passende måde ved at skære ned på vore behov. Menighederne bør rejse sig som én mand og arbejde alvorligt, som det sømmer sig for de mennesker, der vandrer i sandhedens fulde lys i disse sidste dage. I bør øve en sådan indflydelse, at andre forstår, hvor hellig Gud's krav er.

Hvis du ved Guds forsyn har fået rigdomme, skal du ikke slå dig til ro med, at du ikke behøver at udføre nyttigt arbejde, at du har nok og kan spise og drikke og kan være glad. Du bør ikke stå ledig, mens andre kæmper for at skaffe midler til værkets fremme. Brug dine penge i Herrens vingård. Hvis du ikke gør din pligt for at hjælpe dem, som er ved at gå fortabt, må du huske på, at du pådrager dig skyld på grund af din magelighed.

Det er Gud, som giver menneskene kræfter til at samle sig rigdom og han har ikke givet dem denne gave, for at de skal bruge den til at tilfredsstille sig selv, men for at de skal give Gud det igen, som tilhører ham. Når man har dette mål for øje, er det ikke synd at skaffe sig midler. Man kan tjene penge ved at arbejde. Alle unge bør oplæres til vanemæssig flid. Bibelen fordømmer ikke nogen, fordi (453) de er rige, hvis de har skaffet sig deres rigdom på en hæderlig måde. Det er den egoistiske lyst til penge, som bruges forkert, som er roden til alt ondt. Rigdom vil blive en velsignelse, hvis vi betragter den som noget, der tilhører Herren og tager imod den med taknemmelighed og giver den tilbage til Giveren med taknemmelighed.

Men hvilken værdi har vældige rigdomme, hvis de investeres i kostbare boliger eller værdipapirer? Hvilken værdi har disse i sammenligning med en sjæls frelse, et menneske, som Guds evige Søn er død for?

Herren siger til dem, der har samlet rigdomme i de sidste dage: »Jeres rigdom er rådden og jeres klæder mølædte, jeres guld og sølv er dækket af rust og den rust vil vidne mod jer og som en ild vil den fortære jeres kød.« Jak. 5,2-3.

Herren byder os: »Sælg hvad I har og giv almisse! Skaf jer punge, som ikke ældes, en uudtømmelig skat i Himlene, hvor ingen tyv kommer nær og intet møl ødelægger. Thi hvor jeres skat er, der vil også jeres hjerte være. Hav bælte om lænd og lysene tændt. Og vær I ligesom mennesker, der venter på, at deres Herre vil bryde op fra gæstebuddet, for at de straks, når han kommer og banker på, kan lukke op for ham. Salige er de tjenere, som Herren finder vågne, når han kommer! Sandelig siger jeg eder: han skal binde op om sig og lade dem sætte sig til bords og selv gå hen og varte dem op. Og enten han kommer i den anden nattevagt eller i den tredje - salige er de, når han finder det således. Men det skal I vide, at hvis husbonden vidste, i hvilken time tyven kom, så ville han våge og ikke finde sig i, at der skete indbrud i hans hus. Vær også I rede; thi Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer.« Luk. 12,33-40. *Vejl f menigh* bd. 3 side 62-65]

Forlagshuset i Norge

(454) [Efterfølgende appel, skrevet den 20. november 1900, omhandler forlagsarbejdets økonomiske vanskeligheder i Kristiania, Norge. I 1899 kom der besked fra Udenlands Missions Bestyrelsen at forlagshuset i Kristiania var kommet i gæld og var ude af stand til at betale og at institutionen var i fare for at falde i dens kreditorets hænder. Til afhjælpning af dette problem, var det påkrævet at hjælpe med \$50,000. Dette kunne bestyrelsen ikke skaffe og selvom vore brødre i Norge, fortsatte med at have forlagshuset i mere end et år efter dette, blev der kun hjulpet lidt. Det lod til at bygningen til sidst måtte overdrages til kreditorerne, eller sælges for at rejse midler til gældsbetaling. På den måde ville den institution, opbygget gennem års arbejde og opofrelse, være tabt for Herrens værk. For at forhindre denne store katastrofe talte Herren gennem sin tjener, i efterfølgende appeller, belæring og opmuntringer.]

Vort forlagshus i Norge er i fare og i Herrens navn, appellerer jeg til vort folk for dets skyld. Alle, hvis hjerte har sandhedens sag kær, kaldes til at hjælpe i denne krise.

Dem som elsker og tjener Gud bør nære den dybeste interesse for alt, som angår hans navns ære. Hvem kunne se en institution hvor sandheden er blevet ophøjet, hvor Herren så ofte har åbenbaret sin nærhed, hvor Guds budbringere har undervist, hvor sandheden er blevet sendt ud i publikationer, der har udrettet meget godt - hvem kan bære at se en sådan institution gå over i verdsliges (455) hænder og brugt til almindelige, verdslige formål? Gud vil visselig blive vanæret, hvis hans institution får lov til at gå i forfald af mangel på penge, som han har betroet sine forvaltere. Skete dette, ville mennesker sige at det var fordi Herren ikke var i stand til at forhindre det.

Disse ting betyder meget for vore brødre og søstre i Skandinavien. De vil prøves hårdt, hvis de afskæres deres faciliteter. Lad os anstrenge os for, at de ikke skal falde i depression og modløshed. Lad os arbejde helligt og enstemmigt for at løfte forlagshuset ud af den vanskelighed, det er faldet i.

Der er dem som har lille tro, som kan forsøge at gøre andre modløse og derved forhindre dem i at tage del i dette gode arbejde. Der skal kun et modløst ord til at vække og styrke selvisheden i sjælen. Lyt ikke til dem, som vil friste dig. Afvis spørgsmål, såsom hvordan vanskeligheden er opstået. Det kan i stor udstrækning have været resultatet af de fejltagelser, der er begået; men lad os ikke nu bruge tid på kritik og klage. Kritik, klage og dadel vil ikke bringe vore brødre lindring, i deres rådvildhed og nød.

Gud har kaldet menneskeredskaber til at arbejde sammen med ham i frelsesarbejdet. Han bruger mennesker, som er omgivet af fristelser og er tilbøjelige til vildfarelse. Lad os da ikke kritisere dem, som har været så uheldige med at gøre fejltagelser. Lad os snarere søge at blive forvandlet ved Guds nåde og blive medlidende, berørt med menneskelig smerte. Dette vil skabe glæde i himlen; for elsker vi vor faldne broder, ligesom Gud og Kristus elsker os, beviser vi at vi har del i Kristi egenskaber.

Der er ikke tid til at kritisere. Det der er brug for nu er ægte forståelse og afgjort hjælp. Vi bør hver (456) især overveje vore brødres nød. Lad ethvert åndedrag helliges denne sag, på at sige opmuntrende ord. Lad enhver kraft bruges på handlinger, der opløfter.

En del af de himmelske engles embede er at besøge vor verden og tilse Herrens værk, lagt i hans forvalteres hænder. I enhver nødsituation hjælper de dem, som Guds medarbejdere anstrenger sig for at fremføre hans værk på jorden. Disse himmelske intelligensvæsener betegnes for at ville undersøge forløsningsplanen og de fryder sig hver gang en del af Guds værk har fremgang.

Engle er interesseret i alles åndelige velfærd som forsøger at genoprette Guds moralske billede i mennesket; og den jordiske familie er knyttet til den himmelske familie ved forbindingen af de sår og kvæstelser synden har gjort. Engleagtige agenter samarbejder med synlige menneskelige agenter, selvom de er usynlige og danner et hjælpeforbund med mennesker. De engle som kæmpede kampen i himmelske sale, da Satan søgte overherredømme og sejrede på Guds side, er dem som råbte af glæde over vor verdens skabelse og dens syndfrie beboere. Det var de engle, som var vidne til menneskets fald og udelukkelsen fra dets edenhjem, er netop disse himmelske budbringere, som er mest interesseret i at arbejde sammen med den faldne, forløste slægt for at frelse mennesker, der går til i deres synder.

Menneskeagenter er hænder for himmelsk virksomheder, for himmelske engle bruger menneskehænder i praktisk tjeneste. Som håndlangere, skal menneskeagenter føre kundskaben ud blandt menneskene og de skal benytte sig af de himmelske væseners kvalifikationer. Forenes vi med disse almægtige kræfter, får vi gavn af deres højere uddannelse og erfaring. Derved får vi del i guddommelig natur og selvisheden adskilles fra vore liv og vi får (457) tilstået særlige talenter til at hjælpe hinanden. Det er himlens måde at administrere den frelsende kraft på.

Er der ikke noget stimulerende og inspirerende ved denne tanke, at menneskeagenten står som det synlige redskab for at overdrage himmelske agents velsignelser? Når vi på den måde samarbejder med Gud, bærer værket den guddommelige inskription. Himmelske arbejders kundskab og aktiviteter bringer, sammen med kundskab og kraft menneskeagenter har fået, lindring til fortrykte og kriseramte. Vore handlinger i uselvsk tjeneste gør, at vi får del i den lykke der kommer af den ydede hjælp.

Med hvilken glæde ser himlen dog ikke på disse blandede indflydelser?! Hele himlen våger over de agenter, der er som hånden for gennemførelsen af Guds mål på jorden og derved gør Guds vilje i himlen. Et sådant samarbejde udretter et værk der bringer ære, herlighed og majestæt til Gud. Oh om alle vil elske som Kristus elskede, så fortabte mennesker kunne reddes fra fordærv, hvilken forandring ville komme ind i vor verden.

»Jeg levner i din midte et folk, som er ydmygt og ringe og Israels rest skal lide på Herrens navn. de skal græsse og raste uden at skræmmes. Jubl, du Zions datter, Israel, råb højt, glæd dig og fryd dig af hele dit hjerte, Jerusalems

datter! Herren har slettet din dom, bortdrevet dine fjender. I din midte er Israels konge, Herren, ej mere skuer du ondt. På hin dag skal der siges til Jerusalem: Frygt ikke, Zion, lad ikke hænderne synke! I dig er Herren din Gud, en helt, som Frelser. Han glæder sig over dig med fryd, han tier i sin kærlighed, han fryder sig over dig med jubel som på festens dag.« Zef.3,12-17. Hvilken beskrivelse er dette dog ikke! Kan vi gribe dens mening?

(458) »Den tid er omme, da du bærer på skam over ham. Se, på hin tid gør jeg ende på alle, som kuede dig og jeg Frelser, hvad der halter og sanker det spredte og giver dem ære og ry på hele jorden. På hin tid bringer jeg eder hjem og på hin tid samler jeg eder; thi jeg giver eder ry og ære blandt alle jordens folkeslag, når jeg vender eders skæbne for eders øjne, siger Herren.« Vers 18-20. Læs også det første kapitel i Haggaj.

Menneskenes repræsentanter arbejder som Guds forvaltere. Når de samstemmende tager af Herrens egen formue og bruger disse midler til at løfte hans institutioners byrder, så vil Herren samarbejde med dem.

»Engelen, som talte med mig, vakte mig så atter, som man vækker et menneske af hans søvn og spurgte mig: »hvad skuer du?« Jeg svarede: »Jeg, skuer og se, der er en lysestage, helt og holdent af guld og et oliekar ovenpå og syv lamper og syv rør til lamperne, desuden to olietræer ved siden af den, et til højre, et andet til venstre for oliekarret.« Og jeg spurgte engelen, som talte med mig: »Hvad betyder disse ting, herre?« Han svarede: »ved du ikke, hvad de betyder?« jeg sagde: »Nej. Herre!« Da svarede han og sagde til mig: Dette er Herrens ord til Zerubbabel: Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min ånd, siger Hærskares Herre. Hvem er du, du store bjerg? For Zerubbabel skal du blive slette! Han skal hente topstenen, medens der råbes: »Nåde, nåde være med den!« Og Herrens ord kom til mig således: Zerubbabels hænder har lagt grunden til dette (459) hus, hans hænder skal også fuldende det; og du skal kende, at Hærskares Herre har sendt mig til eder. Thi den, der lod hånt om de ringe begyndelsers dag, skal glæde sig, når han ser blystenen i Zerubbabels hånd. Hine syv er Herrens øjne, som søger ud over hele jorden. Derpå spurgte jeg ham: »hvad betyder de to olietræer der til højre og venstre for lysestagen?« Og videre spurgte jeg: »hvad betyder de to oliegrene ved siden af de to guldrør, som leder den gyldne olie ned derfra?« Han svarede: »ved du ikke, hvad de betyder?« Jeg sagde: »nej, Herre!« Så sagde han: »Det er de to med olie salvede, som står for al jordens Herre.« Zak.4,1-14

Hele himlen har en interesse, ikke kun for de nære lande, der behøver vor hjælp, men også for fjerntliggende lande. Himmelske væsener våger og venter på at menneskeagenter bliver dybt rørt over deres medmenneskers behov, som er rådvilde og udsat for prøvelser, sorger og lidelser.

Når en af Herrens institutioner forfalder, bør mere velstående institutioner arbejde efter bedste evne, for at hjælpe den lemlæstede institution, så Guds navn ikke vanæres. Hver gang lederne på Guds institutioner lukker deres hjerter for søsterinstitutionernes behov og ikke gør alt i deres magt for at hjælpe og selvisheden siger: "Lad dem lide," lægger Gud mærke til deres ubarmhjertighed og den tid vil

komme, hvor de må gennemgå en lignende erfaring. Men, mine brødre, det har I ikke i sinde. Jeg ved at I ikke gør det.

Der er brug for enhver facilitet i Europa, der fremmer arbejdet. Enhver institution bør være i en sund, blomstrende tilstand over for en ugudelig verden. (460) Lad ikke Guds engle, som tjener dem der bærer ansvar, se Guds arbejdere blive modløse. Vanskelighederne er allerede blevet større på grund af vor forhaling, så at genoprettelsesarbejdet vil nu kræve mere arbejde og større udgifter. I Herrens navn beder vi hans folk; som har midler til at bevise sig selv som trofaste forvaltere. I må udbedre apparatet så godt at Guds værk kan fremføres, så hans folk ikke bliver modløse og hans værk sygner hen.

»Og Herrens ord kom til Zakarias således: Så siger Hærskares Herre: Fæld redelig dom, vis miskundhed og barmhjertighed mod hverandre, undertryk ikke enker og faderløse, fremmede og nødlidende og tænk ikke i eders hjerter ondt mod hverandre!« Zak.7,8-10. Dette er også Herrens ord til os.

Jeg kan ikke tro, at den sidste del af dette kapitel vil blive jeres erfaring: »Men de ville ikke høre; de var stivnakkede og gjorde deres ører døve og deres hjerter hårde som diamanter for ikke at høre loven og de ord, Hærskares Herre sendte gennem sin Ånd ved de tidligere profeter. Derfor kom der stor vrede fra Hærskares Herre. Ligesom de ikke hørte, når han kaldte, således vil jeg, sagde Hærskares Herre, ikke høre, når de kalder; og jeg blæste dem bort blandt alle de folk, de ikke kendte og landet blev øde efter dem, så ingen drog ud eller hjem; og de gjorde det yndige land til en ørk.« Vers 11-14.

Brødre, i jeres omgang med Herrens husholdning, »stræb efter det, der fører til fred og indbyrdes opbygning.« Rom 14,19. Sig intet som kritik. Giv ikke det ene eller det andet skylden. Nu er der brug for den hjælp alle (461) kan give. Forsøg at helne det brud der er sket. Gør det med godt humør. Gør det på en ædel måde. Kom frem til Herrens hjælp, til Herrens hjælp mod den hovne. Indløs straks den institution, der er i så stor fare.

Lad alle, som erkender nærheden af Herrens komme, virkeliggøre deres tro. Når vi ser en af Guds redskaber lide, så lad dem med hjerte og sjæl for værket vise deres interesse.

Lad dem i ansvarlige stillinger, sætte et rigtigt eksempel. Ethvert ædelt kristent instinkt bør få dem til at planlægge og arbejde med langt større iver for at hjælpe Herrens institution, end de ville have for at redde deres egne ejendomme. Lad alle prøve at gøre noget. Se på hvad I har med at gøre, hvordan I kan samarbejde med Gud i dette arbejde.

Eftersom der er en afgjort forståelse mellem himlen og jorden og eftersom Gud hverver engle til at tjene alle, som har brug for hjælp, ved vi at hvis vi gør vor del, vil disse almægtige himmelske repræsentanter, yde hjælp i nødens stund. Hvis vi vil blive ét i sind og hjerte med de himmelske intelligensvæsener, kan vi bearbejdes af dem. Mennesker som Gud har betroet evner og talenter, vil han virke til

at de påtager sig ansvarsbyrder og hjælper vore skandinaviske brødre.

Guds sag i Europa skal ikke være en anstødssten eller en forargelse for ikke-troende. Institutionerne på det sted skal ikke lukkes, eller gives i verdsliges hænder. Lad Herrens tjenere i Europa gøre alt i deres magt for at genvinde det som har været tabt og herren vil arbejde med dem. Og jeg kalder alle vore folk i Amerika til at samarbejde med deres brødre i Europa. Hvis alle vil gøre deres del i hans store plan, vil Guds hensigt fuldendes. Vanskelighederne vil snart være forbi, ikke mere pine i Guds sag.

(462) Lad ingen hænder skælve eller blive slappe. I har forvisningen at engle, hvis hjem er hos den Eviges telt og som ser Guds herlighed, er jeres hjælpere. Vi I samarbejde med dem, i opbyggelsen af alle de institutioner, som gør Guds tjeneste under engletjenestens ledelse?

Hvem kan forstå de sjæles værdi, for hvis frelse, deres Fyrste, deres Konge, den uendelige Guds Søn, gav sit pletfrie liv hen til en skammelig død? Hvis alle forstod dette som de burde, hvilket arbejde ville da ikke blive udrettet? Ved Helligåndens virke ville de ved deres indflydelse, deres ord og deres talentmidler få mange sjæle til at undgå mørkets kæde og Satans helvedes rænker og få bortvasket deres synder i Lammets blod. Oh, lad dette gå dybere og dybere! Himlens engle fryder sig ved at se syndere angre og vende sig til den levende Gud.

Hvis vi vil betvinge den vantroens udtryk og ved håbefulde ord og villighed styrke vor egen tro og andres tro, ville vor synsevne blive klarere. Himlens rene atmosfære ville omgive vore sjæle.

Vær stærk og fortæl om håbet. Ban jer vej igennem forhindringerne. I er i åndelig ægteskab med Jesus Kristus. Ordet er jeres forsikring. Kom til jeres Frelser med fuld tillid til levende tro og tag hans hænder med jeres. Gå derhen hvor han leder jer. Gør det, uanset hvad han beder om. Han vil undervise jer ligeså villigt, som han vil undervise nogen andre.

Vort danske sanatorium

(463) I Skodsborg, en forstad til København, Danmark, har vore brødre oprettet et sanatorium. Heri har de været optimistiske, i den tro at de gjorde det arbejde, som Gud har pålagt sit folk. Men generelt har vore brødre haft så megen interesse for at oprette sanatorier i europæiske lande som de burde og vore kære brødre har med Skodsborg-sanatoriet i deres hænder, bevæget sig hurtigere frem, end de havde midler til og nu er de i vanskeligheder og nød.

Jeg er stærkt foruroliget over de vanskeligheder og farer der omgiver vore institutioner i Skandinavien. Jeg oprøres til at appellere til vore folk, ikke kun for Cristiania-forlagets skyld, men også for det danske sanatorium. Det er blevet fremstillet for mig at fjenden venter ivrigt på en anledning til ødelægge disse institutioner, som er Guds redskaber, til brug for menneskehedens forløsning. Skal Satans ønske efterkommes? Skal vi lade disse institutioner vriste ud af vore hænder og få deres godgørende arbejde stoppet? Fordi vore brødre har begået fejltagelser, skal vi da lade dem tage konsekvenserne af deres fejlvurderinger helt alene? Er det den måde som Kristus har behandlet os på?

Når én med en tung byrde står foran en vanskelig bakke, omgivet af modarbejdende kræfter og har brug for stærke, venlige hjælpere, spildes der ofte megen tid på kritik, skælden og beklagelser. Men dette bevæger ikke byrden. Dem som byrden ligger tungest på har ikke brug for eller har fortjent kritik. Dette kunne passende falde på dem, som (464) burde have delt byrden tidligere. Men selv da ville kritik være malplaceret og den ville utvivlsomt være nyttesløs. Vor første tanke burde være, Hvordan kan vi hjælpe med at løfte byrden. Tiden er kostbar. Der er for meget på spil til at risikere en udskydelse.

Anklage lederne på Skodsborg Sanatorium for verdslig ærgerrighed og ønske at forherlige sig selv, vil blot skade dem. Ved udvidelsen af værket søgte de Guds ære og et arbejde er blevet udrettet, som er vidtrækkende for det gode. Men de har fejlet ved at investere udover deres midler og har derved sat sig selv i gældsbyrde. Derved bringes institutionens fremtid og sagens ære i fare. I stedet for at gøre situationen vanskeligere, skal vi så ikke tappert kæmpe for at fjerne gælden?

Jeg er oprørt af Guds Ånd til at støde alarmsignalet. Oh, hvilket syn må det ikke være for englene at se institutioner, oprettet til oplysning og forkyndelse af reformprincipper og kristne leve principper, glide ud af deres hænder, som kan bruge dem i Guds værk og over i verdens hænder. Brødre, det er på tide at vi interesserer os for disse europæiske institutioner, som nu mangler hjælp. Sådan som Kristus behandler os, sådan skal vi behandle vore brødre, som er i vanskeligheder.

Herrens rigdomme er nær, de er betroet os til netop sådanne nødsituationer. Lad vore folk, som elsker Gud og hans sag, komme hans nødstedte institutioner til hjælp. Vore amerikanske brødre burde samle sig i en redningsaktion. Vore skandinaviske brødre i Amerika burde især vækkes til beslutsom handling. Og vore brødre i Danmark, Norge og Sverige burde forstå at det nu er tid for dem til at komme frem til Herrens hjælp. Lad alle som stoler på Gud og (465) tror hans ord, studere ihærdigt og forstå deres privilegier, deres ansvar og deres pligt i denne sag. Hvis vi ikke arbejder som Guds hjælpende hånd og hjælper det skandinaviske forlagshus og sanatorium, vil vi miste en stor velsignelse.

Hvem vil stille sig på Herrens side nu? Hvem vil være som hans hjælpende hånd og løfte helhjertet? Hvem vil opmuntre den nedtrykte til at stole på Herren? Hvem vil vise den tro der ikke svigter eller vakler, men fører frem til

sejr? Hvem vil nu stræbe efter at opbygge det, som Satan forsøger at rive ned, - et værk som burde skride stærkt og fast frem? Hvem vil nu gøre det for deres brødre i Europa, som de selv ønsker bliver gjort for dem - under lignende omstændigheder? Hvem vil samarbejde med tjenende engle?

Herren kalder sit folk til at gøre selvfornægtende ofre. Lad os opgive noget af det vi ville anskaffe for vort behag eller vor fornøjelse. Lad os lære vore børn at fornægte selvet og blive Herrens hjælpende hænder og fordele hans velsignelser.

Jeg beder mine skandinaviske brødre at gøre hvad de kan. Vi vil sætte vore kræfter ind på jeres kærlighedsarbejde og hjælpsomhed. Der er tilstrækkelig midler i Herrens forvalteres hænder til at gøre dette, hvis de vil gå sammen for at genopbygge, helne og bibringe Guds redskaber med sundhed og fremgang.

De beløb I giver, kan være små i forhold til værkets behov, men tab ikke modet. Hav tro på Gud. Hold fast ved den Uendelige Krafts hånd og det som først syntes så håbløst, vil være anderledes. Bispisningen af de fem tusinde er en anskuelsesundervisning for os. Ham, med fem brød og to små fisk, der bispiste fem tusinde mænd foruden kvinder og børn, kan gøre store ting for sit folk i dag.

(466) Læs beretningen om hvordan profeten Elisa bispiste et hundrede mænd: »Engang kom en mand fra Ba'al-sjalisja og bragte den Guds mand brød af nyt korn, tyve bygbrød og nyhøstet korn i sin ransel. Da sagde han: »Giv folkene det at spise!« Men hans tjener sagde: »Hvorledes skal jeg kunne sætte dette frem for hundrede mennesker?« Men han sagde: »Giv folkene det at spise! Thi så siger Herren: de skal spise og levne!« Da satte han det frem for dem og de spiste og levnede efter Herrens ord.« 2.Kong.4,42-44.

Hvilken nedladdenhed var det ikke for Kristus at udføre dette mirakel for at stille sult! Han stillede et hundrede profetssønners sult og igen og igen siden hen, på en ikke så markant og synlig måde, han arbejdede for at dække menneskers behov. Havde vi en klarere åndelig forståelse, så at vi klarere kunne genkende Guds barmhjertige og medlidende behandling af hans folk, ville vi få en rig erfaring. Vi må studere Guds underfulde gerninger mere end vi gør. Mennesker som ikke er med os i sandhedsanerkendelsen, har Gud bevæget, for at støtte sit folk. Herren har mennesker til hver anledning, ligesom de mennesker der bragte profetssønnerne mad.

Når Herren giver os et arbejde at gøre, så lad os ikke stoppe op for at undersøge befalingens rimelighed eller de sandsynlige resultater af at vi adlyder den. Det vi har fået lagt i vore hænder, kan synes langt fra vore behov; men i Herrens hænder, vil det være mere end tilstrækkeligt. Tjeneren »satte ... det frem for dem og de spiste og levnede efter Herrens ord.«

Vi har brug for større tro. Vi bør have en fuldere fornemmelse af Guds forhold til dem, som han har købt med sin enbårne Søns blod. Vi bør (467) udvise tro på Guds riges værks ydre fremskridt.

Lad os ikke spille tid på at beklage vore midlers knaphed, men lad os gøre den bedste brug af det vi har. Selvom det ydre ikke ser lovende ud, vil tilliden til Gud udvikle kræfter og ressourcer. Lad os sende vore offergaver ind med taksigelse og med bøn for at Herren vil velsigne gaverne og mangedoble dem, ligesom han gjorde ved maden til de fem tusinde. Hvis vi benytter os af de allerbedste muligheder vi har, vil Guds kraft få os til at nå masser, der hungre efter livets brød.

Lad os løfte nidkært og ædelt, når vi hjælper vore brødre i Danmark og Norge og overlade resultatet til Gud. Lad os have troen på at han vil forøge vore ofringer, indtil de er tilstrækkelige til at sætte hans institutioner i en god stand.

Tro er den åndelige hånd, der berører uendeligheden.

De enkle bønner Helligånden forfatter, vil stige op gennem porte, som står på klem, den åbne dør som Kristus har fortalt om: Jeg har åbnet den og intet menneske kan lukke den. Disse bønner, blandet med røgelsen af Kristi fuldkommenhed, vil stige op som vellugt for faderen og svarerne vil komme.

Kristi medarbejdere skal aldrig tænke, endnu mindre tale, om fejlene i deres arbejde. Herren Jesus er vor virkekraft i alle ting; hans Ånd skal være vor inspiration; og idet vi lægger os selv i hans hænder, for at være lyskanaler, vil vore midler, til at gøre godt, aldrig udtømmes. Vi må drage på hans fylde og modtage den nåde, som ikke har grænser.

Hjælp til vore skoler

Et eksempel på gavmildhed

(468) Da Herren indbød Israel til at medvirke i opbygningen af ørkentabernaklet, var reaktionen hjertelig. Folket, »som i sit hjerte følte sig drevet dertil og hvis ånd tilskyndede dem, kom med Herrens offerydelse til opførelsen af åbenbaringsteltet.« De kom, både mænd og kvinder, lige så mange som var villige. Mænd kom med gaver af guld og sølv, udvalgte vævninger og dyrebart træ. Herskerne bragte dyrebare stene, kostbare krydderier og olie til lamperne. »Og alle kunstforstandige kvinder spandt med egne hænder og kom med deres spind, violet og rødt purpur, karmosin og byssus.« »De blev ved at komme med frivillige gaver til ham, morgen efter morgen,« indtil Moses fik dette pålagt: »Folket kommer med mere, end der kræves til udførelsen af det arbejde, Herren har påbudt!« 2.Mos. 35,21-25; 36,3:5. Denne gavmildhed og tjenstvillighed var Gud velbehagelig; og da åbenbaringsteltet var færdigt, tilkendegav han sin anerkendelse af offeret. »Da dækkede

skyen åbenbaringsteltet og Herrens herlighed fyldte boligen.« 2.Mos. 40,34

I forhold til dette eksempel på villighed, er der gjort et arbejde for vore skolars skyld: *Kristi lignelser* er blevet udgivet og solgt. Vi glæder os over at så mange af vore folk er gået i gang med dette af sig selv og at deres arbejde viser gode resultater. Vi glæder os over at vor konferens og traktatselskaberne har givet dem indflydelse og kraft til denne store virksomhed og at prædikanter, bibelarbejdere og menighedsmedlemmer er gået så hjerteligt ind (469) for at hjælpe specielt vore skoler, så hurtigt. Denne generøse og helhjertede måde, som forlagene og vore brødre og søstre i almindelighed har taget fat i denne virksomhed på, behager Herren. Det er i overensstemmelse med hans plan.

Herrens plan

Der er, i det guddommelige forsyn, enkelte perioder hvor vi må stå op, som svar på Guds kald og gøre brug af vore midler, vor tid, vor forstand, hele vort væsen, legeme, sjæl og ånd, for at tilfredsstille hans krav. For øjeblikket er tiden sådan. Guds sags interesser står på spil. Herrens institutioner er i fare. På grund af den frygtelige gældsbyrde, som vore skoler kæmper med, forhindres værket på alle sider. I vor store nød, har Gud banet vej gennem vanskelighederne og har indbudt os til at samarbejde med ham og udrette hans hensigt. Det var hans plan at bogen *Kristi lignelser* skulle komme, for at hjælpe vore skoler og han kalder sit folk til at gøre deres del, for at lægge denne bog frem for verden. Herved prøver han sit folk og hans institutioner, for at se om de vil samarbejde og være af samme sind i selvfornægtelse og selvopofrelse.

Alle skal samarbejde

En god begyndelse er sket med salget af *Kristi lignelser*. Hvad der er brug for nu er alvorlige, samstemmige anstrengelser for at fuldføre det værk, som er så godt begyndt. I skriften læser vi: »Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.« Rom.12,11. Enhver gren i Guds sag er flid værdig; men intet fortjener mere end dette foretagende gør lige nu. Et beslutsomt arbejde skal gøres for at fuldføre (470) Guds plan. Lad ethvert pennestrøg tælle for salget af *Kristi lignelser*. Lad alle som kan, slutte sig til arbejderne.

Fra den succes der allerede har været, kan vi se at det er langt bedre at adlyde Guds krav i dag, end at vente på en bedre anledning. Vi må blive Guds anlednings mænd og kvinder, for store ansvar og muligheder er inden for alles rækkevidde, som har indskrevet sig i tjenesten under Kristi banner

Gud kalder os til handling, så vore undervisningsinstitutioner kan befris fra gæld. Lad Guds plan blive gennemført, efter hans egen orden.

For øjeblikket er der en anledning som vi ikke kan tillade os at miste. Lige nu kalder vi alle vore folk til at hjælpe efter deres bedste evne. Vi kalder dem til at gøre et arbejde, som vil behage Gud, idet de anskaffer sig bogen. Vi beder om at alle tilgængelige midler må blive brugt til dens udbredelse. Vi kalder vore konferensformænd til at overveje hvordan de kan fremskynde dette foretagende. Vi kalder vore prædikanter, når de besøger menighederne, til

at opmuntre mænd og kvinder til at tage ud som kolportører og bevæge sig beslutsomt frem på selvforståelsens sti, ved at give en del af deres indtægt til hjælp for vore skoler.

Der er brug for en bevægelse i almindelighed og dette må begynde med bevægelser hos de enkelte. Lad ethvert medlem, i enhver menighed, i enhver familie bestrebe sig afgjort på at fornægte selv og fremhjælpe værket. Lad børnene gøre en del. Lad alle samarbejde. Lad os gøre vort bedste i denne tid, for at give Gud vore ofre og gennemføre hans foreskrevne vilje og derved få anledning til at vidne for ham og hans sandhed i en mørk verden. Lampen er i vore hænder. Lad dens lys skinne klart frem.

(471) Unge mænd, I som påtænker at gå ind i prædikantarbejdet: Tag dette arbejde op. Håndteringen af den bog, I har fået i hænderne af Herren, skal være jeres underviser. Benytter I jer af dette, vil I visselig vokse i kundskab til Gud og de bedste måder at nå folk på.

Herren kalder unge mænd og kvinder til at gå ind i hans tjeneste. Ungdommen er modtagelig, sund, brændende og håbefuld. Når de engang har smagt selvopofrelsens velsignelser, vil de ikke mættes, før de hele tiden lærer af den Store Lærer. Herren vil åbne veje for dem, som vil besvare hans kald.

Få et alvorligt ønske ind i arbejdet, om at lære hvordan ansvar bæres. Gå med stærke arme og modige hjerter, ind i den kamp som alle må ind i, en kamp som vil blive stærkere og stærkere, efterhånden som vi nærmer os den sidste kamp.

Beredelse til værket

Dem som går ind i dette værk, bør først give sig selv uforbeholdent til Gud. De bør sætte sig selv der hvor de kan lære af Kristus og følge hans eksempel. Han har indbudt dem: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagsmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.« Matt.11,28-30. Engle er hvervet til at gå ud sammen med dem, som tager denne gerning op, i sand ydmyghed.

Vi skal bede uden ophør og vi skal efterleve vore bønner. Udøves tro i praksis, vil den øges stærkt. Lad dem, som kolporterer *Kristi lignelser* lære lektierne, i den bog de arbejder med. Lær af Kristus. Hav tro til hans magt til (472) at hjælpe og frelse jer. Tro er sjælens livsblod. Dens tilstedeværelse giver varme, sundhed, pålidelighed og sund dømmekraft. Dens livskraft og energi udøver en mægtig, gennemgribende, umærkelig indflydelse. Kristi liv i sjælen er som et kildeudspring, der udspringer til evigt liv. Den fører til en stadig opelskelse af himmelske nådegaver og til en nænsom underlæggelse af alle ting under Herren.

Jeg taler til arbejderne, unge og gamle, som har med vore bøger at gøre, især dem, som kolporter den bog, der nu går nådesbudskabets ærinde. Illustrér med livsførelsen de lektier Kristus gav i sin bjergprædiken. Dette vil gøre et dybere indtryk og have en tungere indflydelse på mennesker, end prædikener giver fra talerstolen. I behøver ikke at

være veltalende for dem I ønsker at hjælpe; men hvis I taler sømmeligt, skjuler selv i Kristus, vil jeres ord blive hørt af Helligånden; og Kristus, som I samarbejder med, vil indprente hjertet.

Udøv den tro som virker ved kærlighed og helliger sjælen. Lad ingen skamme sig ved Herren, på grund af deres vantro. Dorskhed og modfaldenhed udretter ikke noget. Nogle gange tillader Gud at man indvikles i verdslige forretninger, for de slumrende evner opdnes til mere alvorlig handling, at Han ærer troen, de rige velsignelsers udgydelse. Dette er middel til at fremme hans værk. Se på Jesus, ikke kun som vort Eksempel, men som vor tros Ophav og Fuldender, lad os gå frem, i tillid til at han vil give styrke til enhver opgave.

Der kræves megen udholdenhed af dem, som har byrde for dette arbejde. For den rette undervisning skal gives, så arbejderne må få fremholdt en fornemmelse af arbejdets betydning. Alle bør nære en selvforståelse og opofrelse, eksemplificeret i vor Forløseres liv. Kristus gjorde ofre for hvert skridt, (473) ofre som ingen af hans efterfølgere nogensinde kan gøre. I al den selvforståelse der afkræves os, i vort arbejde, midt i blandt de ubehagelige ting der kan ske, skal vi tænke på at vi bærer åget med Kristus og har del i hans venlighed, overbærenhed og selvforståelse. Denne ånd vil åbne vejen for os og give os lykke, fordi Kristus er vor anbefaling for folk.

Arbejdet i alle lande

Hjælpearbejdet for vore skoler, bør vore folk i alle lande tage op. Lad det begynde i vore menigheder i Australasien. Vor skole dér har brug for hjælp og hvis vore folk vil tage fat i enstemmighed, kan de gøre meget for at få gældsbyrden løftet; de kan opmuntre deres hjerter som arbejder på opbyggelsen af dette Herrens redskab og de kan hjælpe til med at udbrede dens velsignende indflydelse til fjerne hedenske lande og til havets øer.

Vi stoler på at vort forlag i Australasien vil give rimelige frister for udgivelse af *Kristi lignelser*. Herren har velsignet denne institution rigt og han bør have et takoffer, uden at det skal være småt, for at skolens gæld løftes bort. Vi er sikre på at ofret vil gøre sin del og gøre det fornemt. Og dette samarbejde med Gud vil vise sig at være en lige så stor velsignelse for det Australasiske forlag som det har været for institutionerne i Amerika.

Gå i gang med dette, mine brødre i Australasien. »Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser.« Hebr.11,1. Har vi ikke set det tidligere? Idet vi har gået frem i tillid til Guds løfte, er ting usynligt for andre end troens øjne, blevet synlige. Idet vi har vandret og arbejdet i tro, har Gud opfyldt hvert ord for os, som han har sagt. Det bevis vi har på hans løfters pålidelighed (474) burde standse enhver vantro tanke. Det er en synd at tvivle og vi skal ikke tro at vore brødre i Australasien drages til ansvar for dette.

Herren har gjort meget for jer ud over jeres rammer. Op-løft jeres øjne og se på markerne, der allerede er hvide for høsten. Pris Gud for at hans ord er blevet bevist ud over hele vor forstand.

Jeg kalder vore folk til at gå alvorligt og uhildet i gang med at befri skolen for gæld. Lad forlagshuset gøre sin del, ved at trykke bogen. Lad vore folk udover Australasien gå i gang med salget af *Kristi lignelser*. Gud vil velsigne dem i dette.

Arbejderne i England bør anstrenge sig på enhver mulig måde for at sælge denne bog, så der kan oprettes en skole i det land. Mine brødre i England, Tyskland og alle andre europæiske lande hvor sandhedens lys skinner: gå i gang med dette. Lad denne bog blive oversat til forskellige sprog og omdelt i forskellige europæiske lande. Lad vore kolportører i alle dele af Europa opmuntres til at hjælpe med i salget. Salget af denne bog vil gøre meget mere end at udfri vore institutioner fra gæld. Det vil åbne op og få beredt marked for vore større bøger. Derved vil sandheden nå mange, som ellers ikke ville få den.

Jeg appellerer specielt til vore brødre i Skandinavien. Vil I ikke tage fat i det arbejde, som Gud har givet jer? Vil I ikke arbejde efter bedste evne for at hjælpe de trængte institutioner på jeres marker? Se ikke fortvivlet på og sig: "Vi kan ikke gøre noget." Stop den modløse snak. Tag fat i den Uendelige Krafts arm. Husk på at jeres brødre i andre lande, går sammen for at hjælpe jer. Svigt ikke eller mist ikke modet. Herren vil holde arbejderne i Skandinavien oppe, hvis de vil gøre deres del i tro, bøn og optimisme (475) og gøre alt hvad de kan for at fremme hans sag og fremskynde hans komme.

Lad vore folk i England gøre de største anstrengelser for at inspirere deres brødre i Skandinavien med tro og mod. Brødre, vi må komme frem til Herrens hjælp, kom Herren til hjælp som helte!

Husk på at jo nærmere vi kommer tidspunktet for Kristi komme, des alvorligere og fastere skal vi arbejde; for vi har hele Satans synagoge imod os. Vi har ikke brug for febrilsk uro, men det mod, som er født af ægte tro.

Resultaterne af arbejdet

På grund af hjælpearbejdet for vore skoler, vil der ske en firedobbelt velsignelse - en velsignelse til skolerne, til verden til menigheden og til arbejderne.

Når der samles ind i fonde til skolehjælpen, får et stort antal folk det bedste læsestof i hænderne, som, aldrig ville have set *Kristi lignelser*, hvis dette arbejde ikke blev gjort. Der er sjæle på afsidesliggende steder, som vil nås ved dette arbejde. De lektier der drages fra vor Frelzers lignelser, vil blive til rigtig mange, ligesom bladene på livets træ.

Det er Guds plan at *Kristi lignelser*, med sin dyrebare undervisning, skal sammensmelte de troende. Det selvopofrende arbejde vore menighedsmedlemmer gør, vil vise sig at være middel til forening, så de helliges i legeme, sjæl og ånd, som kar til ære, parat til at modtage Helligånden. Dem som søger at gøre Guds vilje, bruge alle talenter bedst muligt, vil blive forstandige i arbejdet for hans rige. De vil lære lektier, som har største værdi og de vil have den største tilfredshed for en fornuftig tankegang. (476) De vil få forstandens fred, nådegave og kraft.

Når de tager denne bog med til dem, som brug for den undervisning den har, vil arbejderne få en dyrebar erfaring. Dette arbejde er middel til uddannelse. Dem som vil gøre deres bedste, som Herrens hjælpende hånd, der omdele *Kristi lignelser* vil få en erfaring der vil gøre dem til succesrige arbejdere for Gud. Rigtig mange vil, når de oplæres i dette arbejde, lære hvordan de skal kolportere vore største bøger, som folk har så meget brug for.

Alle som går rigtigt, fornøjet og forhåbningsfuldt ind i dette arbejde, vil finde en meget stor velsignelse. Herren tvinger ikke nogen ind i hans arbejde, men dem som sætter sig selv beslutsomt på hans side, vil han give et villigt sind. Han vil velsigne alle, som arbejder med den ånd, han arbejdede i. Sådanne arbejdere vil han give gunst og succes. Eftersom mark efter mark indtages, vil nye metoder og planer udspringe af nye omstændigheder. Nye tanker vil komme sammen med nye arbejdere, som går i gang med arbejdet. Idet de søger Herrens om hjælp, vil han have forbindelse med dem. De vil få planer, som Herren selv har udtænkt. Sjæle vil omvendes og penge vil komme ind. Arbejderne vil finde øde steder i Herrens vingård, der ligger ved siden af marker der er blevet bearbejdet. Enhver mark viser nye områder, at indvinde i. Alt hvad der er gjort, kaster lys over hvor meget der endnu mangler at blive gjort.

Idet vi arbejder i forbindelse med den Store Lærer, udvikles de åndelige evner. Samvittigheden er under guddommelig vejledning. Kristus tager hele menneskevæsenet under sin kontrol.

Ingen kan forene sig rigtigt med Kristus, praktisere hans lektier, underlægge hans betvingende åg, uden at erkende det, som han aldrig kan udtrykke i ord. (477) Han får nye og rige tanker. Forstanden får lys, viljen bliver fast, samvittigheden følsom, fantasien renses. Hjertet bliver mere ømt, tankerne mere åndelige og tjenesten mere Kristuslignende. I livet ses det, som ingen ord kan udtrykke, - en sand, trofast og kærlig helligelse af hjerte, sind, sjæl og styrke til Mesterens arbejde.

Efter at vi, ved helliget kraft og bøn, har gjort alt hvad vi kan gøre for vore skoler, skal vi se Guds ære. Når prøvelserne er sket til fulde, vil der ske store resultater.

Hvis det gøres i en utvungen og villig ånd, vil Gud virke og hjælpe til, at vore skoler får succes. Han vil gøre det sådan at skammen, som er kommet over vore undervisningsinstitutioner, bliver fjernet. Hvis alle vil gå i gang med dette, med en selvopofrelse for Kristi og sandhedens skyld, vil der ikke gå lang tid før frihedens jubelsang kan synges udover vore yderområder.

Vær ikke træt af at gøre godt

Jeg er glad over at der er gjort et så harmonisk arbejde med at gennemføre Guds hensigt og gøre det meste af hans forsyn. Arbejdet med at omdele *Kristi lignelser* viser hvad der kan gøres på kolportageområdet. Til de prædikanter, studerende, fædre, mødre, unge mænd og unge kvinder som er gået ind i dette arbejde vil jeg sige: Lad ikke jeres interesse dø hen. Lad dette gode arbejde fortsætte stadigt,

udholdende og prægtigt, indtil den sidste gæld er blevet fjernet fra alle vore skoler og en fond er blevet oprettet til at starte skoler på vigtige marker, hvor der er stor brug for uddannelse.

Når prædikanter og bibelarbejdere kaldes til andre (478) opgaver, så lad vore menighedsmedlemmer sige til dem: "Gå ud til jeres fastsatte arbejde og vi vil fortsætte med at omdele *Kristi lignelser* og arbejde for vore skolers frihed." Lad ingen mærke af at dette skal stoppe ved den særlige kampagne i 1900 og 1901. Marken er aldrig udtømt og denne bog bør sælges, for at hjælpe vore skoler i de kommende år.

Lad os have tro på Gud. Lad os, i hans navn, fremføre hans arbejde, uden at blinke. Det arbejde han har kaldet os til, vil han gøre til velsignelse for os. Og når hans hjælpeplan for vore skoler forsvares, når det fastlagte arbejde er blevet udført, vil han vise os hvad det næste skal være.

[Så længe prøvetiden vedvarer, vil der være anledning for kolportøren til at arbejde. Når de religiøse samfund forener sig med pavedømmet for at undertrykke Guds folk, vil der ved evangelisk kolportørvirksomhed åbne sig områder, hvor der er religionsfrihed. Dersom forfølgelsen et sted bliver for stærk, så må arbejderne gøre, som Kristus har anvist: »Når de forfølger jer i den ene by, så flygt til den anden.« Hvis forfølgelsen kommer dertil, så gå til endnu et andet sted. Gud vil lede sine børn og gøre dem til en velsignelse på mange pladser. Var det ikke for forfølgelsens skyld, ville de ikke spredes så vidt omkring og dermed kundgøre sandheden. Og Kristus siger: »I skal ikke komme til ende med Israels byer, førend Menneskesønnen kommer.« Matt.10,23. Indtil ordet lyder fra himmelen: »Det er fuldbragt!« vil der altid være steder, hvor der kan virkes og hjerter, der modtager budskabet. *Kolportørevangelisten* side 120]

Derfor: »Når vi gør det rette, da lad os ikke blive trætte, thi vi skal høste til sin tid, såfremt vi ikke giver tabt.« Gal.6,9.

Genløsningens krav

(479) [Tiende og offergaver til Gud er en anerkendelse af hans krav på os i kraft af skabelsen, men de er også en anerkendelse af hans krav på os i kraft af genløsningen. Fordi vi får vor kraft fra Kristus, skal disse ofre strømme fra os til Gud. De skal stadig minde os om genløsningens krav, det største af alle krav, det krav, som indbefatter alle andre. Vi bør altid have det offer, som er bragt for vor skyld, for øje og det bør altid øve indflydelse på vore tanker og planer. Ja, Kristus skal være iblandt os som den korsfæstede!

»Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Heligånden, som er i jer og som I har fra Gud? I tilhører ikke jer selv, for I blev købt dyrt. Ær derfor Gud med jeres legeme.« 1.Kor. 6,19-20. Hvilken pris er der ikke blevet

betalt for os! Betragt korset og det offer, som er ophøjet der. Se på disse hænder, som er gennemboret af de grusomme nagler. Se på hans fødder, som er naglet fast til træet. Kristus bar vore synder på sit legeme. Denne lidelse, denne sjælekval, er prisen for din genløsning. Der blev givet denne befaling: "Red dem fra at gå evigt fortabt. Jeg har løskøbt dem."

Ved du ikke, at han elskede os og gav sig selv hen for os, for at vi til gengæld skulle overgive os til ham? Hvorfor skulle alle de, som tager imod ham i tro, ikke give udtryk for deres kærlighed til Kristus, når han har givet udtryk for sin kærlighed til os, som han døde for?

Kristus skildres som en person, der går ud og leder efter det får, som han har mistet. Det er hans kærlighed, som omslutter os og fører os tilbage til folden. Det er i kraft af hans kærlighed, at vi har den forret at kunne sidde sammen med ham i det himmelske. Når det velsignede lys fra Retfærdighedens Sol skinner ind i vore hjerter og vi hviler i fred og glæde i Herren, (480) så lad os prise Herren. Lad os prise ham, som er vort ansigts lys og vor Gud. Lad os ikke blot prise ham i ord, men ved at vie alt hvad vi er og har, til ham.

Hvor meget skylder du min Herre? Det kan du ikke beregne. Alt, hvad du har, er hans, Vil du selv beholde det, som han gør krav på? Vil du egenkærligt holde fast ved det, om det var dit eget når han gør krav på det? Vil du holde det tilbage og bruge det til et andet formål end til at frelse sjæle? Det er på denne måde, at tusinder af sjæle går fortabt. Findes der en bedre måde til at vise, at vi sætter pris på Guds offer, på hans store gave til denne verden, end ved at give gaver og bringe ofre tillige med tak og pris fra vore læber, på grund af den store kærlighed, hvormed han har elsket os og draget os til sig?

Vend jeres ansigt mod himmelen i bøn til Gud og fremstil jer for ham som hans tjenere med alt, hvad I har og sig: "Herre, vi giver dig dit eget tilbage." Når I står foran Gulgatas kors og ser den evige Guds Søn korsfæstet for jer og I erkender denne uforlignelige kærlighed, denne vidunderlige åbenbarelse af nåden, da må jeres alvorlige spørgsmål være: "Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre?" Han har sagt til jer: »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!« Mark. 16,15. Når I, i Guds rige ser sjæle, som er blevet frelst ved jeres gaver og jeres tjeneste, vil I så ikke glæde jer over, at I fik anledning til at gøre dette arbejde?

Der står skrevet om Kristi apostle: »Men de drog ud og prædikede alle vegne og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.« Mark. 16,20. Det himmelske univers venter endnu på kanaler, som barmhjertighedens strømme kan flyde igennem ud til hele verden. Den samme kraft, som apostlene havde, står nu til rådighed for dem, som vil gøre Guds tjeneste.

(481) Fjenden vil anvende alle de midler, som står til hans rådighed, for at hindre lyset i at skinne på nye steder. Han vil ikke have, at sandheden skal bringes ud "som en luende fakkell". Vil vore brødre samtykke i, at han får held med sine planer om at hindre værket?

Tiden går hurtigt over i evigheden. Vil nogen undlade at give Gud det, som strengt taget tilhører ham? Vil nogen nægte ham det, som man ikke får nogen fortjeneste ved at give, men som man heller ikke kan nægte at give uden at gøre fortræd? Herren har givet hvert menneske en gerning og de hellige engle ønsker, at vi skal udføre dette arbejde. Når I våger, beder og arbejder, er disse engle parate til at samarbejde med jer. Når forstanden bliver påvirket af Helligånden, vil alle de gode kræfter samarbejde for at gøre Guds vilje. Så vil menneskene give Gud det, som tilhører ham og sige: "Fra dig kommer det alt sammen og af din egen hånd har vi givet dig det." Måtte Gud tilgive sit folk, at det ikke har gjort dette.

Søskende, jeg har forsøgt at gøre rede for sagen, sådan som den er, men forsøget svarer ikke på langt nær til virkeligheden. Vil I afslå min henstilling? Det er ikke mig, som appellerer til jer. Det er Herren Jesus, som gav sit liv for verden. Jeg har været lydige imod Guds vilje, imod hans krav. Vil I benytte anledningen til at ære Guds værk og vise respekt for de tjenere, som han har sendt ud for at gøre hans vilje ved at lede sjæle til himmelen?

»For husk, at den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt. Men enhver skal give, som han har hjerte til - ikke vrangvilligt eller under pres, for Gud elsker en glad giver. Gud magter at give jer al nåde i rigt mål, så I altid i alle måder har nok af alt og endda overflod til at gøre godt - som der står skrevet: Han strøede (482) ud, han gav til de fattige, hans retfærdighed består til evig tid. Og han der forsyner sædemanden med udsæd og med brød til at spise, skal også forsyne jer rigeligt med udsæd, forøge det med mange fold og lade jeres retfærdighed bære rige frugter, så I får rigeligt af alt til al gavmildhed og det en gavmildhed, som fører til taksigelse til Gud gennem os. Den hjælp, som ligger i denne tjeneste, udfylder nemlig ikke kun de helliges mangler; den er også en rigdom ved at fremkalde manges taksigelse til Gud. At I med den hjælp står jeres prøve, vil få dem til at prise Gud for, at I er lydige mod bekendelsen til evangeliet om Kristus og prise ham for jeres oprigtige fællesskab med dem og med alle og de vil bede for jer og længes efter jer på grund af Guds overvældende nåde mod jer. Gud ske tak for hans uudsigelige gave!« 2.Kor. 9,6-15. *Vejlfmenigh* bd. 3 side 66-68]
